Naziv originala:
The Tutankhamun Prophecies
Maurice M. Cotterell

Sa engleskog prevela: Magdalena Reljić

MORIS KOTEREL

TUTANKAMONOVO PROROČANSTVO

ALNARI

UVOD

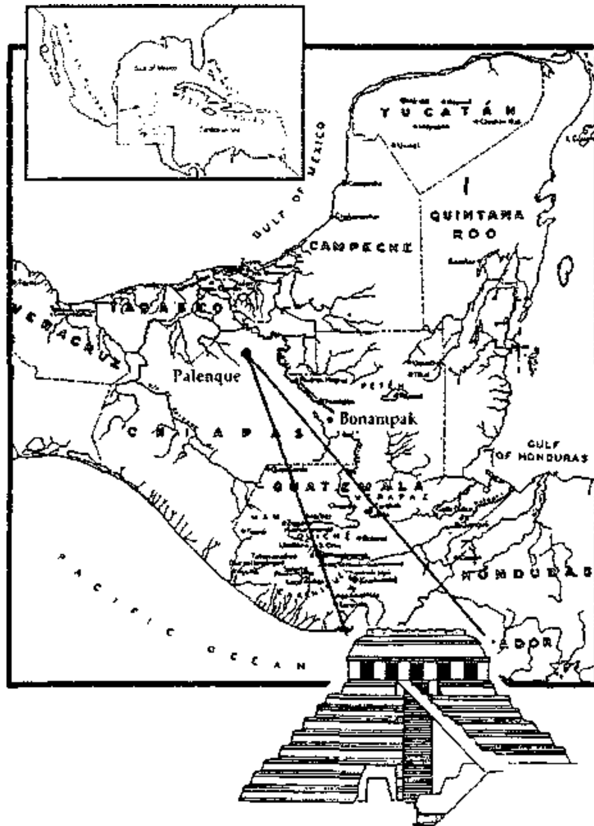
Ovo je istinita priča o dečaku-kralju, bezgrešno začetom na obalama Nila pre više od 3000 godina. Učio je svoj narod supernauci Sunca, poštovao je sunce kao božanstvo plodnosti i činio je čuda. Kada je umro, priča se da je otišao među zvezde. Zvali su ga Perjana Zmija.

Ali, prvo moram da vam ispričam o meksičkom dečaku-kralju. I on je bezgrešno začet pre više od 1250 godina u džunglama Meksika. Učio je svoj narod supernauci Sunca, obožavao je sunce kao boga plodnosti i činio čuda. Kada je umro, kažu da je otišao među zvezde. Zvali su ga Perjana Zmija.

Palenka, dragulj u džungli

U zvaničnom vodiču piše da je bratanac španskog sveštenika Pedra Antonija de Soiisa, iz Santo Dominga, bio prvi koji je ponovo otkrio bele krečnjačke gradevine Palenke, negde oko 1746. godine. Drugi smatraju da je to bio istraživač Ramon Ordonez Aguilar, koji je čuvši glasine o gradu kamenih kuća doputovao u grad iz San Kristobela de la Kazasa, 1773. godine, što je inspirisalo kasniju ekspediciju predvodenu kapetanom Hoze Antonijom del Pviom, 1784. godine.

Del Riovim stopama išli su i ostali tragači za blagom. Godine 1839, na čelu ekspedicije bila su dva Engleza, Patrik Voker i Džon Kadi. Amerikanac

Slika 1: Mapa Jukatanskog poluostrva, Meksiko (gore), Hram Zapisa, Palenka (dole).

Džon Lojd Stivens i Englez Frederik Katervud krenuli su za njima 1840. godine i napravili fotografije i crteže grada, i 1851. godine stigla je ekspedicija francuske vlade na čelu sa Dezireom Sarnejom.

Međutim, tek je 1952. godine meksički arheolog Alberto Ruz otkrio skrivenu grobnicu kralja Pakala, sveštenika i vođe plemena Maja iz 750. godine n.e, sakrivenu unutar Piramide Zapisa.

Dešifrovanje blaga Maja

Ruz je primetio četiri para kružnih rupa u jednoj od podnih kamenih ploča hrama (vidi ilustraciju lb). Kada je sastrugao maker, jednostavno je podigao ploču s poda i otkrio jedan krečnjački stepenik prekriven prašinom i zemljom. Pošto ga je očistio, naišao je na još jedan, i još jedan.

Posle 26 stepenika stigao je do dna gde se ispostavilo da se nalazio još jedan niz stepenika ispunjenih šutom (ilustracija lc). Prešavši još dvadeset dva stepenika, nakon tri godine od početka kopanja, suočio se sa čvrstim krečnjačkim zidom i kamenom kutijom koja je sadržavala jedanaest ogrlica od žada, tri kostura ofarbana u crveno, tri glinena tanjira i jedan biser u školjki ispunjen cinobarom, tečnom živom u prahu (ilustracija 11).

Porušivši zid, radnici su se našli u maloj četvrtastoj prostoriji. U tami su njihove svetleće baklje obasjale kostur žene i pet manjih muških kostura.

S leve strane, trougaona kamena vrata zatvarala su ulaz u grobnicu (ilustracija 1 k). Ruz je pomerio kamen, i prvi put posle 1250 godina grobnica je otvorena. Otkrio je ogromnu izgraviranu kamenu ploču od krečnjaka koja je bila 3.65 metara duga, 2.13 metara široka, oko 30 cm duboka i teška oko tonu. Pomalo čudno, na poklopcu su nedostajala dva ćoška.

Petnaestog juna, Ruz je sišao na poslednji stepenik pre grobnice i zakoračio u nju. Dve kamene glave ležale su na podu. Imale su „visoke" frizure i predstavljale su ljude u grobnici (ilustracije li i lj).

Krov kripte podupiralo je pet kamenih stubova i devet gospodara noći koji su baš kao i u pogrebnoj povorci ukrašavali zidove.

Dizalicama su podigli izgravirani poklopac otkrivajući sarkofag ispod njega. Na teškom postolju nedostajao je jedan ćošak, a bilo je pričvršćeno sa četiri kamena čepa. Zatim su podigli poklopac sarkofaga. Pred njima su ležale kosti kralja Pakala koji je umro oko 750. godine n.e, kadaje civilizacija plemena Maja bila na vrhuncu.

Njegovo raspadnuto lice prekrivali su fragmenti mozaične maske od žada (ilustracija Id). Na dlanovima i u ustima imao je po jednu perlu od žada. Nosio je po četiri prstena od žada i na levoj i na desnoj ruci, a oko vrata mu je visila troslojna ogrlica takođe od žada (slike 3 i 4). Pored njega je ležala mala zelena figura od žada koja je predstavljala belog čoveka s bradom (ilustracija lh), za koga se tvrdi da je Kecalkoatl ili Perjana Zmija, najcenjeniji bog u panteonu Maja. Perje je predstavljalo duh koji se uzdiže ka nebu, dok je zmija bila ovaploćenje fizičkog tela na zemlji.

Lobanja ukrašena umecima (slika 2), koja se danas čuva u Britanskom muzeju, navodila je na to da su trouglasta vrata u stvari simbolizovala mnogo više od velikog otkrića sa kojim se suočio Ruz; nije ni slutio da mu predstoji putovanje u dubine uma.

Kakvu igru su igrale Maje u piramidama? Da li je to bila igra brojeva? Da li je 69 stepenika sa spoljašnje strane piramide jednostavno bio anagram za 96 glifova koji su pronađeni na pločama u podnožju stepeništa koje vodi u palatu (predstavljajući 96 mikrociklusa u ciklusu Sunčevih pega: vidi Dodatak 1 u vezi sa objašnjenjem)? Da li je 620 zapisa na hramu u

Slika 2: Stara meksička lobanja ukrašena umecima nepoznatog porekla prikazuje trouglasta vrata unutrašnjosti uma.

stvari anagram za 260-dnevni astrološki kalendar plemena Maja? Da li su ti brojevi, oduzeti jedni od drugih označavali broj 360, osnovni broj u kalendarskom sistemu Maja (620 - 260 = 360)?

Da li su brojevi u blagu skrivaii neku poruku?

* Zašto su postojale po 2 rupe u svakom uglu kamene ploče (2, *2, 2, 2),* kao *i* 2 kamene glave na podu grobnice?

* Čemu su služila 3 kostura obojena u crveno, a čemu 3 glinena tanjira, i zašto vrata grobnice imaju 3 strane? Zašto čovek u grobnici nosi 3 perle od žada, po jednu u svakoj ruci i u ustima, i zašto na grudima ima troslojnu ogrlicu?

* Zašto postoje 4 stepenika do grobnice? Zašto nosi po 4 prstena od žada na levoj i na desnoj ruci i šta predstavljaju 4 kamena zapušača koja pridržavaju sarkofag?

* Zašto ima 5 muških skeleta, 5 hodnika u hramu, 5 plafonskih greda i 5 strana na sakrofagu?

" I zašto ima 6 strana na poklopcu od grobnice i 6 potpornih stubova kojr pridržavaju krov hrama? Izgleda kao da je pretpostavkama ovde kraj: Broj šest se više ne pojavljuje u grobnici Palenke, bar ne na prvi pogled, ali brojanje perli na troslojnoj ogrlici (slika 4) otkrilo je nešto više od toga.

Ogrlica od žada

U ogrlici postoje 3 grupe od po 13 perli (6 + 7), (6 + 7), (6 + 7), koje zajedno daju tri nedostajuće šestice kao i tri nedostajuće sedmice (7, 7, 7). Srednji niz sadrži još 7. I niz od 15 perli (7 + 8) koji ne samo što daje još 7 nedostajućih već izbacuje i 8. Donji niz sadrži 5 duguljastih perli i 4 grupe od po 3 okrugle perle, koji po sistemu računanja uz pomoć crtica i tačkica koji su koristile Maje (gde je crtica predstavljala 5, a tačkica 1) daju vrednost od 8, 8, 8.

Na ogrlici postoje 3 pojedinačne duguljaste perle, još uvek neobjašnjene (1, 1, 1). Samo jedan kostur u predsoblju je ženski, i ne zaboravimo na jedan biser u školjki pronaden u kutiji u podnožju stepeništa.

Ima 9 nivoa sa spoljašnje strane piramide, i 2 niza stepenica sadrže po 9 stepenika - 9 na vrhu i 9 na dnu. Na zidu grobnice naslikano je 9 kraljeva u pogrebnoj povorci i na poklopcu postoji gravura koja sadrži 9 „šifara" uzduž svake strane (9, 9).

Prvi nivo unutrašnjeg stepeništa ima 26 stepenika, a drugi 22, sa još 4 unutar same grobnice (22 + 4 = 26). Oba predstavljaju period obrta Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja (26 dana).

Srednji niz ogrlice sadrži 37 perli, period obrta Sunčevog polarnog magnetnog polja (37 dana).

Birajući njihov anahronični sistem brojeva da bi izmenili vremenske periode - Baktun (144.000 dana), Katun (7200 dana), Tun (360 dana),

Slika 3: Ogrlica od žada iz grobnice kralja Pakala.

71 = 34 + 37

6 + 7

7 + 8

13

15

13

7

1

1

13

1

6 + 7

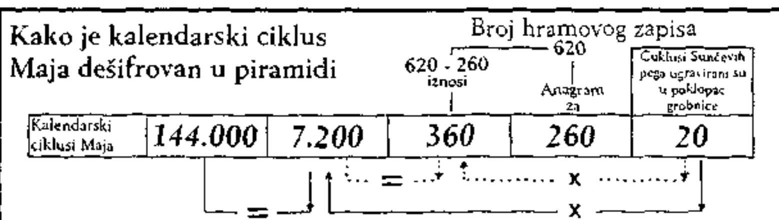
6 + 7

8 8 8 8

Sistem crtica i tačkica civilizacije (plemena) Maja

o g Sistem crtica i g g
tačkica civilizacije
(plemena) Maja

Slika 4: Numerička analiza perli otkriva tajne astronomske poruke.

Dešifrovanje tragova na piramidi i Hramu zapisa					
	1 biser u školjki	1 ženski skelet u predsoblju	1 pojedinačna duguljasta perla u ogrlici	1 pojedinačna duguljasta perla u ogrlici	1 pojedinačna duguljasta perla u ogrlici
	2 rupe u pločniku	2 rupe u pločniku	2 rupe u pločniku	2 rupe u pločniku	2 gipsane glave u grobnici
	3 glinena tanjira u kamenom sanduku	3 crvena kostura u kamenom sanduku	3 trostruka vrata grobnice	3 perle od žada (1 u svakoj ruci i 1 u ustima	3 troslojna ogrlica od žada
	4 stepenika u grobnici	4 prstena od žada na levoj ruci	4 prstena od žada na desnoj ruci	4 niz rupa u pločniku	4 cilindrična zapušača na sarkofagu
	5 odmorišta na stepeništu piramide	5 ulaza u hram	5 muških skeleta	5 plafonskih greda	5 stranica sarkofaga
	6 stubova hrama	6 strana na poklopcu grobnice	nedostajućih 6 +	nedostajućih 6 +	nedostajućih 6 +
	nedostajućih 7 +	7 perli na ogrlici	7 = 13 perli na ogrlici	7 = 13 perli na ogrlici	7 = 13 perli na ogrlici
	8 = 15 perli na ogrlici	perli 8 od crtica i tačkica	perli 8 od crtica i tačkica	perli 8 od crtica i tačkica	perli 8 od crtica i tačkica
	9 stepenika na dnu piramide	9 nivoa piramide	9 stepenika na vrhu piramide	9 kraljeva naslikanih na zidu grobnice	9 / 9* šifara na desnoj/levoj strani poklopca

Dešifrovanje u odnosu na kalendarski ciklus koji su koristile Maje	9 x 144.000 + 9 x 7.200 + 9 x 360 + 9 x 260 + 9 x 20 = 1.366.560 dana

9 od svakog ciklusa Maja označava period erupcije
Sunčevih pega od 1.366.560 dana.
Suvišna 9* u nizu devetki konačni je pokazatelj
broja Sunčevih pega;
1 + 3 + 6 + 6 + 5 + 6 + 0 = 27; 2 + 7 = 9*

Slika 5:

Uinal (20 dana) i Kin (1 dan) - i uz pomoć zajedničkih numeričkih pretpostavki unutar Piramide Zapisa, Maje su šifrovale tajne supernauke sunca u svoju arhitekturu, koristeći pregršt brojeva. Tumačenjem ovih brojeva postaje jasno ono što su pokušali da kažu: u šemi tabele postoji više devetki nego drugih brojeva, što ne iznenaduje s obzirom na to da su Maje obožavale broj 9. Uzimajući 9 od svakog kalendarskog ciklusa dobili su 1.366.560 dana (slika 5). Savremenom čoveku ostavili su tajnu poruku, šifrovanu u svom nakitu i arhitekturi, koja kada se dešifruje, otkriva trajanje magnetnih promena na suncu. One utiču na Zemlju, uzrokujući ponekad cikluse neplodnosti i katastrofe. Ovi drevni narodi prorekli su sopstvenu smrt, 1.366.560 dana od početka njihovog kalendara, 3113. godine pre nove ere, i na taj način nas upozorili na to šta će ponovo doći u godini Katun Ahau 13, 2012. godine nove ere. Ovo je potvrđeno u knjizi „Ćumalejski Ćilam Balam" (strana 134):

> „Hleb Katuna u godini 13 AHAU nedostižanje *(glad).* Biće pomračenje sunca. Katunov gubitak je udvostručen: muškarci bez izdanaka, vladari bez naslednika (*neplodnost).* Petog dana biće pomračenje sunca (*promena polova),* onda će ponovo moći da se vidi. Ovo je cena za Katun 13 Ahau."

Napomena: Brojka Maja od 1.366.560 dana neznatno se razlikuje od verzije koju sam izračunao kompjuterski, 1.366.040 dana, o kojoj će biti reči u Dodatku 1. Razlog je taj što su koristili osmatranje planete Venere da bi pratili ciklus (2340 obrta u intervalu Venere, gledano sa Zemlje, iznosi 1.366. 560 dana). Ogrlica nam govori da 71 (broj perli prva dva niza ogrlice zajedno) pomnožen sa 11 (broj perli pronađen u kamenom kovčegu na dnu stepeništa) imaju neku vrstu značenja; kompjutersko izračunavanje ciklusa Sunčevih pega izgleda ovako: 71 x 11 x 87.4545 = 68.302 dana (Dodatak 1 IX). Dvadeset ovih ciklusa zaista označava ciklus Sunčevih pega od 1.366.040 dana. (Posle 20 promena, Sunčeva „prirodna kriva" menja magnetni pravac (Dodatak 1 X). Brojke koje su ovde date veoma su detaljne, jer, kao što smo sasvim skoro otkrili, iste poruke i ista supernauka šifrovane su u Tutankamonovom blagu.

Koristeći svoje poznavanje sunca, pronikao sam u numerički sistem Maja, a u isto vreme i u arhitektonsko šifrovanje istih informacija ostavljenih pre 1250 godina u piramidi Palenke.

Nakon toga, usredsredio sam se na gravuru na poklopcu grobnice.

Transformatori Maja: *Napravljeni da se dešifrovanjem „transformišu" u različite slike*

Neverovatni Poklopac Palenke

U *Proročanstvima Maja* objasnio sam kako sam praćenjem tajnih instrukcija koje su bile šifrovane duž ivice poklopca uspeo da dešifrujem gravure. Šifra može da se probije samo uz pomoć slajdova originalne gravure, otkrivanjem više od stotinu skrivenih sličica. Ilustracija 2 pokazuje jednu od „kombinacija" slika; obojeni su isti delovi crteža na poklopcu, prekopirani u dva slajda i stavljeni jedan preko drugog, kao što je prikazano. Slika kralja Pakala, stanara grobnice, pokazuje kako on na sebi ima znak slepog miša preko usta. Slepi miš bio je kralj smrti, tako da je ovde predstavljen kako odnosi dah kralja Pakala. Podignuta kosa, prvi put viđena na kamenoj skulpturi kralja Pakala, pronađene na podu grobnice, ovde postaje „beba" ptice kecal koja u svom kljunu drži lanac. Na lancu visi školjka, znak Kecalkoatla, perjane zmije. Sjedinivši te informacije, ova posebna scena govori nam da se kralj Pakal, u trenutku kada je umro, u stvari ponovo rodio kao Kecalkoatl.

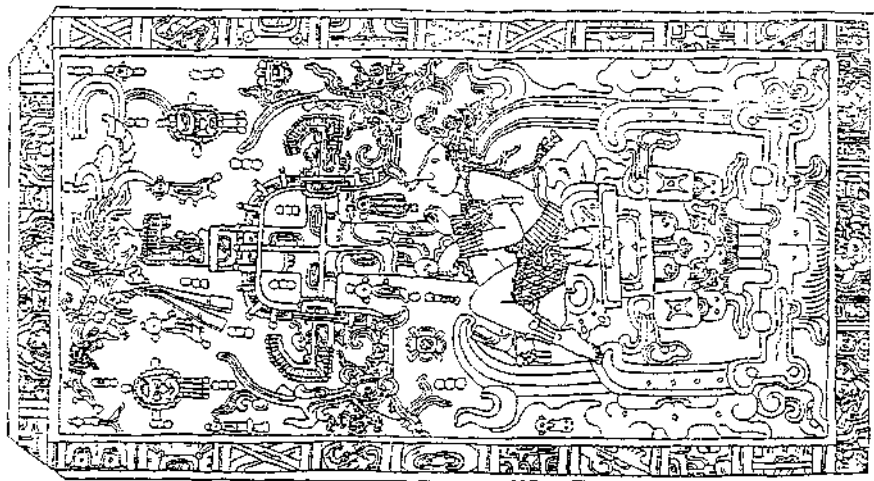
Ptica kecal, iz kišovitih šuma centralne Amerike, cenjena je po svom perju jarkih boja, koje, kada se njime ukrasi zmija, predstavlja uzvišeni duh, ponovno rođenje, vaskrsenje i večni život. Velika morska školjka u obliku puža upotrebljavana je kao ,,rog" kojim su najavljivane ceremonije i drugi događaji, i tako je simbolizovala „kontrolu vetra".

Više od 1200 godina ovi genijalni ljudi bili su pogrešno tumačeni. Njihov panteon bogova, tobože obožavan u takozvanoj „paganskoj praksi i ritualima", bio je više od toga. Njihov vođa, kralj Pakal, mogao je da koristi ove „bogove" kao „glumce" u „velikoj pozorišnoj predstavi", „komad" sakriven unutar ličnih slika koje, zajedno posmatrano, otkrivaju tajne života i univerzuma. Sifrovane slike oživljavaju, dopuštajući samim bogovima da ispričaju ne samo istoriju Maja već i priče tajne nauke veoma visokog reda koje objašnjavaju kako je sunce uticalo na život na Zemlji.

Tajne price Poklopca iz Palenke opisuju suštinu života i smrti, putovanje duše kroz međusvetove: kako čovekova duša može da se vrati svom tvorcu, pročišćena ili umanjena, kako opet kasnije može doći na zemlju da još jednom pokuša da se pročisti kroz patnju.

Ostale priče, predstavljene zajedno sa prihvaćenim mitološkim verovanjima, govore nam o „raju" (različitim destinacijama mrtvih) i o „pet Sunčevih doba", od kojih se četiri završavaju uništenjem. Preostale govore o solarnim ciklusima neplodnosti.

Postoje hiljade gravura Maja, a samo mali broj sadrži ove skrivene priče. Poklopac Palenke je „rozetski kamen" meksičke arheologije. On sadrži

Slika 6: Dizajn ugraviran na poklopcu teškom pet tona koji pokriva sarkofag.

Slika 7: Kecalkoatl, Perjana Zmija, najviši bog Maja, savršena ravnoteža duha i tela.

šifrovana uputstva koja mogu da ukažu na druge primitivne predmete koje su upotrebljavali drevni narodi tog područja. Neke druge gravure sadrže obične i jednostavne slike, uglavnom alegorije; na primer, mnoge pokazuju „postupak puštanja krvi", dokaz na koji bi nam ukazali moderni arheolozi, da oni nisu bili ništa drugo nego varvarski narodi koji su bušili svoje polne organe i jezike šiljem i trnjem, vodili krvave bitke i ratove. Međutim, kako bi drugačije ljudima današnjice bila preneta poruka o plodnosti, njenom gubitku i potrebi za njom, ili na primer o menstruaciji (krvi)?

U *Superbogovima* sam razbio „paganski" mit, tu parodiju o jednom od najdarovitijih naroda sveta. Koristeći šifrovana uputstva sa Poklopca Palenke pokazao sam da slike Maja, baš kao i njihov nakit i arhitektura, sadrže skrivene slike koje kazuju još neverovatnije priče o njihovoj tradiciji i istoriji.

Zidne slike Bonampaka

Godine 1946, američki istraživač Džajls Hejli, otkrio je hram u džungli blizu Bonampaka, oko 160 kilometara jugoistočno od Palenke. Zidove i tavanicu prekrivale su slike koje opisuju scene borbi, zajedno sa ostalim slikama, oštećenim usled taloženja krečnjaka. Ovakvi prizori bi vise nego bilo šta drugo, od 1946. godine naovamo, stvorili sasvim pogrešnu sliku kod arheologa da je drevni narod Maja bio krvožedan i ratoboran. Međutim, primenjujući na jedan deo zidne slike već oprobanu tehniku dešifrovanja, vidimo da se ovde krije mnoštvo drugih (ilustracija 3 pokazuje samo jednu od njih; ostale se mogu videti u *Superbogovima).*

Zidne slike nam govore priču o Sajpi Toteku, jednom od četiri sina originalnog božanskog para; on predstavlja vatru i istočni nebeski kvadrant. Cesto je naslikan u zelenoj prugastoj suknji kako u rukama ima dva štapa koja trlja jedan o drugi paleći vatru.

Sajpi Totek predstavlja ponovno rođenje i često asocira na zmiju koja skida košuljicu. Takođe je poznat kao bog kože. Njegov alter ego bio je Kamakstl, bog lova koga simbolizuje dvoglavi jelen. Legenda kaže da je Kamakstl ulovio dvoglavog jelena koji je pao s neba. Jelen je Kamakstlu dao nadljudsku snagu i tako omogućio da ovaj pobedi svakoj bici.

Dešifrovanje ovog dela zidne slike govori nam, pored ostalog, da je Šajpi Totek bio emanacija svog brata Kecalkoatla. Smatra se da je Kecalkoatl rođen bezgrešnim začećem, dok je Sajpi Totek rođen u štali i umro na krstu. Ilustracija 3 prikazuje završnu scenu ove zanimljive priče: Sajpi Totek, polujelen (Kamakstl) i polu-Šajpi Totek (naslikan sa prekrštenim rukama u kojima drži dva štapa, po jedan ispred svakog ramena), poklanja se publici koju čine dva jelena i oni aplaudiraju na završetku predstave.

Dešifrovanje pokazuje da scene borbe oslikane na zidovima hrama ne bi trebalo prihvatati u njihovoj nominalnoj vrednosti već onakvim kakve zaista jesu - kao tvorevine genija.

Mozaična maska Palenke

Alberto Ruz je skinuo poklopac sa sarkofaga i otkrio da njegov stanovnik nosi mozaičnu masku od žada; maska je kasnije restaurirana, ispolirana i smeštena u Meksički muzej gde svako može da joj se divi. Kada je g. Ruz ugledao masku, počeo je sebi da postavlja pitanja na koja do tada niko nije uspeo da odgovori: zašto je maska imala dve vertikalne tačke iznad oba oka? Zašto je maska imala tri tačke ispod desnog oka? Zašto je ispod levog oka bila samo jedna tačka? Možda su to „znaci za orijentaciju", kao oni koji su ranije korišćeni u dešifrovanju Poklopca iz Palenke?

Slika 8: Konture jednog dela zidnih slika Bonampaka koje prikazuju „čudna" stvorenja.

Koristeći istu tehniku kao i pre, napravio sam dve providne kopije maske u boji, stavio ih jednu preko druge, i kada sam poklopio tri tačke ispod desnog oka, počele su da se pojavljuju razne slike (ilustracija 4],

Kada se providne kopije polože jedna preko druge, kao što se pokazalo sa tri poklopljene tačke, može se videti složena slika slepog miša koji u ustima ima perlu, baš kao i kralj Pakal u svojoj grobnici, nagoveštavajući da i kralj Pakal i slepi miš nose smrt.

Medutim, slepi miš ima i isplažen jezik, kako je obično prikazivan bog sunca Tonatiuh, koji je predstavljao „davaoca života" (ili rađanja). Kažu da je Tonatiuh vladao južnim nebom pod okriljem boga Uicilopoktlija. Znak ispod njegovog jezika koji je pokazivao četiri oblika, označavajući četiri nebeska ugla, kazuje da je čovek s perlom u ustima upravljao i svim nebeskim uglovima. Sa druge strane, (ilustracija 5) prikazane su mačje šape, verovatno jaguarove; na donjem preklopu one formiraju dva mačja oka, navodeći na neki način posmatrača da „gleda pažljivo" kako ne bi propustio bilo koju od šifrovanih slika.

Okretanjem istog prikaza naopačke (obrtanjem za 180 stepeni), može se videti drugi lik koji ima dva lica. Dva Lica je nadimak Jaotla, boga severa, koji je živeo na tamnom i sumornom severnom nebu. Pošto nikada nije jasno viđen, kažu da je bio „mračan i tajanstven" ili „dvoličan". On je bio zao bog i njegova boja bila je crna. Legenda kaže da se Kecalkoatl, dobri bog, borio sa Joatlom i pobedio. Joatl je zbačen s neba u more gde su mu oči sijale kao mačje oči u mraku. S jedne strane bio je mačka (tigar), a s druge „veliki medved", kao što se tvrdi da oči predstavljaju sazvežde Velikog medveda na noćnom nebu.

Kad se okreću slajdovi, a ovoga puta koristi se vrh nosa kao centar rotacije, pojavljuje se sledeća slika (ilustracija 7) koja prikazuje čoveka sa krilima i glavom ptice. Tačke iznad levog oka postaju bradavice nagog čoveka koji iznad svoje glave ima stvorenje s dva lica. Ova scena prikazuje mitološku priču u kojoj Kecalkoatl pobeđuje Joatla i uspostavlja vladavinu nad četiri nebeska ugla.

Ponovnim rotiranjem slajdova, koristeći opet nos kao epicentar rotacije (ilustracija 8), dobijamo sliku zmijske glave s krilima na čelu, i tako se potvrduje da je čovek s krilima i perjem takođe zmija, Kecalkoatl. Sklupčana zmija takođe ima dve perle na vrhu repa, opisujući zvečku zmije zvečarke.

Kad se poravnaju dva vertikalna indikatora (tačke) iznad desnog oka, slika podseća na lice načinjeno od bojenog stakla sa cvetom lotosa na čelu (ilustracija 9), i izgleda kao da nos i usta tog lica imaju blede crte figure koja „meditira". Glava figure nosi šlem. Mitologija plemena Maja tvrdi da je Sajtikutli, bog istoka, po božanstvu sličan Sajpi Toteku, mada je iz kasnijeg perioda. Bio je bog žrtvovanja. Žrtve su spaljivane u posudi za žar koju je on nosio na leđima, a nosio je i šlem da bi se zaštitio od vreline vatre.

Božanstveni cvet lotosa simbolizuje ponovno rođenje i obožavanje sunca. Ono se svakoga dana ponovo rađa, a lotos otvara svoje latice koje prate kretanje sunca da bi se zatvorile zajedno sa njegovim zalaskom.

U istoj sceni, ispod lotosa i lica čoveka sa šlemom, nalazi se figura koja meditira u položaju Bude, a ispod toga glava dečaka sa šeširom od perja koja nas zagonetno posmatra. Visuljak u obliku slepog miša pokriva dečakova usta. Kada se ova scena kompjuterski uveća, vidi se detalj visuljka na kojem je portret kralja Pakala sa karakterističnom visokom frizurom koja izvire iz dečakovih usta. Njegov nos je mali i ima mačji oblik, zbog čega dečak podseća na jaguara, alter ego kralja Pakala, duboko poštovanog kod plemena Maja zbog svog cenjenog krzna zlatnožute boje, koje simbolizuje boju sunca, pokrivenog braon pegama (Sunčevim).

Perje na šeširu dečaka poistovećuje sa Kecalkoatlom. Zapisi Palenke navode na to da je kralj Pakal stupio na presto u devetoj godini života.

Kada se ova scena okrene naopačke (okretanjem za 180 stepeni), krupan prikaz „kamene Olmek-glave" gleda u drugi prikaz belog čoveka sa bradom ispod nje (ilustracija 10). Covekovo lice naslonjeno je na vrh zamišljenog slepog miša koji u ustima drži još jednu perlu.

Olmek je bilo indijansko pleme u centralnoj Americi koje je prethodilo plemenu Maja. Ziveli su u meksičkoj oblasti oko San Lorenca i La Vente na obali zaliva, okupivši se oko 2000. godine pre nove ere i raspustivši se oko 200 godine nove ere. Istorijski se veoma malo zna o njihovoj kulturi, osim da su se bavili rezbarenjem ogromnih bazaltnih glava crnačkih/orijentalnih figura koje su nosile šlemove (ilustracija 10a]. Arheolozi još uvek nisu otkrili koga ovi likovi predstavljaju. Svakako, jedna od dešifrovanih priča sa Poklopca Palenke (ilustracija 12) govori o radanju Perjane Zmije, Kecalkoatla. Scena 1, vrh slike, prikazuje orla sa raširenim krilima kako leti prema posmatraču. Oko vrata mu vise dve polovine školjke, a ispod njih se nazire ogromna zmijska glava sa isplaženim jezikom.

Scena 2 iste price (ilustracija 13) takode prikazuje orla na vrhu, s raširenim krilima, ali ovoga puta kako odleće sa celom školjkom oko vrata. Iznad toga, na ivici šifrovane slike (zaokruženo), mogu se videti oči kralja Pakala kako posmatraju sopstveno rađanje.

U donjem delu slike vidi se prikaz glave Olmek sa celom školjkom na čelu. Ove scene navode na to da je glava Olmek nešto raniji prikaz Kecalkoatla, a obojica su bili podjednako obožavani.

Ilustracija 10 prikazuje glavu Olmek sa zamišljenim slepim mišem koji ima perlu u svojim ustima i tako navodi na zaključak da je čovek u grobnici (čovek s perlom u ustima, kralj Pakal) u drugom životu bio Kecalkoatl (za Olmeka), baš kao i beli čovek sa bradom (na tlu centralne Amerike duboko poštovan kao Kecalkoatl). Iz zajedničke scene 9 (naopačke) može se slobodno reći da dečak sa šeširom od perja (koji nosi lotos, simbol reinkarnacije), Kecalkoatl, nije bio samo kralj Pakal već u drugim

inkarnacijama i indijsko božanstvo Buda. Ipak, lice bojeno na staklu koje opisuje Sajtikutlija, boga istoka i žrtvovanja, koji nosi sveti simbol lotosa, verovatno kazuje priču o bogu istoka, koji je nastao bezgrešnim začećem i koji je umro na krstu.

U drugoj sceni (ilustracija 14) čovek u grobnici prikazan je kako se sa andeoskim krilima uzdiže iznad sarkofaga i poklanja publici, označavajući kraj svoje „predstave". Pomeranjem donjeg slajda dobija se andeo koji se klanja, a koji, kada se slajd okrene za 180 stepeni, pokazuje boga zla i smrti, boga slepih miševa.

Poruke sakrivene u mozaičnoj maski brojne su i različite. Naravno, ko god da je šifrovao masku bio je genije, sposoban da izvede čudo. Rečeno nam je da čovek u grobnici nosi život i smrt i vlada nebom u sva četiri ugla. Bio je perjana zmija koja je preuzela presto u devetoj godini i postala sveštenički kralj plemena Maja. Kao dobri bog, borio se protiv zlog boga i pobedio. Dešifrovane price otkrivaju da je mnogo puta pre toga živeo kroz istoriju, kao duhovni vođa.

Orijentacije scena takode pružaju rešenja:

Bog juga, naopačke = bog severa
Bog istoka, naopačke = bog zapada

Ovo nam govori da, kada se Zemlja iskosi naopačke prated solarni magnetni preokret, jug postaje sever i sever postaje jug, istok postaje zapad i zapad postaje istok, tako da je Kecalkoatl bio bog dobra, suprotnost svemu lošem.

U *Superbogovima* istražio sam živote i vremena drugih duhovnih vođa koji su delili većinu uobičajenih osobina kralja Pakala: indijski Krišna, koji se inkarnirao na zemlji pre 5000 godina, Buda, 500 - 420. p.n.e. u Indiji, i Hristos, od pre 2000 godina. Sve ovo čovečanstvu donosi slična učenja: da pročišćenje dolazi kroz žrtvovanje, samokontrolu i služenje drugima.

Svako učenje nas uči kroz „parabole", alegorijske price koje izazivaju „slike" u glavi omogućavajući starim ezoterijskim učenjima da budu prenesena na generacije s jedne strane, a opet sakrivena od nevernih s druge. Svaki duhovni vođa izvodi čuda i svaki je bezgrešno začet. Svaki je povezan sa zvezdom na rodenju i na samrti. Ime svakog od njih ima značenje: Krišna znači „miropomazanik" (na krštenju), Hristos takode znači „miropomazanik" na grčkom, a Budina majka zvala se Maja, što je stara sanskritska reč koja znači „iluzija". Kralj Pakal iz plemena Maja, kao i ostala trojica, učio je da je njegov život bio iluzija. Po kazivanju, sva trojica zračila su svetlošću jarkom kao sunce i svaki je prorokovao uništenje. Svaki je verovao u reinkarnaciju i svaki je obećavao da će se vratiti u drugom životu. Tvrdi se da se bog Višnu, jedan od indijskog svetog trojstva, reinkarnirao devet puta, deveti put kao Buda. Kažu da će se ponovo pojaviti kao bog Kalki na kraju sadašnjeg kosmičkog doba.

Knjiga Otkrovenja u Bibliji govori o otkrovenju koje je doživeo sveti Jovan. Njeno značenje je nepoznato i alegorično i vekovima zbunjuje mnoge. U njemu je reč o „... zveri koja se diže iz mora...", koja ima sedam glava i deset rogova i „... na vrhu svojih glava ima ispisano ime bogohuljenja... ovde je mudrost, neka onaj koji razume kaže broj zveri, jer to je broj čoveka, i njegov broj je šest stotina puta tri i šestice..."

U rešenju Hrama Zapisa nedostaje 666, ali pronaden je ušifrovan u perle oko vrata kralja Pakala, ne kao sam po sebi, već kao činilac viših brojeva. U grobnici kralja Pakala nije bilo mesta za broj 666.

Otkrovenje se nastavlja (vidi sliku 9):

> Videh četiri anđela kako stoje na četiri ugla zemlje (sever, jug, zapad i istok) i drže četiri vetra zemaljska, da ne duva vetar na zemlju, ni na more ni na bilo koje drvo. I videh drugog anđela kako se diže sa istoka noseći pečat boga živoga. I povika silnim glasom četvorici anđela, kojima bejaše dato da pustoše zemlju i more, govoreći im: Ne kvarite zemlju, ni more, ni drveće, dok ne stavimo pečat slugama boga našega na čela njihova. I čuh broj obeležen pečatom: sto četrdeset i četiri hiljade onih sa pečatom iz svih plemena sinova izraelskih...

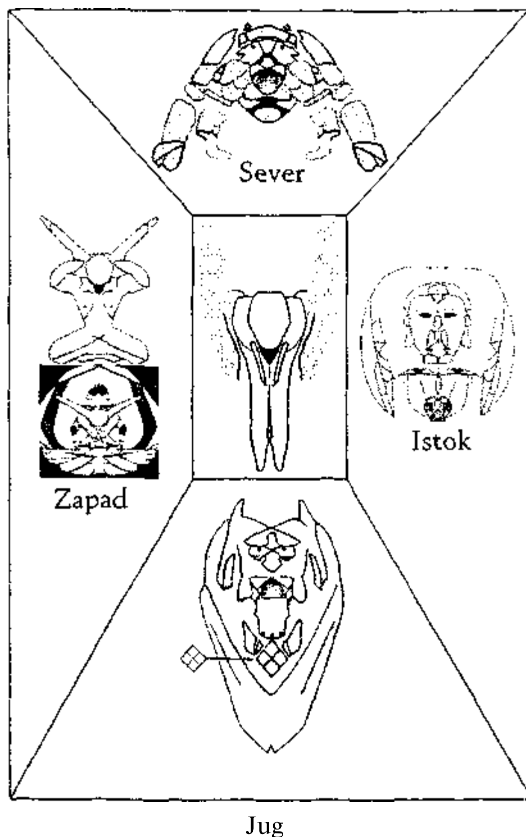
Pogledajte opet šifrovanu sliku kralja Pakala s Poklopca Palenke (ilustracije 10 i 2). On nosi znak živog boga - 144.000 ispisano je na njegovom čelu. (Nemojte da vas iznenadi upotreba savremenih brojeva: superbogovi su mogli da proniknu u prošlost, sadašnjost i budućnost. Ovo je potvrđeno u odlomku Popol Vua, svete knjige Maja: ... bili su obdareni inteligencijom, predviđali su, i istog trenutka su mogli videti daleko ispred sebe, uspevali su u pronicanju, uspevali su u saznavanju svega što je postojalo na svetu. Kada su gledali, odmah bi videli sve oko sebe, s namerom da okrenu nebeski svod i okruglo lice zemlje. Velika je bila njihova mudrost, njihovo proviđenje prostiralo se kroz šume, stene, jezera, planine i doline. Uistinu, bili su ljudi vredni divljenja. I mogli su da znaju sve. (Popol Vu, str. 168, 169)

Otkrovenje takođe ima nešto da kaže u vezi s bitkom koju je Kecalkoatl vodio protiv Joatla, čiji nadimak je bio Dva Lica - tigar i medved: „... i stajah nad morskim peskom, i videh zver kako se diže iz mora... i zver koju videh bejaše kao leopard (tigar), koji imade stopala kao medved..."

„... i pogledah drugu zver kako izlazi iz zemlje, koja imade dva roga kao jagnje..." Pogledajte opet opis „boga zla", u verziji okrenutoj naopačke u odnosu na anđela koji se poklanja na mozaičnoj maski, i videćete zver s dva roga.

Skoro da nema sumnje u to da mozaična maska i druge priče iz grobnice kralja Pakala govore istu priču kao i sveti Jovan u svom Otkrovenju.

U *Superbogovima* je postalo jasno da su superiorna stvorenja posetila zemlju, učeći čovečanstvo višim redovima nauke i duhovnosti. Bili su to

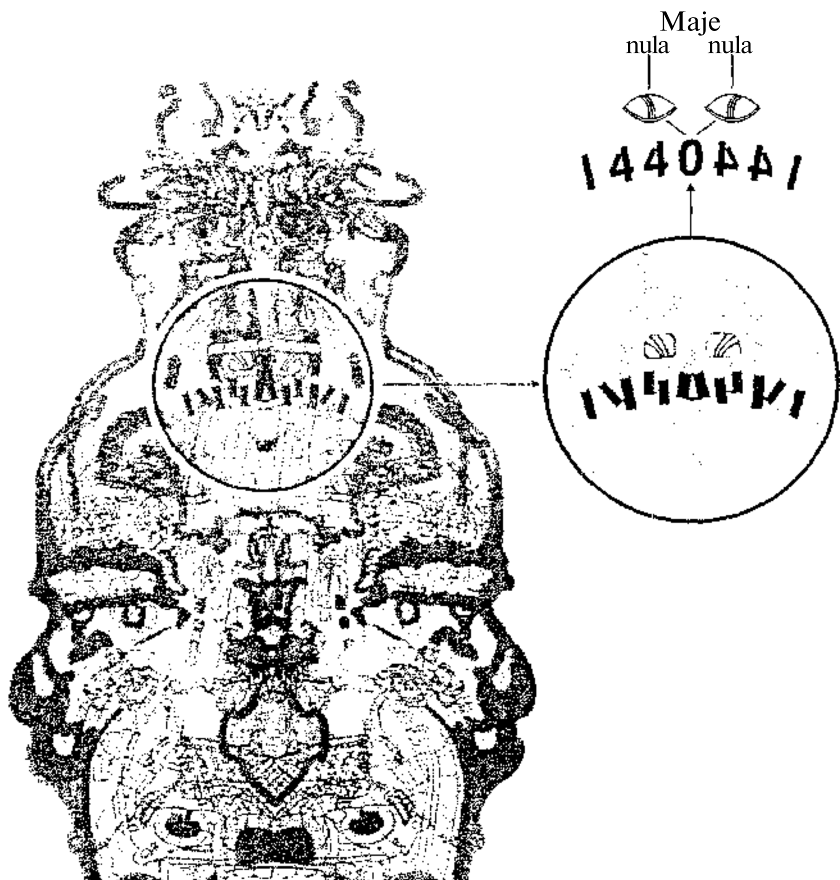

Slika 9: Mozaična maska Palenke, dešifrovana, prikazuje bogove četiri nebeska ugla i anđela dobrote kako se klanja publici na kraju svoje predstave, baš kao Sajpi Totek, koji se klanja na dešifrovanim zidnim slikama Bonampaka.

superbogovi. Oni nisu bili sa ove planete, mada je nejasno odakle su. Jasan je njihov odnos sa živim bogovima koji su stvorili zemlju i nebo; bili su jedni i jedini.

Kralj Pakal je stupio na presto u Palenki kada je imao devet godina. Bio je poznat kao Perjana Zmija i učio je svoj narod supernauci Sunca. U Egiptu je takođe živeo dečak-kralj po imenu Tutankamon. On je takode došao na tron u devetoj godini, i on je bio poznat kao Perjana Zmija, i on je obožavao sunce.

Da li je Tutankamon bio peti superbog? Da li je moguće da blaga njegove grobnice, kao i ona kralja Pakala u Meksiku, i dan-danas kriju

Slika 10: Dešifrovana kombinovana slika (takođe vidi ilustraciju 2) lica kralja Pakala sa brojem 144.000 napisanim na njegovom čelu.

nezamislive tajne, zaključane više od 3000 godina? Pođite sa mnom na putovanje u dolinu Nila, otkrijte svete tajne dečaka-kralja, najčarobnijeg faraona na zemlji.

PRV! DEO

PRVO POGLAVLJE

Izgubljeni superbog?

Perjana Zmija i zvezde

Legenda kaže da je čovek s belom bradom, svetlom kosom i plavim očima doneo superznanje drevnom plemenu Maja. Naučio ih je tajnama neba, zakonima matematike i astronomije i zanatskim veštinama. Pokazao im je kako da izgrade svoje piramide i palate od kamena. Iznad svega, naučio ih je mudrosti da će pročišćenje doći kroz žrtvovanje i da besmitnost mogu da očekuju samo čiste duše.

Kada je umro, legenda kaže da je postao jutarnja zvezda, Venera, najsvetlije od noćnih nebeskih tela, i da je živeo u dragocenoj kući od žada, perja, srebra i školjki. U povratku je koračao pored Olmeka, Teotiuakanosa, Maja, Tolteka i Asteka. Zvali su ga Perjana Zmija, Kecalkoatl ili Ku-Kulkan, bog dobrote i mudrosti.

I u drugim narodima se takođe pominje čovek sa belom bradom. Plemena Inka u Peruu zvali su ga Virakoča, dok su ga njihovi susedi Aimari prozvali Hijustus. U Boliviji je poznat kao bog vetra. Među Polinežanima je znan kao Kon-Tiki, bog sunca. Kada je odlazio, uvek je obećavao isto: jednog dana ću se vratiti.

Dešifrovana blaga plemena Maja govore nam da je kralj Pakal, sveštenik-kralj-vladar Maja, živeo i vladao u Palenki od svoje devete godine. Bio je poznat kao Kecalkoatl, Perjana Zmija, najviši bog drevnog plemena Maja. Sahranjen je u Hramu Zapisa, gde se i nalazi njegova grobnica, otkrivena 1952. godine; u njoj su pronađeni razni predmeti, perjane zmije i morske školjke. Unutrašnjost kovčega obojena je cinobarom, tečnom živom u prahu, živim srebrom.

Mnogo više dokaza nego bilo gde drugde o legendi o Kecalkoatlu postoji u samoj grobnici Palenke. Dešifrovani poklopac grobnice i maska od žada

s lica kralja Pakala sasvim ga jasno i nedvosmisleno prikazuju kao Perjanu Zmiju. Same slike su konkretna i zapanjujuća čuda, zaveštanje genija koji je nekada bitisao u drevnom plemenu Maja, dubokom poštovaocu sunca.

Od svog učitelja saznali su kako sunce utiče na plodnost, kako njegovi zraci jednima donose radost, a drugima nesreću, tako da su iz poštovanja svojoj deci davali imena na osnovu datuma rođenja tokom astrološkog ciklusa. Saznali su da je svet ranije nastajao četiri puta i da je svaki put nestajao zbog katastrofalnih uništenja, za koja su krivili sunce. Za njih, sunce je bilo božanstvo.

Niko nikada nije uspeo da objasni vezu između sunca Perjane Zmije, i čoveka sa bradom, sve do sada: u *Superbogovima,* pišući o Augustusu le Plonžeonu, sinu mornaričkog komodora i istraživača drevne kulture Maja, koji je živeo krajem devetnaestog veka, delovi su se sklopili u sliku. On je verovao da su Maje upražnjavale hipnozu, podsticale vidovitost i koristile „magična ogledala" da bi predvidele budućnost. Bio je siguran u to da su otplovile zapadno od centralne Amerike da bi razvile civilizaciju na Pacifiku, a potom još dalje, preko Indijskog okeana i Persijskog zaliva do Egipta. Da bi ovo potvrdio, uporedio je mnoge arhitekturne primere Maja i Egipćana, pisma i verovanja koja su se odnosila na obožavanje sunca.

Le Plonžeonovo tumačenje jedne sačuvane knjige o civilizaciji Maja, *Troano Kodeks,* navodi da je nekoliko stranica posvećeno kataklizmi, potapanju izgubljenog kontinenta Mu na Pacifiku. Tridesetih godina prošlog veka američki biznismen i samozvani istraživač Džejms Cerčvard, ohrabrio je Le Plonžeonove ideje i istovremeno objavio sopstvene ubedljive dokaze o ranijem postojanju kontinenta Mu; bile su to skice starih kamenih ploča koje je ukrao u manastiru Bramaputra na Tibetu u vreme dok je radio kao tajni agent. Kamene ploče su nazvane po legendarnom poznavaocu Maja, Nakalu, preuzvišenom, koji je proputovao svet šireći njihovu nauku, tehnologiju i jezik. Cerčvard je verovao u to da su Muvijanci upražnjavali tehnologije koje nadmašuju naše, uključujući antigravitaciju koja je omogućavala pokretanje velikih predmeta i konstruisanje kolosalnih građevina. On tvrdi da njihova civilizacija ni na koji način nije bila primitivna i da je njihovo razumevanje kosmičkih sila energije bilo izvanredno. Verovao je da je uzvišeno znanje, koje je omogućavalo izgradnju piramida u Egiptu i Meksiku, došlo sa Atlantide, mnogo verovatnije nego s Mua, pre otprilike 25.000 godina.

Bio je ubeđen u to da su Nakalove ploče prikazivale duboko znanje koje samo još više opovrgava današnji naučni svet. Pokazao je kako su ploče opisale kataklizmičko potapanje kontinenta: povećana Sunčeva radijacija dovela je do pregrejavanja kopnene mase, uzrokujući otpuštanje podzemnih gasova koji su izbili na površinu. Zemlja se raslojila i potonula u Pacifik, noseći sa sobom 64 miliona stanovnika.

Ali u kakvoj je vezi s Perjanom Zmijom? Cerčvard je precizno precrtao objašnjenje potopa s Nakalove ploče: prikazuje Sunčevu loptu na kojoj je u

predelu ekvatora minijaturni znak perjane zmije (slika 11,1b). Ako ploče potiču sa kontinenta Mu, moraju biti stare 25.000 godina.

Često i najmanja rešenja mogu potpuno da preusmere istraživanje, i to se dogodilo sa Cerčvardovom skicom. Izgledalo je da su Muvijanci razumeli nauku sunca i znali, baš kao i Maje, za postojanje Sunčeve neutralne krive. To je za njih bilo od tolike važnosti da su ga gravirali u svoje dragocene table sa perjanom zmijom preko sunca.

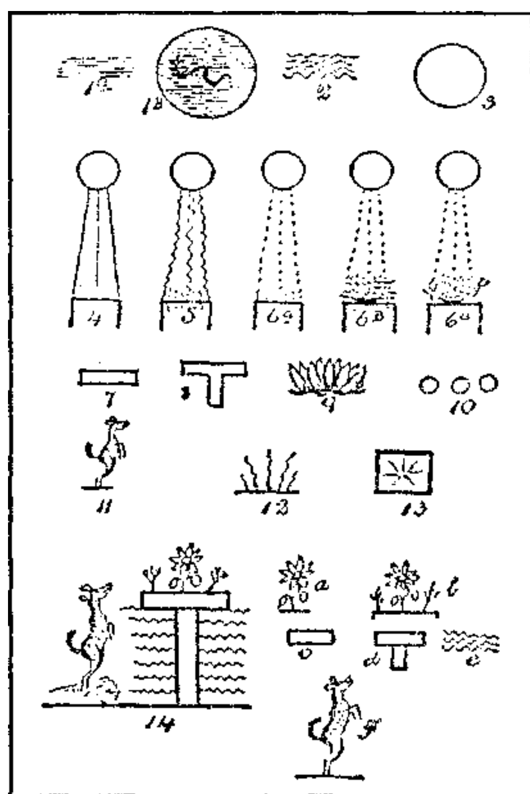
Uskoro je postalo jasno da je legenda o Perjanoj Zmiji opisivala način na koji sunce utiče na Zemlju. Perjana Zmija bilo je sunce.

Iako Čerčvard pruža ključno rešenje, njegova tvrdnja da je supernauka onih koji su obožavali sunce „prodirala" generacijama od Mua preko Atlantide do Egipta i Meksika - ugravirana u blaga, zapisana u knjigama, šifrovana u spomenicima - nije mogla da se osloni na širenje tokom velikih vremenskih perioda - 15.000 do 25.000 godina od vremena Mua - jer suncem izazvane erupcije (vidi Dodatak 1) periodično (otprilike svakih 5000 godina) vode ka totalnom globalnom uništenju u tom periodu. Planine postaju mora, a mora postaju planine. Posle tako velikih perioda ne ostaje više ništa da se istraži, ništa da se prenese. To znači da tehnologije koje se ponovo pojavljuju s redovnom učestalošću moraju biti „donete" odnekuda, periodično naglašavajući, kao što i biva, opaženo linearno intelektualno napredovanje čoveka.

U *Superbogovima* je postalo jasno da su duhovni učitelji, kao Krišna, Buda, Hrist i kralj Pakal, povremeno donosili superznanje na zemlju, činili čuda, shvatali astronomiju i cenili duhovnost, i na taj način, edukovali čovečanstvo na višem nivou nauke i božanstvenosti. Upravo ti superbogovi ostavili su svoj znak, tokom tzv. „među-katastrofalnih" epoha, šifrujući svoja blaga i spomenike. To dokazuje na koji način se prenosilo znanje u periodima na svakih 5000 godina. Različiti superbogovi iznova donose isto znanje kroz istoriju, kroz beskrajan ciklus progresa i uništenja na zemlji.

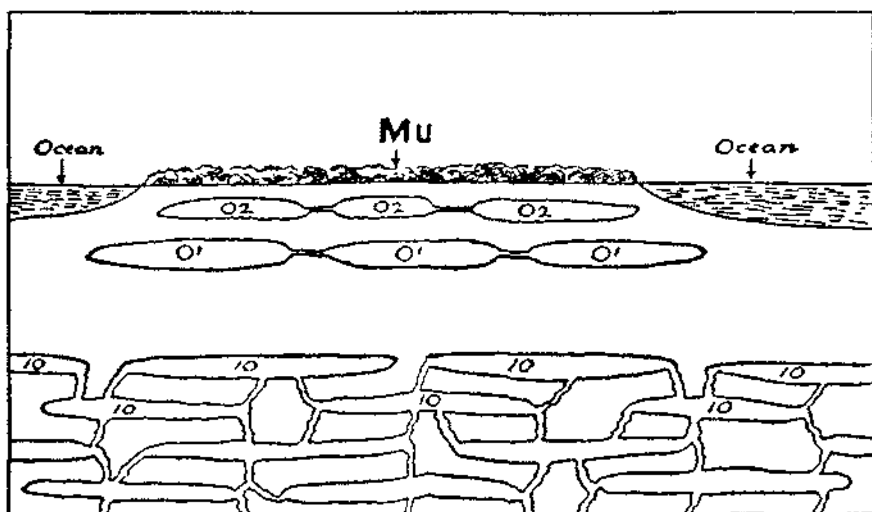
Četiri superboga, o kojima je bilo reči u *Superbogovima,* imaju mnogo sličnosti. Svaki bi mogao da se poistoveti sa perjanom zmijom; Krišna, osma inkarnacija indijskog božanstva Višne, povezivan je s „pticom geruda", božanskim stvorom, polučovekom - poluorlom, i sa beskrajem zmije. Antante; Buda (po pravilu, deveta inkarnacija Višne), imao je istu sličnost, a svakako beležimo *to* da je Buda dostigao prosvećenost ispod drveta Bo dok se štitio od groma pod baldahinom zaštitničke kobre Maculinde; u Hristovom slučaju ova povezanost je manje uočljiva, jer je jedina njegova sličnost sa zmijama ta što je došao na zemlju da na sebe preuzme grehe sveta koje je zmija prenela u Rajskom vrtu; kralj Pakal, s druge strane, monopolizovao je zmije i perje na svakom nivou, kao što to jasno prikazuje dešifrovana slika transformatora Maja (vidi Uvod).

Svaki od ovih superbogova, baš kao i samo sunce, poistovećuje se sa svetlošću - u svetim indijskim tekstovima Bagavad-Gita, Krišna kaže: „Ja

Slika 11: Jedna od Čerčvardovih skica Nakalove ploče koja prikazuje potapanje Mua: povećana Sunčeva radijacija uzrokuje pregrejavanje kopnene mase, otpuštajući podzemne gasove i potapajući samo tlo.

sam svetlost". Kada je rođen u Mathuri na obalama reke Jamuna, viđena je sjaina zvezda na nebu. Buda, učitelj prosvećenosti, postao je „onaj koji osvetljava" i, pre nego što je rođen, rečeno je da će biti sjajna zvezda u utrobi svoje majke. Hrist je bio Božji sin koji je govorio „ja sam svetlost", a njegovo rođenje u Vitlejemu predskazalo je pojavljivanje sjajne zvezde na nebu, i opet, u biblijskoj Knjizi Otkrovenja, on govori „ja sam izlazeća zvezda". Kralj Pakal je takođe bio poznat kao „izlazeća zvezda", kao Kecalkoatl i kao Perjana Zmija, i u grobnici mu se pridružila figura belog čoveka sa bradom za koga se kaže da je svoj narod, pleme Maja, učio supernauci sunca. Kasnije, u petom poglavlju, pojasnićemo zašto je beli čovek s bradom bio sinonim za učenje o mudrosti. Sada znamo da je perjana zmija predstavljala sunce, svetlost, božanstvo, tvorca univerzuma. Superbogovi su bili Božji sinovi.

Slika 12: Čerčvardova teorija koja pokazuje kako je otpuštanje podzemnih gasova potkopalo tlo i odvuklo kontinent Mu pod vodu; gasovi zadžani među stenama šire se pod uticajem toplote; tlo iznad njih se izdiže i propušta gasove, uzrokujući raslojavanje zemlje i njeno potapanje u dubine okeana.

Čerčvardov mentor, Le Plonžeon, bio je jedan od prvih koji je verovao u to da su se egipatska i meksička kultura razvile iz istog izvora: obe su obožavale sunce; obe su gradile piramide i obožavale panteone bogova; obe su u svojim zaostavštinama predstavljale cvet lotosa kao sveti simbol sunca. Obe su delile istu epohu od 5000 godina.

U Meksiku je Perjana Zmija duboko poštovana kao najviše božanstvo.

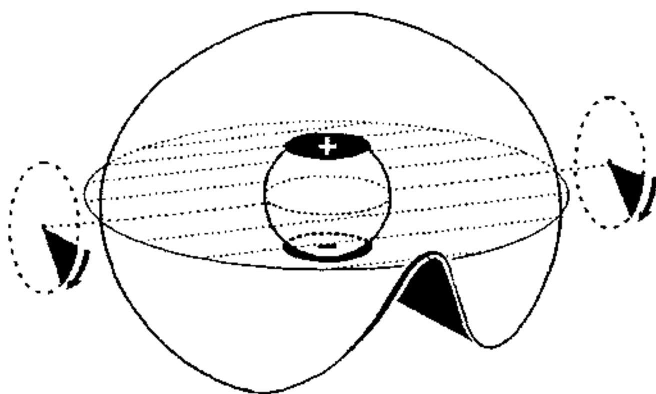
U Egiptu su zmija i perje bili oznaka kraljevske porodice i predstavljale su božansku krv kraljeva.

Međutim, samo je jedan egipatski kralj nosio i zmiju i perje na svom čelu. Bio je to dečak-kralj Tutankamon, koji je, kao i kralj Pakal, stupio na presto u devetoj godini života.

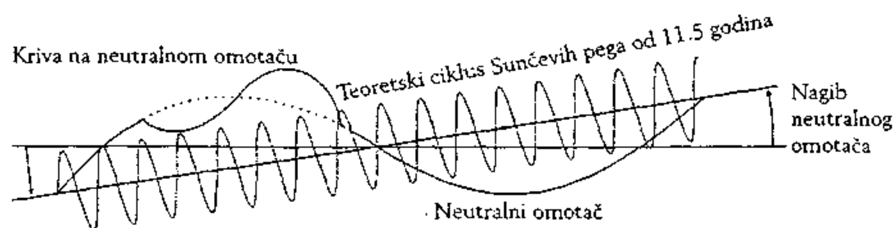
Uporedite dešifrovane slike kralja Pakala (ilustracija 16a) kao dečaka koji nosi šešir od perja, Kecalkoatl - sa izgledom Tutankamona (ilustracija 16b) u njegovoj grobnici u Dolini kraljeva. Oba mlada kralja i njihove neveste obasjani su sunčevim zracima.

* Da li je Tutankamon, koji nosi zmiju i perje na svom čelu, zaista peti superbog?

* Da li je on Egipćanima doneo supernauku sunca?

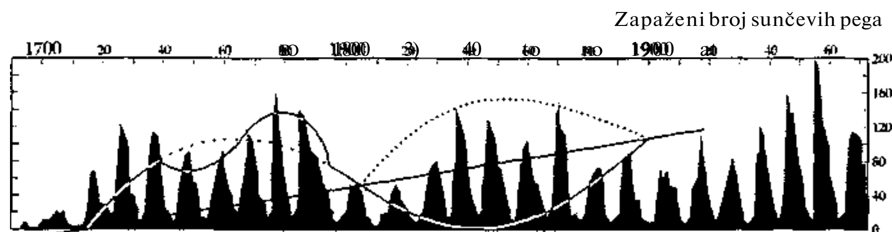

Slika 13a: Dijagram pokazuje Sunčevo magnetno polje oko iskrivljenog ekvatora (koji nema ni severni ni južni polaritet). Ovo područje nulte magnetne aktivnosti takođe je nagnuto i na taj način mnogo poznatije naučnicima kao nagnuta neutralna kriva Sunca (vidi Dodatak 1 radi detaljnog objašnjenja salarne aktivnosti).

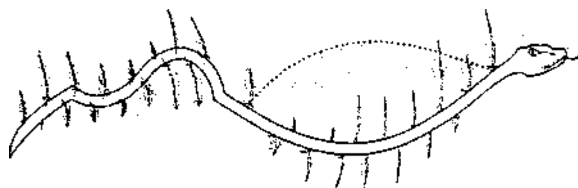

Slika 13b: Manji ciklusi predstavljaju teoretski ciklus Sunčevih pega od 11.5 godina; upravo ovo iskrivljuje neutralni omotač u zapaženi krivi oblik.

Zapaženi broj sunčevih pega

Slika 13c: Iskrivljeni neutralni omotač širi i skuplja aktivnost Sunčevih pega, što dovodi do varijacija u broju zapaženih Sunčevih pega tokom vremena; varijacije brojeva prati oblik neutralnog omotača.

Slika 13 d: Ciklus Sunčevih pega kao perjana zmija.

Slika 14: Perjana zmija predstavljena na Čerčvardovoj skici sunca.

* Da li je šifrovao znanje u blaga svog naroda, kao što su to činile Maje?

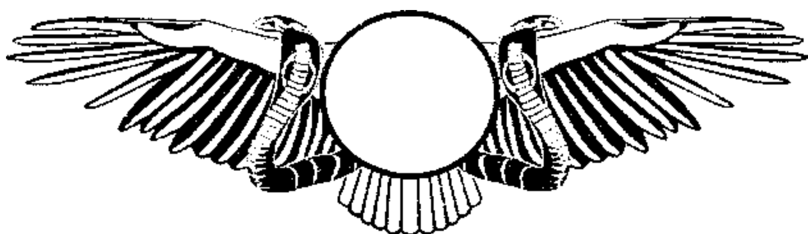
* Da li je poistovećen s belim čovekom s bradom?

Pre nego što proučimo ova pitanja, moramo prvo da dokažemo da legendu o Perjanoj Zmiji, božanstvu sunca i praksu šifrovanja tajni u predmete ne mogu tek tako da prenose putnici između civilizacija.

Naravno, vrlo je verovatno da su kulturni kontakti preko okeana sjedinili neka od verovanja i običaja između dveju civilizacija. Poslednja istraživanja iz različitih izvora dokazuju da su postojale trgovačke veze izmedu Egipta i Meksika.

Prvo, drevne egipatske slike u grobnicama, iz vremena četvrte dinastije faraona oko 2600 godine pre nove ere, opisuju slike brodova od papirusove trske za koje se veruje da su mogli da nose posade, terete i legende iz starog egipatskog sveta u novi svet centralne Amerike. Norveški istraživač Tor Hejerdal veruje da su ovi primitivni brodovi mogli da prežive prekookeanska putovanja. Da bi dokazao tu tvrdnju, otputovao je na jezero Cad, u afrički ambijent, gde je stekao veštinu gradnje upravo ovakvih brodova kakvi su predstavljeni na slikama grobnice i koji bi mogli da podnesu dugo putovanje morem.

Sakupivši ekipu od sedam ljudi, zaplovio je iz zapadne afričke luke Safi u Maroku na brodu od papirusove trske nazvanom Ra (po egipatskom bogu sunca), dugačkom 13.7 metara, širokom 4.6 metara i dubokom 1.8 metara. Nošen trgovačkim vetrovima i ekvatorskom strujom, Ra je prešao 4830 kilometara za manje od osam sedmica. Međutim, kvar na zupčaniku

Slika 15: Sunce, kao perjana zmija, bilo je obozavano i opisivano u gravurama i slikama na području celog Egipta. (Vidi još ilustraciju 14)

Slika 16: Tutankamon je nosio perje i zmiju na čelu; njegova brada bila je telo zmije koje se završavalo ptičjim repom od perja; kao i kralj Pakal, bio je savršena kombinacija duha i tela.

upravljača i struktura unutrašnje povezanosti trske zaustavili su putovanje. Ra se raspao od oštećenja koje je zadobio u karipskoj oluji i potonuo.

Istrajan na svom zadatku, Hejerdal je dizajnirao brodove po uzoru na brodove od trske kakve su gradili Bolivijanci i Peruanci na obalama jezera Titikaka u Južnoj Americi. Otisnuvši se ponovo 1970. godine, iz Safija, Hejerdal i njegova nova posada od osam ljudi stigla je do Zapadnih Inda nakon 57 dana provedenih na moru. Ra II je dokazao da je bilo moguće preploviti Atlantik, iz severne Afrike do centralne Amerike, na primitivan način, koristeći jednostavnu tehnologiju i materijale. Hejerdal je pokazao da su putovanja slična ovom mogla da se događaju i pre 3000 godina.

Ostali dokazi takođe podržavaju tvrdnju da su trgovačke veze između dva kontinenta, Afrike i Amerike, bile veoma dobre za vreme vladavine egipatskih faraona.

U martu 1992. godine, nemački istraživači, na čelu sa dr Svetlanom Balabanovom iz Instituta za sudsku medicinu u Ulmu, ispitivali su egipatske mumije. Prva mumija koja je trebalo da bude testirana nazvana je Het-Nut Taui, „dama iz dveju zemalja", egipatska mumija iz dvadeset prve dinastije (oko 1069. godine pre nove ere), čiji je kovčeg bio bogato ukrašen slikama nebeskog božanstva Nut. Balabanova je bila iznenađena kada je otkrila prisustvo velike količine nikotina i kokaina u uzorcima ove i nekoliko drugih mumija koje se čuvaju u Egipatskom muzeju u Minhenu.

U početku je mislila da je negde napravila grešku, jer nijedna od ovih droga nije bila dostupna Egipćanima dvadeset prve dinastije. Duvan je bio nepoznat sve dok ga pristalice Kolumba nisu donele iz Zapadnih Inda, posle 1492. godine nove ere, dok je biljka koke, koja raste samo u Americi, bila nepoznata sve dok je putnici na istok nisu doneli mnogo pre viktorijanskog vremena.

U proleće 1992. godine, rezultati ovog otkrića objavljeni su u naučnom magazinu „Naturvisenšaften" (79, 358, 1992), izazivajući metež među istoričarima, biolozima, arheolozima i antropolozima. Ako je Balabanova bila u pravu, onda su svi ostali pogrešili, i logično je što su se i njeni prijatelji naučnici okrenuli protiv nje, obeleživši je, kao što se to i ranije događalo najnaprednijim naučnicima kroz istoriju, kao jeretika.

Pogrešila je, složili su se svi. Engleski skeptični arheolog Rozali Dejvid, koja je čuvala mumije u Mančesterskom muzeju, insistirala je: „Ili su testovi pogrešni, ili su mumije lažne."

No, Balabanova je bila obučeni toksikolog. Često je sarađivala s policijom na istraživanjima i autopsijama. Pridržavala se svoje metode. Koristila je provereni metod analize poznat kao tehnika „kose": ako je preminuli koristio drogu, tragovi su se, zajedno sa proteinima, prenosili u folikule kose gde su zauvek ostajali. Test je mogao da se upotrebi ne samo da bi se potvrdilo prisustvo droge već i kako bi se isključila svaka mogućnost kontaminacije uzorka. Uzorak se prvo potopi u alkohol, a zatim se alkohol testira da bi se utvrdilo koliko je čist i da li postoje tragovi droge. Svaki proces kontaminacije uzorka morao bi da se širi od spolja ka unutra. Ukoliko alkohol ne sadrži drogu, svaki sledeći pronalazak tragova droge iz istog folikula mora da vodi poreklo iz unutrašnjosti folikula kose, a ne spolja.

Što se tiče autentičnosti mumija, pedigre Het-Nut Taui nije se dovodilo u pitanje. Kralj Ludovik I kupio je mumiju 1845. godine otpočevši tako svoju kolekciju. Podaci su pokazali da je ovu i druge nabavio od engleskog trgovca po imenu Dodvel. Dr Alfred Grim, upravnik muzeja u Minhenu, potvrdio je autentičnost mumije preko zapisa, amajlija i složene metode balsamovanja, kao i preko činjenice da je poticala iz grobnice koja

je korišćena za sahranjivanje sveštenika i sveštenica, pristalica boga Amona iz Tebe.

U međuvremenu, u Mančesterskom muzeju, gdica Dejvid testirala je neke od svojih mumija i otkrila da su rezultati Balabanove bili neobjašnjivo tačni.

Ovo je značilo jednu od dveju stvari: ili su Egipćani uzgajali duvan i koku, ili su ih uvozili.

Slučaj je dobio i političku konotaciju, s obzirom na to da nije bilo dokaza od strane botaničara da je neka od tih vrsta ikada uzgajana na tlu Egipta. Istoričari su insistirali na tome da su prekookeanske komunikacije bile nepoznate i nemoguće pre modernih vremena. Međutim, to nije tačno, kao što naglašava profesor Martin Bernal sa univerziteta Kornel: otkriće norveškog naselja u Njufaundlendu, 1965. godine, dokazuje da su Vikinzi plovili preko Atlantika, naseljavajući Njufaundlend oko 1000. godine nove ere, što znači da su i ranije mogla da uspeju slična putovanja.

Trgovina je takođe mogla da se širi sa američkog tla ka zapadu, preko Pacifika. Poznato je da je batata (indijski krompir) prešla preko Pacifika u ranom periodu, kao i kikiriki koji je otkriven u zapadnoj Kini, a čista svila iz Kine upotrebljavana je u Egiptu već početkom 1000. godine pre nove ere.

Kad se uspostavi ravnoteža, postaje jasno da je svetska trgovina omogućavala transport duvana i kokaina iz Amerike u Egipat, bilo preko zapada ili preko istoka, pre 1000. godine pre nove ere. Legenda o Perjanoj Zmiji, zajedno sa supernaukom koju je predstavljala, mogla je da bude preneta s transportom ovih dobara. Ostaje neosporna činjenica da su kosti čoveka, njegovom narodu poznatog kao Perjana Zmija, portretisane kao statua čoveka sa belom bradom koji je za sobom ostavio znanje u obliku živih čuda ušifrovanih u predmete, pronađenih u Meksiku 2000 godina posle Perjane Zmije. Dakle, Tutankamon je hodao obalama Nila. Čovek u meksičkoj grobnici bio je Perjana Zmija. Nije to bajka niti obična priča koja je prešla okean. Superbogovi su pripovedali iste stvari samo u različitim vremenima.

Dokaz, svakako, nisu samo Pakalove kosti. Scene rođenja Kecalkoatla, iz dešifrovanog Neverovatnog Poklopca Palenke (ilustracije 12 i 13), govore nam da velika glava Olmek takođe predstavlja Kecalkoatla, samo iz ranijeg doba u Meksiku. Iz veze izmedu ovo dvoje (preko dešifrovanih priča) vidi se da se Kecalkoatl od Olmeka (crni čovek sa šlemom) ponovo vratio kao Kecalkoatl od Maja, kralj Pakal, beli covek sa bradom, da propoveda supernauku Perjana Zmije. Kasnije, kada smo istražili sadržaj Tutankamonove grobnice, postalo je jasno da se Tutankamon iz epohe u epohu reinkarnira iz crnog čoveka u belog čoveka sa bradom, baš kao kralj Pakal i glava Olmek.

Gde god i kad god da se Kecalkoatl pojavio, propovedao je višu nauku: da je sunce božanstvo, da ono utiče na plodnost, astrologiju i cikluse katastrofe, i da je sunce perjana zmija.

Egipat

Egipat leži izmedu Nila, bistre reke sa svežom vodom, i plamene vreline sunca - između vode i vatre, zemlje i neba, života i smrti.

Iz ovako suočenih snaga izdiže se svest vremena, s bogatom filozofijom o postojanju koja je zahtevala objašnjenje iskonskih pretpostavki o čovekovom mestu u svetu i o njegovoj ulozi u univerzumu.

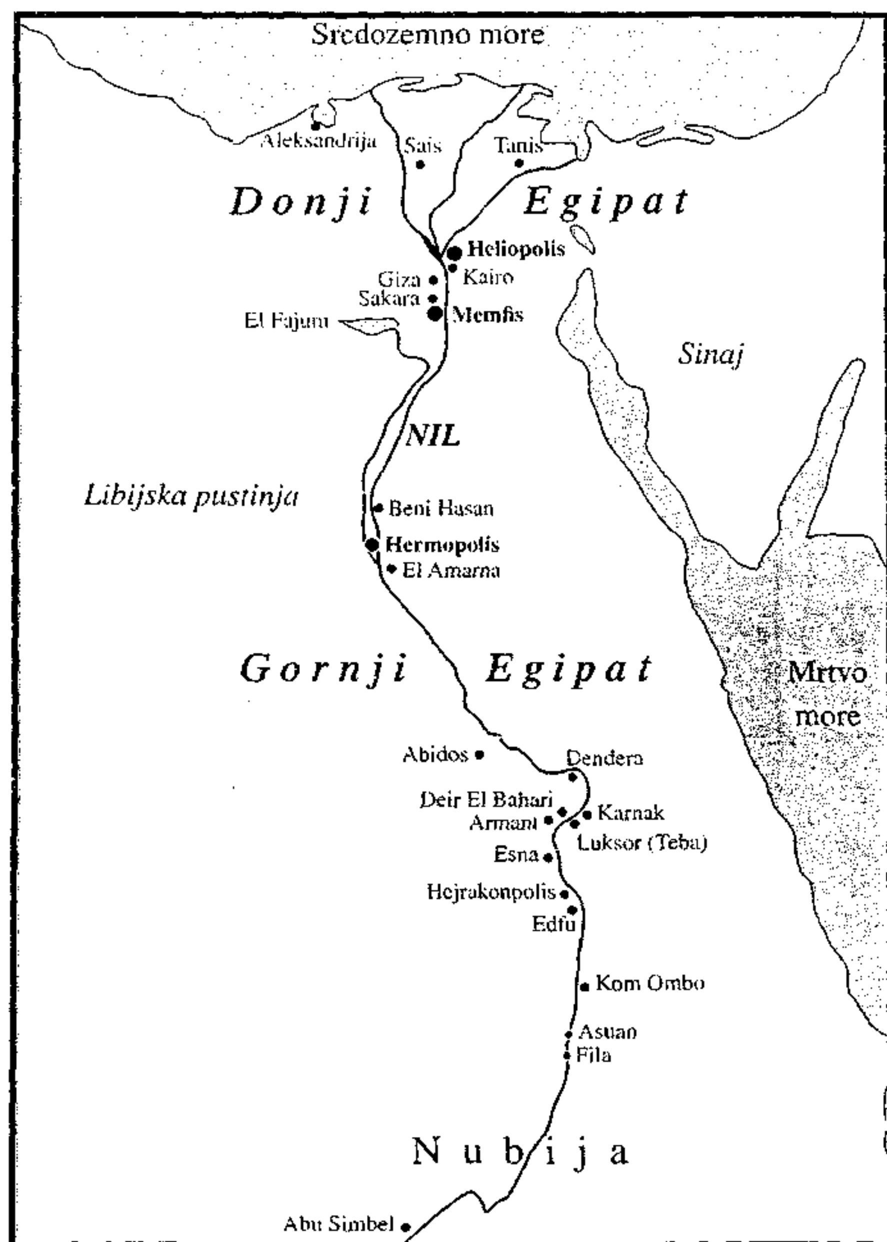
Godišnje izlivanje Nila garantovalo je plodnu zemlju nošenu iz dubine afričkog kontinenta ka obalama reke i susednom ravničarskom tlu. Bi!o je očigledno da je zemlja telo snabdevala hranom, dok se odozgo, sa nebesa, dobijala hrana za um. Taj iskren odnos između čoveka, prirode i kosmosa omogućio je rađanje jedne, istorijski najspecifičnije, civilizacije.

Za egiptologe, arheologe i istoričare, merilo egipatskih prekretnica jeste starost loze vladarskih kraljeva i kraljica, dostignuća dinastija. Metod je detaljan i savršeno pouzdan. Medutim, ako bismo prevideli, izostavili ili možda duplirali nekog kralja ili kraljicu, preko drugog imena, sistem je padao. Da bi se izbegle komplikacije tog tipa, lista kraljeva je grupisana u različite periode: najstariji je arhaik, posle kojeg slede vremena starog kraljevstva; prvog srednjeg perioda; srednjeg kraljevstva; drugog srednjeg perioda; novog kraljevstva; kasnog perioda; ptolomejskog perioda; rimskog perioda i vizantijskog perioda. Nadamo se da ćete nam oprostiti što verujemo da su eksperti pokušali da zbune laike ovim konvencijama, nadajući se da će odvratiti bilo koga i s najmanjim interesovanjern za Egipat da nastavi i zaustavi eventualno mešanje u, realno, posao egiptologa. U svakom slučaju, ta praksa, koliko god ona zbunjivala laike, zadržala se do danas. Ovo kratko objašnjenje treba da pomogne onima koje interesuje Egipat, ukoliko su zbunjeni vremenskom tabelom egipatske istorije (slika 18), koja u stvari predstavlja običan prikaz vremena i događaja.

Godišnje izlivanje Nila, navodnjavanje nižeg tla, uslovilo je porast broja farmi na obe strane reke. Plavljenje i povlačenje vode takođe je ovaplotilo rađanje, umiranje i ponovno rađanje reke Nil.

Otprilike 10.000 godina pre nove ere, tri migrantske grupe krenule su prema dolini Nila: Afrikanci iz centralne Afrike, nepoznati narod iz srca Azije i grupa iz Libije za koju se smatra da je putovala iz legendarne Atlantide. Razvila su se dva civilizacijska centra, jedan na severu oko delte Nila, gde je rastac u prvi gradski centar, Merimda, i drugi u Tasi, na jugu (nijedan od njih danas ne postoji.)

Tekstovi piramida govore da se bog Oziris inkarnirao kao kralj Tebe, centra prvog ujedinjenja dveju strana oko 4200. godine pre nove ere, ali samo nakratko. Ujedinjenje je trebalo da se desi pod vladavinom kralja Narmera iz prve dinastije, oko 300. godine pre nove ere. Gornji Egipat (jug) pokorio je sever i ustanovljena je nova prestonica, Memfis.

Slika 17: Reka Nil protiče kroz Nubiju na jugu u pravcu severa ka Mediteranskom moru.

p.n.e.	Glavni događaji	Glavni kraljevi	dinastija	period
3000	Ujedinjenje Egipta Početak hijeroglifa i kalendara Osnivanje Memfisa	Narmer (= Menes?)	1	Arhaik
2700		Kazekhem	2	
	Stepenasta piramida kod Sakare	Đoser	3	Staro kraljevstvo
	△△△ + Sfinga u Gizi	Keops Šefren Mikerinos	4	
	Hram sunca u Abaziru △ U Sakari; prvi piramidalni tekstovi	Uzarkaf Unas	5	
	Vladavina 94. godine Dezintegracija monarhije	Pepi II	6	
2200	Tekstovi na kovčegu Procvat literature			Prvi srednji period
2040	Grobnica Tebe △ U Dahširu △ U Havari Drenaža Fajuma	Mentuhotep Senusert III Amenamhut III	11 12	Srednje kraljevstvo
1785	Uvođenje konja i bojnih kola	Hiksos kraljevi Sekenenre	13 17	Drugi srednji period
1552	Ekspedicija na tlo kraljeva Pune Eufrat – četvrti katarakt Kult jedinstvenog boga Atena Neoštećena grobnica koju je 1992. pronašao H. Karter	Hetšepsut Tutmes Ehnaton Tutankamon	18	Novo kraljevstvo
	Hram u Abidosu Bitka na Kadešu	Seti I Ramzes II	19	
	Hram u Medinet Habu	Ramzes III	20	
1069	Neoštećena grobnica u Tanisu	Psusens	21	Kasni period
	Okupacija Jerusalima	Šešonk	22 23	
		Pianki	24–25	
	Serapeum Sakare Oplovljavanje Afrike	Psametik Nekao	26	
	Završetak kanala između Nila i Crvenog mora	Kambis Darije	27	
		Nektanebo	28–30	
332	Osnivanje Aleksandrije sa Farosom (= svetla kuća) Hram Edfu i File	Aleksandar Ptolomej Kleopatra		Ptolomejski period
30 — 0 —	Hram Esna i File Progon hrišćana Osnivanje manastira	Klaudije Dioklecijan		Rimski period
395	452: Pronađen poslednji tekst, u Demotiku			Vizantijski period
641 n.e.	Amn Ibn El Ass pokorava Egipat			Arapski period

Slika 18: Hronološka tabela egipatske istorije s glavnim vladarima i događajima (manje poznati događaji nisu prikazani).

Ujedinjen, Egipat je pružao utočište mnogim odvojenim plemenima, od kojih je svako imalo svoje lokalno božanstvo ili „boga". Društvo bogova određenog grada brojalo je troje, lokalno božanstvo i dva manja boga, kojima je ukazivana čast i poštovanje. Ove grupe bile su poznate kao „trojstva". Obično je postojao glavni bog, njegova žena boginja i njihov sin, za koga se smatralo da poseduje sve moći koje su pripisivane njegovom ocu. Glava trojstva ponekad je bio Ra, bog sunca, ili neki manji bog kome su se pripisivale iste moći kao bogu sunca.

Glavno trojstvo činio je Abidos, koga je predstavljao Oziris, koji je bio oličenje božanstva, njegova žena Izida i sin Horus, popularan u celom Egiptu. U Memfisu su vladali Ptah, Sokar i Nefer-Tum (ili Tern), a u Tebi obožavani Amon, Mut i Kons. Možda će biti od koristi da ovde naglasimo kako često postoje različiti izgovori imena bogova iz egipatske mitologije, što može da zbuni.

S vremenom, plemena su se grupisala radi zaštite, kao i radi boljeg iskorišćavanja useva, skladištenja hrane i transporta.

Trgovačka saradnja donela je sa sobom zajedničko verovanje u to kako je stvoren svet, sa dobroćudnim i zloćudnim bogovima koji su predstavljali sile u prirodi, elemente, one koji vode u podzemni svet i zagrobni život. Sa ujedinjenjem je počelo i stvaranje raznolikih bogova, gde se često svaki odnosio na nešto drugo. Smatralo se da kosmička božanstva vode poreklo van Egipta. Sa svojim karakteristikama, daleko od života čoveka, poistovećivana su sa božanstvima, u nedostatku oblika životinje ili fetiša.

Naučnike često zbunjuje mnoštvo simbola, bogova i tradicija kod Egipćana. Ko su bili bogovi? Odakle vode poreklo? Sta simbolizuju? Zašto neki nose skiptar, neki žezlo, jedni zmiju, drugi pticu grabljivicu, a pojedini i zmiju i pticu?

U suštini postoje tri različita sistema verovanja, osnovana u tri najvažnija religijska centra: Heliopolisu, Hermopolisu i Memfisu. Sveštenici svakog od njih takmičili su se za položaj u odnosu na to koji sistem je najbolje predstavljao njihovu istoriju, lični interes i blagostanje.

Bogovi Heliopolisa (slika 19) i sve ono što su oni predstavljali imalo je više sledbenika od ostalih. Bilo ih je devet, poznatih pod imenom „Enead". Bog stvoritelj bio je bog sunca u raznim vidovima, kombinacija Atuma (Tenia), zalaska sunca i Ra, zenita sunca. On je još bio poznat kao Atum-Ra ili Tem-Ra. Ponekad je predstavljan u vidu prastare zmije koja ocrtava granice univerzuma. Kao sveti bog Kepri (Kepera) bio je skarabeus (balegar), koji je po priči stvorio samog sebe iz kuglice izmeta u kojoj je sakrio svoja jaja i kotrljao je preko pustinjskog peska, simbolizujući Sunčevu loptu koja putuje nebom. Takođe je predstavljan kao prastari nasip, prvo tlo koje se pojavilo posle potopa, i kao ptica feniks, nazvan tako po svetlosti, životu i ponovnom rođenju. Legenda kaže da se pojavio iz prastare vode ispljunuvši Sua, boga vetra. Zatim je iz njegove bljuvotine iskrsla Tefnut, boginja

vlage (po drugom kazivanju Šu i Tefnut su nastali kao proizvod Temove masturbacije). Ovo dvoje se ujedinilo i nastao je Geb, bog zemlje, i Nut, boginja neba. Od njih je nastalo nekosmičko božanstvo Oziris, bog večnog života i plodnosti; Izida, boginja božanske ljubavi; Set, bog uništenja, i Neftida, Izidina sestra i pomoćnica. Oziris i Izida nastavljaju da se množe i dobijaju sina Horusa, sokola.

U Memfisu (slika 21) Ptah stvara Naunet i s njom rada Atuma, koji kasnije stvara Heliopolisa Eneada.

U Hermopolisu (slika 20), u stvaranje su uključena četiri parabogova: Nun i Naunet (prvobitni okean), Hehu i Hehut (večnost ili beskraj), Kekui i Kekuit (tama), i Amon i Amonet (vazduh).

Mali broj egipatskib naučnika se slaže oko imena bogova, pre svega zbog složenosti hijeroglifskih tekstova i teškoća oko njihove interpretacije. Oni opisani na zidovima hrama Darija II, sagrađenog u Hebetu, oazi u Kargi, u prvi plan stavljaju Nut, Hehu i Henhut, Keku i Kekuit, dok Kereh i Kerehet predstavljaju Hermopolis Ogdoad. Slično tome, ime boga tvorca menjalo se kroz različite periode egipatske istorije, doprinoseći konfuziji.

Ime Ra, boga sunca, prvo se pojavilo oko 2865. p.n.e. (druga dinastija, period arhaika), i nosio ga je kralj Ra-Neb u Heliopolisu ubrzavajući kult obožavanja Ra, dostižući vrhunac u vreme velikih piramida, 2500 godina p.n.e.

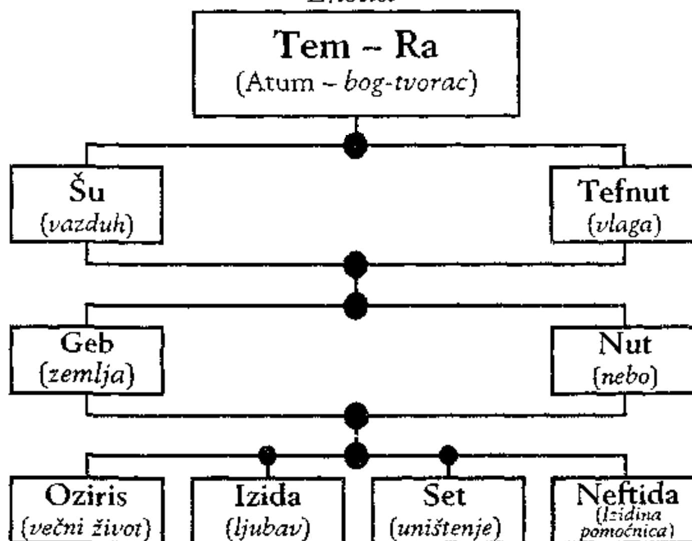
Istorija ranijih dinastija opet je nedovršena i malo njih se slaže u proceni ko je prvi stupio na egipatski presto. Neki smatraju da je drugi egipatski kralj, Horus Aha, verovatno preuzeo ime Menes, pobedivši prvog kralja, Narmera, i tako ustanovio prestonicu Memfis, ujedno obezbedivši kontrolu nad novim ujedinjenim teritorijama. Drugi veruju da su Menes i Narmer bili jedna osoba.

Glineni pečat koji je nedavno iskopan iz faraonske grobnice u Abidosu navodi na to da je treći kralj bio Djer (koji je, prema listi kraljeva pronađenoj u hramu Setija I u Abidosu, takođe bio poznat kao Iti).

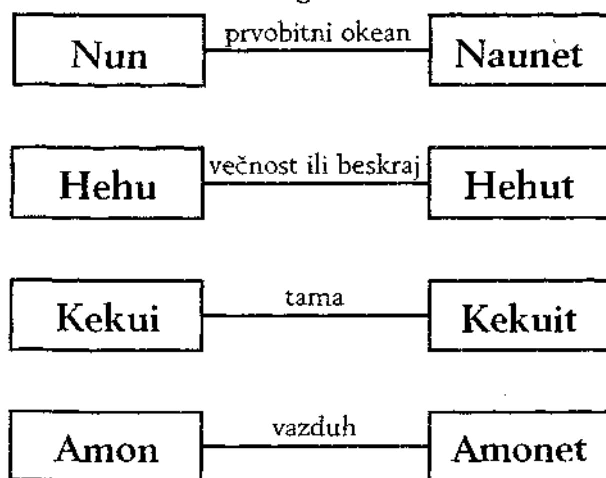
Francuski arheolog Emil Amelino i britanski egiptolog Flanders Petri otkrili su grobnicu kralja Djera, naslednika Djeta, u grobnici u Abidosu na prekretnici prošlogveka. Grobnica je sadržala pogrebne ploče (izrezbarenog kamena) u krečnjaku i oslikavala je zmijske hijeroglife - kojima je ispisano ime Djet (zmija).

Ovde, zatim, imamo prve znake pojavljivanja perja (Horus Aha, Menes) i zmije (Djet) uporedo sa sve većim uzrastanjem i obožavanjem sunca kao Ra, zajedno s piramidom.

Prva piramida oko Heliopolisa (oblast današnjeg Kaira) bila je stepenasta piramida u Sakari, koju je dizajnirao kraljevski arhitekta Imhotep. Njena prvobitna namena bio je pogrebni kompleks, a to je takode bio prvi primer konstrukcije velikih razmera od kolosalnog kamena u Egiptu. Upravo tu je pronadeno ime Netjeriket (Horus) zapisano na zidovima grobnice.

Slika 19:

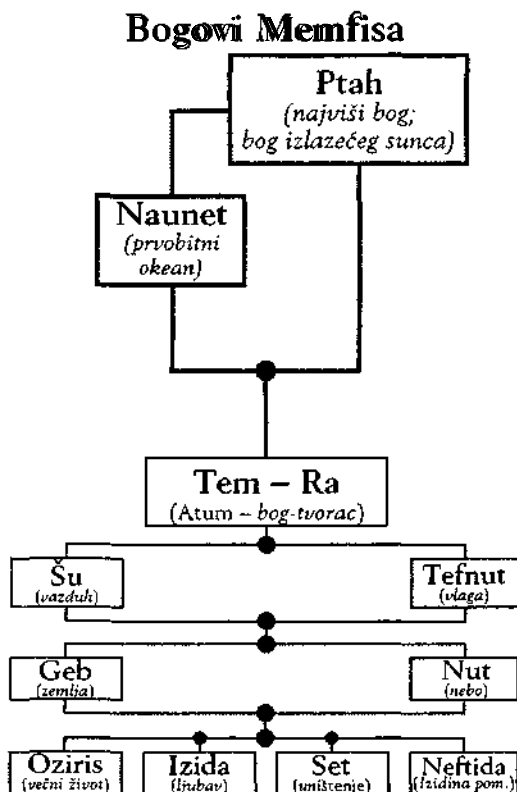

Slika 20:

Za vreme vladavine kralja Djedef-Ra, koji je vladao u periodu između izgradnje velike piramide kraljeva Kufu (Keopsova) i Kaf-Ra (Kefrenova), kult sunca je prvi put doživeo vrhunac i Ra je prihvaćen kao dodatak kraljevskim imenima. Velike piramide, same po sebi, sa spoljašnjošću glatkom od krečnjaka, reflektovale su sunce koje je sijalo na nebu, sažimajući rasute sunčeve zrake na najvišoj tački na nebu. Piramide su na taj način predstavljale sunčev sjaj i, kao što ćemo kasnije videti (u trećem poglavlju), plodnost, ponovno rođenje i večni život.

Egipatski bogovi i faraoni pojavljuju se u tekstovima u piramidama, na slikama i knjigama od papirusa u grobnicama koje su imale simboličke krune, regalije i druge pomoćne znake, omogućujući tako identifikaciju karaktera kojem su bili namenjeni (vidi takođe dodatak 2).

I ostali bogovi nosili su svoje znake prepoznavanja. Bog sunca bio je predstavljan na različite načine kao figura sa glavom sokola, Horus, sa sunčevim diskom kao šeširom. Kasnije, u osamnaestoj dinastiji, Amon je

Slika 21:

predstavljan kao bog države u Karnaku, a pojavljivao se i kao božanstvo sa glavom ovna.

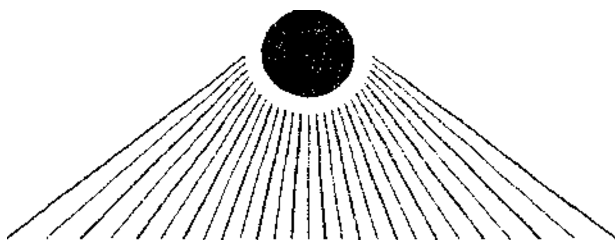
Ank, simbol večnog života, često je povezivan sa ponovnim rođenjem i vaskrsenjem u hijeroglifima i na slikama (slika 42). Značenje skiptara koji su nosili mnogi bogovi, nije razjašnjen. Vrh ili drška podsećaju na glavu gazele, simbol Reshefa, čoveka s belom bradorn (figura 84), koji je poistovećivan s Minom, bogom plodnosti. Nejasno je zašto dno skiptara mora da bude račvasto, da podseća na zmijski jezik. Možda je ovo simbolizovalo to da je nosilac mogao da kontroliše zmiju (telo koje menja košuljicu). Uzevši zajedno sve ovo, skiptar verovatno predstavlja plodnost (rođenje i ponovno rođenje), što se postizalo fizičkom kontrolom tela. Stoga su likovi koji su nosili obe regalije, i ank i žezlo, dobijali večni život (ponovno rađanje) kroz kontrolu tela.

Smatra se da naše doba prelazi iz astrološkog znaka Ribe u Vodoliju, kao što pravilo pomeranja polova formira zaleđe za pomeranje zvezda za neznatne razdaljine, bliske zemlji, preko neba. Svakom znaku je potrebno oko 2160 godina da se premesti iz jednog sazvežđa u drugo (30 stepeni), što znači da se pomeraju za oko jedan stepen svake 72 godine. Osamnaesta dinastija postojala je u vreme prelaznog perioda Ovna. Tadašnji astrolozi bi rekli da je „Sunce bilo u znaku Ovna", što znači da je sunce bilo ovan. Amon je bio sunce. Amon je bio ovan. Ranije, pre više od 4165 godina, sunce je bilo u znaku Bika, i u to vreme su se božanstva sunca poistovećivala sa Apisom, bikom, obožavanim u Memfisu tokom perioda rane dinastije koja se udružila sa Ozirisom (ovo je poznato iz predmeta pronađenih u Serapeumu u Sakari, koji iznose da je Apis „gospodar neba sa rogovima na glavi").

Godine 1893. britanski astronom Norman Lokijer demonstrirao je astronomski značaj centriranja kompleksa hramova u Karnaku. Na dan letnje dugodnevice, Sunčeva svetlost prolazi kroz osovinu hrama Amona-Ra do svetilišta na drugom kraju, obasjavajući statuu boga Ra. Lokijer je primetio da je hramovna zvezda, korišćena kao observatorijum, izgrađena za potrebe posmatranja kretanja izlazećih zvezda tik pred zoru. Izračunao je da je projekat hrama napravljen tako da označava vreme u podudarnosti sa periodom prelaska. Premeravanje hronološkog razvoja i konstrukcija kompleksa Karnak pokazali su da su hramovi bili poravnati četiri puta, odgovarajući pomeranju zvezda a samim tim ispunjavajući zahteve večno promenljivog neba.

Tri prilaza sfingama sa glavom ovna vode do masivnih kapija velikog hrama Amona-Ra u Karnaku (ilustracija 15c). Verovalo se da će svaka od njih zatvoriti Amonovu dušu u svetilište.

Ovo je veza između sunca, boga sunca Ra, panteona bogova, piramida, anka, žezla, zmije, plodnosti, perja, sunčevog diska, Amona i ovna, koja karakteriše tako široku i plodnu simboliku u egipatskoj mitologiji.

Slika 22 *(gore): Obožavanje boga sunca Ra (Re) poklapa se s dva perioda velikih kitlturnih dostignuća Egipta; prvi datira iz vremena četvrte dinastije graditelja piramida, a i tokom osamnaeste dinastije, 1000 godina kasnije. Bio je u stanju da ponovo stvori sebe, pretvarajući se u zmiju koja menja košuljicu (Perjana Zmija).*

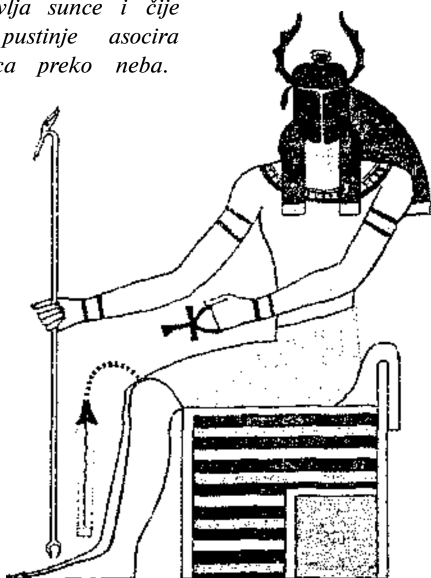
Tokom drugih perioda, sunce je opisivano na različite načine:

Slika 23 (desno): Prikazuje boga sunca Amon-Ra koji na glavi ima perje.

Slika 24 (dole levo): Prikazuje sunce opisano kao Horus Aha, sokola koji nosi disk sunca obavijen zmijom (perjana zmija).

Slika 25 (dole desno): Prikazuje sunce kao boga Kepera, balegara za koga se smatralo da je sebe vaskrsao iz kuglice izmeta koja predstavlja sunce i čije kotrljanje preko pustinje asocira na putovanje sunca preko neba.

Slika 26: Krune i kraljevske regalije (s leva na desno): bela kruna Gornjeg Egipta; crvena kruna Donjeg Egipta; dupla kruna Gornjeg i Donjeg Egipta; kruna Atef; plava kruna.

Božanstvo Ra dominiralo je Egiptom i uskoro preraslo u univerzalni kult sunca; Amon je postao Amon-Ra; Atum, Atum-Ra, 1 Horus je prekršten u Ra-Horakti (Harakte). Mnogo kasnije (1550. godine p.n.e), zapisi na zidovima grobnica u Dolini kraljeva (Tutmes III, grobnica KV34, i drugi) kazuju „Molitvu Ra", sa bogorn Ra poistovećenim sa Ozirisom, bogom podzemnog sveta.

Egipatsko pismo

Tekstovi piramida

Tekstovi piramida broje oko 800 izreka, napisanih u vidu stubova unutar piramida kasnog perioda starog kraljevstva i prvog srednjeg perioda (2375 - 2055 p.n.e). Paragrafi su numerisani po redu pojavljivanja, počevši od pogrebne sobe a zatim ka spoljašnjem delu niz hodnike piramida, i smatra se da su recitovani tokom sahranjivanja kraljeva i kraljica.

Oni posvećeni Pepiju I, u njegovoj piramidi južno od Junasa u Sakari, prvi su otkriveni, mada su oni u Junasu napisani najranije (2375 - 2345 p.n.e]. Iako je više od 80 piramida napravljeno između Gize (nadomak Kaira) i El Fajuma (jugozapadno od Memfisa), danas su mnoge uništene. Sarno devet od ovih piramida, koje supripadale šestorici kraljeva sahranjenih u Sakari između šeste i osme dinastije i tri piramide žena Pepija II zajedno sadrže kompletnu kolekciju tekstova. Nijedna piramida ih ne sadrži u celini; ona u kojoj je sahranjen Pepi II ima većinu, 675.

Tekstovi se često opisuju kao „magijske čini" i svrstani su u nekoliko kategorija; neke su bile namenjene zaštiti pokojnika u drugom životu, druge su oslovljavale pokojnika kao Ozirisa, boga podzemnog sveta, i ticale su se žrtvovanja i vaskresenja. Neke tekstove je sam pokojnik čitao da bi olakšao sebi put u podzernni svet, ili da bi možda zaradio moguće putovanje ka Ra, bogu sunca u zagrobnom životu. Svi su obuhvatali putovanje sunca kroz podzemlje tokom 12 noćnih sati kao i njegovo vaskresenje svakog jutra.

Tekstovi na kovčegu

Pronađeno je više od 1000 bajalica zapisanih na kovčezima jedanaeste i dvanaeste dinastije (2055 - 1795 p.n.e), od kojih su mnogi izvedeni iz tekstova piramida. Za vreme starog kraljevstva, samo je faraon mogao da postane bog, transformišući se na samrti u Ozirisa. Međutim, u vreme jedanaeste dinastije ideje su postale mnogo liberalnije, dopuštajući svakome da pristupi zagrobnom životu, u jednom ili drugom obliku. Stoga je bilo od velike važnosti istaći nadanja i želje preminulog, zajedno sa molitvama, pesmama i bajanjima unutar kovčega, i na taj način isključiti svako nerazumevanje na konačnom mestu odmora za dušu.

Ponekad, kao zamena za oslikavanje kovčega, pogrebni tekstovi opisivani na papirusu pratili su pokojnika u unutrašnjosti ili na zidovima grobnice. Na taj način su oblikovali „vodiče" ka zagrobnom životu, kao Knjiga o dva puta. Pogrebni tekstovi postali su uobičajeni u vreme drugog srednjeg perioda (1650- 1550 p.n.e), kulminirajud u Knjizi mrtvih (bajalice za „predstojeći

Slika 27: Su, bog vazduha, sa ankom i žezlom.

Slika 28: Tefnut, boginja vlage, kao lavica sa sunčevim diskom kao šeširom i žezlom.

dan") i ostalim Knjigama onoga sveta:Zapisi skrivene sobe; Knjiga kapija; Knjiga velike pećine i druge manje kolekcije.

Ove knjige su se često pojavljivale tokom novog kraljevstva (1550 - 1069 p.n.e), naročito u grobnicama Doline kraljeva blizu Tebe. U grobnici Ramzesa VI (grobnica KV9, 1143 - 1136 p.n.e), Knjiga kapija je pronađena na ulasku na najviši nivo, praćena Knjigom velike pećine, dok se u blizini sarkofaga nalazila knjiga sa sadržajem koji je podsećao na Knjigu onoga sveta.

Piramide Junasa, u blizini Gize, sadrže neke od najvrednijih zapisa, uključujući tekst Mudrosti Ptah-Hotepa. Kružni zodijak Dendere, prikazan na tavanici hrama, jasno prikazuje astronomsko sazvežđe sa opisanim astrološkim znacima zodijaka. Zapisi u piramidi Junasa dokumentuju mit o Ozirisu i prenose mitološku priču jedan korak dalje: „ ...o kralju, ti si pratilac Oriona... možeš li prod pored Mlečnog puta... i možeš li otići na mesto gde je Orion..." Ovo je namenjeno da isprati mrtvog kralja u sazvežđe Orion, da nakon smrti postane zvezda.

Glavni bogovi

Sledi detaljan opis bogova Eneada:

Su (slika 27), personifikacija suvog vazduha i sunca, Tefnutinog brata, identifikovan kao „veliko nojevo pero", često prikazivan kao čovek koji na glavi nosi veliko pero. Mada je spomenut u oba teksta piramida i u tekstovima na kovčezima, nije bio široko prihvaćen sve do novog kraljevstva. Odvojio je nebo od zemlje i svakog jutra oživljavao sunce.

Tefhut (slika 28), bila je Šuova sestra, stvorena zajedno sa njim iz ispljuvka (ili semena) Atuma, boga tvorca. Ona je poistovećivana sa mesecom i raznovrsno opisivana u različitim tekstovima; njen simbol bio je svežanj perja, ali ponekad je oslikavana sa usnama, koje su pripadale Atumu.

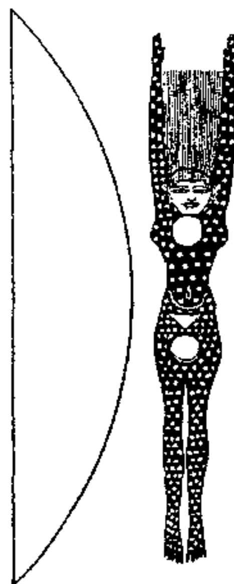
Kako su se mitovi o Atumu stapali sa onim o bogu Ra, Tefnut i njen brat Su počeli su da se poistovećuju sa lavom i lavicom, naročito u oblasti Leontopolisa u dolini Nila. Lavovska griva simbolizpvala je sunčeve zrake. Mačje oči su se tako povezivale sa „očima Ra". Tefnut je identifikovana i sa zmijom, kobrom Vadjit, koja je prikazivana kao lavica i takođe postala poznata kao ,,oči boga Ra". Arheolozi su verovali da je Vadjit bila simbol Donjeg Egipta, a da je Nekbet (boginja grabljivica) simbolizovala Gornji Egipat, mada je ovo samo pretpostavka.

Geb (slika 29), ponekad napisan kao Seb, bio je sin Šu i poznat kao „otac bogova". Iako bog zemlje, isto tako je bio i bog mrtvih zbog njegove povezanosti sa pokojnicima.

Nut (slika 30), bila je boginja noćnog neba, često prikazivana kako se izvija preko neba pokrivenog zvezdama (slika 31). Smatralo se da je svake

Slika 29: Geb, bog zemlje sa ankom i žezlom.

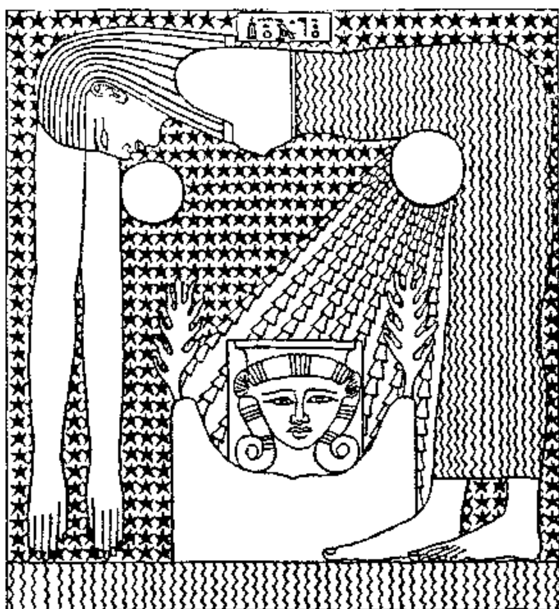

Slika 30: Nut, boginja neba, uveče je gutala sunce i sledećeg jutra ga rađala.

večeri gutala sunce i sledećeg dana ga ponovo rađala; preko noći, sunce bi prolazilo kroz njeno telo. Takođe se verovalo da se svake večeri sjedinjavala sa svojim mužem Gebom, ostajući u njegovom zagrljaju do jutra. Bila je majka bogova i svih bića, živih i mrtvih, a ponekad je prikazivana kao krava (slika 32), boginja majka pokrivena zvezdama, koja je davala hranu (mleko) svima. Zbog toga su je povezivali sa Hatorom, kravom (slike 31 i 33), boginjom majkom, koja je takode poistovećivana sa telom i dušom. Krava je sveta zato što dva roga (slika 35) sažimaju telo i svoj odraz u ogledalu, odnosno dušu. Ovo se prvo pojavilo kao suprotnost raširenim rukama u vertikalnom položaju (slika 34), kasnije prikazivano kao rogovi pokojnika, što je s vremenom počelo mnogo slobodnije da se tumači kao rogovi na kravi.

Oziris (slika 36), jedan od najstarijih bogova, bio je obožavan i u ranijim periodima Egipta. Do 2400. godine pre nove ere bio je prilično dobro ustanovljen. Prvobitno je predstavljao zalazak sunca. Knjiga mrtvih ovako opisuje tu priču:

> U početku, Ra, Su i Geb posmatrali su čovečanstvo u Rajskom vrtu. Božanstvo sunca, Oziris, došao je na zemlju da bi sačuvao posrnule,

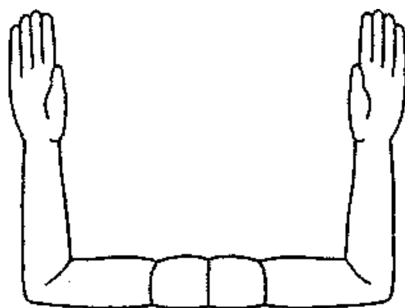

Slika 31: Nut, boginja neba, daje život suncu čiji zraci sijaju na Hator, boginju majku zapada.

Slika 32: Nut kao krava.

Slika 34: Ka, simbolizovao je dušu, koja je bila na suprotnoj strani, odraz u ogledalu tela. Oboje, i telo i duša, stvoreni su istovremeno.

Slika 35: S vremenom je Ka postao sinonim za sunčev disk između dva roga, simbolizujući sunce kao izvor tela i duha.

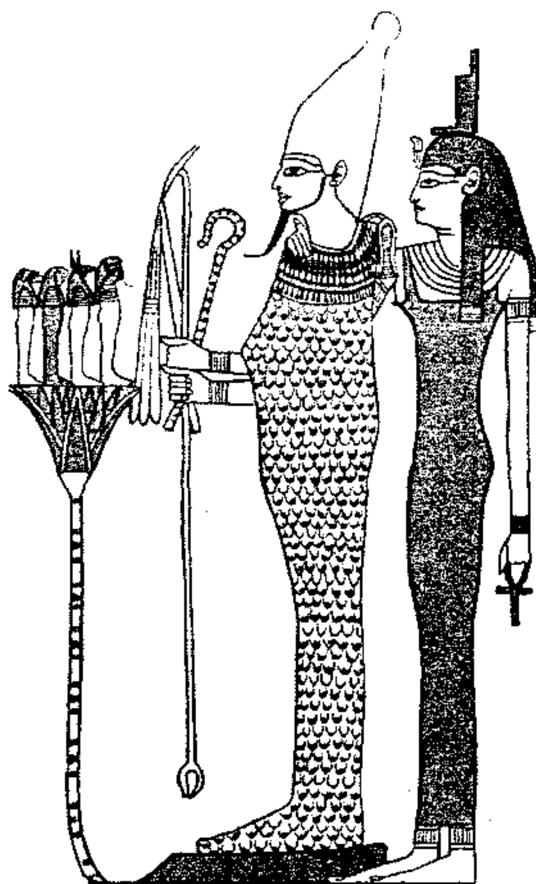
33: Hator, boginja majka.

izvan Raja. Ubio ga je brat Set, i njegovo telo, koje je isekao na 14 delova, rasuo je po celom Egiptu.

Posle njegove smrti, njegova žena i sestra, Izida, prišla je bogu mudrosti, Totu, da potraži savet kako da ponovo sastavi Ozirisa. Pomoću magične formule uspela je da pronađe delove, umotala ih u platno i uz pomoć Anubisa ga oživela. Izida se zatim pretvorila u pticu i odnela vaskrslog Ozirisa u sazvežde Orion. Oziris je postao zvezda Orion, a Izida, njegova supruga, postala je zvezda Sirijus.

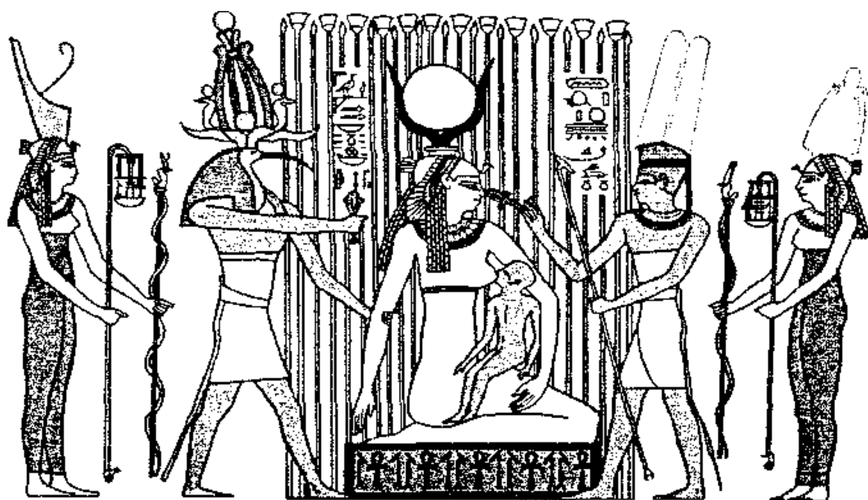
U grobnicama piramida, koje sadrže tekstove, mrtvi faraoni su nakon ispunjavanja svojih zemaljskih misija isto tako umotavani u platno (mumificirani) i poistovećivani sa Ozirisom. Ovo je simbolizovalo Ozirisovo vođstvo preminulog u zagrobni život i vaskrsenje.

Postoje razne varijante ove pojave. U osamnaestoj dinastiji, Oziris je bio izjednačavan po važnosti sa bogom Ra i kasnije su mu pripisivane osobine

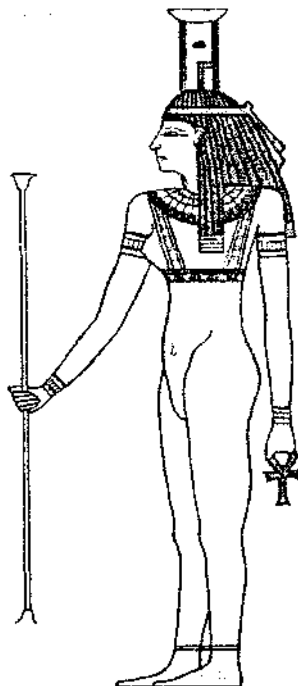

Slika 36: Oziris nosi belu krunu i drži pastirski štap, mlatilo i žezlo. Pred njim su četiri Horusova sina koji stoje na cvetu lotosa dok iza njega stoji Izida.

svih bogova. Kapela Sokar (Seker), u hramu Setija I u Abidosu, prikazuje ilustracije Izide koja pronalazi rasparčano Ozirisovo telo, zatim uzima njegov rastrgnuti penis i oplođava sebe, da bi potom rodila sina Horusa. Horus se kasnije mnogo puta suprotstavio svom stricu Setu, pokušavajući da osveti smrt svoga oca Ozirisa. Borba je trajala 80 godina dok Oziris nije proglašen za vladara podzemlja, Horus proglašen za vladara živih i Set poslat da vlada pustinjom kao bog haosa i zla. (Još jedan, detaljniji doprinos mitu dao je grčki pisac Plutarh u svom delu ,,De Idide et Osiride" iz približno 50. godine nove ere, u kojem opisuje da je Izida na trsci pobegla u močvaru

Slika 37: Izida doji Horusa u močvari od papirusa. Tot (levo) i Ra (desno) pružaju joj ank. Boginja Sati (krajnje levo) i Nekbet (krajnje desno) donose darove dugovečnosti, stabilnosti, moći i vladavine Horusa.

Slika 38: Neftida, nebeska dama, ljubavnica bogova.

Slika 39 (gore): Horus sedi na cvetu lotosa, simbol božanstva, noseći kuku i mlatač. Kuka, korišćena kao ovčarski stop, simbolizuje duhovno vodstvo. Mlatač, korišćen za vršidbu kukuruza, simbolizuje snabdevanje tela hranom. Zajedno predstavljaju hranu za dušu i telo.

Slika 40 (gore): Horus kao soko ili božanstvo sa glavom sokola, bog na nebu i zaštitnik faraona.

Slika 41: Egipatski simbol oka, udjat.

da bi podojila Horusa, daleko od Seta.) Oziris je obično slikan kako nosi ank, simbol života, u jednoj ruci i žezlo u drugoj; Oziris daje ponovni život, vaskrsenje i večni život onima koji kontrolišu svoje telo. Izida (slika 36) bila je Ozirisova žena i sestra. Ona je rodila boga Horusa, sokola. Kao boginja prirode, imala je svoje mesto na sunčevom brodu pri stvaranju zajedno sa bogom Ra, koji je danju plovio po nebu. Bila je „očaravajuća dama", nakon što je uspela da oživi Ozirisa; medutim, mnogo je poznatija kao „božja majka", prikazivana kako doji Horusa (slika 37).

Set, brat Izide, Ozirisa i Neftide, ubio je Ozirisa. Bio je veoma zao i opisivan je kao monstruozna životinja. Dugo je bio protivnik Horusa, Ozirisovog sina, koji se zakleo da će osvetiti smrt svoga oca.

Neftida (slika 38) bila je Setova sestra i žena, a kasnije je poštovana kao majka Anubisa, boga mrtvih. Njena bliskost sa sestrom Izidom zaštitila ju je od zlih puteva njenog muža. Kao zaštitnica mrtvih često je prikazivana na sarkofazima novog kraljevstva u predelu glave preminulog (sever), dok je Izida slikana kod nogu (jug). Takođe je zaštitnica Hapija sa glavom pavijana, čuvara pluća.

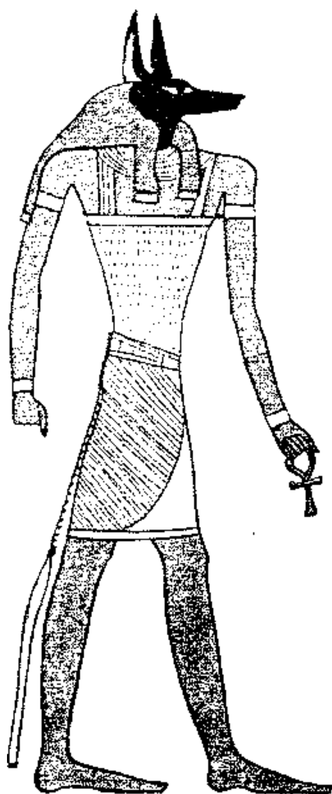
Ostali važni bogovi

Horus (slike 39 i 40) bio je sin Ozirisa i Izide. Njegovo ime je veoma istaknuto u egipatskoj mitologiji od 3100. godine pre nove ere naovamo. Bio je soko ili bog sa glavom sokola, takođe različito predstavljan. Egiptolog E.A. Volis Badž opisao je osam varijanti Horusa:kao mladića (ili lava) sa glavom sokola; kao dečaka; kao čoveka sa glavom sokola; kao sokola (u Edfu); kao sokola ili antilopu; sa ljudskim telom i glavom krokodila; kao slepog sokola; i Ra-Horakti, Horus u dva vidokruga, predstavljajući boga sunca Ra na svom celodnevnom putovanju preko neba. Kao dodatak tome, piramidni tekstovi (u Unasu) i Tebina Knjiga mrtvih (Poglavlje CLXXII, 7) opisuju Horusa kao „Horus dva plava oka", „Horus dva crvena oka" i „Horus jedno crno i jedno belo oko". Predstavljao je božansko kraljevstvo i stoga su ga smatrali zaštitnikom faraona.

U nameri da utvrdi svoje pravo na nasledstvo, on kreće u osvetu svog mrtvog oca, Ozirisa. Postoji nekoliko pretpostavki o tome kako je uspeo u to da ubedi svog strica Seta. Zapisi u šabako kamenu (750. godine pre nove ere, Britanski muzej) prikazuju Geba kako sudi dvema stranama i nagraduje Horusa prestolom. Ramesidov papirus (biblioteka *Cester Biti* u Dablinu) opisuje kako Ra presuđuje 80-godišnji rat između dve strane,

Slika 42: Četiri Horusova sina posmatraju kako pokojnik ustaje iz pogrebnog kovčega držeći po jedan ank u svakoj ruci.

Slika 43: Anubis, bogmrtvih.

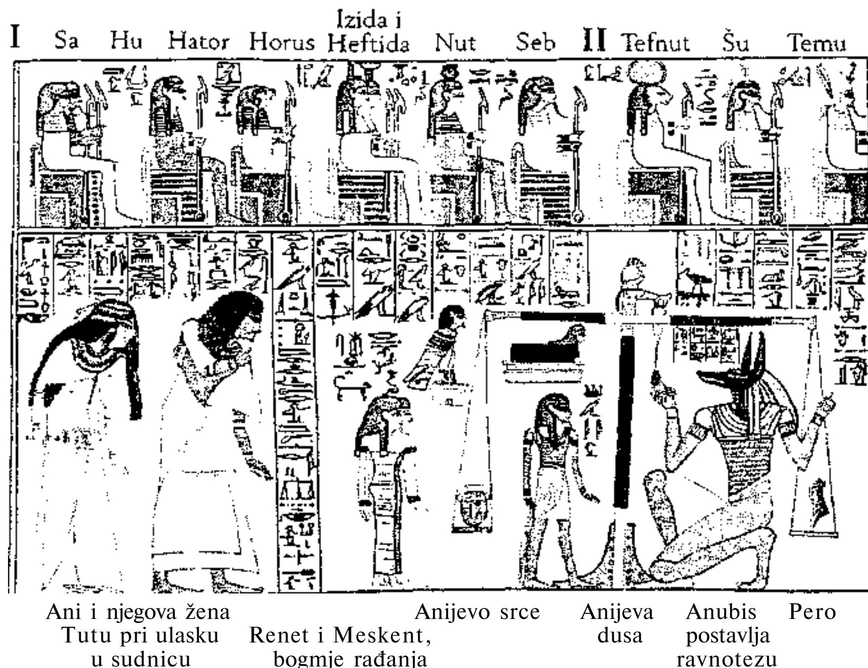
Slika 44: Tot, bog mudrosti i pisanja.

ponovo darujući Horusu presto. Smatra se da je Horus u borbama izgubio levo oko. Boginja Hator mu je pritekla u pomoć i obnovila mu vid. Iz ovoga je izveden egipatski simbol oka, takozvani „udjat" (slika 41), koji predstavlja proces „zaceljivanja", „ozdravljenja", „kompletnosti" i odnosi se na „Horusovo oko".

Veruje se da je to originalni predmet obožavanja celog Egipta. Horus poznat kao Hem, „onaj koji je iznad", predstavljao je lice neba. Piramidni tekstovi u petoj i šestoj dinastiji objašnjavaju kako je lice poduprto sa četiri stuba koja su predstavljala čuvare - severa, juga, istoka i zapada - koji su živeli u Horusovoj kosi. Ova četiri boga bila su poznata kao „četiri Horusova sina" (slika 42). Postoje božanstva u obliku minijaturnih mumija: Imseti ima ljudsku glavu, Hapi glavu pavijana, Duamutef glavu šakala i Kvebsenuf glavu sokola. Oni su štitili pokojnikovu utrobu (jetru, pluća, stomak i creva) koji su čuvani u pogrebnim posudama nakon mumificiranja pokojnika.

Scene suda: Merenje Anijevog srca

Slika 45a:

Ani i njegova žena Tutu pri ulasku u sudnicu

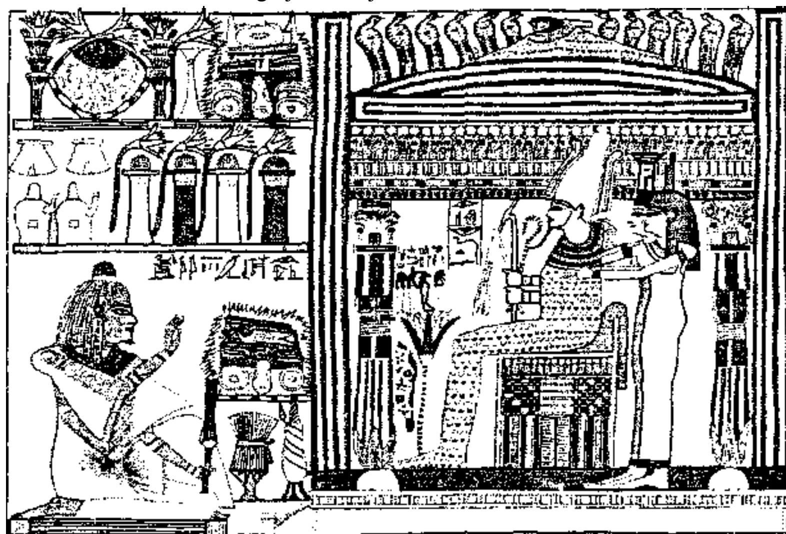
Renet i Meskent, bogmje rađanja

Anijevo srce

Anijeva dusa

Anubis postavlja ravnotezu

Pero

CO

Ani, neiskvaren, čuči pred Ozirisom

Oziris, na prestolu unutar svetilišta. Iza njega su Izida i Neftida, a ispred njega, na cvetu lotosa, četiri Horusova sina.

Slika 45b: Sa Anijevog papirusa, Britanski rnuzej br. 10.470 (listoin 3 i 4).

S obzirom na to da se nebo odnosilo na lice, sunce i mesec su videli sve što se događalo na zemlji i iznad nje. Horusovo oko asociralo je na oboje, i sunce i mesec; levo oko bilo je mesec, a desno sunce.

Hator (slika 33) prvobitno opisana kao ćerka boga Ra. Prikazivana je kao žena sa ušima krave, kao krava, kao žena sa kravljim rogovima - kao i sa rogovima koji imaju sunčev disk između njih, i predstavljala je sunce kao Ka, i telo i dušu. Bila je i dobra i zla, opet identifikujući se sa dušom i telom. Po svojoj osvetoljubivoj prirodi, asocirala je na lavicu Sekmet, i u torn obliku bila je poznata kao ,,oči boga Ra" (zbog svoje povezanosti sa lavljom grivom i suncem, što je ranije pomenuto kod Tefnuta i Sua u lavljem obliku).

Povratila je Horusu oko. Kasnije, u Edfu, njih dvoje su se venčali, i ona je postala Hator „iz Horusove kuće".

Osim kao božansku majku poštovali su je i kao majku faraona, ali prvobitno je bila božanska majka koja je poistovećivana sa uživanjem, radošću, seksualnošću i muzikom. U grobnicama Tebe opisana je kao „dama zapada" koja čuva zalazeće sunce do jutra (slika 31). Zbog toga su mrtvi čeznuli da budu u naručju Hator koja će ih čuvati i štititi u zagrobnom životu.

Anubis (slika 43) bio je bog mrtvih, okarakterisan kao pseće stvorenje, verovatno kao šakal. Blisko je povezivan sa mumifikacijom i procesom balsamovanja zbog svoje veze sa Ozirisom, čije telo je bilo umotano u platno u njegovu korist. Statuete i gravure Anubisa pronađene su u mnogim grobnicama.

Tot (slika 44), bog učenja i mudrosti, oslikavan je kao ptica ibis ili kao čovek sa glavom ibisa čiji je dugi kljun predstavljao instrument za pisanje. Bio je pronalazač i zaštitnik nauke i umetnosti.

Mnoge slike bogova opisanih ovde jesu iz Anijeve Knjige mrtvih, na egipatskom papirusu. Originalni 23,7 metara dug dokument čuva se (u uramljenim delovima) u Britanskom Muzeju u Londonu. Ser Piter Le Paž Renuf napravio je kolorisani faksimil 1890. godine, i E. A. Volis Badž je korigovao ovu verziju ubrzo nakon što je ovaj predivno obojeni dokument izložen opštoj javnosti.

Papirus datira iz drugog srednjeg perioda i sadrži oko 200 pisama iz ranijih tekstova u piramidama i na kovčezima, koje je tobo:>e pisao Tot u korist Ozirisa, koji je sudio mrtvima i odlučivao gde će počivati duše preminulih. Samo je on mogao da da život posle smrti zato što je uspeo sam sebe da vaskrsne.

Poglavlje 125 knjige koja prati suđenje preminulom pisaru Aniju na njegovom putu kroz zagrobni život počinje danom suda. Ani pita Tem-Ra, vrhovnog boga Heliopolisa: „Koliko ću još da živim?", i Tern Ra mu odgovara: „Ti ćeš trajati još milione miliona godina, period od miliona godina".

Knjiga je opisana u „Ozirisovom jevanđelju", pokušavajući da prenese ezoterijske tehnike koje su omogućavale čoveku da dostigne večni život posle smrti. Naravno, ovo je bilo dostižno samo u slučaju da je preminuli za života i boravka na zemlji bio dobar i čist. Duše koje se na sudu proglase dobrim i čistim nakon smrti se pridružuju Ozirisu na nebu u večnom životu. Druge se susreću sa uništenjem.

Slika 45a prikazuje kako je pisar Ani doveden u sudnicu pred 42 boga, koji zahtevaju negativnu ispovest za 42 zemaljska greha. Preminuli mora da se oslobodi svakog od ovih grehova. Zatim, u postupku prolaska kroz sudnicu, Anubis, bog mrtvih, vaga Anijevo srce, balansirajud sa perom. Pisar Tot beleži rezultat merenja (slika 45b). Ako je srce mnogo teže od pera, onda se preminuli osuđuje na smrt, srce mu proždire demon Amut. Oni koji prođu test, čije srce bude lakše od pera, mogu da nastave put držeći Horusa za ruke u susret Ozirisu (slika 46), koji će mu dodeliti večni život. U ovom poglavlju, Ani u tome uspeva i biva doveden pred Ozirisa.

Tokom pogreba, živi pevaju molitvene pesme preminulom, sa izvodima iz Knjige mrtvih. Poglavlja i stihovi često su smešteni pored mrtvaca na papirusima ili oslikani na kovčegu ili sarkofagu. Oni će mu pomoći da stigne do Ozirisa, do Oriona na nebu, zarad vaskrsenja i večnog života.

U knjizi *Misterija Oriona,* Robert Buval je prikazao da su do sada neistražena okna Kraljeve i Kraljičine sobe u Velikoj Keopsovoj piramidi u Gizi poravnati u pravcu zvezda Orion i Sirijus (slika 48). Egipćani su u svoju arhitekturu uširovali mit o Ozirisu, ostavljajući važnu poruku savremenom čoveku: o smrti, nakon koje duše zaista mogu da postanu zvezde, kao u slučaju Ozirisa i Izide.

Severni otvori na sličan način pretpostavljaju podudarna poravnanja; jedan krak je iz Kraljičine sobe direktno usmeren ka sazvežđu Beta Veliki medved, što je mitološki povezano sa kosmičkom regeneracijom i besmrtnošću duše, dok severni otvor Kraljeve sobe stremi ka Alfa Drakonisu u sazvežđu Aždaje koje se povezuje sa plodnošću.

Pomenuti otvori nisu jedini koji mogu da ispričaju svoju priču: raspored tri piramide u kompleksu Gize uređen je identično kao tri zvezde Orionovog pojasa. Raspoređujući piramide na ovaj način, stari Egipćani su nanovo stvarali nebo i zemlju.

* Dakle, ovde imamo civilizaciju- koja je obožavala sunce kao boga plodnosti, dok je savremena nauka 5000 godina kasnije, uz pomoć najnovijih istraživanja kosmosa, došla do istog zaključka (dodatak 1 II); sunce zaista kontroliše plodnost ženskih hormona regulisanjem 28-dnevnog menstrualnog ciklusa.

* Sunce su poštovali kao „Perjanu Zmiju", a opet, savremeni čovek je došao do istog zaključka (ilustracije 13 a-d): „Perjana Zmija" predstavlja 11-godisnji ciklus Sunčevih pega nošen na vrhu „neutralne krive" Sunčevog magnetnog polja.

* Razumeli su složenost astronomskih odnosa, poravnavajući hramove sa promenama zvezdanih ciklusa, menjajući identitete svojih bogova sunca, od bika Apisa do ovna Arijesa, reflektujući povorku neba i zemlje.

* Gravirali su zodijak u svoje hramove (u Denderi), raspoređivali svoje kolosalne piramide sa zvezdanom šemom na nebu (u Gizi) i, koristeći arhitektonske pokazatelje, ukazivali na nebeska mesta gde će duše, samo odabranih, pronaći svoj mir posle smrti.

* Zakopavali su svoje mrtve ispod Nila, koji je za njih bio Mlečni put, destinacija zagrobnog života. Savremeni arheolozi kažu da su ovi narodi, baš kao i oni u Meksiku, bili manje napredni od nas, s obzirom na to da u najranijim vremenima nisu mogli da shvate koncept točka.

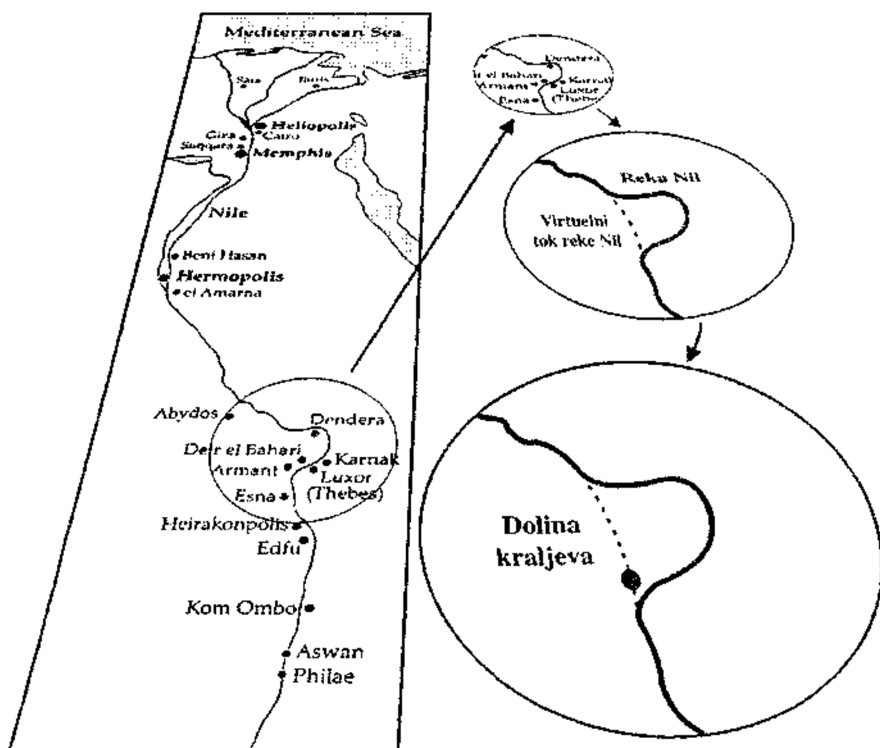
Dokazi navode na to da su ovi narodi bili mnogo mudriji nego mi danas. Intelektualni napredak čoveka nije bio linearan. U Egiptu vidimo prisustvo vise inteligencije kod dva očigledna istorijska slučaja gde se oba poklapaju sa obožavanjem samog sunca: četvrta dinastija doba piramida i, kao što ćemo videti, osamnaesta dinastija Tutankamona, 1000 godina kasnije. Oba ova slučaja doživela su eksploziju kreativnih dostignuća koji

Piramide u Gizi: putokazi ka zvezdama

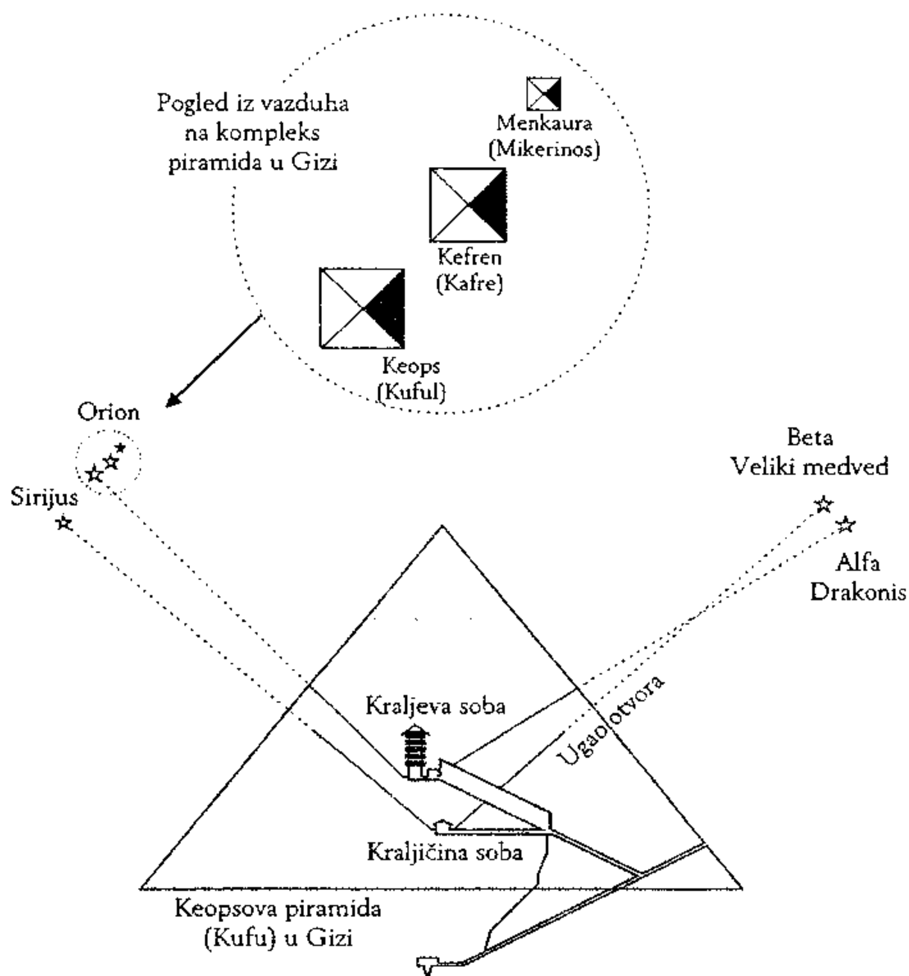
Nije slučajno što su kraljevi i kraljice sahranjivani u Dolini kraljeva na zapadnoj obali Nila pored Luksora u Gornjem Egiptu.

Nil, davalac života na zemlji, oslikavao je Mlečni put, mesto života za mrtve na nebesima. Reka se na toj tački nekarakteristično prelama oko 32 kilometra istočno i pravi krivu koja se ponovo vraća na svoju prethodnu putanju. Projektovanje originalnog toka reke (slika 47) pokazuje „virtuelni" tok Nila. Ima li boljeg mesta za sahranjivanje mrtvih od mesta „ispod Nila" (virtuelnog Nila). Po tom pravilu, voljeni faraoni su odmah sahranjivani u Mlečni put i tako postajali zvezde.

Dokaz je jasan: Egipćani iz ranijih vremena bili su preokupirani kretanjem zvezda i planeta.

Slika 47: Dolina kraljeva leži izmeđn virtuelnog toka reke Nil. Nil predstavlja Mlečni put ka Egipćanima.

Slika 48: Otvori u Velikoj Keopsovoj piramidi u Gizi imaju značajno i precizno astronomsko poravnanje. Raspored tri piramide u Gizi (zaokruženo) takođe ima veliki astronomski značaj.

je ispunjavao Egipat, tehnološki, naučno i umetnički, prizorima koje svet nikada ranije nije video, osim čudotvornih dostignuća obožavanja sunca kod drevnog plemena Maja u Meksiku.

DRUGO POGLAVLJE

Misterija nestalih kraljeva

Kraljevi koji nedostaju

Lista imena od 76 monarha, počevši od Setija I iz devetnaeste dinastije, ugravirana je u zidove hrama Setija I u Abidosu. Imena, kao inkarnacije, sveštenici su čitali naglas tokom ceremonija, obezbedujući preminulom mirno mesto u zagrobnom životu. Međutim, kraljevski grbovi Ehnatona i njegovog sina Tutankamona iz osamnaeste dinastije, nedostaju na listi.

Do kraja vladavine Amenofisa III, Egipat je bio podjednako bogat i moćan. Njegove velike vojske pljačkale su okolne zemlje, donoseći ratni plen egipatskom narodu. No, klima i prekomerno samozadovoljstvo uskoro se promenilo pojavom njegovog sina, osvajača Amenofisa IV. Ova dvojica bili su potpuno različiti - duhovno, ideološki i intelektualno.

Kada je bio u pitanju sin, ranije priznanje panteona bogova bilo je ravno paganizmu. Umesto toga, više je voleo samo da proglasi ali ne i da obožava jedinoga boga, tvorca univerzuma, davaoca života i večnog života, dakle samog boga sunca. Tako je uzbunio političke i religijske slojeve Egipta koji su 1500 godina verno služili svom narodu i obezbedili mu prosperitet.

Promenivši ime od Amon-Ofis („bog je zadovoljen") u Ehn-Aton („ovo zadovoljava boga"), premestio je glavni grad Egipta iz Tebe u novu, nerazvijenu pustinjsku oblast, Ehn-Aton („Atenovhorizont"), današnji grad Tel el Amarnu, 240 km južno od Kaira. Grad je bio opasan granicom u vidu kamenja od kojih je svaki objavljivao novo svanuće božanstva sunca, jedinog boga čiji zraci su svemu davali život; prvi kamen proglašava:. . . . .ti posmatraš grad Atonovog horizonta, mog oca koji me je doveo u ovaj Grad horizonta. Ka njemu me nije usmerio plemić; nije bilo čoveka na celoj zemlji koji bi

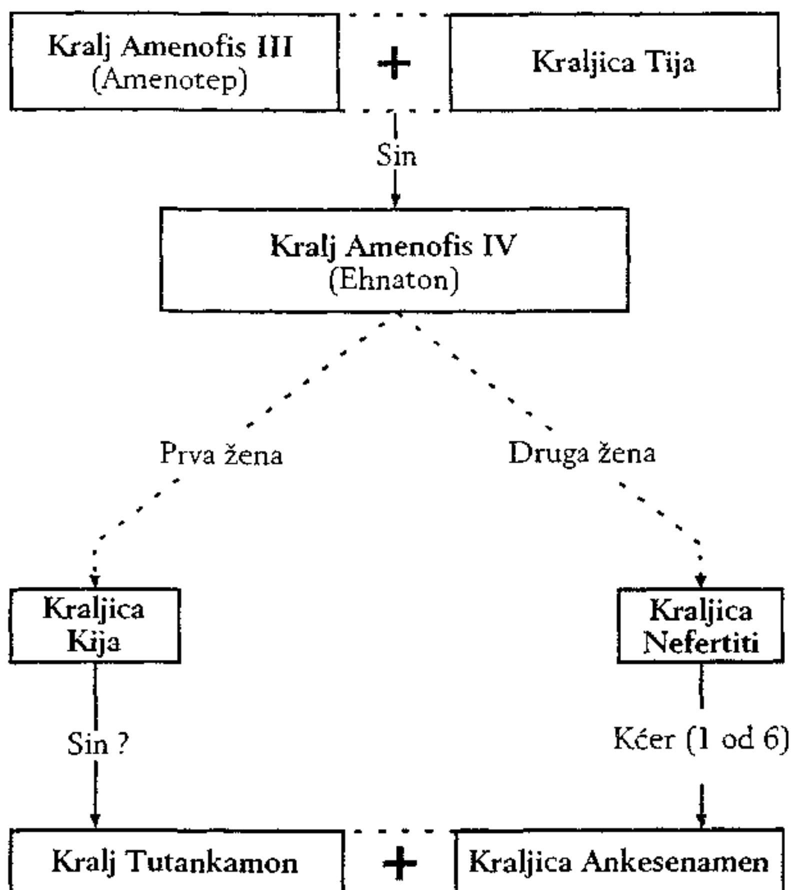
Osamnaesta dinastija	pre nove ere
Ahmose	1550- 1525
Amenofis (Amenotep) I	1525- 1504
Tutmozis I	1504-1492
Tutmozis II	1492-1479
Tutmozis III	1479- 1425
Hatšepsut	1473-1458
Amenofis (Amenotep) II	1427- 1401
Tutmozis IV	1401 -1391
Amenofis (Amenotep) III	1391 - 1351
*Amenofis (Amenotep) TV **(Akhenaten)***	***1353-1335***
Smenkare (Nefretiti?)	1335- 1333
Tutankamon	**1333 -*1323***
Aj	1323- 1319
Devetnaesta dinastija	
Horemheb	1319-1307
Ramzes I	1307-1306
Seti I	1306-1290

Slika 49: Kompletna lista monarha iz 1550. godine pre n.e. do Setija 1. Imena Ehnatona i Tutankamona nedostaju na listi od 76 kraljeva ugraviranih u zidove hrama Setija I u Abidosu.

me vodio do njega...ne, bio je to Aton, moj otac, koji me je poslao da to učinim umesto njega..."

Drugi granični kamen - S - proglašava:

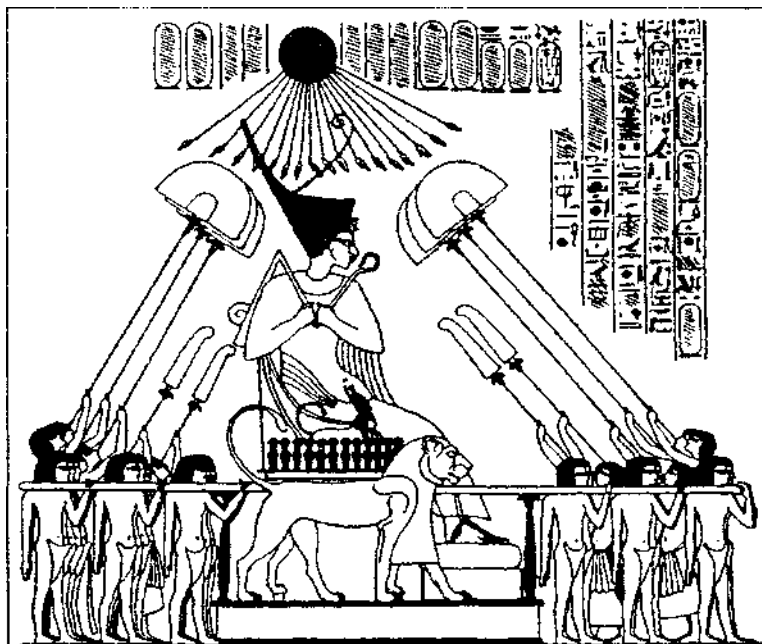
„Dobri bog, jedan jedini Re,
Ciju dobrotu poprimi Aton,
Koristan, iskren prema svom tvorcu, koji ga ispunjava
Onim što zadovoljava njegovo Ka,
Koji služi onog što ga stvori,
Koji vodi zemlju za onog koji ga ustoliči,
Koji snabdeva njegovu kuću večnosti,
Sa milionima, stotinama hiljada stvari,
Koji uzvisuje Atona, veličajući mu ime,
Koji čini da zemlja pripada svom tvorcu..."

Slika 50: Porodično stablo koje pokazuje Tutankamonovu lozu.

Glinene ploče iz Amarne opisuju hramove i mesta koja bi Ehnaton izgradio za svog „oca" (boga) i svoju ženu Nefertiti, na svetom mestu u pustinji, odsečenom od ostatka sveta. Zapisi detaljno govore o tome kako bi trebalo da se izgrade grobnice za kralja, njegovu ženu i kćer, proglašavajući njegov zavet da će se njihova tela vratiti u Amarnu ako umru u dalekoj zemlji.

Dokaz loze njegovog sina Tut-ank-amona („živa slika Amona") može se nad u grobnici koju je Ehnaton sagradio za sebe u zabačenoj dolini na drugoj obali Nila, suprotno od Amarne. Tamošnje zidne gravure prikazuju Ehnatona sa svojom ženom Nefertiti („lepotica") kako oplakuju smrt kraljice Kije, prethodne Ehnatonove žene, nakon čega sledi prikaz rođenja

Slika 51: Ehnaton ustanovljava svoju novu prestonicu u Amarni dok ga blagosiljaju sunčevi zraci.

deteta za koje se smatra da je Tutankamon. Ostali misle da je identitet Tutankamonove majke nepoznat. Zapisi na jednom od velikih crvenih granitnih lavova iz hrama u Solebu, u Kušu u Gornjoj Nubiji, odnose se na Amenotepa III kao Tutankamonovog oca, navodeći da je Tija (žena Amenotepa III) bila njegova majka, što ga čini Ehnatonovim bratom.

Godine 1997, arheolog Alan Civi otkrio je grobnicu u Sakari, oko 20 km južno od Kaira, koja je ukrašena Tutankamonovim slikama. Pored slike žene koja nosi zapis „onaj koji hrani božje telo" nalazi se dojka i bradavica, navodeći Civija na ideju da grobnica sa sigurnošću pripada Tutankamonovoj dojilji Maji, koja je bila unajmljena da doji kraljevsku bebu, možda zbog toga što je Kija, ako je zaista bila njegova majka, umrla na porođaju, ili zato što njegova prava majka nije mogla da ga doji. Lik njegovog oca je nejasan u Tutankamonovoj lozi. Retkost je za slugu, kao što je to obična dojilja, da ima svoju grobnicu, što navodi na to da je Maja na neki način bila privilegovana.

Sigurno je to da je rastao u Amarni, okružen ljubavlju oca Ehnatona, maćehe Nefertiti i šest polusestara u uslovima bogo-oboženja. Za pročišćenjem se težilo kroz molitvu i filozofiju. Sunce je bilo njihov bog.

Faraoni su predstavljali sunce, i on i njegova porodica uvek su prikazivani širom Egipta kako ih obasjavaju sunčevi zraci (ilustracija 19).

Malo se zna o Tutankamonu, Ehnatonu (ilustracija 17a i b) ili Nefertiti (ilustracija 18). Naslednici dinastije verovali su da je prekid neprijateljstava sa susedima, nedostatak pažnje prema trgovačkim prioritetima, napuštanje jednom ustanovljenog panteona bogova tokom miroljubivog eksperimenta, stvaralo netrpeljivost kod naroda. Sve to neminovno je vodilo ka opadanju državne moći, a Zajedno s tim i njihovog sopstvenog statusa i blagostanja. One koji su sledili poštovanje „jednoboštva" porodice su okrivljavale za novo-otkrivene bolesti, nesreću i usporeni napredak. Imena Tutankamona, njegove majke i oca bila su uklonjena sa gravura i slika na području cele zemlje i tako izbrisana iz istorije Egipta. Ortodoksni pogled na Tutankamonov život izgleda ovako: rastao je sa svojom porodicom u Amarni. U njegovoj devetoj godini, umro je njegov otac, Ehnaton, „faraon i jeretik". Na statuama i slikama Ehnaton (ilustracije 17a i b) prikazan je sa feminiziranim crtama koje su ga samim tim razrodile od boga sunca (sveštenik je postao ili transvestit ili seksualno izopačen). Njegova žena Nefertiti ne spominje se u gravurama nakon njegove smrti i stoga se veruje da je umrla otprilike u isto vreme.

Nakon Ehnatonove smrti, politička moć kao da je monopolizovana od strane jednog ili više „ambicioznih i proračunatih" članova suda, vezira (premijera) Aja. Slike u prvoj, nedovršenoj Ajovoj grobnici, najvećoj od svih plemićkih grobnica lociranih u istočnim klisurama nadomak Amarne, prikazuju Ehnatona kao boga sunca i pored njega Aja, njegovu „desnu ruku". Ehnaton, Nefertiti i njihovo troje dece takode su prikazani kako daruju Aja i druge obožavatelje sunca zlatnim nakitom. Zapisi grobnice datiraju otprilike iz srednjeg perioda Amarne, kada je kraljevski par imao samo troje od ukupno sedmoro dece.

Nakon očeve smrti, Tutankamona su dvorani vratili u Tebu čime se svršilo obožavanje sunca koje je u Amarni trajalo kratkih 12 godina pod vladavinom Ehnatona.

Tutankamon je stupio na presto u devetoj godini kao kralj Gornjeg i Donjeg Egipta. Potom je oženio svoju polusestru Ankesenamen i preselio se u palatu u ponovo osnovanoj prestonici Tebi.

Aj, koji je vladao kao vezir, poručio je gradevinu za sopstvenu grobnicu u Zapadnoj Dolini nadomak Tebe i kontrolisao ulaz u kraljevstvo i palatu.

Iako je Tutankamonovu grobnicu otkrio arheolog Hauard Karter 1922. godine, naučno ispitivanje mumije nije iznošeno u javnost sve dok telo nije izvadeno po drugi put, 1968. godine. U to vreme, engleski anatom dr R. G. Harison podvrgao je mumiju pregledu X-zracima i tako otkrio da je donji deo lobanje oštećen „udarcem u glavu". Ovo je verovatno prouzrokovalo preranu smrt već u 19-oj godini života. Tutankamonova smrt ostavila je politički vakuum koji je odgovarao lukavom Aju, koga je mamio presto a

samim tim i najviši čin faraona Egipta. Međutim, ljudi nižeg staleža nisu mogli da stupe na presto. Da bi Aj došao do prestola, prvo je morao da oženi Ankesenamen, Tutankamonovu udovicu.

Dva dokaza navode na to da je Aj zaista oženio kraljevsku udovicu Ankesenamen, obezbedivši tako nasleđivanje prestola. Prvo, 1931. godine britanski arheolog Persi Njuberi otkrio je u kolekciji jednog dilera antikvitetima u Kairu prsten koji je imao ornament (kraljevsku oznaku) Ankesenamen i Aja, što je navodilo na to da su se njih dvoje venčali.

Drugo, pronadena je drevna ploča u arhivama Hitita, glavnog grada Bogackoja, u Turskoj, koja obelodanjuje neverovatnu razmenu prepiske između zabrinute egipatske udovice i Supilulimasa I, hititskog kralja. Ploča govori o pismima egipatske kraljice. Veoma je važno pismo u kojem je Mursil II, Supilulimasov sin koji je zabeležio letopis svog oca u Nesitu, detaljno opisao ceo sadržaj:

> Dok je moj otac bio u zemlji Karkemiš, poslao je Lupakiša i Tešub-Zalmaša u zemlju Amka (okolina Antiohije). Otišli su, opustošili zemlju Amka i mom ocu nazad doveli zatvorenike i stoku, veliku i malu. Kada je narod Mirsa (Egipat) saznao o uništenju Amka, počeo je da se plaši; da stvar bude još gora, njihov gospodar Biburia (Nebkeprure, Tutankamon), nedavno je umro, i njegova udovica kraljica Egipta poslala je mom ocu ambasadora i ovo mu poručila: „Moj muž je umro i ja nemam sinova. Narod kaže da vi imate mnogo sinova. Ako mi pošaljete jednog od njih, on će postati moj muž pošto mi je ispod časti da se udajem za nekog od svojih slugu." Kada je moj otac ovo čuo, sazvao je Savet Velikih i rekao im: „Još od najstarijih vremena ovakva stvar se nikada nije dogodila." Odlučio je da pošalje Hatu-Zitiša, glavnog plemićkog nadzornika, uz ove reči: „Idi i donesi mi informaciju vrednu verovanja. Možda pokušavaju da me obmanu, s obzirom na mogućnost da možda već imaju vladara, vrati se sa informacijom vrednom verovanja." Dok je Hatu-Zitiš boravio na tlu Egipta, moj otac je savladao grad Karkemiš... Ambasador Egipta, ministar Hanis, došao mu je u posetu. Pošto je moj otac dao Hatu-Zitiš sledeća uputstva pre odlaska u Egipat: „Možda imaju vladara i pokušavaju da me prevare, i možda istinski ne žele da jedan od mojih sinova vlada nad njima", egipatska kraljica odgovorila je mom ocu ovim rečima: „Zašto kažete 'oni pokušavaju da me obmanu?' Da imam sina, zar bih se obratila stranoj zemlji i ovako ponižavala sebe i svoju zemlju? Ne verujete mi i još mi to kažete u lice! Moj muž je umro i ja nemam sinova. Da li je trebalo da uzmem jednog od svojih slugu i postavim ga za svog muža? Nisam se obratila nijednoj drugoj zemlji, pisala sam samo vama. Kažu da imate mnogo sinova. Dajte mi jednog od njih i on će postati gospodar egipatske zemlje." Pošto je moj otac

bio velikodušan, odobrio je zahtev dame i odlučio da pošalje jednog svog sina.

Međutim, zlosrećnoj vezi nije bilo suđeno. Mladi vladar, budući faraon, nikada nije stigao na svoje odredište. Posle nekog vremena, u Tursku je stigla vest da je umro u pustinji, tako blizu a tako daleko od svoje kraljice.

Razmena pisama otkriva egipatsku kraljicu (Ankesenamen?), ženu Biburija (Tutankamona), koja je postala udovica ne rodivši nijednog naslednika i koja je zazirala od braka sa slugom (Ajom?), što je navelo američkog arheologa dr Boba Brajera da spekuliše o tome kako je Aj ubio Tutankamona udarcem u glavu dok je mladi kralj spavao, zatim je osujetio Ankesenamenin plan udaje ubivši mladog hititskog princa dok je ovaj bio na putu iz Turske za Egipat. Brajer nastavlja da pretpostavlja kako je Aj, dostigavši svoje ambicije i postavši faraon, zatim ubio svoju nevestu Ankesenamen. Učinio je to, tvrdi Brajer, zato što su veziri bili oslobođeni krivičnog gonjenja. Sve ovo zvuči veoma dobro osim nekoliko propusta:

* Ehnatonovo telo nikada nije pronađeno.

* Nefertitino telo nikada nije pronađeno.

* Ankesenamenino telo nikada nije pronađeno.

* Ako je Ehnaton bio seksualno izopačen, zašto je postao otac sedmoro dece i zašto je prikazan na slikama i gravurama grobnice kao blaženo zaljubljen u svoju obožavanu ženu Nefertiti i kao brižan porodični čovek koji je poštovao boga? Privatne scene ugravirane u reljefnu skulpturu prikazuju kako se porodica raduje na privatnim zabavama u svakoj prilici i na mnogima Ehnaton nežno grli svoju voljenu ženu.

* Ako je Aj mrzeo Tutankamona, zašto mu je kao budući naslednik "prestola priredio tako raskošan pogreb?

* Slike na zidovima Tutankamonove grobnice glavni akcenat stavljaju na scene pogreba. Mladi kralj je prikazan na pogrebnim sankama koje vuče 12 ožalošćenika, ali Aj nije među njima. On je naslikan na obližnjem zidu kako nosi faraonsku krunu, a preko ramena mu je prebačena leopardova koža, znak najvišeg sveštenstva. U svojoj ulozi on predstavlja „ceremoniju otvaranja usta", darivanje života i daha pokojniku za putovanje u sledeći svet. Zašto bi Aj sebe naslikao na ovakav način ako je ubio Tutankamona?

* Ako je Aj zaista bio serijski ubica, zašto nije priveden pravdi? Umesto toga, on je priredio raskošan pogreb. Brajerova hipoteza da je Aj kao vezir uživao u izuzeću od krivičnog gonjenja objašnjava tu uverljivost.

* U drugoj Ajovoj grobnici, u Zapadnoj Dolini kraljeva, kontradiktorni dokazi zbunjuju hipotezu: slika pokazuje njega u društvu njegove prve žene, kraljice Tije, što baca sumnju na „činjenicu" da je ikada oženio Ankesenamen.

* Da li je jedini način da Aj postane faraon bio ženidba sa Ankesenamen?

Slika 52: Ehnaton, zajedno sa svojomporodicom, dok ih blagosiljaju sunčevi zraci. Svako je naslikan kako se zaklinje na vernost božanstvu cveta lotosa.

Arheolog Persi Njuberi *(Dnevnik egipatske arhitekture* 18, 1932, str. 502) uočava da je Aj, baš kao i Juje, otac kraljice Tije, došao iz Akmima noseći titulu „nastojnika kraljevskih konja" i „božijeg oca". Aj je možda zbog toga bio Tijin brat (Tutankamonov deda-ujak).

* Cinjenica da su se zajedno pojavili amblemi Aja i Ankesenamen znači malo; Aj je bez sumnje vladao zajedno sa svojom unukom Ankesenamen u periodu nakon preokreta.

* Kristin Desroš-Noblekort *(Tutankamon,* str. 203) veruje u to da se razmena pisama izmedu hititskog kralja i Ankesenamen nikada nije mogla dogoditi bez Ajevog znanja, i svakako bi skrenula njegovu pažnju. Ona pretpostavlja da je u pitanju verovatno bio sluga po imenu Horemheb, građanin nižeg staleža koji je nasledio amarnijsku dinastiju kao faraon, i iz toga sledi da je Horemheb, a ne Aj, bio taj koji je ubio hititskog princa.

* Nesiguran položaj nogu, jednostavno sklizavanje, pad i udarac glave o stenu možda mogu bolje da objasne ranu na Tutankamonovoj glavi.

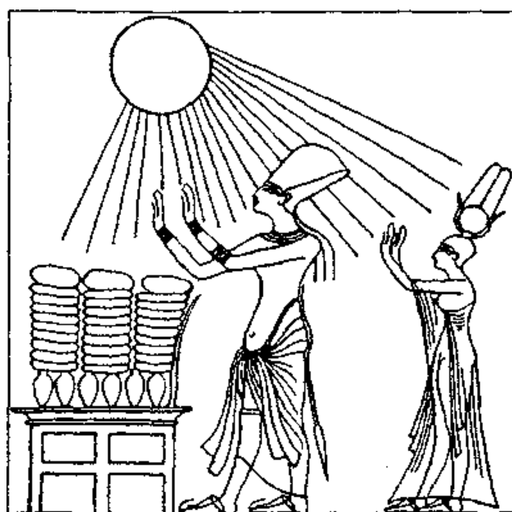
* Tutankamon je umro mlad i samim tim (arheološkim rečnikom) neočekivano. Ako je to tačno, kako su proizvedena neverovatna blaga ove grobnice u roku od 70 dana koliko je potrebno za mumificiranje tela? Veličanstveno blago pronadeno u njegovoj grobnici pre navodi na to da je Tutankamon očekivao svoju ranu smrt u 19-oj godini života, kao da je na neki način božanski dosudena i suđena po svršetku njegove misije

na zemlji. Mnogo je verovatnije, s obzirom na složenost grobnice i njen sadržaj, da su predmeti pravljeni i pripremani tokom dugog perioda vremena; njihovo stvaranje nadgledao je Tutankamon lično pre svoje smrti, ujedno obezbeđujući da istinite poruke koje su proneli kraljevi temeljno, sistematski i precizno budu ušifrovane u njihov dizajn.

* Egiptolog Nikolas Rivs nastavlja da komplikuje sliku. On veruje u to da kraljica koja je pisala Supilulimasu nije bila Ankesenamen, već Nefertiti.

Ehnaton

Vladavina Amenofisa III okončala se brzo i mirno; uzrok njegove smrti je nepoznat. Njegova žena Tija nakratko je preuzela brigu o kraljevstvu do pojave princa Amenofisa IV (Ehnaton), po svoj prilici neočekivane. Bio je stranac u Tebi jer je detinjstvo proveo po tudim zemljama. Cudno, ali Ehnaton nikada nije viđen zajedno sa svojim ocem na bilo kojoj od gravura, niti je u zapisima spomenut kao sin Amenofisa III u zapisima, što nije bio slučaj sa Tijom i njenim kćerima koje su često bile u pratnji faraona. Arheolog T. Dejvis *{Grobnica Juja i Tuja,* 1907. godine) beleži da grobnica Juja i Tuja, roditelja kraljice Tije, sadrži pogrebne darove od Amenofisa III, Tije i njihovih kćeri, ali nijedan od Ehnatona. Ovo ubeđuje Flandersa Petrija (*Tel el-Amarna,* 1894, str. 38) u to da se Amenofis IV vratio preko mora da bi srušio svog oca, što ne ide u prilog miroljubivoj prirodi Ehnatona kao ni njegovim teološkim stremljenjima. Istraživanja S. A. Mersera (u

Slika 53: Ehnaton sa svojom ženom Nefertiti u obredu obozavanja Sunca.

Pločama Tel el-Amarne, 1939. godine) takođe ovo odbacuju, i beleže da glinene ploče iz Amarne opisuju pisma koja su pisala dva kralja, Rib-Adi iz Sirije i Dušrata iz Mitanije, koja otkrivaju da mladi princ nije ni znao za smrt svog oca sve dok ga palata nije pozvala da preuzme presto u 16-oj godini, nakon 28-godišnje vladavine njegovog oca.

Scene krunisanja zapisane su u grobnici njegovog vezira, Ramosa.One prikazuju Amenofisa IV (Ehnatona) na egipatskom prestolu zajedno sa kćerkom boga sunca, Mat, koja je opisana kao „slika Re, koja ga voli više od drugih kraljeva".

Nefertiti, glavna žena u Ehnatonovom haremu, smatra se da je bila potomak kraljice Ahmoze-Nefertari, pretka kraljice Tije. Iz tog razloga je mogla da bude Tijina nećaka. Takođe je opisana u gravurama zajedno sa sunčevim diskom i duplom zmijom iznad čela, čime se poistovećuje je sa Tefnut, kćerkom boga sunca.

Po nasleđu, novi kralj gradi „Hram Gempaton" („aton je osnovan u državi Aton") i palatu od blatnih cigli na obalama Nila ti Istočnom Karnaku. Ovo je ostavilo željeni efekat u nadmetanju sa onim koje je gradio njegov otac, veliki poštovalac Amona, i na taj način je ustanovio novu prestonicu Gornjeg Egipta.

Pismo od Ipija, kralja upravitelja u rekreativnom centru Memfisa, sadrži ono što se poslednje odnosilo na ime Amenofis IV, navodeći da je nakon pet godina provedenih u Karnaku, kralj promenio svoje ime u Ehnaton, a zatim božanskim ukazom premestio prestonicu obožavanja sunca dalje uz Nil u Amarnu, dom boga sunca. Upravo tu je Ehnaton, sin sunca, upravljao kulturom moralnog poštovanja i ujedno umetničkim stilom koji je skrivao ezoterično znanje višeg reda.

Nikolas Rivs, nekadašnji upravnik Odeljenja egipatskih antikviteta u Britanskom muzeju, opisuje neobičan dvopolan stil Amarne kao „... senzualna i u isto vreme odbojna... groteskna slika faraona dugog lica sa velikim stomakom". Ovo je bez sumnje Rivsovo lično mišljenje o Ehnatonu koje generalno zastupa udruženje arheologa. Francuski učenik Eugen Lefebur nepopustljivo tvrdi da je Ehnaton bio žena prerušena u muškarca, pozivajući se na raniji slučaj kraljice Hapšetsut koja je skrivala svoj pravi pol. Za svoj narod, Ehnaton je jednostavno bio seksualno izopačen zbog svog oblačenja i sopstvenog oslikavanja sa z^obljenim ženskim kukovima; obožavao je sunce kao boga plodnosti, propovedao ljubav i mir, i (skoro] dozvolio da egipatska država sklizne u zaborav. Međutim, Oda faraona Ehnatona suncu, zapisana u Ajovoj grobnici (br. 25) u el Amarni, ukazuje na neprijatnost takvih prognoza:

I
Uzvisuješ se u slavi na nebesima,
O, živi Atonel
Ti, začetniče života.

Kada si zasijao na istočnom horizontu,
Ispunio si sve zemlje svojom lepotom.
Predivan si, veliki i blistav,
Dižeš se visoko iznad zemalja koje si stvorio,
Milujući ih svojim zracima,
Držeći ih čvrsto za svog voljenog sina (Ehnatona].
Iako si daleko, tvoji zraci su na zemlji;
Iako ispunjavaš oči čovekove, tvoji otisci su nevidljivi.

II
Kada zađeš za zapadnu granicu nebesa,
Zemlja se pomrači kao da je zavladala smrt;
Narod tada spava u posteljama svojim,
Glave su im umotane, da ne gledaju jedni druge;
Njihova blaga su ukradena ispod glava njihovih
I oni to ne znaju.
Svi lavovi izlaze iz svojih jazbina,
Sve zmije mile i ujedaju.
Vlada tama i zemlja je mirna;
Njen tvorac se odmara iza svog horizonta.

III
Zemlja blista kada izlaziš,
od svetlosti i bljestavila koje danju širiš svojim diskom.
Pred dolazak tvojih zraka, tama odleće.
Narod Dve Zemlje tada slavi dan,
Ti ih budiš i podižeš ih na noge,
Oni se kupaju i oblače,
Podižu svoje ruke hvaleći tvoj dolazak,
Zatim na celoj zemlji zapodnju svoje poslove.

IV
Stoka pase u miru,
Drveće i biljke se zelene,
Ptice lete iznad svojih gnezda
I šire svoja krila hvaleći tebe.
Sve životinje veselo poskakuju
Sve što ima krila leti i opet sija -
Oživeli su sa tvojim izlaskom.

V
Brodovi plove uzvodno i nizvodno.
Sa tvojim dolaskom svi putevi su otvoreni.

Pred tobom ribe iskaču iz reke.
Tvoji zraci dosežu do zelenog okeana.
Ti si onaj koji seje muško seme u ženu,
Ti stvaraš seme u muškarcu;
Ti oživljavaš sina u majčinoj utrobi,
Tešiš ga da ne plače.
Još u utrobi ti ga hraniš.
Udahnjuješ život svim svojim stvorenjima,
Otvarajući usta novorođenčetu,
Hraneći ga.

VI
Kada pile zapijuče iz ljuske,
Daješ mu dah života.
Ojačavaš mu telo
Da izbije iz jajeta.
I kada se izlegne, ono trčkara,
objavljujući svoj nastanak.

VII
Kako je raznovrsno tvoje delo.
Tajanstveno u očima čoveka.
O jedini, neuporedivi bože, svemogući,
Ti si stvorio zemlju u usamljenosti
Kao što je tvoje srce želelo.
Stvorio si ljude, i stoku veliku i malu,
Sve što je na zemlji,
Sve što na nogama hoda zemljorn.,
Sve što uzvišeno leti vazduhom.
Stvorio si tuđe zemlje, Kor i Kuš,
Baš kao i zemlju Egipat.
Ti postavljaš svakog čoveka na njegovo mesto
Uz hranu i posed
I njegovi dani su izbrojani.
Ljudi govore raznim jezicima,
Po telu i boji su različiti,
Zato te slave svi narodi.

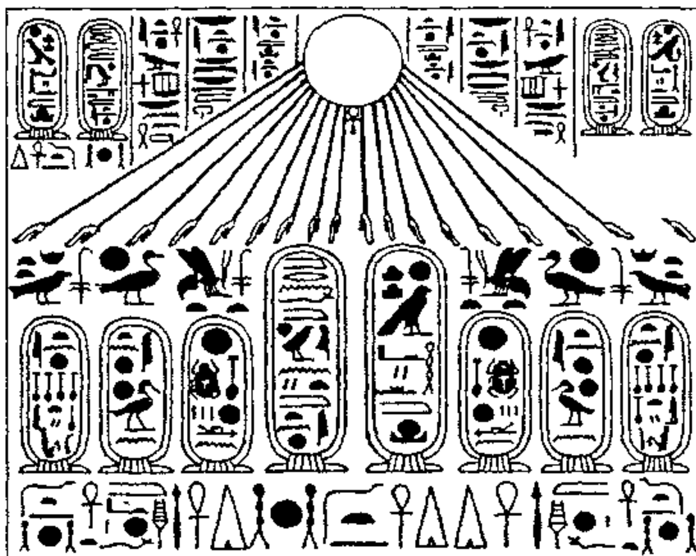
VIII
U Nižim zemljama činiš da Nil plavi,
Navodeći ga svojom voljom da donosi Egipćanima život.
Jer si gospodar svih njih, gospodar njihove zemlje,
Ti se trudiš za njih, sijaš za njih,

Danju sunčev disk, veliki u svojoj veličini.
Dalekim zemljama takođe si doneo život,
Pružajući im izlivanje Nila na nebesima
Koji pada kao talasi mora,
Zalivajući polja gde borave.
Kako su divna tvoja dela, o gospode večnosti!
Postavio si Nil na nebo za strance.
Za stoku svake zemlje koja živi,
Ali za Egipat da plavi Nižu zemlju.
Tvoji zraci hrane polja i vrtove.
Zbog tebe oni žive.

IX
Ti stvaraš godišnja doba za dobrobit tvojih stvorenja,
Zimu da ih hladi, leto da mogu
osetiti tvoju vrelinu.
Stvorio si daleka neba da bi mogao da sijaš na njima.
Tvoj usamljeni disk gleda na sve što si stvorio,
Iskrsavajući u svojoj slavi i sijajući i blizu i daleko.
Iz svoje usamljenosti praviš milion oblika -
Gradove i sela, polja, puteve i reke.
Sve oči uprte su u tebe, u blistavi disk na nebu.

X
Niko drugi ne zna da čuvaš Ehnatona,
svog sina.
Dao si mu da pronikne u tvoja dela.
On razume tvoju moć.
Sva stvorenja na zemlji u tvojim su rukama,
Baš kao što si ih stvorio.
Sa tvojim izlaskom oni žive.
Sa tvojim zalaskom oni umiru.
Ti sam si raspon života. Ljudi žive kroz tebe,
Njihove oči ispunjene su lepotom do sata tvog zalaska.
Svaki posao se prekida kada ti potoneš na zapadu.

XI
Ti uspostavljaš svet za svog sina,
On koji je roden od tvog tela,
Kralj Gornjeg Egipta i Donjeg Egipta,
Ziveći u istini, Gospodar Dve Zemlje,
Neferkeprure, Vanre
Sin Ra,

Slika 54: Hijeroglifski zapisi sa imenima Ehnatona i njegove porodice dok ih obasjavaju sunčevi zraci.

Ziveći u istini, Gospodar Dijadema,
Ehnaton veliki u svojoj moći.
I za Kraljevu Veliku Zenu
koju voli,
Za Gospodaricu Dve Zemlje, Nefernefruaten-Nefertiti,
Da živi i cveta za večnost.

Ovo nisu reči seksualnog izopačenika, već prihvatljivog ljudskog bića koji je došao da na zemlji propoveda bolji način, način ljubavi prema bogu, božanski način. Nema sumnje da je Ehnaton razumeo supernauku sunca, stih V (masnim slovima) prihvatajući da „sunce stvara plodnost" i (redovi 7-8) da „bioritmičko zračenje sa sunca smiruje fetus u utrobi".

Međutim, kako je Ehnaton preneo ovu važnu poruku budućim narodima, možda 3500 godina kasnije, kao što smo mi, kada je upravo bio došao do prihvatljivog razumevanja nauke o suncu?

Ovde možemo da naučimo od kralja Pakala, sveštenika kralja koji je vladao u Palenki u Meksiku oko 750. godine nove ere. On je usifrovao istu poruku u svoju arhitekturu, skulpture, slike i nakit drevnog plemena Maja.

Brojne statue, skulpture i slike prikazuju Ehnatona, zajedno sa njegovom voljenom ženom, sinom i šest kćeri, kako obožavaju sunce. Znao

je da sunčevo zračenje kontroliše plodnost. Oslikavao je sebe u ženskom obliku, sa širokim kukovima, izduženim vratom, nabreklim grudima i teškim bedrima, i svoju porodicu u sličnoj ali umanjenoj formi. Ali 1907. godine, patolog Eliot Smit primetio je da ova tobožnja unakazivanja nisu u potpunosti ni muška ni ženska; bio je to simptomatični poremećaj štitne žlezde poznat kao „Frulihov sindrom", nepravilan rad hipofize koji uzrokuje da muškarci poprime fizičke karakteristike žene koje je oslikavao Ehnaton.

Ova bolest ima mnogo uzročnika, obično je to tumor narastao na samoj hipofizi. Ovaj pritisak na mozak izaziva smetnje u radu hipotalamusa, što dovodi do neplodnosti. Međutim, Ehnaton je imao sedmoro dece, i teško je poverovati u to da je bolovao od ove bolesti.

Drugi simptom je izduženost lobanje (zadnjeg dela glave). Ehnaton i njegova deca su naslikani na ovaj način kao i ostali članovi njegove pratnje; crteži iz grobnice vezira Ramosa prikazuju kako mu se glava izduživala tokom kratkog perioda službovanja. Da li bi trebalo da poverujemo u to kako su svi ovi ljudi spontano razvili istu vrstu tumora na mozgu? Malo verovatno. Ali to ne potvrđuje činjenicu da glave nisu veštački izduživane. Pronađene su lobanje sa takvim karakteristikama, ali ovi defekti su lako mogli da se izazovu, kao oni u Meksiku, kroz kulturološke navike vezivanja mekih lobanja tek rođenih beba. U ono vreme, to se smatralo modnim hirom; rnedutim, mnogo kasnije, napredak u naučnim shvatanjima (vidi *Proročanstva Maja)* navodi na to da sužavanje selektivnih nervnih hemisfera rnože da poboljša operativni rad mozga omogućujući lakši prolaz Sunčevog zračenja do endokrinog sistema kroz pinealne i hipotalamusne žlezde.

Dodatak 1 II prikazuje da Sunčevo zračenje utiče na epifizu i hipotalamus, regulišući nivoe „stimulisanja hormona foine kiseline". Ovi zatim kod žena regulišu hormone plodnosti, estrogen i progesteron. Oslikavajući sebe sa izduženom glavom i sa simptomima Frulihove bolesti, Ehnaton je skretao pažnju na disfunkcionalnu disonancu koja se događala izmedu Sunčevog zračenja i reproduktivnih hormona. Ovo je, kao što ćemo uskoro videti (slika 55), izazivalo široko rasprostranjenu neplodnost na celom prostoru.

Gravure na stenama u oblasti Asuana koje je napravio Bek, glavni Ehnatonov skulptor, objašnjavaju da je on, Bek, bio „šegrt njegove visosti". Radio je lično za kralja da bi ovaj bio siguran u to da će njegov klin proizvoditi umetnost koja ostaje za buduće civilizacije, verovatno nesvestan supernauke koju je skrivala, nesvestan toga da je cilj umetnosti Arnarne bio taj da prenese znanje budućim narodima kao što je naš. Ehnaton je bio mozak iza četkice, um iza dleta. Jednostavno je pokušavao da nam saopšti da je Sunce uticalo na plodnost, kao što je poručeno u Odi Suncu. Da je tako, dokazuje svaki opis Nefertiti i Ehnatona; predstavljani su nagi, bez najfinijih materijala koji se savijaju i lepršaju zajedno sa sunčevim zracima, otkrivajući intiman pogled na genitalije (plodnost) svojih tela.

Šta se dogodilo sa Ehnatonom?

Ehnatonov odlazak sa egipatskog prestola podjednako zbunjuje kao i njegov dolazak.

Prihvaćenateorija glasi da ga je nasledilamalo poznata figura, Smenkare, nekoliko meseci pre no što je Tutankamon preuzeo tron. Smenkareov identitet je nepoznat, iako neki veruju u to da je njegovo ime pseudonim Ehnatonove žene, Nefertiti; drugi, kao Glenvil (u Brantonu, *Velikcini Starog Egipta,* 1930, str. 129), tvrde da je Smenkare bio Tutankamonov brat.

Ehnatonova nedovršena grobnica, istočno od Arnarne, nikada u sebe nije primila faraonovo telo mada je vrlo moguće da je tu sahranjena jedna od njegovih šest kćeri, Meketaten.

Dr Karl Abraham, prethodnik psihoanalitičara Sigmunda Frojda, bio je ubeđen u obožavanje „jednoboštva". Tvrdio je da je Ehnaton ,,bio preteča mozaika monoteizma" (*lmago,* I, 1912. str. 346-7). Stari zavet polaže veliki simbolički značaj vremenu oko 1394. godine pre nove ere kada je Mojsije, osnivač jevrejske vere, uzeo krunu od egipatskog faraona; odnosno, da je Avram nagovestio da je (jednom proglašeno) robovsko dete Mojsije u stvari Ehnaton, odsutni izdanak Amenofisa III.

Frojd je verovao u to da se Ehnatonova vladavina u Amarni privela kraju nakon svrgavanja i progona u Sinaj, oko 1361. godine pre nove ere, vrativši se kasnije u pokušaju da se dočepa moći Ramzesa I. Nakon što pokušaj nije uspeo, ubedio je grupu hebrejskih robova da ga prate u pustinju gde će osnovati novu religiju. Dr Abraham je objasnio da je „adonaj" u stvari hebrejska reč za ,,moj gospod", sa istim značenjem kao egipatska reč za „aton", i da je ,,mos" egipatska a ne hebrejska reč za „dete".

Drugi scenario navodi da je prekid u Amarni doveo do degeneracije egipatske infrastrukture. Pošto je cvetao moto „Ijubav, ne rat", pisma u Amarni govore o neodgovorenim zahtevima kralja Sirije i Palestine za naoružanjem u nameri da se odbrane od najezde osvajačkih vojski.

Grčki dramaturg Sofokle (u *Edipu Tiraninu)* pisao je o uništenju i stradanju koje je zadesilo Tebu, za koje Mari Delkort kaže da je bio pokušaj da se pokaže da se reč „stradanje" odnosila na sterilitet odnosno jalovost kod žena, koju je pratila jalovost stoke i zemlje.

Egipćani nisu uspeli da razumeju Ehnatonovu misiju. Nisu shvatili poruku. Za njih je bilo suviše kasno. Kraj je već uveliko bio počeo: grafikoni Sunčevo*; zračenja u to vreme (1350. godine pre nove ere) pokazuju da je zabeležen neverovatan minimum Sunčevih pega što je uzrokovalo neplodnost kod žena. Ovo je, u isto vreme, pratilo mini-ledeno doba, što je za rezultat dalo srnanjeno isparavanje vode iz okeana, smanjene globalne padavine, naročito u Africi, izvoru Nila, što je dovelo do suše i pada useva. Kada bi se dogodile padavine, hladnije temperature u gornjoj atmosferi

dovodile su do porasta formiranja padavina na višim visinama. U isto vreme porast jonskog zračenja dozvoljavao je mnogo štetnijoj radijaciji da uđe u Zemljinu atmosferu, uzrokujući genetske mutacije fetusa i porast smrtnosti kod novorođenčadi. Sve ovo je pomenuto u Bibliji i na starim egipatskim papirusima Ipuverske mudrosti:

... reka je krv. Onaj ko je pije, taj (je) odbija i žedan je vode (papirus 2:10).

... i sva se voda u red prometnu u krv. I pocrkaše ribe u reci i opogani se reka tako da Egipćani ne mogahu piti vodu iz reke... (Izlazak VII, 20, 21).

Stradanje je po celoj zemlji. Svuda je krv. (papirus 2:6)

... i po svoj zemlji egipatskoj beše krvi. (Izlazak VII, 7:21).

... sve životinje u srcima placu, stoka jeca zbog stanja u zemlji (papirus 5:5).

Gle, ruka će Gospodnja doći na stoku tvoju u polju, na konje, na magarce, na kamile, na goveda, na ovce; i biće veliki pomor. (Izlazak, IX, 3)

... kapije, stubove i zidove progutala je vatra (papirus 2:10).

... i Gospod pusti gromove i grad, i oganj skakaše po zemlji; Gospod učini da padne grad na zemlju egipatsku. (Izlazak, IX, 23).

... poginuli su oni što su juče bili, i zemlja je prepuštena svojoj slabosti kao cepanje lana (papirus 4:14).

... i grad potre i sve bilje u polju i polomi sve drveće u polju. (Izlazak, IX, 25).

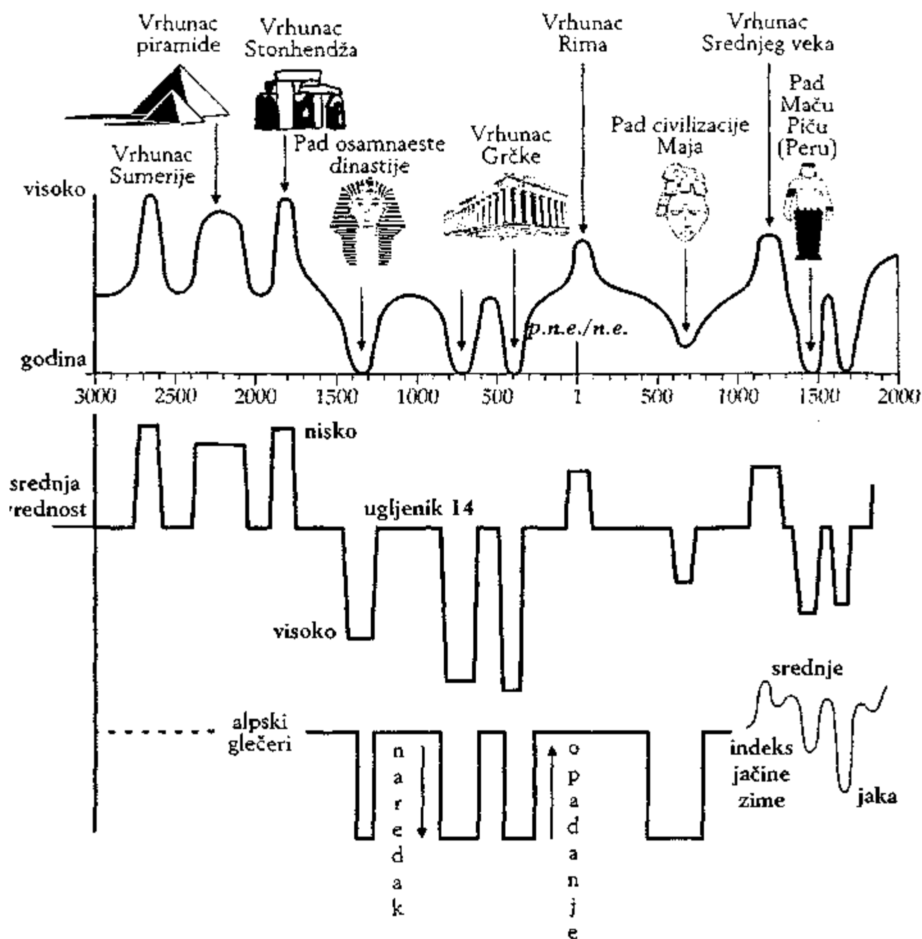
... kraljevska deca bačena su o zidove. Oni što se jednom moliše za decu sada su nadmoćni (papirus 4:3).

... usred nod, pobi Gospod sve prvence u zemlji egipatskoj, od prvenca faraona, koji sedi na prestolu svome, do prvenca sužnja u tamnici (Izlazak, XII, 29).

... jecaj po celoj zemlji, pomešan sa lelekom (papirus 3:14); onaj što spušta svoga brata u zemlju svuda je okolo...(papirus 2:13).

... i u Egiptu se razleže strašan jauk, jer ne bi kuće u kojoj nije bilo mrtvaca (Izlazak, XII, 30).

„... preko Egipta", Tutankamon je pisao, „bogovi okrenuše leđa ovoj zemlji... za sve što preklinjaše boga ništa im ne ispuni" (Stajndorf i Stil, *Kada je Egipat vladao na istoku,* 1938. str. 224).

Slika 55: Serija grafičkih prikaza uspona i padova civilizacija koje odgovaraju usponima i padovima Sunčevog zračenja. Vrh grafikona prikazuje dugoročno obuhvaćene aktivnosti Sunčevih pega izvedene iz centra grafikona ugljenika 14. Više ugljenika 14 apsorbuje rast prstenova stabala kod minimuma Sunčevih pega. Minimum Sunčevih pega takođe ima uzajamni odnos sa mini-ledenim dobima (niži grafikon) i indeksom jačine zime (baziran na srednjim vrednostima Pariza i Londona za prikazani period). Smanjeno zračenje rezultira smanjenjem plodnosti na zemlji (vidi Dodatak 1 II). Osamnaesta dinastija Tutankamona doživela je pad tokom najvećeg minimuma, kao i civilizacija Maja 2000 godina kasnije.

(Vidi takođe Dodatak 4 za beleške o različitim naučnim mišljenjima o hronologiji dogadaja u egipatskoj istoriji.)

Misterija zamenjenih mumija

Iako je opšte prihvaćeno da Ehnatonovo telo nikada nije pronadeno, ulazak u jednu posebnu grobnicu baca delić sumnje na to.

U zimu, 1907. godine, penzionisani američki advokat obratio se arheologu Teodoru Dejvisu koji je započeo spekulativno iskopavanje u već iscrpljenoj oblasti Doline kraljeva. Skidajući naslage kamenih odlomaka, ostatak iz prethodnih iskopavanja grobnica Setija i Ramzesa, slučajno je nabasao na kamene stepenice, oko devet metara ispod površine zemlje. Ulazeći u grobnicu (grobnica 55), primetio je dvoje drvenih vrata sa bakarnim šarkama na kojima je pisalo ime Ehnatonove majke, kraljice Tije, koja je ležala na podu kao da je sahranjena u žurbi, bez pogrebne ceremonije.

Veći broj nejasnih scena zapanjilo je Dejvisa i njegov tim dok su ulazili sve dublje u grobnicu. Cetiri predivno izgravirane pogrebne posude sa poklopcima od alabastera, obično postavljane da sačuvaju unutrašnje organe preminulog, sadržale su samo tkanine potopljene u bitumen. Ime vlasnika utrobe, ugravirano u posude, namerno je izbrisano, ne ostavljajući nagoveštaj za koga su posude bile napravljene, niti čija je bila grobnica.

Nekoliko drvenih vrata nosilo je ime i sliku kraljice Tije. Uskoro je postalo jasno da su vrata u stvari bile stranice odra na kojeni je nekada bio smešten kovčeg. Jedna ploča prikazuje Tiju kako stoji iza Ehnatona, ali njegova figura je grubo sastrugana sa zlatne folije. Dejvis je to prokomentarisao ovako:

> Na obližnjem podu leži kovčeg napravljen od drveta, ali je u potpunosti prekriven zlatnom folijom i ukrasen umecima poludragog kamenja... Očigledno je kovčeg ili ispušten ili je ispao sa određene visine; jedna strana je pukla, otkrivajući glavu i vrat mumije. Na glavi mumije nalazila se zlatna kruna, koju je bez sumnje za života nosila kraljica. Na licu mesta smo izvadili mumiju iz kovčega, shvativši da je to bila osoba sitne građe sa nežnom glavom i rukama. Usta su joj bila delimično otvorena, pokazujući savršeni niz gornjih i donjih zuba. Telo je bilo umotano u materijal za mumificiranje od finog materijala, koji je skoro preko celog tela bio tamne boje iako se uglavnom upotrebljavao materijal mnogo svetlije boje. Očekivano oštećenje verovatno je bilo od vlage. Pažljivo sam dodirnuo jedan zub koji se odmah pretvorio u prah, pokazujud da mumija nije mogla da bude očuvana. Zatim smo celu mumiju očistili i otkrili da je od skrštenih ruku do stopala celo telo pokriveno folijom od čistog zlata, skoro toliko čvrstom da,

kada se uzme u ruke, ostaje ukrućena bez savijanja. Njome je telo bilo pokriveno od jednog do drugog kraja.

Kovčeg je imao hijeroglife na polihromatskoj podlozi, i mada je samo ime bilo izbrisano, ostalo je nekoliko kraljevskih titula, uključujući zapis „živeći u istini", jedinstveni izraz kojim je opisivan Ehnaton.

Kakav je bio položaj pre nego što ga je Dejvis poremetio? Ako su pljačkaši grobnice ušli unutra i pretresli je, verovatno bi ukrali i zlatnu foliju koja je bila laka za nošenje, ali ona je ostala netaknuta. Zašto bi kraljica Tija bila sahranjena u ovako improvizovanoj grobnici, nedostojno kao sluškinja? I šta se to dogodilo što je izazvalo razbijanje i rasipanje ploča na odoru?

Dejvis je pozvao u pomoć dva hirurga koji su radili u blizini Doline kraljeva. Složili su se u tome da je telo bilo žensko, potvrđujući šanse da je Dejvis upao u grobnicu kraljice Tije a ne kralja Ehnatona.

Egiptolog prof. Gaston Maspero, direktor Antikviteta u kairskom muzeju, nije imao problema sa objašnjenjem ove zagonetke:

> Mumije Ehnatonove porodice sigurno su sklonjene iz njihove grobnice radi zaštite i sve zajedno prenesene u Tebu... Cim su pristigle, verovatno su nekoliko dana držane u tajnosti u nekoj zabačenoj kapeli obližnjeg velikog groblja... Kada je došlo vreme da se svaka od njih odnese na skriveno mesto koje je za njih već bilo pripremljeno u Dolini kraljeva, čovek, koji je nadgledao sahrane, pomešao je kovčege i stavio mumiju sina na mesto gde je trebalo da bude majka.

Do danas se pol mumije promenio. Dr Eliot Smit, clan kraljevskog udruženja, proučavao je lobanju i zaključio da je pripadala muškarcu čineći ,,deo skeleta mladića koji je, sudeći po evropskim standardima okoštavanja, imao oko 25 ili 26 godina u trenutku smrti".

Zanemarivši prisustvo dvosmislenosti, Maspero je ubeđeno prevideo starost kostiju. Ehnaton je vladao 17 godina, poslednjih 12 u Amarni. To bi značilo da je njegova religijska reformacija započela kada je imao deset, zajedno sa pisanjem Himne Atonu, što je malo verovatno.

Uprkos tome, Dejvis i Maspero publikovali su rezultate pod nazivom „Grobnica kraljice Tije", ostajući pri tome da je telo pripadalo Ehnatonu. No, ovo nipošto nije tačno.

Nefertiti

O Nefertiti se zna veoma malo [„lepotica je stigla"). Kao što je već rečeno, bila je Ehnatonova prva žena, majka njegovih šest kćeri, Ajova kćer i Tutankamonova maćeha. Veoma malo se spominje u zapisima Amarne nakon dvanaeste godine okupacije, što dovodi do različitih verovanja.

Profesor T. E. Pit („Ehnaton, Tija, Nefertiti i Mutnezem", u W. Brunionu, *Kraljevi i kraljice starog Egipta,* 1925. str. 113) veruje u to da je Nefertiti napustila Ehnatona iako za to nije imala razumne razloge. S. R. K. Glenvil (u Brantonu, *Velikani starog Egipta,* 1930. str. 131) veruje da je njen nestanak izazvala neka sramota, ali opet bez razloga. Profesor H. Frankfurt veruje da je Tijin dolazak u Amarnu izazvao konflikt između majke i snaje, što je uzurpiralo Nefertitinu ulogu glavne žene, ali opet bez datih dokaza. J. D. S. Pendelberi, prateći otkrića mnogih predmeta koji su pripadali Nefertiti u ruševinama severne Amarne, smatrao je da se Nefertiti povukla u privatnu rezidenciju, daleko od kraljevske porodice, i tamo se zadržala do kraja. Svakako, nedostatak dokaza navodi na to da je jednostavno nestala u divljini.

Poznatu obojenu glavu lepe Nefretiti pronašao je nemački radnik na iskopavanju, Ludvig Borhard, napuštenu u neupotrebljivoj Tutmesovoj grnčarskoj radionici u Amarni i odneo je u muzej *Em Statlihe* u Berlinu. Danas se čuva u blizini muzeja *Sarlotenberg.* Glava ima samo jedno oko; levo nedostaje. Arheolozi uopšte ne smatraju da je to neobična pojava. Oni tvrde da je grnčar, Tutmes, najverovatnije u žurbi „odjurio" iz svoje radionice, ostavljajući nedovršene skulpture na radnoj tezgi.

Simbolična umetnost i sunce

Nefertiti, po Tutmesovoj glavi, govori nam da „samo polovina slike može da se vidi", ocrtavajući razlike između fizičke i duhovne strane života. Na isti nadn, Ehnatonu takode nedostaje oko sa gravure (ilustracija 17b); on, isto tako, može da vidi samo polovinu slike, ali ovoga puta u pitanju je desno oko.

Psiholozi veruju u to da ženski um kontroliše vise desna hemisfera mozga, strana koja pokreće reči, osećanja i emodje, s obzirom na to da kod muškaraca dominira više leva hemisfera nervnih aktivnosti, čineći muškarce mehanički i tehnički naprednijim. Ovo omogućava novi pogled na egipatsku umetnost uopšte. Nedostajuće oko, u predstavljanju Ehnatona i Nefertiti, kao da nam govori da je muškarac sazdan od tela i duše (Ka), ali da je moguće videti samo jednu stranu postojanja, odnosno fizičku stranu. S obzirom na to da nedostaju različite od u slučaju Ehnatona i Nefertiti (muško i žensko), fizička strana (mozak) može dalje da se podeli na svoja dva dela, levu i desnu hemisfera, navodeći na drugi nivo značenja, poistovećujud „mozak" sa „muškarcem i ženom".

Zajedno sa fizičkim deformitetima predstavljenim u stilu Amarne, simptomatičnom kao što je Frolihova bolest, postaje jasno da poruka sakrivena u skulpturi ukazuje na moždane aktivnosti kod muškaraca i žena i, još jednom, na operacije epifize i hipotalamusa, prenosed naglašenu poruku plodnosti.

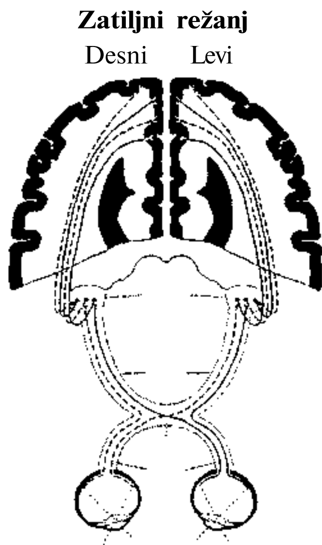
Ovo novo tumačenje dopušta nam da ispitamo, mnogo uopštenije, ortodoksno gledište arheologa koji ostaju pri tome da Egipćani nisu uspeli da obuhvate koncept umetničke perspektive, uprkos njihovim zapanjujućim dostignućima u inženjeringu u izgradnji neverovatnih gradova, hramova, veličanstvenih grobnica i umetničkih dela od metala i dragog kamenja.

Da li da prihvatimo ovo tehničko neslaganje, tako dominantno u egipatskoj umetnosti?

„Profilno oko" (slika 57a), što je česta pojava u egipatskoj umetnosti, u stvari nepravilno prikazuje „puno" oko, jer kada se ljudsko lice posmatra iz profila, trebalo bi da se vidi samo polovina oka (slika 57b). Ova, tobože, umetnička „naiva" navela je arheologe da zaključe kako Egipćani nisu bili sposobni da graviraju realan izgled ljudskog profila u dvodimenzijalnom reljefu, uprkos nadmašenom prostom nivou umetničkog predstavljanja graviranjem trodimenzionalnih kolosalnih likova njihovih bogova i faraona. Da li zaista treba da poverujemo u to kako su Egipćani bili nesposobni da predstave obično oko u hiljadama slika i gravura po celoj zemlji, uprkos uvežbavanju dugom 3000 godina?

I zašto toliki broj egipatskih slika prikazuje ljudske figure sa dve leve ruke umesto sa jednom levom i jednom desnom rukom?

Stare rimske statue vojnika na konjima usvojile su različite umetnički prihvaćene stavove. Konj sa podignutom levom nogom nagovestava da je

Slika 56: Šematski prikaz mozga sa optičkim sistemom. Levo oko šalje informaciju desnoj hemisferi mozga; desno oko šalje informaciju levoj hemisferi mozga.

konjanik izgubio bitku. Desna podignuta noga znači da je konj poginuo u bici. Propeti konj označava da su i konjanik i konj stradali tokom bitke. Izgleda mnogo prihvatljivije od „dvorukih" slika, koje na odredeni način pokušavaju da prenesu značajnu informaciju kao što je činjenica da slika predstavlja osobu dok je živa (vidi dijagram Ka, slika 34). Dve leve ruke bi u takvoj šemi značile da je predmet bio „sav duša", što je u suprotnosti sa ravnotežom tela i duše tokom fizičkog postojanja na zemlji. To bi zauzvrat impliciralo da je naslikana osoba bila fizički mrtva u vreme nastanka slike.

Zidne gravure u hramu Ramzesa III u Medinet Habuu, blizu Doline kraljeva; prikazuju trupe koje po povratku iz bitke istovaruju na pod hrama tajno skJadište odsečenih penisa (zajedno sa testisima) i odsečenih ruku. Arheolozi smatraju da ovo opisuje tradiciju vojnika povratnika koji ove delove tela donose sa soborn da bi f araonu dokazali broj neprijatelja ubijenih u bici. Da li ovo zaista možemo ozbiljno da prihvatimo? Zašto ne uši? Hi nožni palac? Izgleda verovatno da se kombinacija ruku i penisa odnosila na „kontrolu plodnosti". Graviranje ima zadatak da nam kaže kako je *bitka protiv neplodnosti,* u vreme vladavine Ramzesa III, *bila izvojevana.* Zidne gravure datiraju iz perioda oko 1194 - 1163. godine pre nove ere, *200 godina* nakon vladavine Ehnatona. Minimumu Sunčevih pega, iz prethodne kalkulacije (vidi *Proročanstva Maja)* treba 187 godina da opadne i opet *187 godina da se oporavi.*

Ovaj način komunikacije već smo videli u neverovatnim delima drevnog plemena Maja (vidi Uvod). Oni su nam u svojim gravurama, nakitu i slikama takođe poručili da je moguće videti samo polovinu slike; zaista,

Slika 57: Egipatski umetnički portreti profilnog oka nepravilno prikazanog kao punog oka (levo), kako bi u stvari moglo da bude videno samo spreda. Profilne oći trebalo bi da se slikaju kao što je prikazano (desno). Ovo ne znači da su Egipćani bili nesposobni za umetničku preciznost. PokuSavali su da prenesu poruku kako je moguće videti samo polovinu informacije, u pogledu fizičkog postojanja na zemlji.

da bi se videla druga polovina potreban je jedinstven proces dešifrovanja uz korišćenje slajdova.

Gravure Maja koje prikazuju žene koje puštaju krv probadanjem jezika šiljcima i muškarce koji probadaju svoje penise kaktusovim bodljama, ne oslikavaju na ovaj ili onaj način neki čudan „ceremonijalni ritual puštanja krvi", već prenose poruku o gubitku plodnosti (potrebi za menstrualnom krvlju) prouzrokovanim nemogućnošću sunca da ispuni potrebe plodnosti. Kako bi drugadje ove poruke bile prenesene budućim civilizacijama kao što je naša, 3500 godina kasnije?

Postoji rnnogo podudarnosti izmedu Meksika i Egipta, i još vise izmedu kralja Pakala i Tutankamona:

* Obojica dolaze na presto u devetoj godini života.

* Obojica su duboko poštovala sunce i plodnost.

* Obojica su nosila perjane šešire umesto kruna (ilustracija 9a i 16a).

* Identitet Tutankamonove majke i oca je nepoznat, iako je ime njegove dojilje bilo Maja, stara sanskritska reč koja znači „iluzija".

* Tutankamonovu grobnicu, kao što ćemo u nastavku videti, dizajnirao je arhitekta koji se takođe zvao Maja.

* Kralj Pakal, iz plemena Maja, učio je svoj narod da je ovaj fizički život samo iluzija.

* Obojica su predstavnici kultura koje su šifrovale informaciju u svoju umetnost, mada se svaki postarao za to da samo polovina informacije bude viđena, kao što je znanje bilo tajna, namenjeno za one malobrojne a ne za većinu.

* Obojica su negovala cvet lotosa kao simbol božanstva; Pakal nosi jedan na svom čelu (ilustracija 9a), i gravura iz Tutankamonove grobnice ga prikazuje kako stoji na cvetu lotosa (ilustracija 16c).

* Obojica su povezana sa perjanom zmijom. Pakal je bio Ku-Kul-Kan (Kecalkoatl), Perjana Zmija; Tutankamon je nosio i zmiju i pticu grabljivicu na svom čelu. Ortodoksni pogled na ove oznake jeste taj da zmija predstavlja Donji Egipat, prema delti Nila, dok ptica grabljivica predstavlja Gornji Egipat. Tutankamon je nosio oba simbola, što znači da je vladao „dvema zemljama" kao faraon. Međutim, Ehnaton je takode bio faraon obe zemlje mada je na čelu nosio samo znak zmije. Nijedan drugi osim dečaka-kralja nije nosio i pticu grabljivicu i zmiju, osim kralja Pakala u Meksiku. Tutankamonova „brada" razlikuje se od one koju su nosili ostali faraoni. Isprepletana šara celom dužinom podseća na zmijsku kožu; na samom kraju nalazi se perjani rep ptice.

Kralj Pakal, meksički dečak-kralj, bio je Perjana Zmija. Bio je sunce; bio je svetlost.

Sada, sa ovim novootkrivenim shvatanjem sunca i kralja Pakala, možemo da krenemo dalje i istražimo grobnicu Tutankamona, *žive slike boga*.

TREĆE POGLAVLJE

Dešifrovanje Tutankamonove grobnice

Grobnica dečaka - kralja

Egipatski kraljevi dobijali su pet titula pristupanjem na presto: Ime Horus, on sa imenom dve dame, zlatni soko, prvo ime, porodično ime. U Tutankamonovom slučaju izgledalo je ovako:

Ka-nakt-tut-mesut	*Jak bik načinjen od stvorenih oblika*
Ver-ah-Amon	*Veliki u Amonovoj palati*
Vetjes-kau-jotef-Re	On *koji pokazuje regalije svog oca Re*
Neb-kepru-Re	*Kraljevska manifestacija Re*
Tut-ank-Amon	*Živa slika Amona.*

Obično su upotrebljavana poslednja dva, Nebkeprure i Tutankamon, pisana unutar „ovalnog ornamenta", u formi hijeroglifa kraljevskog grba (nazvanog po francuskoj reči „redenik" zato što se ime ispisivalo u obliku ovala ili okruglog ornamenta).

Brisanje Tutankamonovog imena sa liste kraljeva u Egiptu za posledicu je imalo njegov zaborav. Potiskivanje u istorijsko izgnanstvo dovelo je do

zaključka da je za kraljevsku porodicu bio od manje važnosti, odvraćajući one koji bi mogli da tragaju za njegovom grobnicom iz koristi. Grobnice onih pre njega i onih koji su ga nasledili sistematski su pronadene, locirane i opljačkane, u početku od strane običnih pljačkaša, a zatim i samih arheologa.

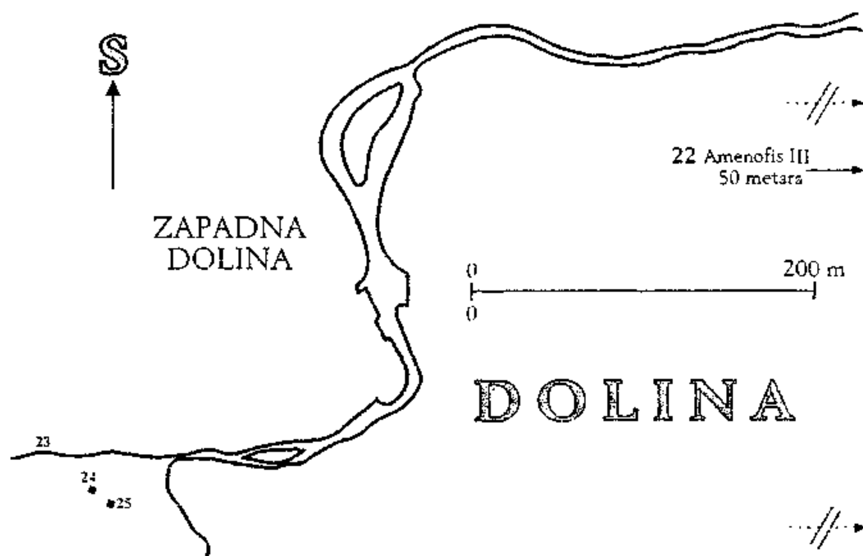
Uprkos tome, arheolog Hauard Karter je verovao u to da postoji bar još jedna grobnica koja mora biti pronadena.

Kao 17-godišnjeg samoukog ambicioznog umetnika, Kartera je u Londonu zaposlio egiptolog Persi Njuberi da radi na precrtavanju sa grobnica u Beni Hasanu. Impresioniran njegovim sposobnostima, Njuberi je ponudio Karteru da mu se sledeće zime pridruži na njegovom putovanju u Egipat. Karter mu je pomagao u poslovima iskopavanja oko Amarne, baveći se između ostalog i crtanjem. Iskustvo se pokazalo korisnim, omogućavajući mu da radi za britanskog arheologa Flandersa Petrija; međutim, njihov odnos se uskoro pokvario: „... on je dobroćudan momak koga zanima isključivo slikanje i prirodna istorija; ... nemam koristi od toga da ga zapošljavam u poslovima iskopavanja", pisao je Petri.

Ovakav prezir samo je još više motivisao Kartera da krene sam. Bio je ubeđen da je period egipatske istorije iščezao, ostavljajući za sobom prazninu, što je bilo u skladu sa ranijim otkrićima u Amarni; ovo navodi na činjenicu da su Ehnaton i Nefertiti imali sina, Tutankamona.

Uz finansijsku podršku Džordža Herberta, dobrostojećeg aristrokrate, petog grofa od Karnarvona, Karter je krenuo u pohod za nedostajućom grobnicom, tragajući punih pet godina, ali bez uspeha. Karnarvon, umoran i presušenih fmansijskih sredstava, vršio je pritisak na Kartera da postigne rezultate. Dobijajući na vremenu, Karter je započeo mali posao šaljući antikvitete nazad u Englesku radi dalje prodaje muzejima i univerzitetima. Međutim, to nije urodilo plodom: Karnarvonu se više svidalo da predmete zadrži za sebe da bi dokazao svoju vrednost i locirao grobnicu nedostajućeg kralja.

Karter je imao osećaj da će Tutankamonova grobnica biti pronađena u nekropoli Tebe, oko pet kilometara zapadno od Luksora u Dolini kraljeva, gde je sahranjena većina kraljeva novog kraljevstva. Nekoliko kamenčića bilo je netaknuto. Izmedu 1902. i 1914. godine, Amerikanac Teodor Dejvis razotkrio je više od trideset grobnica u toj oblasti, i u tri odvojena slučaja za dlaku promašio pronalaženje same Tutankamonove grobnice. Godine 1905, Edvard Ajrton, arheolog koji je radio za Dejvisa, pronašao je mali pehar sa ovalnim natpisom kraljevog imena što je katalizovano kao „pronađeno pod stenom u blizini grobnice 48". Godine 1907, ostaci sa kraljevog pogreba pronađeni su u jami, sada numerisanoj kao „Jama 54", preko doline, samo 90 metara od ulaza; 1909. godine, druga prostorija, „Br. 58", sadržala je kalcitne figure, zlatnu foliju i bojnu opremu koja je nosila Tutankamonovo i Ajovo ime. Kod „Jame 54", Dejvis je prvo poverovao

Slika 58a: Lokacije grobnica u Zapadnoj Dolini kraljeva.

da je pronašao opljačkanu Tutankamonovu grobnicu, objavljujući pomalo prerano da je „Dolina kraljeva sada iscrpljena".

Karter, prilično skeptičan, nastavio je da pretražuje dolinu, podižući tone peska i kamenja bez ikakve koristi. Novembra 1922. godine, zaintrigiran višestrukim slojevima krečnjaka na ruševinama u blizini grobnice Ramzesa VI, iznajmio je radnika za novu sezonu i započeo kopanje oko severoistočnog ugla grobnice, pomerajući se ka jugu. Tri dana kasnije, oko 10 sati pre podne, radnik je pomerio građevinsku baraku koja je korišćena pri ranijem iskopavanju Ramzesove grobnice i otkrio jedan kameni stepenik usečen u pod doline.

U naredna 24 sata očišćeno je vise od 15 stepenika, nakon ćega je otkriven gipsani zid na kojem je bilo utisnuto nekoliko ovalnih grbova kraljevske nekropole uključujući jedan sa šakalom i devet zatvorenika.

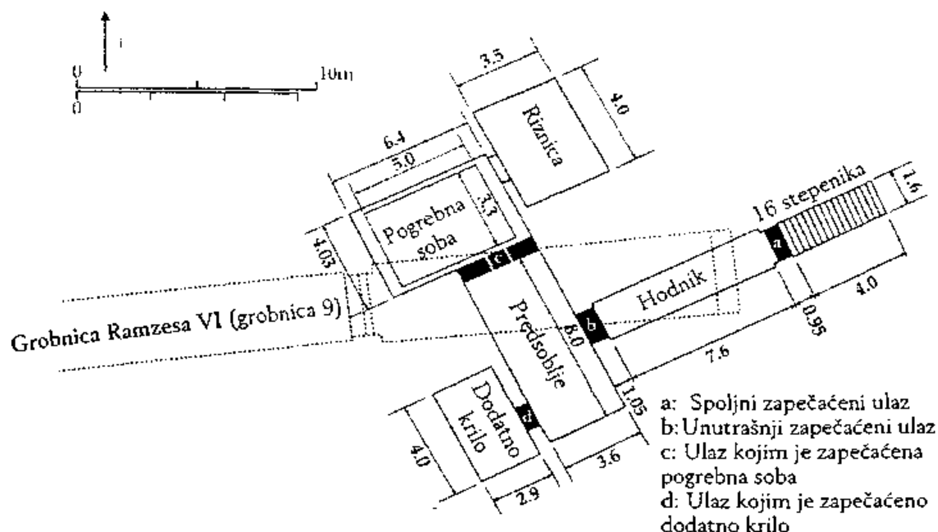
Ovakav isti pečat pronađen je u „Grobnici Tije / Ehnatona", onoj sa „zamenjenim mumijama" (o kojoj je bilo red u Drugom poglavlju); takođe ga je pronašao Dejvis u „rusevinama" otkrivenim u „Jami 54". Na nižim delovima zida bio je pečat „Nebkeprure". Karter je proveo pet godina tragajući upravo za tim.

Karter je primetio da je gips u gornjem levom uglu poprečnog zida bio oštećen, nekako rastavljen, i da je sa njega bio skinut gips. „Zapečaćivanje" je ukijučivalo utiskivanje vlažnog gipsa drvenim daskama u koje su bili

Slika 58b: Lokacije grobnica u Istočnoj Dolini kraljeva. Većina iskopina se dogodila izmedu 1900. i 1922. godine. Tutankamonova grobnica (62), Tije / Ehnatona (?) (55) i Jama 54 nalaze se u centru kraljevske nekropole.

Tutankamonova grobnica (grobnica 62)
locirana ispod grobnice 9

Slika 59: Ulaz u Tutankamonovu grobnicu zakopan je ispod odlomljenih komada krečnjaka teških nekoliko tona, ruševina ranijeg iskopavanja grobnice Ramzesa VI. Ovo je bio glavni razlog što grobnica nije otkrivena rcmije.

ugravirani oficijelni ovalni grbovi. Oštećenja na grbovima značila bi neovlašćeni ulazak u grobnicu i uzbunila bi predstavnike vlasti. Ovo je Kartera navelo da poveruje u to kako se u grobnicu možda ulazilo u stara vremena i da su je opljačkali obijači grobnica a kasnije raspečatili zvaničnici. Najgore je tek predstojalo, jer kada su uklonili gipsanu oblogu, drugi sloj ispod prvog postao je očigledan. U grobnicu se ulazilo dva puta pre Karterovog dolaska.

Srušivši zid, provalnici su se našli u silaznom prolazu napunjenom krečnjačkim otpacima od poda do tavanice. Na gornjem levom uglu, u visini krova celom dužinom prolaza, ruine različitih boja i materijala ispunjavale su tunel koji je prokopan nedugo nakon pogreba.

Napredovanje je zaustavljeno 7,6 metara niz prolaz kod drugog zida koji je, kao i prvi, bio oštećen, ali ovoga puta samo jednom, u gornjem levom uglu. Pečati utisnuti u gipsani sloj pripadali su Tutankamonu i opet kraljevskoj nekropoli.

Karter je pretpostavljao da se prvo desilo probijanje donjeg spoljnog zida. Istom prilikom, pljačkaši su verovatno hodali (virtuelnim) praznim hodnikom i probili unutrašnji zid kroz gornji levi ugao. Zvaničnici, otkrivši

Sedam pečata na vratima

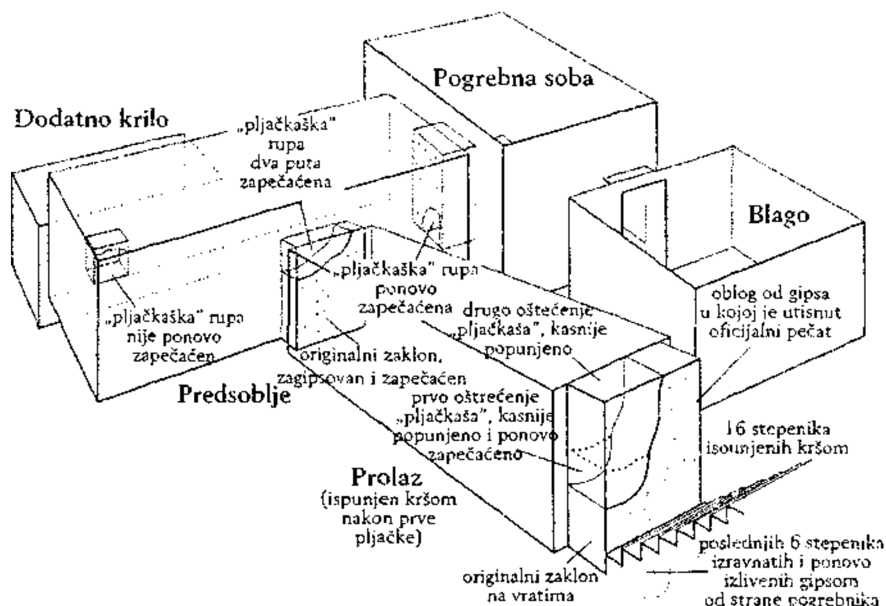

Slika 60 (gore): Prolazi u grobnicu i unutar grobnice bili su blokirani kamenim „preprekama". One su zatim zapečaćene gipsom; potom je gips utiskivan uz pomoć drvenih dasaka na kojima su bili ugravirani ovalni pečati. Oštećenja na ovim pečatima uzbunila bi zvaničnike nekropole usled ulaska neovlašćenih osoba u grobnicu.

(dole) Predmeti u grobnici bili su zapečaćeni uz pomoć omči od konopca ili platna, međusobno uvezanih blatom utisnutim sa pecata. Jedanaest vrsta pečata na predmetima katalogizirao je Karter.

Pečati na predmetima

Slika 61: Poprečni presek Tutankamonove grobnice, stepenišla i prolaza. Dva oštećena prolaza, jedan u unutrašnjem ulazu i oni na ulazu u Dodatno krilo i Pogrebnu sobu, uhedili su Kartera u to da je grobnica opljačkana u staro vreme.

pljačku, verovatno su ponovo zapečatili zid i ceo prolaz ispunili krečnjačkim otpacima da bi sprečili ponovni ulazak.

Kasnije se dogodila i druga pljačka. Ovoga puta pljačkaši su prokopali gornji levi ugao spoljnog zida, malo više nego ranije, a zatim kopali celom dužinom tavanice hodnika, opet narušavajući unutrašnji zid na istom mestu kao pre.

Karter je 26. novembra, sada u društvu Karnarvona koji je doputovao iz Londona da prisustvuje otvaranju, napravio malu rupu na drugom zidu, upalio sveću, provukao ruku i zavirio u grobnicu. „Vidiš li nešto?" šapnuo je neodlučno Karnarvon, kao da bi na neki način mogao da uznemiri stanovnika grobnice. Karter je ćutao, oči su mu napeto sijale pod svetlošću sveće. „Vidiš li nešto?" nestrpljivo je navaljivao Karnarvon. „Da, da", zaneseno je odgovorio Karter. „Predivno je."

„U početku", prisećao se kasnije, „nisam video ništa. Vreo vazduh koji je izlazio iz sobe prouzrokovao je treperenje plamena sveće, ali odmah kada su mi se oči navikle na svetlost, detalji iz sobe polako su se nazirali, kao kroz maglu, čudne životinje, statue i zlato, sve je sijalo od zlata."

Proširivši rupu, Karter, Karnarvon, njegova kćer Lejdi Evelin i Kalender, Karterov pomoćnik, provukli su se u Predsoblje (ilustracija 20 i 21). Tamo su stajali pokušavajući da prepoznaju ono što je ležalo pred njima. Nešto kasnije, Karter je razmišljao ovako:

> Sve nas je ispunio osećaj strahopoštovanja kada smo došli do otkrića, očistili stepenište, zakoračili u silazni prolaz i ušli u Predsoblje; po prvi put smo se suočili sa sjajem kraljevskog Egipta, četmaest vekova pre Hrista. Njegov raskošan sjaj izgledao je vise kao zbunjujuća veličanstvenost onih falsifikovanih raskoši nagomilanih u jednu sobu nekog savremenog pozorišta, nego moguća realnost da su sve te stvari preživele tako dug kao period. Utisak je bio zbunjujući, skoro opijajući. Povrh svega, svi smo bill iznenađeni veličinom otkrića. Istina je da smo očekivali da ćemo pronaći Tutankarnon ovu grobnicu u Tebi... ali na naše veliko iznenađenje, pronašli smo je netaknutu uprkos svemu.

Predsoblje

Nije bilo odmah jasno šta su pljačkaši odneli. Soba natrpana predmetima od zida do zida, od poda do plafona, bila je sva ispremetana. S leve strane, četvoro fino dekorisanih bojnih kola ležalo je rasklopljeno naspram jugoistočnog kraja sobe.

Tri velika transportna kovćega („kola") bila su postavljena uza zapadni zid ispred Kartera, svaki dekorisan boginjama; desrri je bio ukrašen sa dve slike Sekmet lavice, kćeri boga sunca Ra, takode poznate kao jedne od „očiju Ra". Od najranijih vremena, Sekmet je bila poznata kao majka faraona; piramidni tekstovi kazuju da je „kraij začet u Sekmet".

Srednji pozlaćeni kovčeg podupirale su dve krave sa zvezdama, predstavljajući ili Hator, božansku majku (koja je takođe bila poznata kao jedna od „očiju Ra")$_y$ ili Nut, boginju noćnog neba. Treći kovčeg predstavljao je boginju Toris, nilskog konja, zaštitnicu žena pri porodaju.

Sta je bilo simbolično značenje transportnih kovčega?

Uzete zajedno, Sekmet, Nut i Toris navode na to da je kćer boga sunca Ra (Sekmet) bila majka kralja (Tutankamona)... Kralj je začet u Sekmet, koja je bila božja kćer.

Toris, boginja ponovnog rađanja, odnela je kralja da bi se ponovo rodio (preporodio).

Hator, u svojoj ulozi kao Nut na noćnom nebu, odnela je Tutankamona „do zvezda". Sve ovo događalo se pred budnim očima Ra (Sekmet i Hator). Zajedno uzevši, poruka glasi: „Kada Tutankarnon bude umro, ponovo će se roditi kao zvezda".

Veličanstveni zlatni presto (ilustracija 22a), koji prikazuje Tutankamona i Ankesenamen (ilustracija 16b), leži polusakriven ispod Torisinog kovčega,

dok se ispod Hatorinog kovčega nalazilo skoro 48 kartonskih kutija punih suve govedine, potvrdujući da je boginja iznad njih bila krava, Hator, odnosno zvezdama pokrivena Nut.

Misterija zamenjenih iznutrica

Češki egiptolog Jaroslav Cerni zabeležio je sadržaj kutija, došavši brzo do zaključka da je onaj ko je pakovao iznutrice u kutije bio izuzetno nepažljiv... od deset komada, samo se kod tri, ili možda četiri, sadržaj kutije slagao sa spoljnom naznakom - neverovatan primer nepažnje. Ništa manje zapanjujući bio je nastavak nepažnje: kutije označene na isti način sadržale su različite delove životinje. Jasno je da su kutije bile označene unapred i da se kod nekih očekivalo da će sadržati delove tela koji uopšte nisu uključeni; takve kutije su na taj način sistematski korišćene za druge delove.

Slede realne oznake i sadržaj kutija:

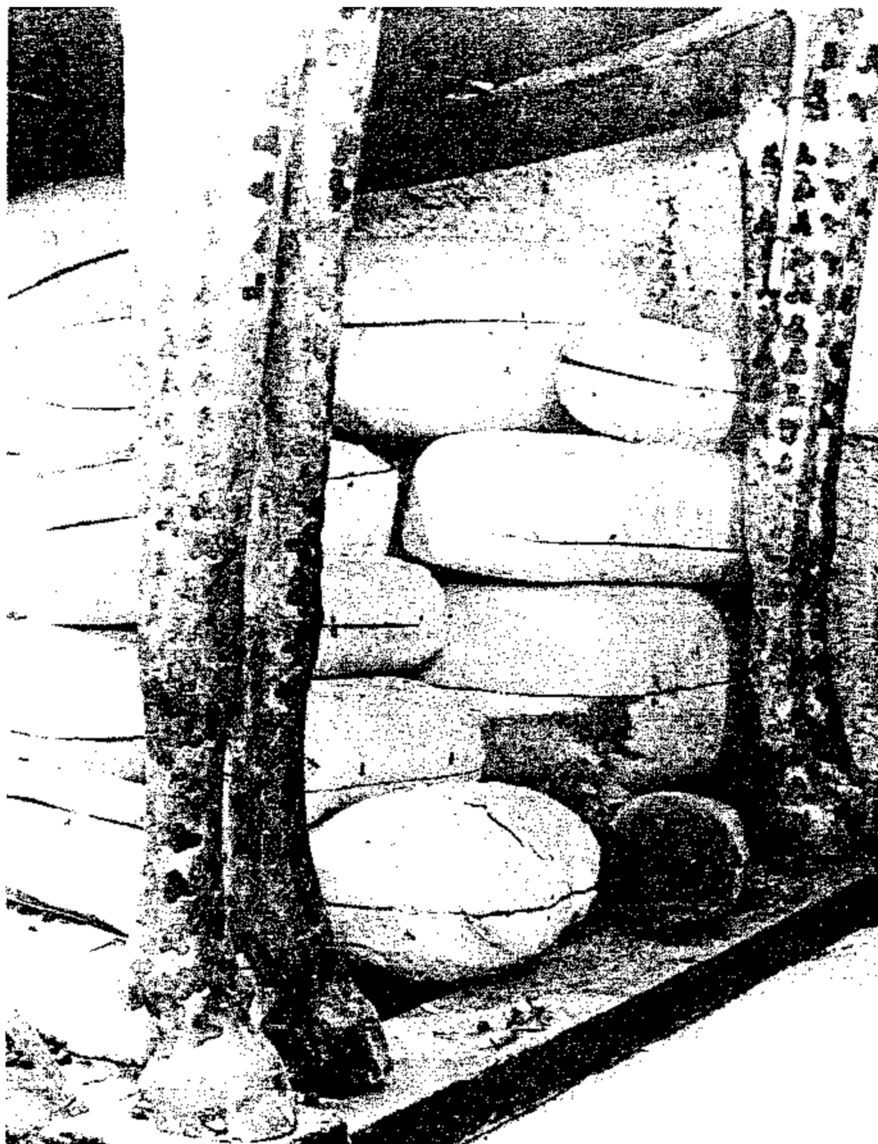
Cetrdeset sedam od ćetrdeset osam kutija sadržalo je suvu govedinu, a jedna guščje meso. Černiju nikada nije palo na pamet da su ljudi umešani u život i smrt ovog velikog kralja možda bili pametniji od njega. Beležimo da kutije imaju čudan „oblik jajeta", kaže Cerni.

One u stvari imaju oblik mumije (slika 63), koja duž cele bočne strane ima horizontalni prorez. I beležimo da su iznutrice u kutijama pomešano. Ovo nije prvi put da nailazimo na pomešane iznutrice u kutijama za mumije; da li telo u Grobnici 55 pripada Tiji ili Ehnatonu? To istraživanje postavlja nam pitanje „gde je Ehnatonovo telo (iznutrice)?"

Sta znače pomešane kutije sa iznutricama?

Br. kutije	**Oznaka na kutiji**	**Sadržaj kutije**
4	glava	volovska plećka
4	srce	volovska noga
2	lecta	volovski papak
2	kičma	volovska slabina
3	kolenica	butna kost
4	deo noge	kolenica
4	rebro	volovsko rebro
2	grudi (?)	grudna kost
2	slezina	volovski jezik
1	guščje meso	guščje meso
20	neobeleženo	govedina

Slika 62:

Slika 63: Kutije sa suvim mesom smeštene ispod Nutinogpogrebnog kovčega. Arheolozi veruju da je meso u kutije spakovano sa izuzetnom nepažnjom zato što se oznake koje pokazuju sadržaj svake kutije ne podudaraju sa njihovim stvarnim sadržajem. U svakom slučaju, tajna poruka je otkrivena nakon analize sadržaja kutija (vidi glavni tekst).

Jedna kutija, u kojoj je bilo guščje meso (meso koje nosi perje), bila je savršeno korektno obeležena osim činjenice da uopšte nije trebalo da se nađe tu, među govedinom. Sasvim je jasno da „onaj koji nosi perje" nije pripadao ostatku mesa, i Tutankamon, onaj koji nosi perje i koji hoda mеđdu ljudima na zemlji, nije pripadao tim ljudima; njegovo mesto bilo je sa Toris, Sekmet i Hator, medu zvezdama.

Ako je ovakvo tumačenje činjenica tačno, zašto je, pitaće se neko, guščje meso uopšte stavljeno u kutiju - zašto ne perje? Razlog za stavljanje guščjeg mesa u jednu kutiju, a ne samo perja, jeste taj da bi se lukavo prenela trostruka poruka:

I) Meso (onog s perjem) je različito od pomešanog suvog mesa u kutijama (mumije) =

II) Meso Tutankamona je različito od mesa onih koje je izmešano u kutijama =

III) Meso Tutankamona je različito od mesa Ehnatona. Oni nisu bili od istog mesa. Oni nisu bili od istog tela.

Sto znači da Ehnaton nije bio Tutankamonov biološki otac.

Takođe beležimo kvantitet svake kategorije kutija (slika 64):

1
2222

4444
20

Slika 64:

Takođe beležimo da se pečat kraljevske nekropole, pronađen u grobnici zamenjenih mumija i u Jami 54, pojavljuje u četiri različite verzije u Tutankamonovoj grobnici: jedan tip je na gipsanom zaklonu vrata i tri ostala tipa su pečati na predmetima. Na svakom, devet zatočenika vezano je zajedno: 9999.

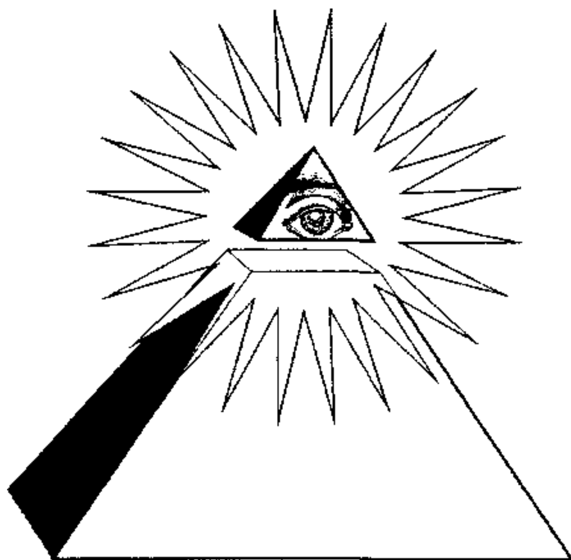
Bez poteškoća, šema se nazire baš kao ona pronađena kao ugravirana u arhitekturu Hrama Zapisa od strane plemena Maja. Tamo je kvantitet rešenja vodio do konstrukcije kalupa brojeva (slika 5) koji je bio sadržan u skrivenoj poruci. Jednom dešifrovani, stari narodi razotkrili su tajne davno izgubljene nauke koja je objašnjavala da sunce menja svoje magnetno polje nakon 20 (neobeležene kutije sa govedinorn) ciklusa Sunčevih pega (3740 godina), uzrokujući neplodnost i, zaviseći od trenutka vremena u mnogo dužem ciklusu, moguća katastrofalna uništenja na Zemlji.

Piramidne suknje"

Dve originalne pozlaćene drvene statue „stražarski" stoje sa obe strane vrata koja vode u Pogrebnu sobu. Na njima je sve identično (ilustracija 22b), osim šešira. Smatra se da oni predstavljaju Tutankamona i njegov Ka (dušu). Obojica nose suknje u obliku piramide, na kojima su ugravirani sunčevi zraci na predelu iznad genitalija, simboiizujući uticaj sunca na plodnost. Oblik suknje je čudan jer je u osnovi egipatska piramida zapravo u obliku kvadrata, sa svoje četiri strane, dok pažljivijim posmatranjem donje površine Tutankamonovih piramidnih suknji otkrivamo da imaju osnovu od samo tri strane: 3, 3.

Ovo se upoređuje sa sličnom statuom (ilustracija 22c) vezira Mereruka, šefa pravde i kontrolora proroka i stanovnika piramide Teti (2345 - 2323. pre nove ere) iz šeste dinastije, pronađenoj u stepenastoj grobnici (mastabi) u Sakari, Memfis. On takođe nosi piramidnu suknju plodnosti, ali ovoga puta u osnovi je kvadrat, dakle sa četiri strane.

Kod ove statue, pupak na stomaku Mereruka predstavlja vrh piramide i, u isto vreme, „oko" piramide. Piramida na taj način obuhvata sunčeve

Slika65: „Piramida sunčevog oka"' ,još' od najranijih vremena upotrebljavana kao ezoterijski simbol. Piramidne suknje, zajedno sa piramidnom suknjom vezira Mereruka, objašnjavaju da svevideće božje oko može da vidi sve a da ostane nevidljivo.

zrake i oni zauzvrat predstavljaju Ra, boga sunca. Oko na vrhu piramide je oko Ra, boga stvoritelja.

Oko na vrhu piramide ezoteričari su vekovima upotrebljavali kao simbol svevidećeg oka boga tvorca, koji nas posmatra, ali ne može biti viden. To objašnjava drugi arhitektonski anahronizam, simbolički značaj nedostajućeg završnog kamena na velikoj Keopsovoj piramidi u Gizi: mi ga ne možemo videti, ali božje oko može da vidi nas.

Konačno, pupak je takođe karakteristika davanja života, pupčana vrpca novorođenčeta, što znači da bog ne daje samo plodnost već i sam život. Nedostajući završni kamen na Keopsovoj piramidi, kada se sumira, govori nam da je kult piramide bio preovlađujući u egipatskoj kulturi, predstavljajući boga tvorca, davaoca plodnosti i novorodenčadi (pupak = pupčana vrpca), koji vidi sve a opet je nevidljiv. Sahranjujući svoje kraljeve u piramidama, stari Egipćani su ih stavljali unutar boga tvorca, obezbeđujući im večni život.

Možda ovo višestepeno tumačenje piramida objašnjava zašto je kod meksičkih piramida, koje su se pojavile nešto kasnije, primenjivan višestepeni artihektonski stil, vise na nivou mastaba, kao što je stepenasti stil Mererukove piramide.

U krajnjem levom uglu Predsoblja, malo svetilište sa motivima amarnskog stila prikazuje Tutankarnona i Ankesenamen u svakodnevnim aktivnostima.

Jedna od originalnih fotografija, koju je pri kopanju načinio fotograf Hari Barton, prikazuje svetilište smešteno ispod kovčega nilskog konja. Izgleda da je Karter premestio svetilište na južni zid da bi imao više prostora. Time je razotkrio još jednu rupu na zapadnom zidu, koju su takođe „napravili pljačkaši", koja vodi u sledeću prostoriju, kasnije nazvanu „Dodatno krilo". I ona je u celosti bila natrpana predmetima svih vrsta.

Svetilište je imalo oblik pozlaćene drvene kutije postavljene na sankama optočenim srebrom. Nakrivljeni krov asocira na stil sa boginjom Nekbet iz Elkaba, ptice grabljivice koja je jednu polovinu božanskih oznaka nosila na kraljevskom čelu. Takode su je smatrali dojiljom faraona i kasnije je identifikovali kao Eilitiju, grčku boginju rođenja.

Reze od srebra, naročito retkog metala u Egiptu, koje su predstavljale božje kosti, postavljene su na duplim vratima s prednje strane kutije. Unutra, pozlaćeno postolje od abonisa nosilo je ime Tutankarnona.

Znakovi dva otiska od sandala u prašini na vrhu svetilišta ubedili su Kartera da je tu nekada stajala mala figura, a zatim su je „verovatno odneli pljačkaši grobnice".

Fragmenti oklopa napravljenog od poludragog kamenja, većim delom nađen u obližnjoj kutiji, i veliki pozlaćeni drveni visuljak sa kalcedonskim perlama, kristalima, staklom i zlatom pronađen u kutiji umotanoj u platno.

Veret-hekau („velika magija"), kobra naočarka, kraljevski simbol, široko je zastupljena u obloženim tekstovima svetilišta, a jedna je prikazana kako sisa Tutankamona.

Krov svetilišta ukrašen je sa dva reda od sedam Nekbet ptica grabljivica (7, 7). Unutrašnje i spoljašnje ploče sadrže ukupno 18 ugraviranih scena koje prikazuju Tutankamona zajedno sa njegovom voljenom ženom. Karter je verovao da je svetilište „nekada imalo tešku metalnu šipku dužine jednog lakta", koju su verovatno takode odneli pljačkaši. Ostale gravure na štitovima i pločama prikazuju kralja u lovu sa zapetim lukom u bojnim kolima koja vuku konji. Svaka scena je zaokupljena pticama, cvetom lotosa, zmijama i opisima sunca.

Sve u svemu, Predsoblje sadrži streličarsku opremu (lukove i strele), korpe, krevete, brodske modele, bumerange, botaničke primerke, kutije i kovčege, stolice i stolove, bojna kola, odeću, kozmetiku, namirnice, opremu za igranje, jastučiće za klečanje, nakit, amajlije, oznake, lampe i baklje, šest drvenih mernih štapova dužine lakta (jedan lakat = 5 1 cm), muzičke instrumente, pokretne paviljone, ritualna kola (transportne kovčege), kraljevske figure, pečate, šabte (minijaturna obličja kraljevskih slugu u vidu mumija), svetilišta, štapove, prečage, alat, posude, opremu za pisanje i brojne predmete za nepoznatu upotrebu.

Dodatno krilo

> Vireći ispod najjužnijeg od tri velika kovčega, primetili smo malu neobičnu rupu na zidu. Tu je bio još jedan zapečaćeni prolaz i rupa koju su napravili pljačkaši i koja za razliku od ostalih nikada nije bila popunjena. Oprezno smo se provukli ispod kovčega, uključili svoje pokretno osvetljenje, i pred nama je iskrsla još jedna soba, mnogo manja od prethodne ali još natrpanija predmetima. Unutrašnji izgled sobe (kasnije nazvane Dodatno krilo) jednostavno odgovara opisu. U Predsoblju je bio vidljiv pokušaj da se počisti nakon posete pljačkaša, ali ovde je sve bilo ispreturano, baš kao što su za sobom i ostavili. (Hauard Karter)

Poslednja soba, Dodatno krilo, pospremljena je u proleće 1928. godine, šest godina nakon otvaranja grobnice. Katalogizovano je dve stotine i trideset osam grupa predmeta, kao i preko hiljadu individualnih komada (Rivs). To uključuje predmete koji spadaju u istu kategoriju pronadenu u Predsoblju, osim što je ova soba sadržala dodatne brodske modele, lepeze, štitove, dva mača, bodeže i namirnice (uključujući korpe i vreće sa pšenicom i ječmom, 26 vrsta vina, crvenog i belog, zapečaćene tegle, razne vrste ulja - za konzumiranje, gorenje i mazanje - i dve tegle očuvanog meda); medutim, nije imala ni lampu ni baklju, ni ritualna kola, ni kraljevske figure

niti štapove i prečage. Med, koji se smatrao nektarom bogova, bio je dobro očuvan, i mogao je da se jede posle više od 3000 godina. (U medu se ne razvijaju bakterije, zbog čega se med smatra sinonimom za čistotu.)

Revnostan pokušaj arheologa da opljačkaju blago bio je kratkog daha što je dokazano u mnogim oblastima. Katalogizaciju sadržaja Dodatnog krila kočila je grupa restauratora koja je predmete iz ostalih soba, ranije pospremljenih, bacila u Dodatno krilo pored originalnog sadržaja sobe.

Isto tako, njihova želja da objasne „očigledno" dovela je do pogrešnog tumačenja pretpostavke o ranijem ulasku „pljačkaša".

„Pljačke"

Karter je pretpostavljao ovako:

* Pošto je spoljni prolaz u Hodnik bio dva puta „oštećen", verovatno je zbog toga u dva navrata probijan i popunjavan, jedanput ponovo zagipsovan i zapečaćen, a drugi put samo popunjen (ali ne i zagipsovan i zapečaćen).

* Pošto je „tunel" duž Hodnika ispunjen različitom vrstom kamenja, pljačkaši su kopali prolaz nakon što je popunjen kršom posle „prve pljačke".

* Pošto je unutrašnji prolaz do vrata „oštećen", ovo je takođe probijeno i popunjeno.

* Pošto su vrata Pogrebne sobe probijena i ponovo zagipsovana, u Pogrebnu sobu su ulazili lopovi i opljačkali je.

* Pošto je prolaz ka Dodatnom krilu probijen, i ono je takođe opljačkano.

* Ukradeni su mnogi komadi nakita, jer je sadržaj grobnice pokazao da mnogo nakita nedostaje u poređenju sa popisom koji je ostavila grupa pogrebnika, a i neki komadi nakita pronadeni su na podu kao da su ih pljačkaši u brzini ispustili.

Medutim, ne postoje naučni dokazi koji bi potvrdili nešto od ovoga.

Zvanični izveštaj

Pogreb se dogodio u proleće 1323- godine pre nove ere. Privatna prazna grobnica, namenjena nekom drugom, privremeno je ustupljena i pripremljena za Tutankamona. Prvo, zidovi Pogrebne sobe su dekorisani, zatim je u nju premeštena obližnja Riznica. Sledeće, Pogrebna soba je napunjena i njeni prolazi su zaklonjeni kamenom, zagipsovani i zapečaćeni. Potom je napunjeno Dodatno krilo, zatvoreno i zapečaćeno. Ostaci „pogrebne trpeze" su ostavljeni u hodniku, zajedno sa otpacima od balsamovanja. Spoljni prolaz u hodnik je zatvoren i zapečaćen zvaničnim

pečatom, i konačno, stepenište prema izlazu potpuno je ispunjeno komadima krečnjaka da bi se odvratilo od svakog ulaska.

Prva pljačka se dogodila četiri godine kasnije, 1319. godine pre nove ere. Tom prilikom pljačkaši su napravili rupu na pola puta iznad zida spoljnog prolaza, prošli hodnikom i probili drugi zid. Prošavši kroz nju, pretresli su grobnicu. Predstavnici vlasti, primećujući spoljašnju rupu, verovatno tokom rutinske inspekcije nekropole, ušli su u hodnik, popravili oskrnavljeni zid ka Predsoblju, uklonili pogrebne ostatke iz hodnika koje su ponovo zakopali u Jamu 54 i napunili ceo hodnik parčićima da bi sprečili daije ulaske. Zatim su ponovo napunili rupu u zidu ka spoljnjem hodniku, zagipsovali i zapečatili oštećeni zid (tako da je sadržaj izvađen iz te rupe zakopan iza novog sloja gipsa). Ulazno stepenište je ponovo napunjeno kršom.

Posle izvesnog vremena, originalni gipsani pečat ponovo je oštećen na spoljnim vratima i napravljena je druga rupa u zidu, ovoga puta u gornjem levom uglu. Pljačkaši su iskopali tunel duž celog hodnika. Zatim su ušli u Predsoblje kroz ranije popunjenu rupu u zidu.

Predstavnici vlasti još jednom su primetili da je provaljeno u grobnicu, popravili oskrnavljeni zid ka Predsoblju, popunili hodnik kršom, popravili spoljni zaštitni zid i opet napunili stepenište za sobom.

Šta se zaista dogodilo?

Nakon pogreba, grupa pogrebnika je zatvorila prolaz u Predsoblje kamenom, koji je zagipsovan i zapečaćen zvaničnim pečatom. Isto je učinjeno na spoljnjem zidu na ulazu. Zatim je stepenište napunjeno kršom. „Prvi pljačkaši" morali su pre svega da iskopaju tunel kroz popunjeno stepenište, ili su verovatno ispraznili na tone komadića iz stepeništa pre nego što su dospeli do spoljnjeg zaštitnog zida i probili ga. Tada je prilaz bio direktan; mogli su da prođu kroz virtuelno prazan hodnik grobnice, probijajući zid Predsoblja u dokolici. Međutim u Karterovom izveštaju se ne pominje tunel „kroz popunjene stepenice". Ako su ispraznili stepenice, buka, krš i gungula sigurno bi uzbunili vlasti, povećavajući mogućnost za hvatanje pljačkaša. Naravno, predstavnici vlasti mogli su da uklone sve punjenje iz stepenica kada su odlučili da napune unutrašnji hodnik kršom da bi sprečili buduće ulaske, ali ovo znači da oni nisu mogli da napune hodnik do vrha kroz malu rupu u donjem levom uglu zida (probijena rupa nalazila se mnogo niže od nivoa tavanice). Niža rupa bi se zatim popunila, zagipsovala, a oštećeni deo bi se ponovo zapečatio uz pomoć originalnih gipsanih pečata. Ovo je bio jedini način na koji je moglo prvo probijanje da se pokrije gipsanim pečatom.

Stepenište bi opet bilo popunjeno kršom.

Drugi upad je zahtevao sledeće: ili su „pljačkaši" prvo morali da iskopaju tunel kroz popunjeno stepenište, ili su ispraznili na tone komadića

iz stepeništa pre nailaska na spoljni zaštitni zid koji su probili. Kao i pre, ako su ispraznili stepenište, buka, krš i gungula uzbunili bi vlasti, povećavajući šanse za hvatanje pljačkaša. U slučaju da nisu ispraznili stepenište i umesto toga izabrali opciju „tunela kroz stepenište", morali su da nose plen iskopavanja sledećeg hodnika (koji je bio napunjen kršom nakon prve „pljačke") duž tunela hodnika, kroz rupu na spoljnom zaštitnom zidu i duž svrsishodno izgrađenog tunela kroz stepenište, zatim uz strme stepenice do površine, opet uzbunjujući vlasti. Međutim, ovo bi tehnički bio pravi podvig u inženjeringu.

S obzirom na to da zidovi izgledaju kao da su probijani, to ne mora da znači da zaista jesu. Sasvim je moguće da je to sastavni deo dizajna grobnice, prva od mnogih zagonetki koje je trebalo rešiti. Toliko smo naučili iz trougaonog ulaza u Hram Zapisa koji je vodio do grobnice kralja Pakala. Nisu to bila obična trougaona vrata; bilo je to putovanje u um čoveka za sve one koji su se usuđivali da u njega uđu (slika 2).

Još jedna činjenica koja zahteva objašnjenje jeste ta da je poslednjih 6 stepenika od kompletnih 16, koliko ima u stepeništu, grupa pogrebnika poravnala da bi „omogućila prolaz većih delova nameštaja" u grobnicu. Stepenište, koje je originalno bilo od kamena, kasnije je ista grupa pogrebnika sasvim solidno napravila od gipsa. Međutim, zašto bi grupa pogrebnika zapečatila grobnicu i popravljala razbijeno stepenište pre punjenja istih kršom za sobom? Ovo je moglo samo da namami i ostale da koriste stepenike u budućnosti, da bi napravili što bolji prilaz čvrstom zidu.

U Palenki postoji ploča, na dnu stepeništa palate, odmah nadomak Hrama Zapisa. Na njoj je 96 gravura. Ovaj broj odgovara broju od 96 mikrociklusa magnetnih aktivnosti koji čine ciklus Sunčevih pega (vidi Dodatak 1 slika Al 8).

Ovde beležimo da je na putu do Tutankamonove grobnice, 6 od 16 stepenika bilo narušeno. Brojevi 6 i 16 na neki način su značajni: 6 x 16 = 96, trajanje ciklusa Sunčevih pega.

Mnoštvo predmeta, prema Karteru, ponovo je pokriveno masom kojom je hodnik bio popunjen. Ovo uključuje kamene poklopce pogrebnih tegli, ivericu od pozlaćenog drveta, zlatne fragmente, bronzane strelice, sečiva i predmete od pozlaćene bronze. Sve ovo, po njegovoj tvrdnji, ispustili su pljačkaši u bekstvu kroz ulazna vrata grobnice i kasnije sakupili zajedno sa kršom koji je iskorišćen za punjenje hodnika. Medutim, nijedan pljačkaš zdravog razuma ne bi ukrao tako neodredenu količinu predmeta kada im je na raspolaganju bio tako darežljiv kovčeg sa blagom.

Karter je takođe procenio da je ukradeno oko 60 procenata nakita iz kovčežića sa blagom, zajedno sa celom serijom posuda od plemenitog metala, ali ovaj zaključak je izveden na osnovu popisa Riznice sastavljenog za vreme pogreba. Znamo da se popis ne može shvatiti ozbiljno, s obzirom

na slučaj pomešanog goveđeg mesa koji je pokazao da su oznake namerno falsifikovane da bi bila preneta tajna poruka.

Što se tiče punjenja hodnika, iste mere predostrožnosti preduzete su kada je zapečaćena grobnica kralja Pakala, gde je kompletno stepenište unutar Hrama Zapisa napunjeno kršom - tako da je arheolozima bilo potrebno tri godine da se pomere sa prvog stepenika u samu grobnicu. I opet, grobnica je jasno sadržala mnoge intelektualne zagonetke koje su izazvale buduće dešifrovanje.

Postalo je jasno da je razlog punjenja celog stepeništa kršom bio taj da se odbiju obični pljačkaši grobnica, dok je u isto vreme olakšan kasniji pristup, kada su se stvorili uslovi, onima koji su sebi mogli da priušte dugogodišnje pažljivo planiranje i otkopavanje na čelu sa vladinim arheolozima. Ovim bi se omogućilo da grobnica, nakon iskopavanja, ostane u istom stanju kao posle grupe pogrebnika.

Nastavljamo korak dalje; iako su pogrebni zvaničnici želeli da vladini arheolozi na kraju otkriju, katalogizuju i dokumentuju sadržaj grobnice, pravi simbolični značaj grobnice i njenih blaga namerno je sakriven od njih - poruka je bila duhovna, suviše dobra za pljačkaše grobnica, bilo da su zlikovci ili vladini arheolozi. Tutankamonova grobnica, kao i ona kralja Pakala, moraće da sačeka dok nauka ne pronađe rešenje njihovih misterija. Grobnica nikada nije bila opljačkana. Haos u njoj bio je deo zagonetke.

Odbacujući mogućnost da se „pljačka" uopžte dogodila, tamo ostaje samo još jedan „delić dokaza" da bi se oborila. Ovo obuhvata otkriće imena, zapisanog na tegli koja je pronadena u Tutankamonovoj grobnici. Bilo je to ime pisara, Djehutimesa, pomoćnika arhitekte, Maja, koji je dizajnirao Tutankamonovu grobnicu. Isti pisar bio je uključen u restauraciju ranije grobnice Tutmesa IV, koji je umro 1390. godine pre nove ere. Restauracija te grobnice izvodila se tokom osmogodišnje vladavine faraona Horemheba (1319 - 1307. pre nove ere), 12 godina nakon Tutankamonove smrti.

Otkrivanje pisarevog imena znači, po pretpostavci arheologa, da je pisar koji je radio za Horemheba verovatno ušao u Tutankamonovu grobnicu posle završetka zvaničnog pogreba. Međutim, ovo unapred pretpostavlja da nikada pre nije radio kao pisar sve do vladavine Horemheba, jer bi lako mogao da bude unajmljen od strane Tutankamona, Ehnatona ili Aja, da pomogne oko Tutankamonovog pogreba.

U Hramu Zapisa plemena Maja, za svaki „nedostatak" ispostavilo se da je od velike važnosti u dešifrovanju blaga; pukotina iznad nosa na gipsanoj glavi pronadenoj na podu grobnice (ilustracija li) nije bila rezultat greške u procesu pečenja: bilo je to rešenje koje je ukazalo na postojanje Scene 5, Smrt i ponovno rođenje kralja Pakala, u dešifrovanju Neverovatnog Poklopca Palenke (nije prikazano). Slično tome, glava sa visokom frizurom (ilustracija lj) ima kružnu deformaciju između desnog oka i nosa, i za ovo se, takode, ispostavilo da je važno rešenje koje je ukazalo na postojanje druge scene, Scene 6, iz iste priče.

Sadržaj grobnice u Hramu Zapisa (slika 5) u manjoj meri je upoređen sa kolosalnim inventarom Tutankamonove grobnice. Upravo je nedostatak informacija razotkrio ušifrovane brojeve kao rešenje i opet je nedostatak potvrdio da je šifrovanje bio nameran cilj majstora šifrovanja, odnosno kralja Pakala, da bi se prenelo znanje plemena Maja. Sema brojeva nije mogla da znači ništa drugo nego otkrivanje načina dešifrovanja.

U Tutankamonovoj grobnici, bez mnogo poteškoća, još jednom smo uvideli stvaranje iste šeme brojeva (slika 66).

1 (kutija mesa), 1 (presto od zlatne folije)
2, 2, 2, *2* (kutije mesa), 2 pozlaćena drvena „stražara"
3 (kutije mesa), 3 (kovčega)
4, 4, 4, 4 (kutije mesa), 4 (bojnih kola)
?
6 (odsečenih stepenika)
7, 7 (Nekbet ptica grabljivica na malom svetilištu)
?
9, 9, 9, 9 (zapečaćenih prolaza)

Slika 66:

Ovde je razlika u tome što postoji na hiljade predmeta koje je potrebno ispitati da bi se ubedili skeptici, ovoga puta sa racionalnim i razumnim opravdanjem, u to da je šema brojeva mogla da se konstruiše bez ikakvog truda, što samim tim umanjuje njen značaj. Nestručnost u katalogizaciji mnogih predmeta, zajedno sa zanemarenim arheološkim pretpostavkama, još vise zbunjuje interpretaciju sadržaja grobnice. Da se još jednom podsetimo na cilj eve našeg istraživanja:

* Da li je Tutankamon, koji je nosio zmiju i perje na svom čelu, peti superbog?
* Da li je on doneo supernauku sunca svom narodu?
* Da li je ušifrovao svoje znanje, kao Maje, u blago svog naroda?
* Da li je u nekoj vezi sa belim čovekom s bradom?

Poenta ovog osvrta jeste ta da bi shvatanje seme, kao u slučaju grobnice u Palenki, bilo prilično grubo s obzirom na okolnosti, zbog velikog obima predmeta, tako da će se na gore postavljena pitanja odgovori naći kroz širu interpretaciju sadržaja grobnice. Krajnji rezultat pristupanju šemi brojeva, kao što ćemo uskoro videti, jeste taj da je Tutankamon sahranjen u devet slojeva kovčega, što nas zajedno sa četiri zapečaćena prolaza koja sadrže „devet zarobljenika" (9999) dovodi do 99999 zaključka superbožanske simbolike kralja Pakala.

Kada je Neverovatni Poklopac Palenke dešifrovan, 1993. godine, ortodoksni arheolozi su odbacili pretpostavku da su drevna plemena Maja mogla da teže tako intelektualnom dostignuću. Bilo bi lako dešifrovati još jednu gravuru koja bi pojasnila argumente dešifrovanja i, opet, još mnogo gravura, ali bilo je jasno da sve dok se predmet dešifrovanja ne pojasni informacijama iz drugih oblasti, svaki napor bio bi uzaludan.

Upravo to me je inspirisalo da istražim nakit (ogrlicu od žada i mozaičnu masku). Ipak, doneo sam odluku, i bila mi je potrebna još veća podrška da ubedim i ostale u efikasnost procesa dešifrovanja, a samim tim i u pravi razlog što su plemena Maja želela da prenesu informaciju kroz vremenske epohe. Tako sam pažnju usmerio na dešifrovanje njihovih slika (Zidne slike Bonampaka). Čak i tada, nezadovoljan uspehom ovog dešifrovanja, napredovao sam još dalje, dešifrujući poruke koje su ostavili u svojoj arhitekturi (Hram Zapisa). Zajedno uzevši, ovo dvoje jedno drugo pojašnjava, izazivajući neodoljivu reakciju antipatije kod onih sa nedovoljnirn intelektom da bi uopšte shvatili šta se pred nama nalazilo. Pokazao sam da arhitektura, nakit, slike i gravure sadrže istu poruku: o suncu, plodnosti i zagrobnom životu.

Imajući to na umu, kada je u pitanju kolosalni broj predmeta u Tutankamonovoj grobnici, bilo bi besmisleno iznova dešifrovati istu kategoriju predmeta. Kao i ranije, napor će biti usmeren na dešifrovanje samo jednog ili dva predmeta iste kategorije iz oblasti arhitekture, slika, gravura i nakita, pronađenih u grobnici.

Božji presto

Zlatni presto (slika 22a) mnogi smatraju za najbolji od šest stolica koje su nađene u grobnici. Presto je u stvari napravljen od drveta prekriven zlatnim i srebrnim listovima, sa umetnutim staklom, opekom i poludragim kamenjem. Noge u obliku lavljih sa kandžama, nekada su možda bile spojene sa sedištem nekom vrstom rešetke. Nasloni za ruke imaju glave lavice Sekmet gde svaki predstavlja ,,oko Ra", navoded da je onaj koji je sedeo na prestolu predstavljao „Božje oči", dok dve ploče sa strane u rukama poprimaju oblik zmije sa krilima, kraljevske zmije. Još četiri zmije zaštitnice postavljene su na zadnjoj strani prestola.

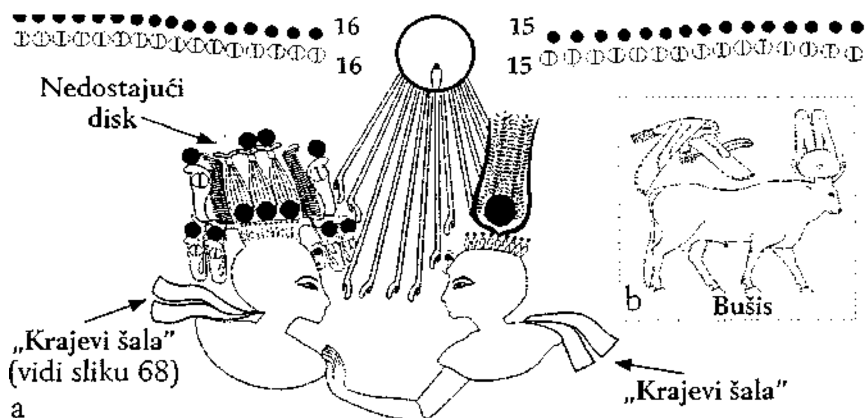
Na naslonu (ilustracija 16b) nalazi se slika Tutankamona i Ankesenamen koji nose perjane šešire, uokvirena sa obe strane zavežljajima trske i božanskog cveta lotosa. Dominira gornji centralni deo slike sa velikim zlatnim sunčevim diskom u čijem se donjem delu nalazi još jedna zmija i 12 sunčevih zraka koji se završavaju na ljudskim rukama, dodirujući kraljevski par, sve to u umetničkom stilu iz perioda Ehnatonove Amarne. Dvanaest je značajan broj u odnosu na sunce, koje donosi dnevnu svetlost za polovinu svakog dana, odnosno dvanaest sati. Ovo nam govori da broj zraka ima astronomsko značenje.

Ispod toga, Tutankamon nosi krunu Ozirisa, kralja mrtvih, ukrašenu sa šest zmija koje nose sunčev disk. Pet dodatnih sunčevih diskova, tri u osnovi i dva na vrhu krune, uokvireni su sa dva vertikalna pera. Pregledanjem ovog dela slike, kompjuterskim uvećavanjem, uočen je još jedan sunčev disk (prikazan kao disk u obliku tačke na slici 67) koji je trebalo da bude postavljen pored ostala dva koja su na svojim položajima. Sa ovim nedostajudm diskom broj diskova na kruni iznosio bi 12, opet astrološki značajan broj. Da je tako, potvrđuje niz od 12 minijaturnih zmija sa diskovima koji dodiruju Tutankamonovu glavu ispod krune (slika 67).

Iako ima prostora za „nedostajući" krug narandžastog diska, na zlatnoj foliji se ne nazire nikakvo ispupčenje, što znači da je disk namerno izostavljen iz kompozicije. Međutim, to ne bi trebalo previse da nas brine; na vrhu slike postoji dovoljno zaliha narandžastih sunčevih diskova, 15 nadesno i 16 nalevo od centralnog velikog zlatnog diska, 31 u celom nizu na vrhu. Ispod njih je 15 zmija sa plavim diskovima nadesno i 16 nalevo, ukupno 31. Dodajući gornji desni niz donjem desnom dobijamo broj 30, a kada se doda gornji levi niz donjem levom, dobija se broj 32. Nijedan od ovih brojeva nema astrološki značaj; na primer, broj dana i meseci ne leži u rasponu između 30 i 32 (ako se računaju diskovi sa desne strane naspram leve strane diskova na slici), niti je to slučaj sa brojem 31 (računajući ceo gornji ili ceo donji red). Ako mesec ima 30 dana, jedna godina bi imala 360 dana, što je netačno. Ako mesec ima 31 dan, godina bi imala 372 dana, što opet nije tačno. Slično tome, ne postoji mesec sa 32 dana, što bi za celu godinu dalo 384 dana. Broj koji nam je potreban, da bi dužina jednog meseca bila astronomski značajna, leži između 30 i 31 dan. U proseku ima 30.4375 dana u mesecu (30.4375 x 12 = 365.25).

Ova dva propusta na slici (nedostatak astronomskog značenja u gornjim nizovima diskova i nedostajući disk na Tutankamonovoj kruni) može se jednostavno objasniti: možemo da pozajmimo jedan narandžasti disk iz gornjeg niza i upotrebimo ga za popunjavanje nedostajućeg narandžastog diska u Ozirisovoj kruni na Tutankamonovoj glavi (slika 67). Ako se prisetimo, popravljanjem nedostajućih uglova na Poklopcu Palanke pomoglo je da se razbije šifra sakrivena u ivicama. U *Superbogovima* sam objasnio kako pravila dešifrovanih informacija prate šemu „prihvatanja" pre nego „vladavine". Napredovanje sa jednog nivoa šifrovanja na viši nivo moglo je da se postigne tek nakon što su identifikovani, popravljeni i prevaziđeni nedostaci odredenih faza. Ovo je sa sobom nosilo sledeću poruku: da put ka uspehu i pročišćenju vodi kroz samoispitivanje naših ličnih nedostataka, slabosti i padova. Kada se oni uspešno prepoznaju, naslove i prevaziđu, onda sledi oslobodenje.

Ovako popravljena kruna ima zbir od 12 sunčevih diskova. Zajedno sa 12 sunčevih zraka, dolazimo do 24 sata u danu, što je opet astronomski značajno. Ovo sada objašnjava krunu koju Ankesenamen nosi na svojoj

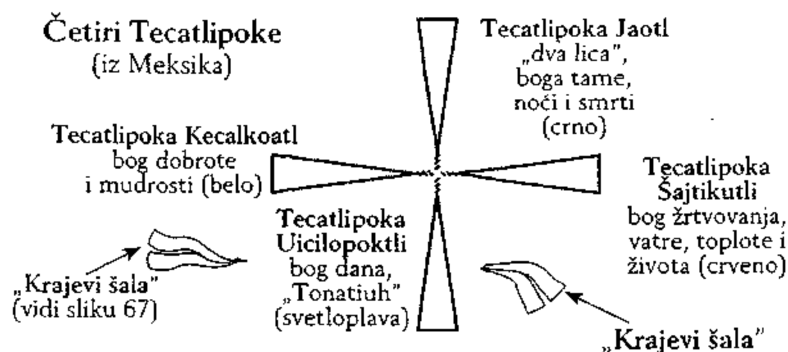

Slika 67: (a) Scena na naslonu zlatne folije prestola, koja prikazuje Tutankamona sa njegovom voljenom ženom, sadrži ušifrovane informacije, sakrivene poslednjih 3500 godina. Ankesenamen nosi krunu Bušisa (b), glavne manifestacije Ra. Scena predstavlja Tutankamona kao živu inkarnaciju Ra.

glavi. To je slična kruna onoj koju nosi Izida, ali ne u potpunosti. To je kruna krave Hator, sa dodatkom od dva pera. Ovo je u stvari kruna Bušis, svetog bika Montu u Hermontisu, južno od Luksora. Bušis je bio božanska fizička manifestacija Ra, boga sunca, i Ozirisa. Rimski pisac Makrobijus (400. godina nove ere) opisao je bikove koji na svakih sat vremena menjaju boju. Iz toga sledi simbolično značenje 12 zrakova i 12 sunaca, koji predstavljaju dnevnu svetlost i noćni mrak tokom 24 sata. Uklanjanjem jednog narandžastog diska iz najgornjeg niza diskova, u nizu ostaje 30 narandžastih diskova. Red ispod njega i dalje ima 31 plavi zmijski disk. Ova nova računica otkriva da je dužina meseca negde između 30 i 31 dana. U proseku to iznosi 30.4375 dana.

Gornji niz diskova sada je astronomski značajan. Namerno izostavljanje jednog sunčevog diska na kruni objašnjava da ima 24 časa u danu, 30.5 dana (negde između 30 i 31 dana) u mesecu i da je kruna koju nosi Ankesenamen u stvari Bušisova.

Na ovaj način omogućena je jasnija interpretacija značenja scene Tutankamona i njegove žene / polusestre Ankesenamen. Tutankamon nosi krunu sa perjanom zmijom, Ozirisovu krunu. On predstavlja i Perjanu Zmiju i Ozirisa, boga mrtvih, vaskrsenja i večnog života. On sedi na prestolu lavice Sekmet; samim tim predstavlja „oči Ra", božje oči. Dodiruje ga Ankesenamen, koja je prikazana kao Bušis, sveti bik, fizička manifestacija Ra i Ozirisa. No, pogledajte sliku: Ankesenamen je ta koja dodiruje Tutankamona, govoreći, *on* je Bog, inkarnacija na zemlji - *on,* a ne ja.

Slika 68: Četiri vijoreća šala podsećaju na meksičko predstavljanje četiri Tecatlipoka. Postojala su božanstva koja su vladala na četiri nebeska ugla. „Brojni su opisi i objašnjenja kako su nastali nebo i zemlja i kako su podeljeni na četiri dela; kako su se razdvojili i kako je izdeljeno nebo; konopac za merenje raširen je preko celog neba i zemlje, na sve četiri strane, na sva četiri ugla (četiri osnovna pravca), kao što je rekao tvorac - Majka i Otac života i svih bića, on koji udahnjuje život i ona koja rađa decu; on koji pazi na sreću naroda, na sreću ljudske rase, mudrac; on koji meditira za dobrobit svega što živi na nebu, na zemlji, u jezerima i u moru..."(Popol Vu, p. 80).

Slika stoga ne opisuje nežnu scenu dvoje ljubavnika. Scena nam zapravo govori da je Tutankamon bio i jeste, Perjana Zmija, oči Ra i Ozirisa, davaoca večnog života. Tutankamona dodiruje Bušis; on je fizička manifestacija Ra inkarniranog na zemlji. Tutankamon je bio sin božji koji je hodao na zemlji (vidi takođe sliku 69}.

Na kraju, pre nego što završimo sa Prestolom božjim, primećujemo da i Tutankamon i Ankesenamen nose „vijoreće šalove" na ramenima, što je takođe bilo široko zastupljeno na dešifrovanom Poklopcu Palenke. Na ilustracijama 12 i 13, „krajevi šala" izgledaju kao „perjani rep" ptice kecal (orao). Isto tako su protumačeni kao predstavnici četiri osnovna pravca na nebesima (slika 68) preko Meksika. Svaki krak je povezan sa bogovima koji vladaju nebesima, iako bi mogli da budu različite emanacije Kecalkoatla. Povezuju se, isto tako, sa prva četiri stvorena brata koja su vladala nebom, četiri Tecatlipoka. Krajevi šala prikazani na slid naslona zlatnog prestola samim tim nam govore da je Tutankamon, kao i kralj Pakal, vladao na sva četiri ugla neba, odnosno na nebesima.

Sveštenička stolica

Druga stolica, nazvana Sveštenička stolica (ilustracija 23a) zbog svojih ukrštenih nogu dizajniranih za sklapanje, pronadena je u Predsoblju.

Napravljena je od abonisa, prekrivena zlatnom folijom u koju je umetnuto na „hiljade" delića stakla, opeke i obojenog kamenja.

Gornja ivica naslona ima sunčev disk od zlata sa 13 manjih sunčevih diskova sa obe strane (13 + 13 = 26), koji predstavljaju 26-dnevnu rotaciju Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja (što iznosi 28 dana gledano sa Zemlje), i sa 26 zmija ispod njih. Ovo zajedno (26 + 26) predstavlja 52

Slika 69: Ova zagonetna gravura prikazuje (centar) mladog dečaka Tutankamona koji nosi krunu Tatenena, zemaljskog boga koji je poistovećivan sa vrhovnim bogom tvorcem, Ptahom iz Memfisa. Tutankamon se opet pojuvljuje, sada malo stariji (levo do „Tatenena"), noseći krunu Amona (boga vazduha). Mut (desno od „Tatenena") bila je Amonova žena, poistovećivana sa boginjom plodnosti Hator. Ovde, s jedne strane imamo Mut, majku bogova, i Amona, oca bogova, s druge strane je njihov mladi sin Tutankamon u toplom porodičnom zagrljaju. Tutankamon je bio sin boga tvorca (Tetenena). S druge strane, Mut nosi rogove Ka (tela i duha), koje razdvaja sunčev disk. Ka i sunce u sredini simbolizuju kompoziciju tri Tutankamonova karaktera (kao Amona, vazduha koji se diše, inkarniranog na zemlji, telo) i Mut, duše. Opet, Tutankamon, u sredini (kao disk), predstavlja Tatenena kao telo i dušu. Kruna centralnog Tatenena takode sadrži sunčevu zmiju, potvrđujući da su oni sa obe njegove strane (Mut i Amon) sunčeva božanstva. Ovo objašnjava čvrst i nerazdvojiv zagrljaj sve troje. (Muzej u Kairu.)

sedmice u godini. Ispod toga je veličanstveni zlatni orao sa raširenim krilima i perjem preko celog naslona.

Sedište ima neobičnu i složenu dvostruku krivu, jednu na drugoj, karakteristično se podudarajući sa geografskim prikazom ciklusa Sunčevih pega (slika 13b).

Neobično je to što su na stolici zapisana dva imena dečaka-kralja, ranije ime Tutankaten i kasnije, po Amarni, Tutankamon. Karter komentariše:

„... ovo je važan istorijski dokument koji se odnosi na političko-religijsko kolebanje vlasti." Zaista, ranija i kasnija imena su važna, jer iz različitih razloga, kao što pretpostavlja Karter, hoklica (ilustracija 23b) koja ide uz stolicu pojašnjava celu igru.

Ovde se prikazuje povorka od 9 ljudi, 5 belih ljudi za bradom i 4 „nubijska roba". Na zidovima grobnice kralja Pakala takođe su se nalazile slike koje su prikazivale povorku od „9 gospodara nod". Uporedite „Nubijce" sa glavom Olmek (ilustracija 10a), a zatim uporedite gravure „Nubijaca" izvan egipatskog muzeja u Kairu danas (ilustracija 23d).

Stolica sa osloncem za noge, koja nosi dva Tutankamonova imena (perjane zmije), govori nam da je povorka belih ljudi sa bradom prožeta „Nubijcima" na čelu sa Olmekom. Zapravo dva različita imena istog čoveka, Tutankaten i kasnije Tutankamon, analogno ranijem Kecalkoatlu i kasnijem Kecalkoatlu, kao što je predstavljeno u scenama rođenja Kecalokoatla i kasnije dešifrovano sa Poklopca Palanke (ilustracije 12 i 13). Tutankamon nam govori, kao što je to činio kralj Pakal, da se reinkarnira iz jednog doba u drugo, svaki put u drugačijem obliku, što je, videćemo kasnije, način na koji funkcioniše proces reinkarnacije (u sledećem životu „prvi postaje poslednji a poslednji postaje prvi"; bogataš postaje siromah a siromah bogataš; crni se reinkarniraju kao beli a beli kao crni). Eto zašto je to stolica na rasklapanje. Može da se koristi (davanjem života) i može da se sklopi, zatim opet da se upotrebi (ponovo živi) u mnogim situacijama.

Mudar posmatrač će takođe primetiti da devet likova na hoklici veoma podsećaju na devet likova naslikanih ispod šakala na pečatu kraljevske nekropole (slika 60a). Ortodoksni arheolozi insistiraju na tome da simbol šakala iznad devet „vezanih zatvorenika" predstavlja metaforu za „zadržavanje sila haosa, koje predstavljaju opasnost za kraljevsku grobnicu". (Rečnik *starog Egipta Britanskog muzeja* str. 61). Ovi „zatvorenici" često se provlače kroz egipatsku umetnost. Niko nije primetio da se krajevi „vezivanja" završavaju sa cvetom lotosa, ili da su zatvorenici generalno beli ljudi sa bradom, ili da „tip nubijskog roba" podseća na glavu Olmek.

Njihovo uključivanje u pečate grobnica mnogo više odražava meksičko verovanje u to da se podzemni život (zagrobni život) sastoji od devet nivoa kroz koja pokojnik mora da prođe pre nego što dostigne konačno mesto počivanja. Prvi nivo je ispunjen brzom rekom. Da bi duša pokojnika preplivala reku, morala bi da se drži za psa (šakala?) koji bi je preneo na sledeći nivo.

Iz tog razloga su slike pasa zastupljene u starim meksičkim grobnicama. „Vezivanje" božanskim lotosom verovatno predstavlja činjenicu da nijedan čovek ne može pobeći od smrti. Sve ide još jedan korak dalje ako kažemo da se reinkarnacija na zemlji svodi na božansko zarobljeništvo.

Stolica i hoklica nam govore da je Tutankamon bio, kao i kralj Pakal, beli čovek sa bradom i glava Olmek.

Pre nego što se odvojimo od Svešteničke stolice, zanimljivo je naglasiti da ivična šara oko devet ljudi na hoklici podseća na ivičnu šaru (bez ivičnih šifara) na Neverovatni Poklopac Palenke (ilustracija 6).

Pogrebna soba

Dana 17. februara 1923. godine, Karter je ušao u Pogrebnu sobu:

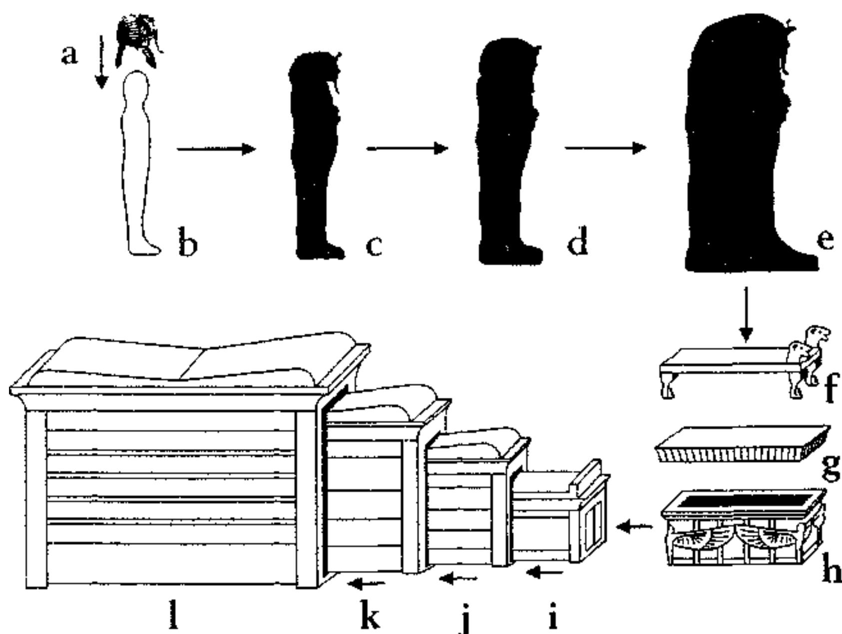
> ... kada sam, nakon otprilike desetominutnog rada, napravio dovoljno veliku rupu da mogu sam kroz nju da prođem, ubacio sam električnu baklju. Svetlost je otkrila neverovatan prizor; ispred mene, na jedan metar od prolaza pa sve dokle je dopirao pogled i ovamo iza zaklonjenog ulaza u sobu, stajao je po svoj prilici zid od čistog zlata... Bez svake sumnje, stajali smo u Pogrebnoj sobi dok se iznad nas nadvijao jedan od velikih pozlaćenih svetilišta ispod koga su polagani kraljevi. Tako ogroman po svojoj strukturi... da je ostatak sobe izgledao nekako umanjeno; prostor od samo pola metra odvajao ga je od zidova na sve četiri strane, dok mu je krov koji je okruživala kupola dosezao skoro do tavanice.

Karterova baterija je osvetlela pozlaćenu drvenu stranicu prvog spoljašnjeg svetilišta koje je bilo sir oko 4 m, dugačko 6.4 m i visoko 2.7 m.

Dupla vrata na kraju kutije dozvolila su pristup unutrašnjosti, gde je platneni pokrivač, obmotan oko tela, pokrivao drugu kutiju od pozlaćenog zlata, malo manju od prve. Otvaranjem ovog nailazi se na treće, slično svetilište unutar četvrtog. U ovom kovčegu nalazio se 2.7 metara dug sarkofag od crvenog kvarcita koji je sadržao antropoidni kovčeg od pozlaćenog drveta (slika 24). Četiri zaštitna božanstva -Izida, Neftida, Nit i Selkis - ukrašavali su spoljašnjost sarkofaga.

Još dva antropoidna kovčega ležala su jedan u drugom (slika 25b i e] unutar spoljašnjeg kovčega. Onaj najbliži mumiji bio je od čistog zlata.

Cetiri sakrivene niše, usečene u zidove Pogrebne sobe, sadržale su ono što bi arheolozi opisali kao „magične cigle". Jedna je otkrivena ukopana u svakom zidu iza spoljašnjeg sloja gipsa. Svaka od cigli nosila je po jednog boga; cigla locirana na istočnom zidu imala je malu figuru Ozirisa. Ona u zapadnom zidu nosila je zavijenu verziju psa Anubisa. Sabti-tip figure

Slika 70: (a) Maska od čistog zlata. (b) Tutankamonova mumija; 143 predmeta je pronadeno pod slojevima zavoja, dok telo predstavlja 144-ti predmet. (c) Unutrašnji antropoidni kovčeg od čistog zlata, težak 110.4 kg, dugačak 1.88 metara. (d) Srednji antropoidni kovčeg od pozlaćenog drveta. (e) Spoljašnji antropoidni kovčeg od pozlaćenog drveta. (f) Pogrebni kovčeg. (g) Kvarcitni poklopac sarkofaga. (h) Kvarcitni sarkofag. (i) Unutrašnje svetilište od pozlaćenog drveta. (j) Drugo svetilište od pozlaćenog drveta. (k) Treće svetilište od pozlaćenog drveta. (I) Spoljasnje svetilište od pozlaćenog drveta, deveti nivo zadržavanja.

(minijaturna mumija) bila je smeštena na severnom zidu, a stub djed na južnom.

Simbolično značenje stuba djed, široko zastupljenog u celom Egiptu, nije poznato. Smatra se da je predstavljao stabilnost. Verovatno je simbol predstavljao četiri različita stuba, jedan unutar drugog, gde je svaki predstavljao po jedan osnovni pravac - sever, jug, istok, zapad - koji su pridržavali zemlju. Gubitak samo jednog stuba doveo bi do totalne nestabilnosti.

Originalno se vezuje za boga Ptah-Sokara (Sekera), čuvara božanstva Memfisa, a kasnije za Ozirisa. Ptah je bio zaštitnik zanatlija, i Sokar, bog zemlje i plodnosti, često je prikazivan kako stoji na nasipu od zemlje, na mestu mrtvih - zbog toga se poistovećuje sa Ozirisom. Njegov pratilac bila

Slika 71: Stub djed smatrao se simbolom stabilnosti, poistovećivan je sa Ozirisom.

je lavica Sekmet (oči Ra), i poslednji preostali clan Memfiskog trojstva bio je bog lotos Nefer-Tum. Figura Ptah-Sokar-Oziris često je prikazivana kako stoji na minijaturnom dnu sarkofaga (magična cigla?). Sokar je takode oslikavan sa glavom sove (Horus). Volis Badž naglašava da se jedan mit upoređuje sa nebesima tako što glava na čoveku predstavlja zemlju koju u podnožju pridržavaju četiri stuba napravljena od kose sa glave. Piramidni tekstovi u Unasu navode na „četiri starija duha koja borave u uvojcima Horusove kose dok on stoji na istočnom delu nebesa i drži svoje žezlo". Cetiri Horusova sina bila su: Duamutef, koji je predstavljao istok, Hapi, sever, Kuebsenuf, zapad i Imseti, jug (slika 42).

Ptah je obično prikazivan sa telom uvijenim u zavoje, kao mumija, sa slobodnim ispruženim rukama u kojima je nosio stub djed. Predmeti koji stoje na „magičnim ciglama" stoga mogu da simbolizuju:

* stub djed: jug, plodnost (Sokar), stvaranje (Ptah), bog (njegov pratilac Sekmet, „oko Ra") i božanstvo (Nefter-Tum, bog lotosa);
* Oziris: istok, mesto izlaska sunca, vaskrsenje;
* Anubis: zapad, smrt i mumifikacija;
* severna „cigla" je manje direktna. Neftida, Izidina sestra i žena zlog boga Seta, poistovećivana sa tamom i oslikavana na severnom zidu pogrebnih soba i na sarkofazima na strani gde je glava, dok se Izida pojavljivala na jugu, tj. kod pokojnikovih nogu. Identitet šabti figure nije poznat. Moguće je da predstavlja Neftidu (ili njenog zlog muža Seta), odnosno sever, mesto gde je tama i zlo.

Stotinu i četrdeset dva predmeta je sahranjeno, umotano i utkano u slojeve zavoja obmotanih oko mumificiranog Tutankamonovog tela. Zlatna maska (efektivan predmet pod brojem 143) (ilustracija 25a, b i c) bila

je smeštena iznad glave mumije. Sam Tutankamon bio je predmet broj 144. Ovde se opet pominje broj iz Knjige Otkrovenja (144.000) koji je zapisan na čelu kralja Pakala (kao 1440 plus dve Majine oznake za nulu. Vidi ilustraciju 10), otkrivajući da je Tutankamon istovetnog porekla kao i Hrist i Pakal. Knjiga Otkrovenja u Bibliji detaljno opisuje vizije koje su se javile Sv. Jovanu, Hristovom učeniku:

> I videh četiri andela kako stoje na četiri ugla zemlje i drže četiri vetra zemaljska da ne duvaju na zemlju, ni na more, niti na koje drvo. I videh drugog anđela kako se diže sa istoka, koji imade pečat Boga živoga, i povika silnim glasom četvorici anđela kojima beše dato da pustoše zemlju i more, govoreći: Ne *kvarite zemlju, ni more, ni drveće, dok ne stavimo pečat slugama Boga našega na čela njihova. I čuh njihov broj obeležen pečatom: sto četrdeset i četiri hiljade onih sa pečatom iz svih plemena sinova Izraela.* (Otkrovenje VII, 1-4)

Broj 144 (praćen nulama) izgleda kao da je jedinstven za super-bogove.

Zlatna maska

Zlatna maska (ilustracija 25) napravljena je od čistog zlata sa umetnutim neprozirnim plavim staklom, imitacijom azurnog kamena. Maska je napravljena od dva dela uglačanih zlatnih pločica, precizno do hiljaditog dela inča preko cele površine. Visoka je 54 cm i teška 10.23 kg. Zvanična interpretacija značaja ovog dela jednostavno glasi da je to maska koja predstavlja Tutankamona kao Ozirisa, odevenog u kraljevsku odeždu sa kikom niz leđa. Na čelu je zmija kobra, simbol Gornjeg i Donjeg Egipta. Međutim, maska ima nešto više od toga. Bliže ispitivanje (ilustracija 25a) pokazuje da spoljašnja linija maske, otpozadi, prati spoljnu liniju ljudskog penisa, predstavljajud plodnost. Kika postaje centralna vena duž uda. Zadnja strana glave pokrivena je sa 26 sunčevih zraka (trajanje Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja, na Sunčevoj površini, danju). „Kika" takode podseća na rep pčele, insekta za kojeg se zna da ga kontroliše Sunčevo zračenje (vidi takođe Dodatak 1 XIX). Izdignuta sa strane (ilustracija 25b) prikazuje kraljevsku zmiju koja se pruža sa čela, govoreći nam da je Tutankamon bio perjana zmija. Iz ovog ugla, propeta kobra podseća na rep škorpije, potvrđujući hipotezu asocijacije sa pčelom, gore; kika iz ove perspektive otkriva pčelinju žaoku. Obe, i škorpija i pčela, imaju žaoku na svom repu. Skorpija takode povezuje Tutankamona sa Izidom, sestrom i ženom Ozirisa. Ona je poznata kao zmija i škorpija, „ljubavnica bogova koja poznaje Ra po njegovom imenu".

Poistovećivanje sa pčelom još je važnije. Maska nas stavlja u dilemu: Tutankamon je glava kraljevstva, kralj, što je čudno, s obzirom na to

da je glava košnice kraljica; u isto vreme, on je prikazan sa žaokom, ali muške pčele, trutovi, nemaju žaoku - samo kraljice i radilice imaju žaoku. Tutankamon, kao muška pčela, stoga ne može da ima žaoku, kao što prikazuje maska; nemoguće je. Dakle, šta nam to govori? Poručuje nam da je Tutankamon s jedne strane bio glava košnice (kralj, mada *nepravilno* prikazan kao kraljica) - ne postoji drugi način da se ovo izrazi; ipak, prepoznajemo da je bio muškarac (uprkos tome što je prikazan sa žaokom). Trut je neobičan među pčelama, pošto je rođen iz neoplodene pčelinje larve; sperma nije bila uključena u njegov začetak, nasuprot kraljicama i radilicama. Rođen je kroz proces poznat kao partenogeneza, *devičansko rođenje.* Muška pčela je podjednako brat kraljici i njenim sinovima. Ovo potvrđuje da je Tutankamon rođen kroz *devičansko rođenje,* odnosno da je bezgrešno začet.

Iz prethodne perspektive, naglašavamo da broj horizontalnih linija odgovara stopi rotacije Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja gledanog sa Zemlje, 28-dnevnom ciklusu plodnosti (ilustracija 25c). Njegova brada ima oblik zmije i završava se repom od perja ptice, potvrđujući još jednom njegovo ime, Perjana Zmija.

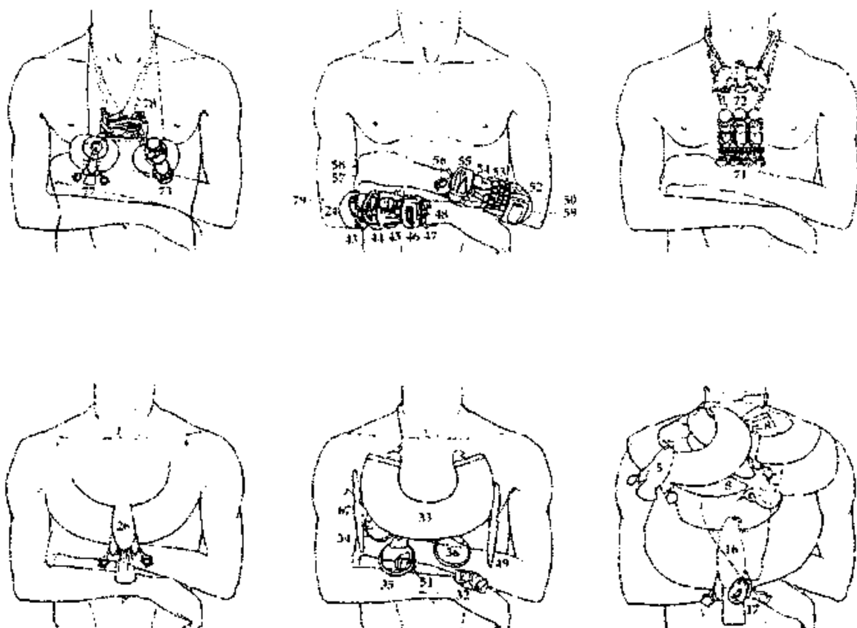
Uvijanje mumije

Mumija je pokrivena predmetima, pre svega komadima nakita, uključujući ogrlice, visuljke, prstenje, amajlije, oklope, okovratnike, grabljivice, zmije i broševe. Takođe su pronađena dva bodeža, strategijski postavljena (slika 72b, predmeti 11 i 30); oba su imala korice od zlata, ali samo jedno sečivo bilo je od zlata, drugo je bilo od gvožđa. Pre nego što je pronađeno gvozdeno sečivo, istoričari su insistirali na tome da gvožđe nikada nije upotrebljavano niti otkriveno u Egiptu. Do ovog dana, tvrdili su da je gvožđe zbog toga „moralo" biti „meteorskog porekla", ali ovo je, opet, čista pretpostavka.

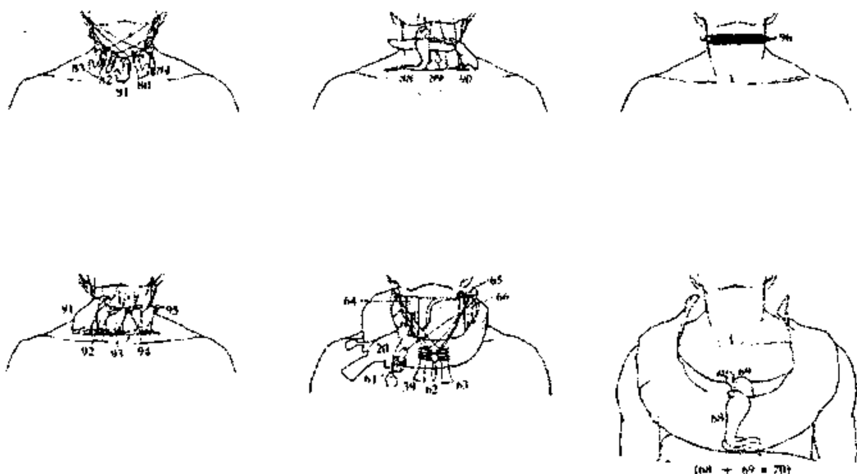
Bez sumnje, sečivo je predstavljalo prekretnicu koja će promeniti pravac razvoja ljudske rase. Od sada pa nadalje, čovek će putovati i *pronalaziti svoj put ka domu,* jer je gvožđe magnetno aktivno i može da se koristi kao kompas. Po prvi put je kontrolisan i oblikovan materijal koji je mogao da sadrži magnetno polje. Na neki način gvožđe je bilo vrednije od zlata. Sa putovanjima došla je navigacija i vođstvo: u tome leži simbolično značenje gvozdenog sečiva. Tutankamon je bio pastir čovečanstva koji je došao da ljudima pokaže put, sa svojim pastirskim štapom i mlatilom, put ka obećanoj zemlji.

Mumificirana glava nosila je zlatnu dijademu dekorisanu diskovima od kalcedona. Svaki kamen je bio pričvršćen zlatnim ekserom i okružen imitacijom plavog azurnog kamena i tirkiznog kamenja. Cetiri trake su visile sa zadnje strane glave, dok su preostale dve bile upletene sa telima

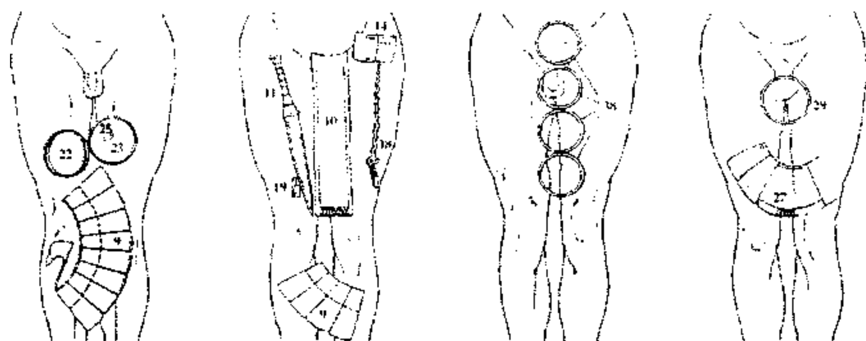
Uvijanje mumije

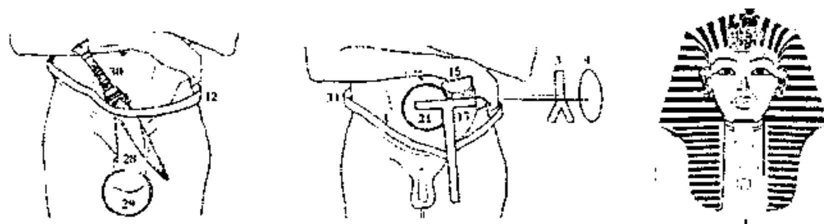
SZika 72a: *(komentar i drugi deo slike na sledećoj strani)*

Crteži Hauarda Kartera, sažeta kolekcija

Slika 72b:

Slika 72: kompletna lista opreme. (1) zlatna maska, (2) spoljni nakit(spoljašnji za grudno vadjit oko, mumiju), (3) amajlija u obliku Y, (4) ovalna ploča, (5) ogrlica sa grabljivicom, (6) ogrlica sa grabljivicom i zmijom, (7) ogrlica sa zmijom, (8) ogrlica sa sokolom, (9) ogrlice sa sokolom, (10) pregača, (11) bodež sa zlatnim sečivom, (12) pojas, (13) amajlija u obliku T, (14) narukvica, (15) narukvica sa kamenjem, (16) ogrlica sa sokolom, (17) skarabej od smole, (18) zmija, (19) glava grabljivice, (20) ogrlica sa sokolom, (21-23) kruini ornamenti, (24) narukvica sa grabljivicom, (25) perle, (26) ogrlica sa sokolom, (27) 2 ogrlice sa sokolom, (28) ornament od perli, (29) kružni ornament, (30) bode! sa gvozdenim sečivom, (31) pojas, (32) 5 prstenova, (33) ogrlica sa sokolom, (34) narukvica sa kruinom perlom, (35) narukvica sa gvozdenom amajlijom vadjit oka, (3 6) narukvica sa kalcedonskom prstenastom perlom, (37) pogrebni papirus? (nije prikazan), (38) ogrlica sa sokolom, (3 9) amajlija sa stubom djed, (40) sandale sa odvojenim prstima (nisu prikazane), (41) narukvica od žice (nije prikazana), (42) rep od perli (nije prikazan), (43-44) narukvica sa okom vadjit, (45) skarabej narukvica, (46) narukvica od prstenastih perli, (47) skarabej narukvica, (48) disk narukvica, (49) amajlijski čvor, (50) narukvica sa kalcedonskom lastom, (51) 3 prstena, (52) narukvica od prstenastih perli, (53) narukvica od perli, (54) skarabej narukvica, (55-56) narukvica sa okom vadjit, (57-58) prstenje, (59) disk narukvica, (60) rep (nije prikazan), (61) amajlijski čvor, (62) amajlija sa vadjit žezlom, (63) amajlija sa stubom djed, (64) amajlija sa duplim listom,

(65) amajlija sa zmijom, (66) amajlija sa listom, (67) amajlijski Ivor, (68) ogrlica sa zmijom, (69) ogrlica sa grabljivicom, (70) ogrlica sa grabljivicom i zmijom, (71) grudni skarabej, (72) grudna grabljivica, (73) grudni skarabej, (74) kamen sa vadjit okom (nije prikazan), (75) perle (nisu prikazane), (76) ogrlica sa sokolom (nije prikazana), (77) grudni soko, (78) grudno vadit oko, (79) ogrlica sa sokolom (nijeprikazana), (80) Anubis amajlija, (81) amajlija sa glavom sokola, (82) amajlija sa glavom zmije, (83) Tot amajlija, (84) amajlija sa vidjit žezlom, (85) oerka (nije prikazana), (86) lanac, (87) pet grudnih kopči i visuljaka, (88) amajlija sa ljudskom kombinacijom ljudske glave i zmije sa krilima, (89) amajlija duple zmije, (90-93) amajlija sa grabljivicom, (94) amajlija sa zmijom, (95) amajlija sa grabljivicom, (96) ogrlica od perli, (97) dve platnene trake, (98) diadema, (99) hramovna uzica, (100) platneni pokrivač za giavu, (101) zmijske oznake na platnenom pokrivaču, (102) oznake grabljivice na platnenom pokrivaču, (103) hramovna uzica, (104) platnena kapa sa perlama, (105) zašiljeni platneni podmetac, (106) gvozdena amajlija ispod glave, [(97) - (106)] nije prikazano).

kobri i uvijene oko ušiju (onog što je ostalo od njih). Oko kraljevog vrata bila su dva niza ogrlica zajedno sa dvanaest amajlija grupisanih u šest redova. Bliže vratu, još jedna ogrlica sa četiri niza okruglih perli pokrivenih sledećim slojem zavoja, u kojima su bile sakrivene zlatne zmije i kobre koje su štitile vrat mladog faraona. Ispod ovoga, zavojima je bilo obavijeno mnoštvo zlatnog i dragog kamenja koji su bili nanizani na zlatne niti oko vrata. Ostaci papirusnih molitvenih knjiga koje su nosile imena Izide i Ozirisa bile su stavljene pored vrata, olakšavajući njegov put do zvezda. Tot, Horus i Anubis su ga takođe pratili. Dva stuba djed visila su mu oko vrata, i poslednji sloj zavoja oko vrata imao je ogrlicu od kovanog zlata koja je prikazivala Horusa, sokola sa ugraviranim krilima.

Trideset pet predmeta bilo je rasporedeno između vrata i stomaka u trideset različitih slojeva zavoja. Sledeća dva sloja sadržala su ogrlice i grudne ukrase. Zatim su sledila tri visuljka, jedan sa grabljivicom, jedan sa zmijom i jedan sa svetim okom Horusa. Potom je sledio visuljak sa zmijom; veličanstveni broš skarabeja sa krilima (ilustracija 26) pokrivao mu je grudi. Sve ovo bilo je sakriveno u plavom i zlatnom okovratniku. Postojalo je mnoštvo prelepih komada finog nakita umotanih oko mumije.

Potreban je ceo jedan život da bi se ispitali svi ovi predmeti i još jedan život da bi se dešifrovali i protumačili, tako da će ovde biti objašnjena samo dva predmeta sa mumije.

Skarabej (balegar) broš

Na početku, interpretacija simboličnog značenja broša (ilustracija 26) nije vredna pažnje; delovi komponenata na brošu daju ime Neb-kepru-Re („kraljevsko ispoljavanje Re") (slika 74b). Svakako, bližim posmatranjem

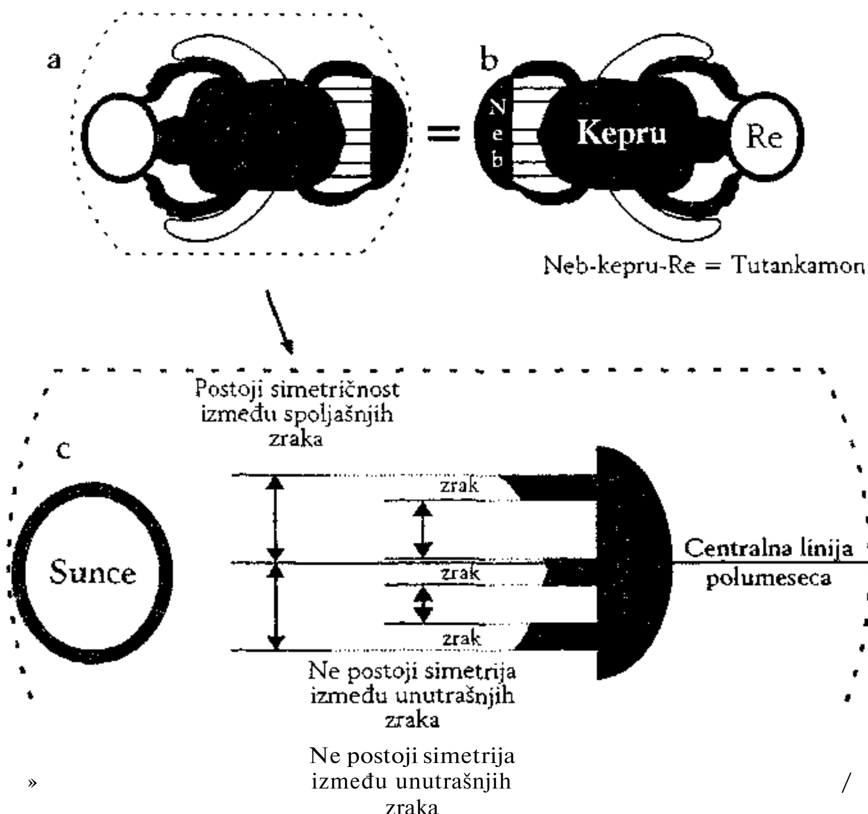
primećujemo da tri paralelne linije, na repu i preko skarabeja, nisu proporcionalne (slika 74c). Razdaljina između spoljašnjih ivica linija i centralne linije mesečevog diska je ista, ali razdaljina između unutrašnje ivice svake linije različita je u odnosu na centralnu liniju. Uprkos tome, broš sam po sebi „izgleda" simetrično kada se uporede leva i desna polovina - u stvari, postoje 183 umetnuta kamena koja su sadržana u svakom krilu, ukupno 366, koja predstavljaju broj dana u prestupnoj godini. Međutim, detaljno ispitivanje kamenja otkriva da nema simetrije izmedu ukrasnog kamenja u odnosu na krila (slike 74b i 74d). Sledeća stvar koju valja naglasiti jeste broj kamenja koje se nalazi između praznina i perja na svakom krilu. Označeni su od a-g (*levo krilo]* i a-f (*desno krilo) i,* dodatno, r-z na levom i r-z na desnom. Ukupan broj kamenja sada iznosi 397 (vidi kvadrat slike 74e).

Slika 74f prikazuje skarabeja kako gura sunčev disk. Disk ima 360 stepeni. Ukupan broj umetnutog kamenja (slika 74d i e) iznosi 397; 397 - 360 = 37 (slika 74g), što je astronomski značajno jer predstavlja dnevno trajanje jednog obrtaja Sunčevog polarnog magnetnog polja. Ovde je naglašeno 360-stepeno kretanje Zemlje oko Sunca, zajedno sa periodom Sunčevog polarnog svoda. Pomeranje svoda, u odnosu na pomeranje Sunčevog ekvatora, jeste ono što izaziva zračenje solarnog vetra koje utiče na Zemlju (vidi Dodatak II).

Ovo omogućava pristup drugom sloju informacija ušifrovanih u broš. Slika 74h prikazuje da dizajn broša sjedinjuje šematsku i elektromagnetsku interakciju koja se događa između Sunca i Zemlje (uporedi ovo sa Dodatkom li, slika A3). Magnetna polja Sunca i Zemlje su jasna, kao što je jasan i talas šoka koji rezultira iz interakcije solarnog vetra i Zemljinog magnetnog polja, magnetosfere. Ovu interpretaciju pojašnjava ispitivanje numeričkih grešaka sadržanih u rasporedu kamenja na suprotnim krilima (slika 73):

a	b	c	d	Kamenje s leva		Kamenje s desna
				9		9
				28		28
1	0			38		37
0	1			34		35
		0	1	33		34
		1	0	7		6
				17		17
				17		17
				183	Ukupno	183
Ukupne greške						
1	1	1	1			

Slika 73:

Ne postoji simetrija
između unutrašnjih
zraka

Slika 74: (gore) i (na si. strani), ***(vidi još ilustraciju 26).*** *Skarabej broš ima nekoliko slojeva informacija:*

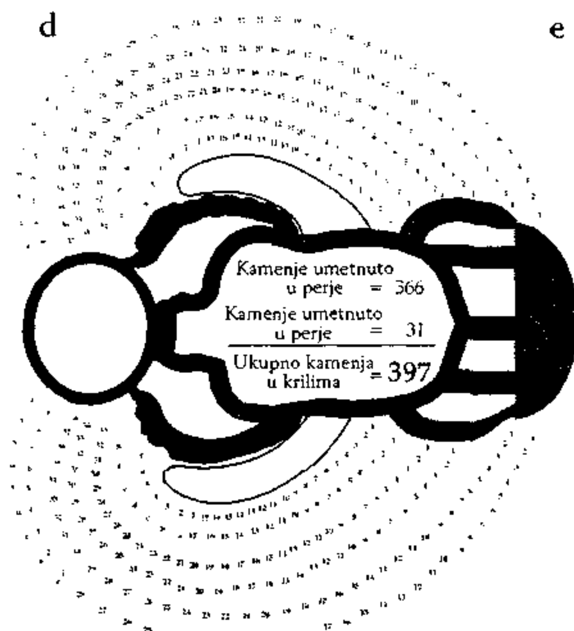
(a) i (b) disk, skarabej i polumesec zajedno formiraju hijeroglifsko ime Nebkepru-Re, odnosno Tutankamon.

(c) Razdaljina izmedu zraka i centralne linije polumeseca je simetrična. Međutim, udaljenost između imutrašnjih zraka je asimetrična. Ovo govori posmatraču da su spoljašnja krila skarabeja simetrična, ali je broj kamenja unutar svakog krila asimetričan.

(d) 183 perjana kamena je umetnuto u svako krilo, što pokazuje simetriju; ukupan broj je 366, broj dana u prestupnoj godini. Naravno, svaka grupa od 183 kamena sastoji se od različitih brojeva kamenja na svakom redu od perja; 31 kamen je asimetrično rasporeden u praznine između perja. (e) Ukupan broj kamenja stoga iznosi 366 + 31 = 397.

(f) i (g) Izgleda kao da solarni disk i polumesec poseduju drugi nivo informacija; solarni disk, sastavljen od 360 stepeni, i polumesec (predstavlja polarni svod Sunca, kome je potrebno 37 dana za jedan obrt), zajedno daju broj 397. Ovo omogućava sledeći korak u tumačenju simboličnog značenja broša. (h) Sematski prikazuje Sunce i čestice širenja njegovog magnetnog polja, solarnog vetra, prema Zemlji. Ovo obasipanje rezultira pritiskom na Zemljino magnetno polje na strani okrenutoj ka Suncu, talas šoka.

d

e

Uređenje kamenja umetnutog u perje

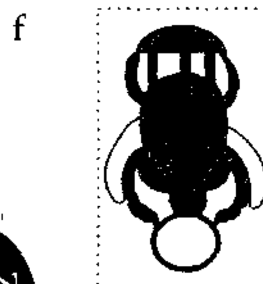
Krilo

9	9	
28	28	
38	37	
34	35	
33	34	Dani u prestupnoj godini
7	6	
17	17	
17	17	
183 +	183 =	366

Kamenje u prazninama

(L) a – g	=	7
(D) a – f	=	6
(L) r – z	=	9
(L) r – z	=	9
Ukupno kamenja u krilima	=	**397**

f

g

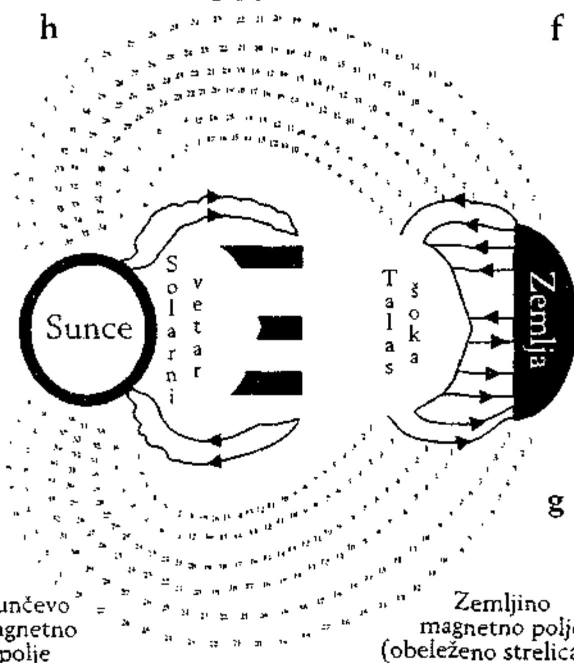
37 dana

Sunčev polarni svod

360 + 37 = **397**

Sunce 360°

h

Broj kamenja u svakoj polovini skarabeja je naznačen kao „kamenje s leva" *{gore)* i „kamenje s desna" *(gore),* kao što je objašnjeno u slici 74e.

Ovde su razlike između iznosa naznačenih u kolonama smeštene u tablicu ispod „kolone grešaka" a, b, c i d. Ukupne vrednosti ovih kolona iznose 1, 1 i 1, 1.

Nekoliko kolona se slaže u brojevima:

	9	=	9
	28	=	28
	17	=	17
Slika 75:	17	=	17

Sabiranje kolona brojeva koje se slažu:
9 + 28 + 17 + 17 = 71.

Jedanaest perli od žada je otkriveno u kamenom kovčegu na dnu tajnog stepeništa unutar Hrama Zapisa u Palenki. Postoji 71 perla u gornja dva reda ogrlice koja se nalazi oko vrata kralja Pakala (slika 4). U *Superbogovima* pokazao sam da su oba broja astronomski značajna: 11 x 71 = 781, broj uporednog deljenja Sunčevih pega u jednom ciklusu (Dodatak 1, slika A18); 11 x 71 x 87.4545 = 68.302 dana = jedan (187-godisnji) ciklus Sunčevih pega. Posle 20 ciklusa, promena pravca Sunčevog magnetnog polja utiče na plodnost na Zemlji. Ovde, Tutankamonov skarabej broš sadrži istu numeričku šifru: zaista, cifre se dva puta pojavljuju - 1 1 x 7 1 ; 11 x 71 - za slučaj da ih prvi put propustimo.

Bros tako sadrži nekoliko slojeva ušifrovanih informacija:

I) Tutankamonovo ime, Neb-kepru-Re

II) Broj kamenja u perju svodi se na 366, broj dana u jednoj prestupnoj godini.

III) Rotacioni period Sunčevog polarnog svoda iznosi 37 dana.

IV) Magnetna interakcija se dogada između Sunca i Zemlje.

V) Sunce emituje čestice, solarni vetar, koji se obrušava na Zemlju, uzrokujući poremećaj Zemljinog magnetnog omotača odnosno magnetosfere.

VI) Brojevi 11 i 71 na neki način su astrološki značajni jer potvrđuju dajetrajanje ciklusa Sunčevih pega 68.302 dana (11 x 71 x 87.4545).

Misterija ogrlice

Kompleksna ogrlica od perli (slika 77) pronadena je u gomili na podu Predsoblja zajedno sa tajnim skladištem prstenja isprepletanih duž uskog štofanog valjka. Smatralo se da su ga pljačkaši ukrali iz Pogrebne sobe a zatim pri izlasku iz grobnice ispustili ovde.

Ogrlica od šest redova jasno podseća na sunčeve zrake. Kopča se sastoji iz dve poluge ukrašene sunčevim diskom. Na onoj sa leve strane slike 77 nedostaje jedna perla sunčevog diska. Ova, kao i desna, trebalo bi da ima 14, ali s obzirom na to da jedan nedostaje, ostaje samo 13. Oba ova broja astronomski su značajna; 13 je polovina dužine rotacije Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja (merena na površini Sunca), a 14 je polovina dužine trajanja Sunčevog magnetnog polja, merena i gledana sa Zemlje.

Tajno skrovište prstenja pronađeno sa ogrlicom poziva nas da ih „izbrojimo" pomoću prstiju. Brojeći perle od vrata ka spolja:

Slika 76:

Red	
1	49
2	49
3	37
4	76
5	77
6	110
Ukupno	398

Na početku ogrlica je sadržala 398 perli - opet se pojavljuje ukupan broj kamenja sa skarabej broša. Ovo neslaganje poziva nas da ponovo brojimo perle na ogrlici, sada mnogo pažljivije. Prebrojavanje pokazuje da smo napravili malu grešku: iako zaista ima 398 komada, dva komada u 5-om redu su slomljena, štaviše, slomljeni delovi sa oba mesta nedostaju.

Podešavanje brojki sa slike 76 kako bi preciznije izrazili tabelu brojeva kamenja:

Slika 78:

Red		
1		49
2		49
3		37
4		76
5	77 – (2 x 1/2) =	76
6		110
Ukupno	1 +	397 = 398 + 2 perle = 400

= 398 + 2 perle = 400

Sada beležimo da su polomljene perle deo niza od 76, što skreće našu pažnju na listu kraljeva i posebno na listu kraljeva koja se pojavljuje na zidu hrama Setija I u Abidosu, na kojoj je zapisano 76 imena monarha, ali nedostaju imena Ehnatona ili Tutankamona. Polomljene perle u 5-om redu govore nam da su Ehnaton i Tutankamon bili „polomljeni" kraljevi.

Detaljnim pregledom opet otkrivamo sledeće nivoe informacija ušifrovanih u brojeve ogrlice:

Red		
1	4 + 9 = 13	Rotacija Sunčevog ekvatora
2	4 + 9 = 13	
3	37	Rotacija Sunčevih polova
4	7 + 6 = 13	Rotacija Sunčevog ekvatora
5	7 + 6 = 13	
6	110	

Slika 79:

* Redovi 1 + 2 = 26, rotacioni period, u danima, Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja (merenog na površini Sunca).

* Red 3 predstavlja rotacioni period Sunčevog polarnog magnetnog polja, 37 dana (meren sa površine Sunca).

* Redovi 4 + 5 = 26, opet rotacioni period, u danima, Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja (meren sa površine Sunca}.

* Redovi 3 (37) i 6 (110) se ne uklapaju. Oni nisu deljivi brojem 13 koji je sadržan u oštećenoj poluzi (slika 77b).

- Oduzimanjem reda 3 (37) od ukupnog zbira 397 = 360, što opet, kao kod skarabej broša, navodi na 360-stepenu rotaciju Sunčevog polarnog polja svakih 37 dana.
- Množenjem ukupnog zbira delova, 400 sa 360 = 144.000
- Množenjem 6-og reda sa 110 = 660 u redu 6 = 666.

(Da je tako, potvrđuje rnnoženje 3-eg reda sa 37 = 111).

Osvrnuvši se opet na Knjigu Otkrovenja: „... i čuh njihovbroj obeležen pečatom: sto četrdeset i četiri hiljade onih sa pečatom iz svih plemena sinova Izraela."

Poglavlje XIII nastavlja da propoveda o zveri koja izlazi iz mora. Zver ima sedam glava i deset rogova, i na glavi joj je ime bogohuljenja: „Ovde je mudrost. Ko ima um neka izračuna broj zveri, jer je broj čovekov, i broj njen je šest stotina šezdeset i šest (666)" (Otkrovenje XIII, 18).

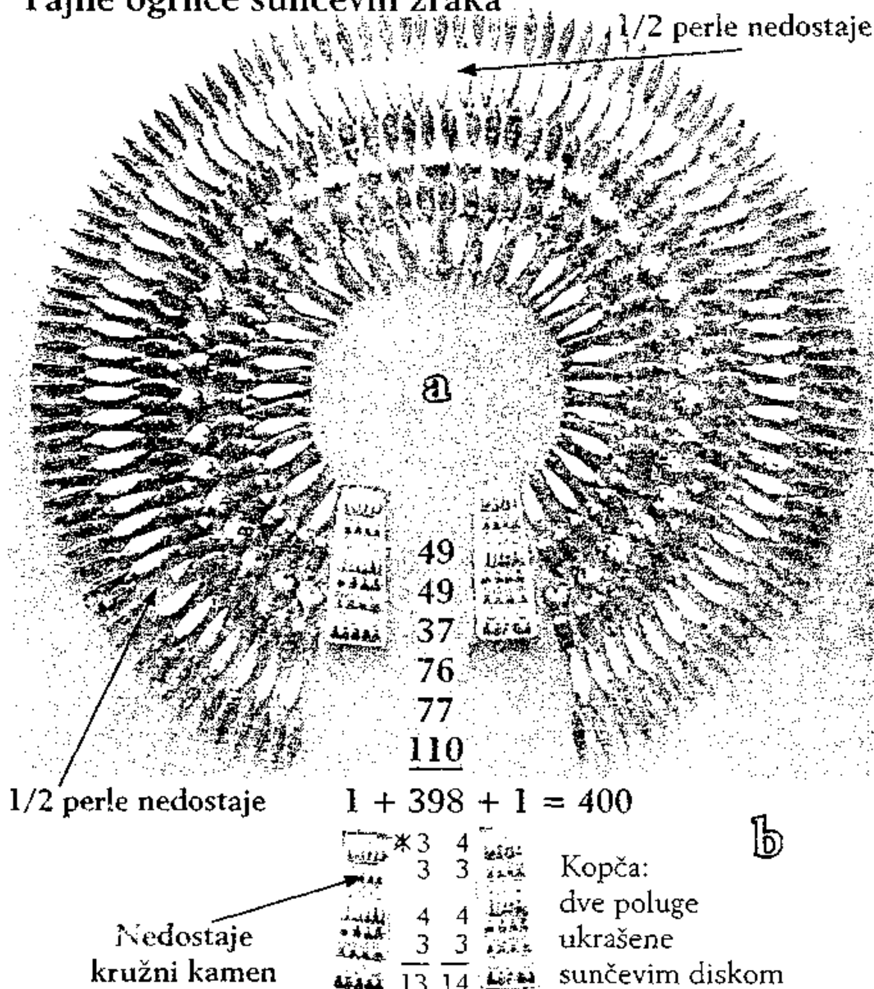
Izraz „ko ima usi neka čuje" pominje se najmanje osam puta u Otkrovenju. Na jednoj od gipsanih glava kraija Pakala (ilustracija li) nedostajalo je uvo, i sada beležimo da su oba Tutankamonova mumificirana uva slomljena.

Kralj Pakal imao je broj 144.000 napisan na čelu, i broj 666 ušifrovan u ogrlicu od žada, i ovde vidimo da je Tutankamon 144-ti predmet u svom kovčegu, i takode da su brojevi 144.000 i 666 ušifrovani u njegovu ogrlicu sunčevih zraka. Ponovo primećujemo podudarnost proročanstava kraija Pakala, Tutankamona i Knjige Otkrovenja.

Sumirajući informacije sadržane u ogrlici sunčevih zraka, vidimo da se ona sastoji iz nekoliko nivoa informacija:

I) Postoji 397 perli (bez dve polomljene polovine), što objašnjava, kao 397 na skarabej brošu, da je rotaciona dužina Sunčevog pola 37 dana (Sunčevi polovi okrenu se za 360 stepeni za 37 dana).

II) Broj perli u različitim redovima ogrlice otkriva da je rotaciona dužina Sunčevog ekvatora 26 dana i rotaciona dužina polova 37 dana (mereno na površini Sunca).

Slika 77:

III) Broj sunčevih diskova, predstavljenih na dve poluge, sadrži stopu rotacije Sunčevog ekvatora merenog na Suncu, 26 (dana), i sa Zemlje, 28. (Kod nedostajućeg diska postavlja se pitanje da li je broj 13 ili broj 14 (ili oba) na neki način značajan S2 poluge x 13 = 26. 2 poluge x 14 = 28].)

IV) Imena Ehnatona i Tutankamona nedostaju na listi kraljeva u hramu Setija I u Abidosu.

V) Obojica, Ehnaton i Tutankamon bili su „polomljeni" kraljevi.

VI) Brojevi 144.000 i 666 ušifrovani su u ogrlicu.

Tutankamon je svom narodu doneo supernauku Sunca. Znao je da Sunčevo zračenje utiče na plodnost na Zemlji. Ehnaton i Tutankamon pokušali su, sa eksperimentom u Amarni, da upozore svoj narod na katastrofu koja će uništiti njih i ceo Egipat. Srušili su ih (uništili) isti oni ljudi koje su pokušali da spasu. Tutankamon, kao kralj Pakal, bio je superbog koji je došao da spasi čovečanstvo.

Riznica

Vrata iz severoistočnog pravca Pogrebne sobe vodila su prema najdubljoj prostoriji u grobnici.

> ... okrenut prema prolazu, na najudaljenijoj strani, stajao je najlepši spomenik koji sam ikada video (pogrebno svetilište), toliko divno da je izazvalo osećanje čuđenja i divljenja... Odmah ispred ulaza ležala je figura šakala boga Anubisa; nad njegovim svetilištem širilo se platno, prekrivajući pokretne sanke. Na južnoj strani sobe ležalo je bezbroj crnih svetilišta i kovčega; svi su bili zatvoreni i zapečaćeni, osim jednog, čija otvorena vrata su otkrivala kip Tutankamona kako stoji nad crnim leopardom. Na krajnjem zidu bilo je mnogo kutija u obliku svetilišta i minijaturnih kovčega od pozlaćenog drveta. U centru sa leve strane sobe bio je red veličanstvenih kovčežića od slonovače i drveta, dekorisanih umetnutim zlatom i azurnim kamenom; jedan sa podignutim poklopcem sadržao je predivnu lepezu od nojevog perja sa drškom od slonovače, novu i čvrstu u svoj lepoti obeleženoj rukom majstora. Ostatak sobe bio je pretrpan brojnim modelima brodova sa jedrima i kompletnom opremom, dok su na severnoj strani stajala još jedna trijumfalna kola. (Karter)

Ovde leže najveća blaga grobnice (ilustracija 21). Pogrebni sanduk, koji je veoma inspirisao Kartera, imao je vise slojeva skladišta (ilustracija 27), nalik sarkofagu u Pogrebnoj sobi. Spoljašnja pozlaćena kutija kovčega bila je dekorisana zasvođenim sunčevim diskovima i zmijama, dva reda od po 13 (26) s prednje strane i dva reda od po 14 (28) sa suprotne strane,

predstavljajući opet rotacionu dužinu Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja merenu na površini Sunca kada se posmatra sa Zemlje. Ovaj kovčeg sa klizajućim sistemom otvaranja, nasuprot prvom, obložen je tablama sa ugaonim stubovima. Svaka tabla je dekorisana hijeroglifima i zaštićena kipovima boginja-zaštitnica: Nit na severnoj tabli, Selkis na južnoj, Izida na zapadnoj i Neftida na istočnoj, sa raširenim rukama i nogama okrenutim ka unutra.

> Mislim da je ovo najlepša stvar koju sam ikada video. Oko svetilišta su bili kipovi boginja, u stavovima netipičnim za Egipćane, svi prelepo oblikovani. Prosto neverovatno za videti; toliko divno da smo svi bili ošamućeni.
>
> (Artur Krutenden-Mejs, radnik na iskopavanju)

U kovčegu, sanduk od alabastera bio je pokriven platnom (ilustracija 27b), i ceo aranžman kovčega i sanduka ležao je na sankama. Gravure četiri boginje opet se pojavljuju, uvijene oko uglova sanduka od alabastera u istim zaštitničkim pozama kao i pre. Teški poklopac bio je vezan konopcem, pričvršćen suvim blatom i sa utisnutim pečatima (vidi pečati na predmetima, slika 60). Ispod poklopca, četiri odeljka, u alabastera, začepljeni prelepo izgraviranim glavama identičnih žena, koje su verovatno predstavljale četiri osnovne boginje. Svaka je nosila na glavi ukras „sunčevog zraka", već viden na zadnjoj strani Tutankamonove zlatne maske. Ispod zatvarača nalazile su se četiri vaze u obliku mumije u kojima su čuvane utrobe - jetra, pluća, stomak i creva - mrtvih kraljeva.

Raskoš četiri osnovne boginje, zaštitnice svakog nivoa pogrebnih sanduka, navode na to da su utrobe predstavljale četiri nebeska ugla, dok raspored perjanih zmija i sunčevih diskova navodi na to da mrtav kralj vlada nebesima kao perjana zmija. Dekoracija sunčevim zracima na zatvaračima potvrđuje da utrobe pripadaju bogu sunca, Tutankamonu, koji sija u svakom nebeskom uglu.

Vise od 50 drvenih kutija i sanduka, punih masti, platna, kozmetike, tamjana i raznih sitnih predmeta, bilo je naslagano na zidovima, iako ispreturano od strane „pljačkaša". Pečati na kutijama duž južnog zida bili su netaknuti, osim jednog čija vrata su bila otvorena, otkrivajući pozlaćeni kip kralja koji uspravljen jaše leoparda. Izgleda da je Tutankamon poistovedvan sa leopardom, kao što je kralj Pakal poistovećivan sa jaguarom. Krzna obe životinje bila su pokrivena braon pegama na zlatnoj podlozi, simbolizujući braon pege (Sunčeve pege) na površini Sunca. Ovaj kip prati kolekcija malih drvenih šabti statua koje su predstavljale sluge, koji su verovatno bili u službi preminulog kralja u večnom životu.

Egipatske grobnice obično sadrže jednu ili dve šabti figure; medutim, ova grobnica imala ih je 413. Njih 365 podsećaju na „radnike" (jedan za

svaki dan u godini) i 36 „nadzornika". Naravno, radi astronomskog značaja ukupno bi trebalo da bude 37 nadzornika, a ne 36. Cinjenica da postoji samo 36 jeste značajna, kada znamo da je 365 kao „broj dana u godini" za jedan manje od 366 „broja dana u godini" koji je ušifrovan u skarabej broš. Ovo nije moglo da prode neopaženo. Još dvanaest nadzornika različitih tipova predstavljalo je dvanaest meseci u godini, kompletnu kolekciju. Od ukupnog broja šabti figura samo jedna je nadena u Predsoblju, 176 u Riznici i 236 u Dodatnom krilu. Jedna je zapisana kao „poklon od Maje", arhitekte grobnice.

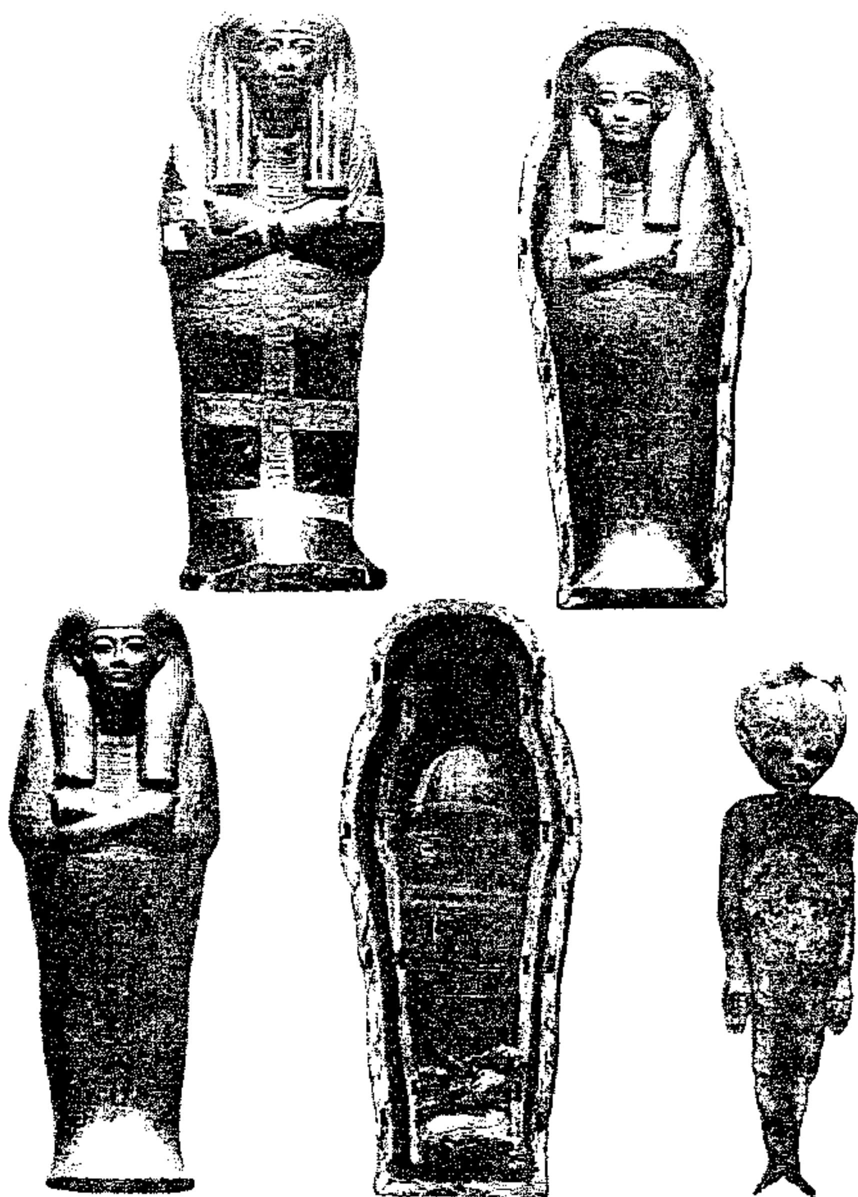
Jedna od kutija je sadržala dva minijaturna antropoidna kovčega, jedan do drugog i glava do nogu, od kojih je svaki imao po još jedan antropoidni kovčeg od čistog zlata. Unutra, dva zamotuljka sadržala su mumificirane ostatke fetusa (slike 80 i 81). Arheolozi veruju da su ovo naslednici mladog para koji su bili izgubljeni pobačajem. Međutim, nema dokaza koji bi to potkrepio. Osim toga, u čemu je poenta da se dve mrtvorođene bebe, koje su umrle pre svog oca, mnogo kasnije sahranjuju u istu grobnicu sa ocem? Cinjenica da to nema smisla nameće još važnije pitanje: ako nisu bili Tutankamonovi naslednici, zašto su uopšte sa njim sahranjivani?

Na Neverovatnom Poklopcu Palenke u vidu karikature je predstavljen Tonatiuh (bog sunca) sa isplaženim jezikom (slika 29a), kao onaj koji udahnjuje život. S druge strane, nasuprot njemu, dve bebe sa tužnim ustima i sunčevim simbolom na svojim stomacima odvajaju se od žene iznad njih koja se upravo porodila (ilustracija 29a prikazuje samo jednu od mnogih priča ušifrovanih u Poklopac).

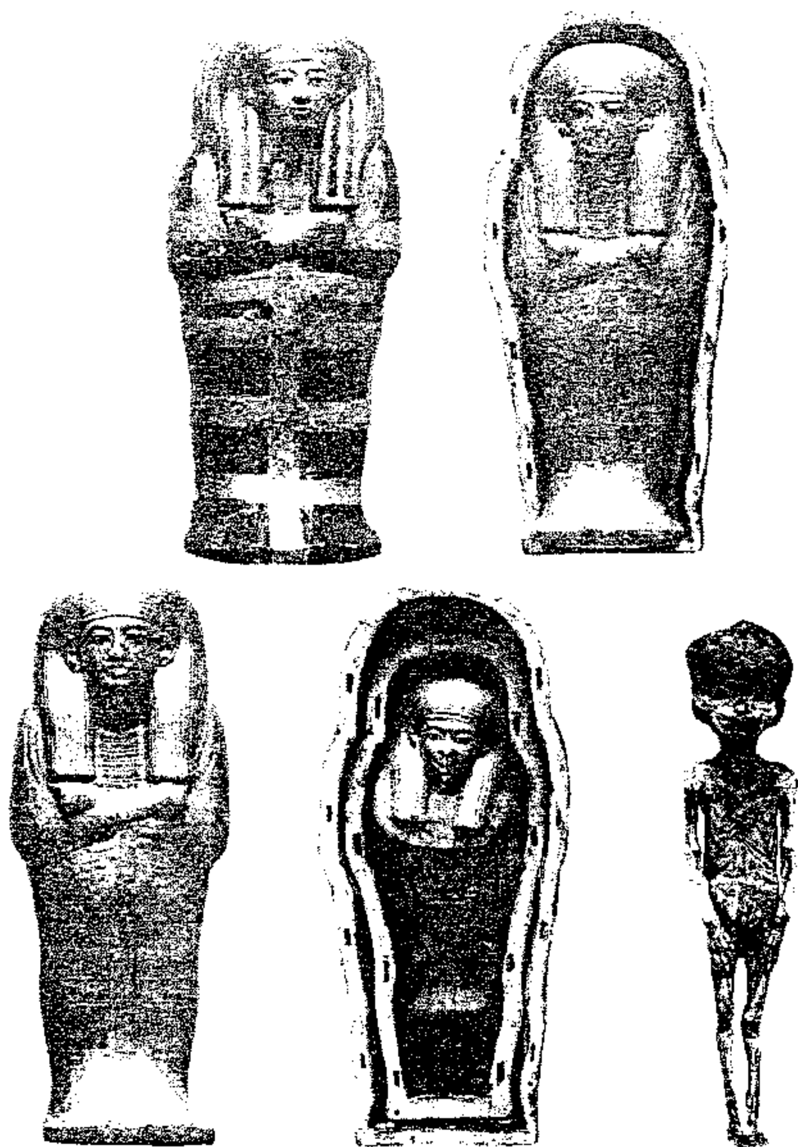
U *Superbogovima,* Tonatiuh i sunčeve bebe uporedivani su sa arheološkim gravurama pronađenim u starom meksičkom gradu piramida, Teotihuakanu, čiji procvat je bio u periodu od 300 - 700. god. nove ere (slika 82). Poredenje navodi na to da je opis Tonatiuha, smešten izmedu dve „sunčeve bebe" na poklopcu, imao za cilj da prenese poruku da je Sunce uticalo na neplodnost kod žena i veliki broj slučajeva smrti kod novorodenčadi. Slično tome, „sunčeve bebe" sa tužnim ustima na poklopcu mogu se posmatrati kao kopije karikatura sunčevih beba sa Teotihuakana.

Smanjenje Sunčevog zračenja (Maja minimum, slika 55) vodilo je ka smanjenju ženskih plodnih hormona, što je zatim izazvalo učestalije slučajeve pobačaja i smrtnosti novorodenčadi, kao i povećan broj genetskih mutacija pod uticajem sunca, koje su se nakon rođenja manifestovale kroz razne defekte. Gravure koje prikazuju mutante pronađene su u meksičkom gradu piramida Monte Albanu, levo od Zapoteka, oko 700. godine nove ere (ilustracija 29c i d). Mutante sa urodenim manama, prikazane na gravurama, udruženje arheologa pogrešno je protumačilo kao „igrače".

Sa ispitivanjem mumificiranih (Tutankamonovih) fetusa nastavio je dr Daglas 1932. godine. Prvi fetus, dugačak 25.4 cm, prilično slabo očuvan, bio je star pet meseci. Drugi, dugačak 36.83 cm, bio je prepoznatljivo

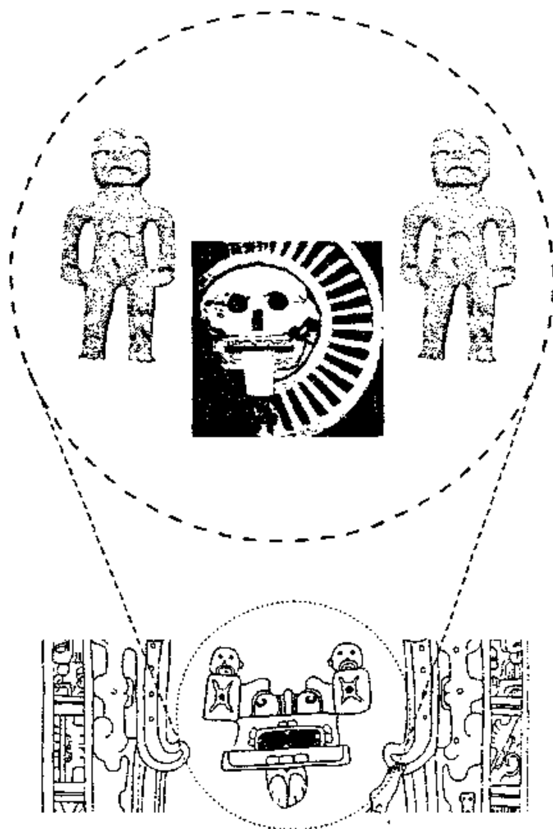

Slika 80: *Jedna od mumija pronađenih u obojenim drvenim kutijama smeštenim u severoistočnom uglu Riznice. Ova je dugačka 24.5 cm i stara je oko pet meseci trudnoće. Sahranjena je u tri sloja minijatumog sarkofaga.*

Slika *81: Drugi mumificirani fetus procenjuje se da je star oko osam meseci trudnoće.lspitivanje je pokazalo da je dete bolovalo od Sprengelovog deformiteta, sa urođeno izdignutom desnom lopaticom, skolijozom i deformitetom kičme. Jonsko zračenje, koje povećava period minimuma Sunčevih pega, može da izazove ovakve mutacije tokom razvijanja fetusa.*

ženski i originalno procenjen kao sedam meseci star, mada je naknadnim pregledom dr R. G. Harisona, sa liverpulskog univerziteta, svrstan u osmomesečne fetuse. Harisonovi rendgenski dokazi pokazali su da je drugi fetus patio od defekta poznatog kao „Sprengelov deformitet", sa urođeno visokom desnom lopaticom i deformisanom kičmom, skoliozom.

Slika 82: (a) Arheološki predmeti pronađeni u Teotihuakanu, Meksiko: (centar) gravura skeleta glave boga sunca Tonatiuha, unutar sunčevih zraka. Onje obično prikazivan sa dva isplažena jezika, simbolizujući davanje života. Ovde lobanja izgleda kao da navodi na suprotno, da donosi smrt. Gravure „sunčevih beba " sa obe strane boga sunca nose sunčev znak na svojim stomacima i imaju „tužna" usta. Teotihuakanos je shvatao da ik Sunce ubija izazivajući pad nivoa plodnosti (Dodatak 1): (b) prikazuje deo sa Neuerovatnog Poklopca Palenke, koji govori, pored ostalog, istu priču upotrebljavajuci ikonografski simbolizam.

Ovo je podržalo hipotezu da je cilj prisustva dva mumificirana fetusa u Tutankamonovoj grobnici bio, kao na poklopcu kraija Pakala, pokušaj da se poruči kako Sunčevo zračenje izaziva ne samo neplodnost već i prekid trudnoće, urođene bolesti i deformitete.

Gravura lava u alabasteru (ilustracija 29b) koja liči na Tonatiuha, pronađena u Riznici pored mnoštva drugih izvrsnih komada od alabastera, podržava hipotezu o Tonatiuhu i sunčevim bebama. Lavlja griva asocira na sunčeve zrake.

Kolekcija od alabastera

> Njegovo kitnjasto posuđe od poluprovidnog alabastera probudilo je iznenađenje pomešano sa radoznalošću i divljenjem. Njihovi čudni oblici izgledali su kao da potiču iz bajke. (Hauard Karter)

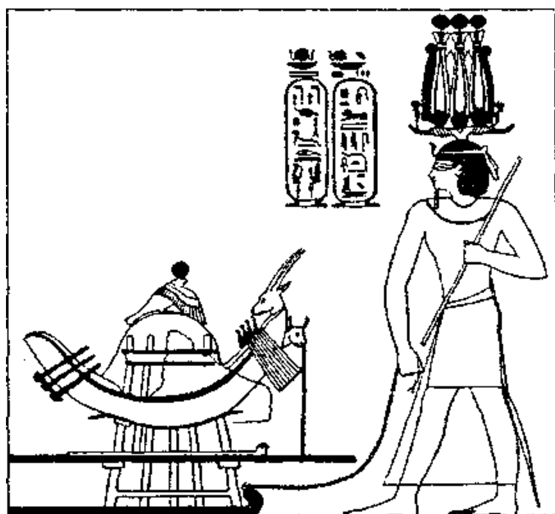
Lav od alabastera, „kozmetička" tegla (ilustracija 29b), bio je samo jedan od preko 80 komada od alabastera među kojima su bile lampe, pehari, vaze, bokali, urne i drugi složeni radovi od kojih su neki predstavljali životinje, brodove i druga plovila. Kako je izvanredno tvrd kamen alabastera rezbaren i dalje je misterija. Jedna vaza ima zajedničku sliku Tutankamona i Ankesenamen, koja je ugravirana sa unutrašnje strane vaze. Slika postaje vidljiva samo kada se „vaza" delimično napuni uljem i kada se upotrebi kao lampa - svetlost koja sija kroz nju otkriva sliku.

Drugi komad, oblikovan kao pogrebni brod od alabastera (slika 28a), prikazuje „brod Seker" (slika 83) koji je igrao ključnu ulogu u svetim ceremonijama. O Sekeru (Sokaru) je ranije bilo reči kao jednom iz Memfiskog trojstva, Ptah-Sokar-Oziris. Ptah je bio gospodar zanatlija, a Sokar bog zemlje i plodnosti. Na taj način brod se odnosi na plodnost.

Jedan kraj broda Seker bio je viši od drugog, ukrašen glavom gazele. Na sredini broda nalazio se pogrebni kovčeg koji sadrži kovčeg mrtvog boga sunca ili Ozirisa (Badž, *Bogovi Egipćana,* str. 505). Obično se stavlja na vrh sanki. Badž tvrdi da se Seker festival slavio u svim delovima egipatske zemlje. Na taj dan, brod je ceremonijalno stavljan na svoje sanke čim bi sunčevi zraci obasjali horizont. Zatim bi najviši sveštenik vukao sanke po svetilištu, simbolizujući revolucije sunca. Brod Seker je verovatno oblik „broda Sektet" koji je plovio po nebu tokom drugog dela dana i uveče ulazio u podzemni svet. Tekstovi iz pirarnide govore o tome da je „Ra u starosti bio kao Horus, dok je Ra beba bio kao Seker".

Brod od alabastera na krmi ima golu „bebu", sa potpuno otkrivenim genitalijama, što znači da kovčeg nosi „Ra bebu", Tutankamona, dečaka-kralja, kao i da Sunce utiče na plodnost.

Ilustracija broda Seker (slika 83) malo se razlikuje od alabaster verzije, na kojoj je figura druge gazele na pramcu. Međutim, gazela se razlikuje od

Slika 83: Ceremonijalni brod Seker na kojem je pogrebni sanduk mrtvog boga sunca. Zadnji deo broda je ukrašen glavom gazele. Figura na pramcu je slično izrezbarena (ilustracija 28a, brod Seker od alabastera), osim što ovoga puta gazela ima bradu, asocirajući na brod sa bogom Rešefom (beli čovek sa bradom), koji se poistovećuje sa plodnošću.

Slika 84: Resej, beli čovek sa bradom, bio je sirijski bog rata i groma, poistovećivan sa Minom, bogom plodnosti, koji je poistovećivan sa Horusom, Ozirisom i Amonom.

one na zadnjem delu, koja ima „bradu". Ova gazela predstavlja boga Rešefa, belog čoveka s bradom.

Kako je beli čovek s bradom pronašao svoj put u egipatski panteon bogova nije poznato. Bio je sirijski bog rata i groma, poistovećivan sa Minom, bogom plodnosti, koji je zauzvrat poistovećivan sa Horusom, Ozirisom 1 Amonom. Rešef ili beli čovek s bradom tako predstavlja plodnost, kao i Horus, koji obično prati brod Seker. U tome leži odgovor zašto prednja figura gazele (ilustracija 28a) ima bradu, zašto je kompozicija napravljena od belog alabastera i zašto figura na prednjem delu predstavlja nagu nimfu. Priča o brodu Seker objašnjava da su Tutankamonove pogrebne tegle smeštene na sankama, prateći ga na njegovom putovanju do sunca.

Anubis

Velika gravura Anubisa od pozlaćene ebonovine dominirala je Riznicom (ilustracija 28b). Kao bog balsamovanja i mrtvih, on čuva pogrebne kovčege i sanduke. Kada je Karter prvo pronašao psa, ovaj je bio umotan u zavoje, simulirajući mumifikaciju.

Dešifrovanje grobnice i njenog blaga: zaključak

Dešifrovanje samo nekoliko primeraka od blaga pronadenog u grobnici bacilo je novo svetlo na naše shvatanje egipatske civilizacije, kulture, običaja, verovanja i znanja.

Enigmatsko uklanjanje i ponovno postavljanje 6 od 16 stepenika pokazuje da arhitektura grobnice, kao i arhitektura Hrama Zapisa, objašnjava da su ciklusi Sunčevih pega trajali 96 mikrociklusa. Punjenje hodnika sa kršom, čudna oštećenja na pregradnim zidovima, zagonetka pečata i haos u grobnici bili su samo maska, stavljena da se ometu i zbune oni koji su pljačkali grobnice mrtvih. Grobnica nikada nije bila opljačkana. Poruka je bila duhovne prirode i, kao u grobnici u Palenki, pravo značenje poruke bilo je „sakriveno od tragača i mislilaca" *(Popol Vu,* 1947. *Knjiga Maja,* str. 80). Znanje je bilo za malobrojne a ne za velike mase.

Gravure na tri transportera govore nam da je Tutankamon uznesen do zvezda radi svog ponovnog rođenja, pod budnim okom svog oca Re. Misterija pomešanih kutija sa mesom potvrđuje da Tutankamon nije bio sin Ehnatona, po svoj prilici on nikada nije ni imao biološkog oca, dok nam tumačenje zlatne maske govori da je, kao Hrist i Pakal, bezgrešno začet. Slika zlatnog prestola poručuje nam da je bio Bog, inkarniran na zemlji, dok nam vijoreći šalovi govore da je vladao na četiri nebeska ugla, kao četiri Tecatlipoka. Sveštenička stolica na sklapanje sa pratećom hoklicom otkriva nam da se Tutankamon reinkarnira iz epohe u epohu kao beli čovek s bradom, zatim kao glava Olmek, kao kralj Pakal u Meksiku. Pečati na

vratima koji prikazuju božanske zatočenike objašnjavaju da se reinkarnacija svodi na božansko ropstvo i da postoji devet nivoa podzemnog sveta. Piramidna suknja sama po sebi objašnjava da Sunce utiče na plodnost i, kada se uporedi sa gravurom Mereruka, da je nedostajući završni kamen na Keopsovoj piramidi u stvari trebalo da prenese ezoterično verovanje da završni kamen na piramidi predstavlja „božje oko", na vrhu Božje kuće, koje može sve da vidi, ali ne može biti viđeno. Statue od abonisa, koje prikazuju Tutankamona kako hoda, potvrduju da će Tutankamon sledećeg puta hodati zemljom i da će hodati kao crni čovek (abonis).

Sto četrdeset i četiri objekta obmotana zavojem mumije povezuju ga sa dmgim duhovnim vodama, Hristom (Otkrovenje, 144.000 predstavlja broj spasenih nakon uništenja zemlje) i kraljem Pakalom (dešifrovana slika otkriva broj 144.000 ugraviran u njegovo čelo).

Pastirski štap i mlatilo, zastupljeni tako plodonosno u svim stvarima koje su povezane sa kraljem, objašnjavaju da je došao kao pastir pružajući duhovno vođstvo (što simbolizuje pastirski štap) i fizičko izdržavanje (mlatilo). Gvozdeno sečivo na bodežu daje mu moć da putuje daleko, da započne najduže putovanje od svih, bez straha od povratka (večni život na nebesima). Slike na zidovima grobnice prikazuju da se odmetnuo na sopstveno putovanje i da sada počiva sa Ozirisom, zvezdom Orion na nebesima.

Zlatna maska i kutija sa guščijim mesom govori nam da je bio sunce, plodnost i perjana zmija, baš kao kralj Pakal u Palenki, dok skarabej broš, uvezan na njegovim grudima, šifruje supernauku Sunca i kazuje nam dužinu godine, 366 dana, dužinu Sunčeve polarne rotacije, 37 dana, objašnjava da Sunce utiče na život na Zemlji kroz emitovanje čestica solarnog vetra koji nastaje između magnetnih polja Sunca i Zemlje.

Ogrlica sa sunčevim zracima razotkriva da su Ehnaton i Tutankamon obojica bili „oštećeni kraljevi", da ih je zadesila neka nesreća. Kao skarabej broš, govori nam da se Sunčevi polovi okrenu jednom na svakih 37 dana, da Sunčevom ekvatoru treba 26 dana da se okrene, mereno na površini Sunca, odnosno 28 dana mereno sa Zemlje. Kao i ogrlica kralja Pakala, pojašnjava nam da ciklus Sunčevih pega traje 781 (deoba) i šifruje broj 144.000 i broj 666, broj zveri. Ova dva jednostavna komada nakita poručuju nam da je Tutankamon, kao i kralj Pakal, doneo supernauku Sunca svom narodu.

Pogrebni kovčezi, izvrsno rezbarena kolekcija od alabastera, ponavljaju iste poruke. Kako je alabaster graviran ostaje misterija, daleko iznad čovečjeg poimanja, kao da su predmeti napravljeni nekim čudom. Dar šabti, od Maja, govori nam, kao kod kralja Pakala, da je život iluzija,dok dva fetusa i tegla od alabastera u obliku lava objašnjavaju da Sunce izaziva urođene defekte kod novorođenčadi, utiče na plodnost i uzrokuje pobačaje, kao što je prikazano na Poklopcu Palenke. I, konačno, brod Seker nam još jednom otkriva da je Tutankamon bio „beba Ra", beli čovek s bradom, bog plodnosti i sunca.

Sve ovo saznajemo iz samo nekoliko predmeta. Ne bi bilo fer da kažemo kako su arheolozi prevideli suštinu. Ovo je upravo i bio Tutankamonov plan u kojem je uspeo.

Jasno je da su Ehnaton i Nefertiti bili posebno izabrani kroz neku vrstu božanskog providenja da popločaju put za dečaka-kralja. Ehnaton nije bio „perjana zmija"; imao je zmiju samo na čelu. On je bio fizičko biće koje bi moglo da se uporedi sa Jovanom Krstiteljem, koji je pripremio put za Hrista. Eksperiment u Amarni bio je pokušaj da se ljudi upoznaju sa uticajem Sunca na naše živote i da nas edukuje o pravom značenju i smislu bitisanja na zemlji. Sta se zaista dogodilo u proleće te sudbonosne 1323. pre nove ere, za sada ostaje misterija. Izgleda da je povreda na potiljku dovela do fatalnog ranjavanja mladog kralja, a da li je to učinjeno namerno ili slučajno, ostaje nerazjašnjeno. Ono što je sigurno jeste to da je kralj Pakal proneo istu poruku svom narodu, 2000 godina kasnije, u džunglama Meksika.

666, broj zveri?

Kao što smo do sada videli, izvodi iz Knjige Otkrovenja najavljuju da će Zemlja biti uništena u apokalipsi. Populacija će poginuti, osim 144.000 onih koji će preživeti. Oni će biti prepoznatljivi jer će imati znak živog boga, broj 144.000, napisan na njihovim čelima. Takođe smo upozoreni na ,.zver" za koju mnogi veruju da je ,,zlo". Broj zveri je 666, što nas navodi na to da dalje verujemo kako broj 666 u stvari predstavlja zlo i iz tog razloga se smatra nesrećnim u savremenom društvu, naročito u krugovima sujevernih.

Posle svega, zvuči neverovatno da se dešifrovanjem i Tutankamona i kralja Pakala došlo do istih brojeva.

Može li Otkrovenje ovo dodatno da pojasni? Poglavlje XIII, stihovi 1-18 dodaju:

> I stadoh na pesku morskom, i videh zver koja izlazi iz mora, koja imade deset rogova i sedam glava, i na rogovima njenim deset kruna, i na glavama njenim imena bogohulna.
> I zver koju videh beše slična risu, i noge joj kao u medveda, usta njena kao usta lavova. I dade joj aždaja silu svoju, i presto svoj, i vlast veliku.
> I videh jednu od glava njenih kao na smrt zaklanu, i njena smrtna rana izleči se. I sva zemlja diveći se pođe za zveri, i pokloniše se aždaji koja dade vlast zveri; i pokloniše se zveri govoreći: Ko se može nositi sa zveri? Ko može ratovati s njom?
> I bi joj data usta koja govore ohole reči i huljenja i dade joj se vlast da zlotvori četrdeset i dva meseca.

I otvori usta svoja za huljenje na Boga, da huli ime njegovo, i dom njegov, i one koji stanuju na nebu.
I bi joj dato da ratuje sa svetima i da ih pobedi; i bi joj data vlast nad svakim rodom i narodom, jezikom i plemenom.
I pokloniše se njoj svi oni koji žive na zemlji.
I videh drugu zver kako izlazi iz zemlje, imaše dva roga kao u jagnjeta i govoraše kao aždaja.
I ona upotrebi svu vlast prve zveri pred njom, i učini da se zemlja i oni koji žive na njoj poklone prvoj zveri, čija se smrtna rana isceli.
Ona napravi čuda velika, pa učini i da oganj siđe s neba na zemlju pred ljudima. I obmanu one koji žive na zemlji čudesima koje je mogla da čini pred zveri, govoreći onirna koji žive na zemlji da načine lik zveri koja ima ranu od mača.
I bi joj dato da da duh liku zverinom, da lik zveri progovori i učini da budu pobijeni oni koji se ne poklone liku zverinom.
I učini da svi, mali i veliki, bogati i siromašni, slobodni i robovi, dobiju žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovim.
Da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim onaj ko ima žig, ime zveri ili broj imena njenog.
Ovde je mudrost. Ko ima um neka izračuna broj zveri, jer je broj čovekov, i broj njen je šest stotina šezdeset i šest.

Autor Piter Lori, u svojoj knjizi *Otkrovenje* (str. 160-6), daje neobično i interesantno tumačenje ovih reči:

> Možda broj 666 i neverovatni stihovi u Otkrovenju koji opisuju zver nemaju nikakve veze sa zlom... U skoro svim nehrišćanskim religijama broj 6 se ne smatra lošim. U Kabali, svetoj jevrejskoj mističnoj tradiciji, on predstavlja perfekciju brojeva, povezanih sa šest dana stvaranja i šest slova jevrejskog imena za Boga, šest anđeoskih činova, šest nebeskih tela i tako dalje. U hebrejskoj gematriji broj 666 se ne smatra naročito zlim, ali znači ME SUA - osoba koja prenosi božansku poruku... reč apokalipsa u stvari znači PROROČANSKO OBELODANJIVANJE, *OTKRIVANJE* ISTINE... Stoga možemo da razmotrimo mogućnost da broj apokaliptične životinje, 666, u stvari može biti ljudski, i onog koji donosi otkrovenje, MESIJE (koji može biti Antihrist, u toj meri da neće propovedati staru reč božju već novu.) Tako, naš novi mesija može biti DOBAR mesija i u isto vreme Antihrist... Naravno da će „huliti" jer će biti protiv konvencionainog hrišćanstva, *ali i dalje će propovedati reč božiju.*

Može li dešifrovanje egipatskog blaga iz Tutankamonove grobnice pomračiti nedvosmislenu alegoriju Knjige Otkrovenja? (Italik font u ovom delu odnosi se na izvode iz stihova u Otkrovenju koji su gore citirani.)

Zver... beše slična risu, s nogama kao u medveda...

Vidi ilustraciju 6a i b, koja prikazuje kralja Pakala sa Dva Lica, boga zla i tame. On je bio bog severa, polumedved i polutigar.

... i usta njena kao usta lavova...

Vidi lava od alabastera (ilustracija 29b) i gravuru Tonatiuha na Neverovatnom Poklopcu Palanke (ilustracija 29a).

I videh jednu od glava njenih kao na smrt zaklanu, i njena smrtna rana izleči se; zemlja diveći se pođe za zveri.

Tutankamon je bio ranjen u glavu i nastavio je da živi kao zvezda Orion. Lorijevo tumačenje ovog dela je to da „mesija na kraju umire, ali nakon njegove smrti, živi sećanje na njega, i neki loši su vraćeni na pravi put (izlečeni); svet nastavlja da mu se klanja... Mesija utiče na ceo svet svojom porukom, kao što se i očekuje od jednog mesije... I tada saznajemo da će... u stvari doći drugi mesija, koji će se pojaviti nakon smrti prvog i koji će tog prvog takoreći vratiti svetu."

Izgleda da se ovaj drugi mesija odnosi na kralja Pakala.

I *on napravi čuda velika, pa učini i da oganj siđe s neba na zemlju pred ljudima.*

Vidi ilustraciju 9c. Kralj Pakal je rekao da će Šajtikutli, bog istoka, nositi dva štapa za paljenje vatre. Dešifrovanje zidnih slika Bonampaka (ilustracija 3) prikazuje Šajtikutlija (Sajpi Toteka) na pozornici kako drži dva štapa i poklanja se publici.

I obmanu one koji žive na zemlji čudesima, koje je mogla da čini pred zveri, govoreći onima koji žive na zemlji da načine lik zveri, koja ima ranu od mača.

Kralj Pakal ušifrovao je slike u blaga plemena Maja. Pozvao je one koji su ih dešifrovali da „načine providne slike" njega, mozaičnu masku Palenke. Transformatori Maja jasno pokazuju superljudski nivo inteligencije i zbog toga se moraju smatrati živim čudima.

I videh drugu zver kako izlazi iz zemlje, imaše dva roga kao u jagnjeta...

Vidi ilustraciju 14c.

I bi joj dato da da duh liku zverinom, da lik zveri progovori i učini da budu pobijeni oni koji se ne poklone liku zverinom.

Transformatori Maja kriju pokretne slike koje omogućavaju da slike govore (vidi Uvod). Dešifrovane priče iz grobnice kralja Pakala i Tutankamona objašnjavaju da oni koji ne traže duhovno spasenje neće iskusiti večni život, što znači da će umreti. Biblija, takođe, poručuje: „Plata za greh je smrt" (Rimljanima, VI, 23).

Lori dalje komentariše: „Ovaj drugi mesija izgleda čini čuda u ime prvog (I), ohrabruje ljude da ga obožavaju kao jedinog mesiju čovečanstva..." I zaključuje: ,,Na kraju, ovi stihovi mogu da se protumače kao nagoveštaj da ćemo videti veliku promenu u hrišćanstvu i kao početak nove i moćne religije bazirane na mesiji koji je već živeo na zemlji. Druga osoba će doći u skoroj budućnosti i ponovo najaviti ovog gospodara."

Nasuprot Lorijevom pogledu, drugi vise vole da tumače 144.000 kao dobar i 666 kao loš broj, čime se postavlja pitanje da li prisustvo oba broja, u dešifrovanim predmetima i kralja Pakala i Tutankamona, zajednički asociraju i na zlo i na dobro. To može jednostavno da se objasni: dešifrovani predmeti kralja Pakala i Tutankamona govore istu priču kao i Knjiga Otkrovenja. Otkrovenje govori priču rečima; kralj Pakal i Tutankamon priču govore koristeći šifrovane poruke. Ovde opet imamo podudarnost proročanstava.

Tutankamon je bio mesija, „zver" koja je ranjena u glavu. Druga „zver" (mesija), kralj Pakal, imao je dva roga (ilustracija 14c); ušifrovao je ista učenja u blaga plemena Maja, doneo vatru na zemlju i udesio da jedini način dešifrovanja njegovih proročanstava bude sačinjavanje lika zveri, njegovog sopstvenog lika, uz pomoć slajdova mozaične maske. Slede njegova živa čuda:

Otvaranje pečata

Otkrovenje, Poglavlje V, stihovi 1-14, nastavljaju se:

I videh u desnoj ruci onoga koji beše sedeo na prestolu knjigu ispisanu iznutra i spolja, zapečaćenu sa sedam pečata.

I videh anđela silnog kako objavljuje gromkim glasom: Ko je dostojan toga da otvori knjigu i razlomi pečate njene?

I niko nije mogao ni na nebu ni na zemlji ni pod zemljom da otvori knjigu niti da zagleda u nju.

I ja plakah mnogo što se ne nađe niko dostojan da otvori knjigu niti da zagleda u nju.

I jedan od starešina reče mi: Ne plači, evo, pobedio je Lav koji je iz plemena Judina, izdanak Davidov, i otvoriće knjigu i razlomiti sedam pečata njenih.

I videh posred prestola i četiri živa bića; između starešina, Jagnje beše stalo kao zaklano, imaše sedam rogova i sedam odju, a to su sedam duhova Božjih koji se šalju po svoj zemlji.

I dođe i uze knjigu iz desne ruke onoga koji beše sedeo na prestolu.

I kad uze knjigu, četiri živa bića i dvadeset i četiri starešine padoše pred Jagnjetom; svaki je imao gusle i zlatne čaše pune tamjana, a to su molitve svetih.

I pevaše pesmu novu, govoreći: Dostojan si toga da uzmeš knjigu i da otvoriš pečate njene, jer bio si zaklan i krvlju svojom iskupio si kod Boga nas iz svakoga roda, jezika, naroda i plemena.

I učinio si nas Bogu našem, carevima i sveštenicima, i mi ćemo carovati na zemlji.

Poglavlje VI, stihovi 1-17:

I videh da Jagnje otvori jedan od sedam pečata i čuh jedno od četiri živa bića kako govori glasom groma: Dodi i vidi!

I videh, gle, konja belog, i onaj što beše sedeo na njemu imaše strelu; i dade mu se kruna, i on krenu napred u pobedu, da pobedi.

I kad otvori drugi pečat, čuh drugo živo biće kako govori: Dodi[1].

I iziđe konj riđ, i onome što beše sedeo na njemu dade se moć da uzme mir sa zemlje te da se ljudi međusobno kolju, i dade mu se mač veliki.

I kad otvori treći pečat, čuh treće živo biće kako govori: Dodi i vidi! I videh, gle, konj vran, i onaj što beše sedeo na njemu imaše merila u ruci svojoj.

I čuh glas između četiri živa bića kako govori: Mera pšenice za dinar, i tri mere ječma za dinar, a ulje i vino nemoj uskratiti.

I kad otvori četvrti pečat, čuh glas četrvtog živog bića kako govori: Dođi i vidi!

I videh, gle, konja zelenkastog i jahača na njemu kome je ime Smrt, a pakao hodaše za njim; i dade mu se vlast nad četvrtinom zemlje, da ubija mačem i glađu, pomorom i zverima zemaljskim.

I kad otvori peti pečat, videh pod žrtvenikom duše zaklanih za reč Božiju i za svedočanstvo Jagnjetovo koje imahu.

I povikaše glasom silnim govoreći: Dokle ćeš, Gospodaru Sveti i Istiniti, odlagati da sudiš i osvetiš krv našu na onima što žive na zemlji?

I svakome od njih dade se haljina bela i bi im rečeno da počinu još malo vremena dok se ne napuni broj satrudnika njegovih i brace njihove, koji ima da budu pobijeni kao i oni.

I videh, kad otvori šesti pečat, kako nasta zemljotres veliki i sunce posta crno kao vreća i mesec sav posta kao krv;

I zvezde nebeske padoše na zemlju, kao što smokva odbacuje zametke svoje kad je zaljulja veliki vetar;

I nebo se izmače kao svitak kad se savije, i svaka gora i ostrvo pokrenuše se s mesta svojih.

I carevi zemaljski, i velikaši i vojvode i bogataši i silni, i svaki rob i Slobodan sakriše se u pećine i u stene gorske;

I govorahu gorama i stenama: Padnite na nas i sakrijte nas od lica onoga koji sedi na prestolu i od gneva Jagnjetovog.

Jer dođe veliki Dan gneva njegovog, i ko će opstati?

Poglavlje VIII, stih 1:

I kad otvori sedmi pečat, nasta tišina na nebu oko pola časa.
(Malo posle ovoga počinje apokalipsa vatre i stradanja.)

Vrlo je verovatno da se knjiga sa sedam pečata delimično odnosi na dešifrovanje (popuštanje pečata) Tutankamonove grobnice. Postoje mnoge slike grobnice koje prikazuju mladog kralja u lovu sa svojim trijumfalnim kolima i konjima. Boje konja odgoyaraju bojama četiri Tecatlipoka, beli (Kecalkoatl), crni (Jaotl), crveni (Sajtikutli) i bledoplavi (Uicilopoktli). Tutankamon je takode posedovao dva „velika rnača'*. Otvaranje trećeg pečata govori o pšenici i ječmu "a ulje i vino nemoi uskratiti". Prisetimo se da su pšenica, ječam, ulje i vino pronađeni u Tutankamonovoj grobnici. Tada Otkrovenje govori o uništenju koje sledi, koje veorna podseća na uništenje koje je pratilo „egipatski minimum" (slika 55), kao što je pomenuto u Bibliji (knjiga Izlaska) i u Ipuverskim papirusima, uništenje u obliku zemljotresa, rušenja, vatre i nesreća.

Medutim, ovde se asocijacije ne slažu. Ako se pečati odnose na one iz Tutankamonove grobnice, onda, koliko znamo, prva četiri su bila „labava" pre nego što je ova knjiga napisana, 1998. godine. Ovo navodi da peti, šesti i sedmi pečat, koji prate uništenje, tek treba da budu „olabavljeni". Možda je apokalipsa usporena, čekajući na 144.000 izabranih. U krajnjem slučaju, ovo je ono što nam poručuje dešifrovanje grobnice kralja Pakala, uz ono koje se predvida za 2012. nove ere.

Na kraju, Otkrovenje (XIII: 1-6).možda objašnjava mnogo vise o tajanstvenom nestanku Nefertiti:

I znak veliki pokaza se na nebu; žena obučena u sunce, i mesec pod njenim nogama... i rodi muško dete, koje će vladati svim narodima palicorn gvozdenom; i dete njeno bi uzeto i dato Bogu i prestolu njegovom. I žena uteče u pustinju gde imaše mesto pripremljeno od Boga.

Nefertiti je bila obučena u sunce (vidi ilustraciju 17 i sliku 52), i bez levog oka koje simbolizuje mesec. Da li je ona bila majka čoveka-deteta koji je poslal da vlada svirn narodima *palicom gvozdenom?* Da li je „teška palica dužine lakta", koja nedostaje u svetilištu Predsoblje, u stvari *gvozdena palica?* I da li je Nefertiti ona koja je utekla u pustinju, bez traga?

Mi to ne znamo. Ono što znamo jeste da je Tutankamon bio superbog koji je imao mnogo toga zajedničkog sa Krišnom, Budom, Hristom i kraljem Pakalom.

* Svaki je bio otelotvorenje živog Boga koji je stvorio univerzum.
* Svaki je nastao bezgrešnim začećem; Tutankamon nije imao „oca".
* Svaki se poistovećuje sa zvezdom; Tutankamon je postao Orion.
* Svaki se poistovećuje sa svetlošću; Tutankamon je bio sunce.
* Svaki se poistovećuje sa pticom ili zmijom; Tutankamon je bio Perjana Zmija.
* Svaki se poistovećuje sa nekim imenom; i Tutankamonova dojilja i arhitekta zvali su se *Maja*.
* Svaki je činio čuda; blaga u Tutankamonovoj grobnici su čuda.
* Svaki je imao slična učenja.
* Svaki je šifrovao znanje svojih svetih tajni.
* Svaki je prorokovao uništenje; broj 144.000 (u Bibliji povezan sa apokalipsom) ušifrovan je u Tutankamonovo blago.
* Svaki je verovao u reinkarnaciju i večni život.
* Svaki je poistovećivan sa drvetom ili krstom; Tutankamonove ruke su uvek skrštene sa pastirskim štapom i mlatačem.
* Svaki je verovao u zagrobni život; Tutankamon je učio da duše ili postanu zvezde ili se reinkarniraju na zemlji.
* Svaki je verovao u svoje vaskrsenje.

Poruka veoma lako može da se shvati pogrešno; i Tutankamon i kralj Pakal poistovećivani su sa božanstvima i zlom u dešifrovanom blagu. Bilo bi teško objasniti božanstva i uz to priču o duhovnom spasenju bez osvrtanja na posledice zla, baš kao što bi bilo teško objasniti kvalitete vode bez objašnjavanja leda i pare. Eto zašto Otkrovenje i dešifrovana blaga idu tako daleko objašnjavajući oboje.

Nema sumnje u to da su Tutankamon i kralj Pakal bili monoteističke mesije. Tutankamon je objasnio svoju svetu duhovnu formu fizičkim ljudima, tokom kratkog perioda na zemlji u fizičkom telu, životinjskom telu, inkarniranom na zemlji. On nije pripadao ljudima; ovo je pojašnjeno prisustvom guščjeg mesa među govedinom. Umro je ranjavanjem, iako je moguće da je predvideo sopstvenu smrt. Dve hiljade godina kasnije, u džunglama Meksika, kralj Pakal proneo je istu poruku, opisujući život i vreme svog preteče.

Tutankamon je bio „prva zver", fizička manifestacija inkarnacije boga na zemlji. Ako se dublje zamislimo, ne bi mogao da postoji drugačiji način da se prenese ili objasni ovo znanje osim kroz fizičku formu.

Naša priča se ovde ne završava - ona ovde tek počinje.

Učenje	Bramanizam i Hinduzam	Božanstvo sunca	Budizam	Hrišćanstvo	Božanstvo sunca
Superbogovi	Krišna oko 1700. p.n.e.	Tutankamon 1342 – 1323. p.n.e.	Buda 500 – 420. p.n.e.	Isus Hrist 6. p.n.e – 26.n.e.	Kralj Pakal 703 – 743.p.n.e.
Otelotvorenje boga tvorca?	Da Osma inkarnacija Višnu („Sin" u hinduskom Svetom trojstvu. „Otac, Sin i Sveti Duh").	Da Zlatni presto=Bušis (fizička manifestacija Ra, boga sunca na zemlji). Potvrđeno naslonima na zlatnom prestolu (dve glave od Sekmet), dva oka Ra. Takođe, fizička manifestacija Tatenena (poistovećenog s bogom tvorcem iz Memfisa).	Da Deveta inkarnacija Višnu.	Da Sin božji u Svetom trojstvu.	Da Najviši od bogova. Otelotvorenje boga tvorca.
Bezgrešno začeće?	Da	Da Misterija pomešanih kutija sa mesom objašnjava da nije imao fizičkog oca. Žaoka na zlatnoj masci objašnjava da je u isto vreme bio kraljica i muška pčela (trut), rođen kroz petrogenezu, bezgrešno začeće.	Da	Da	Da
Poistovećivanje sa zvezdom?	Da Na rođenju pojavila se sjajna zvezda na nebu.	Da U trenutku fizičke smrti spojio se sa Ozirisom i Orionom.	Da Sjajna zvezda u majčinoj utrobi.	Da Sjajna zvezda pojavila se na nebu.	Da Poznat kao Kecalkoatl, „zvezda bliznakinja Venere", najsjajnije nebesko telo.
Poistovećivanje sa svetlom?	Da Bio je svetlost. Prikazivan okružen jarkom svetlošću.	Da Poistovećen sa sunčevim zracima.	Da Učio o prosvećenju; bio „onaj koji je osvetljen".	Da Bog je svetlost (Biblija). Prikazivan sa oreolom od svetlosti.	Da Poznat kao bog sunca u raznim odeždama.

Slika 85a:

Učenje	Bramanizam i Hinduizam	Božanstvo sunca	Budizam	Hrišćanstvo	Božanstvo sunca
Verovanje u reinkarnaciju?	Da Osma inkarnacija Višnu. Ovaploćeni od panteona bogova koji su promenili uloge.	Da Sveštenička stolica i hoklica objašnjavaju da je naizmenično reinkarniran kao crni čovek (Nubijac/glava Olmek) i beli čovek sa bradom. Panteon bogova koji su menjali uloge.	Da Kao deveta inkarnacija Višne (nema reinkarnacije za one koji ne dosegnu Nirvanu).	Da Prepoznaje, ali ne uči.	Da Pomenuto u šifrovanom Poklopcu Palenke. Otelotvorenje panteona bogova koji su menjali uloge.
Poistovećivanje sa drvetom ili krstom?	Da Smatra se da je umro na drvetu.	Da Sarkofag prikazuje Tutankamona sa prekrštenim rukama u kojima drži pastirski štap i mlatač. Sahranjen je sa mrtvim bebama (koje asociraju na sisanje drveta života: vidi kolonu sa desne strane, Kralj Pakal).	Da Prosvetljenje je došlo dok je sedeo ispod Drveta Znanja.	Da Umro na krstu sa krunom od trnja.	Da Krst je predstavljen u sredini Poklopca Palenke. Sisačko drvo, smatra se da je imalo 100.000 bradavica koje su rasle u Raju Tamonšan, „domu naših predaka". Mrtve bebe mogle su da sisaju "Drvo Života" i tako dobiju snagu za reinkarnaciju.
Postojanje staništa za mrtve (zagrobni život)?	Da Savršeno čiste duše vraćaju se tvorcu na nebo. Delimično čiste duše reinkarniraju se na zemlji u sledećem zlatnom dobu. Nečiste duše reinkarniraju se tokom sledećeg gvozdenog doba (Doba pakla na zemlji).	Da Savršeno čiste duše pridružuju se Ozirisu na nebu u večnom životu.	Da Čiste duše sjedinjuju se sa silom stvaranja koja prožima univerzum. Reinkarnacija i patnja su naizmenični.	Da Čiste duše sjedinjuju se sa bogom tvorcem na nebu. Reč je o dušama koje su ranije živele na zemlji (Ilija). Nečiste duše mogu da pate i okaju grehe u Čistilištu (mesto gde se čisti od greha).	Da Savršeno čiste duše vraćaju se Bogu. Ostale putuju u Raj preko Podzemnog Sveta i Čistilišta i zatim se reinkarniraju na zemlji.
Vaskrsenje ili proročanstvo povratka?	Da Smatra se da je ponovo ustao nakon smrti na drvetu. Vratiće se opet kao bog Kalki, na kraju sadašnjeg doba.	Da Sveštenička stolica i hoklica; vratiće se opet.	Da Mada nema vaskresenja, isto kao Krišna koji će se, kao Višnu, reinkarnirati kao Kalki.	Da Posle tri dana vratio se u život. Prorekao da "će se vratiti opet".	Da Reinkarniran kao Ke Akatal Topilcin Kecalkoatl, deseti vek vladavine Tula.

Slika 85b:

Poistovećivanje sa pticom ili zmijom?	Da Poistovećen sa pticom garuda, polučovekom, polupticom, i zmijom beskraja, Amantom.	Da Nosio perjanu zmiju na čelu. *Kutija sa guščjim mesom* objašnjava da je nosio perje.	Da Dostigao prosvetljenje uz pomoć zmije *Makulinde.*	Da Pad čovečanstva (Adam i Eva), usled iskušavanja zmije.	Da Bio Kecalkoatl, „Perjana Zmija".
Poistovećivanje sa imenima?	Da „Krišna" znači „pomazanik" na sanskritskom. Učio da je život iluzija.	Da Dojilja se zvala Maja. Arhitekta Tutankamonove grobnice zvao se Maja.	Da Buda je sledeća inkarnacija Krišne, „pomazanika". Majčino ime je Maja.	Da „Hrist" znači "pomazanik" (kršten) na grčkom.	Da Kralj Maja (iluzije) učio da je život iluzija.
Činili čuda?	Da	Da Sadržaj grobnice=superljudski (iznad mogućnosti shvatanja savremenog čoveka.	Da	Da	Da Transformatori Maja su živa čuda.
Slična učenja?	Da	Da	Da	Da	Da
(Ljubav i čovekoljublje. Samokontrola. Dužnost. Bog. Karma. Čovekova duhovnost. Kvaliteti koji se dobijaju i prevazilaze. Čistota duše postiže se kroz žrtvu. Besmrtnost duše.					
Da li je metod učenja jasan ili sakriven (za izabrane, ne za mnoge)?	Da Kroz priče i alegorije (stvarajući slike u umu), za prave vernike, ali nevidljivo za nevernike.	Da Šifrovana supernauka Sunca u predmetima grobnice.	Da Kroz priče i alegorije.	Da Kroz priče i alegorije.	Da Kroz transformatore Maja (skrivene slike koje prikazuju priče).
Proricanje uništenja?	Da Na kraju gvozdenog doba 2000. n.e. Čiste duše vratiće se na zemlju u sledećem zlatnom dobu.	Da Uči da Sunce donosi cikluse katastrofe (skarabej broš i ostali predmeti) i da će 144.000 biti spaseno. Tutankamonovo telo bilo je 144-to po redu u sarkofagu.	Da Indirektno se poklapa sa Hinduskim verovanjem o četiri doba stvaranja.	Da Apokalipsa u Otkrovenju. Prvi će biti poslednji i poslednji će biti prvi. Blaženi će naseliti zemlju. 144.000 neće patiti. Ovo se može prepoznati u broju 144.000 zapisanom na njihovom čelu.	Da Svet uništen u ciklusima. Sledeće doba počinje 2012.n.e. Broj 144.000 pojavljuje se na čelu kralja Pakala u dešifrovanim transformerima. Brojčani sistem Maja ruši se nakon dostizanja broja 144 000.

Slika 85c:

DRUG! DEO

ČETVRTO POGLAVLJE

Sveta tajna

Veza sa NLO-om

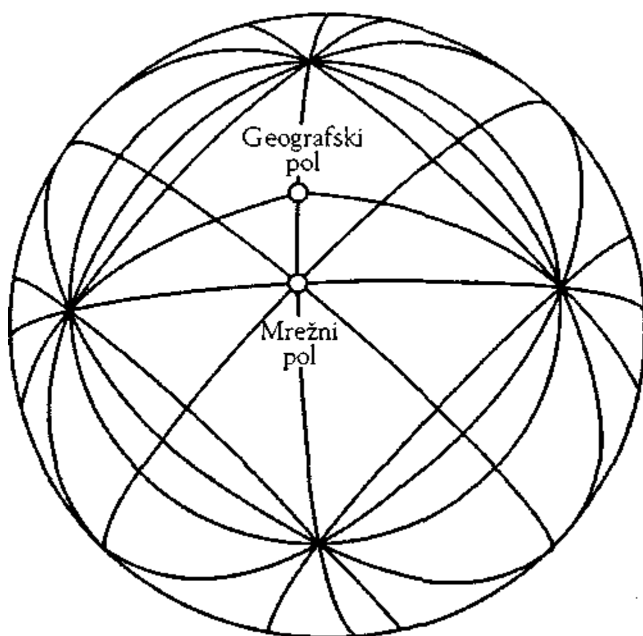
Kapetan Brus Keti leteo je za novozelandsku aviokompaniju vise od 25 godina.

Njegova priča počinje 1952. godine kada je ugledao čudnu letelicu na nebu iznad Mangere, u Oklandu. Ništa slično nije video ranije. Ispitivanja koja su usledila nisu uspela da objasne ovu anomaliju; u to vreme u vazduhu nije bilo poznatih meteoroloških balona niti civilnih ili vojnih aviona. Ostali koji su podelili iskustvo poverovali su u njegovu priču, potvrđujući da to nije bio nikakav trik za oči niti svetlosna zamka. Objekat, šta god bio, ostao je neidentifikovan.

Četiri godine kasnije, leteći na 2135 metara tokom mirne, vedre večeri, Keti se po drugi put susreo sa NLO-om. Let od Oklanda do Paraparauma u avionu DC3 bio je sasvim običan dok se jarkozeleni disk nije pojavio sa istočne strane na visini od 3050 metara. Pilot i kopilot zajednički su posmatrali letelicu dugačku 610 metara kako krstari nebom, ostavljajući dva polukružna traga za sobom. Na pola puta iznad moreuza Kuk Strejt, letelica je ispustila manji objekat i nestala. Putanja objekta ubedila je Ketija da je modulom verovatno rukovodilo neko inteligentno biće. Zatim je usledio svetlosni bljesak i disk je nestao sam od sebe.

Sledećeg dana usledila su nova prijavljivanja o velikoj eksploziji koja se dogodila visoko na nebu malo severnije od Nelsona. Udarni talas koji je pratio eksploziju uzdrmao je zgrade, izazivajući velika oštećenja na prozorima.

Zaintrigiran ovim prizorom, Keti je započeo dugogodišnje sistematsko osmatranje, skupljanje podataka i analizu o NLO-ima viđenim na području Novog Zelanda. Uskoro je sastavio šablon svih prijavljenih objekata koji su

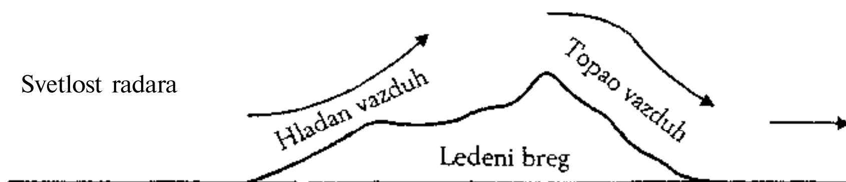
Slika 86: „Zemljina mreža" prikazuje varijacije u Zemljinom magnetnom i gravitacionom polju koju je utvrdio kapetan Brus L. Keti.

se po svoj prilici grupisali duž geometrijskih vazdušnih putanja. Ponašanje letelica takođe je odgovaralo šablonu:brzo približavanje, trenutno ubrzanje, geometrijsko kretanje i potom iščezavanje, iznenadno i neobjašnjivo kao i dolazak.

Analize su izazvale brojna pitanja. Zašto se uvek vide samo na specifičnim putanjama? Kakva to sila omogućava ovim letelicama da prkose zakonima fizike, bar kako ih mi shvatamo, da bukvalno iz jedne tačke naprave trenutno ubrzanje brzinom svetlosti? Da li je moguće da letelice osećaju i na neki način kontrolišu magnetna i gravitaciona polja Zemlje, poboljšavajući ovu vrstu kretanja? I, najvažnije, da li magnetna i gravitaciona polja Zemlje sadrže putanje, kao neke nevidljive linije, koje vanzemaljske letelice koriste kao moguće kapije tokom poseta našoj planeti?

Ketijevo istraživanje proširilo se na područje celog sveta. Po prvi put koordinirana kolektivizacija podataka o potvrđenim videnjima NLO-a sakupljena su na geometrijskoj mreži uzoraka koja je obmotavala Zemlju.

Da bi se ustanovila tačna lokacija utvrđene mreže, projektovane iz vazduha na površinu zemlje, bilo je neophodno pre svega odrediti njenu lokaciju na geografskoj mreži. Jedan od načina za to bila je upotreba serije

Slika 87: U određenim uslovima radar ska svetlost nije u mogućnosti da otkrije ledeni breg.

istovremenih matematičkih jednačina, gde se podudarnost izmedu njih događa samo na pravcu ukrštanja. Ketijeva jedinstvena jednačina uključivala je brzinu svetlosti, kao što je predvideo Albert Ajnštajn u svojoj *Teoriji relativiteta* (300 miliona metara u sekundi) i Isak Njutn u *Algoritmu za silu gravitacije* (Dodatak 5).

Keti je imao predosećaj za to da varijacije Zemljine gravitacije i magnetnih polja mogu biti glavni uzrok vazdušne mreže iznad njih. Grupisanju NLO-a, koja su pokazala takvo interesovanje za mrežu, svakako su mogle da koriste linije koje mreža uključuje pri navigaciji ili možda na neki način kontroliše diferencijalnu moć, nerazdvojnu unutar gradijentnih polja, kao izvor za pogon sopstvenih letelica. Njegovo ispitivanje sada se od NLO-a, za koje je bio siguran da postoje, usmerilo ka traganju za teoretskom Zemljinom mrežom koja je mogla da otkrije putanje gravitacionog i magnetnog odstupanja.

Njegove kalkulacije postale su sve složenije u potrazi za mogućim rešenjima. Uskoro je postalo jasno da je Ajnštajnova računica za brzinu svetlosti, podeljena na jedinice *metra,* bila dobra za prave linije izmedu dve tačke, ali veoma neadekvatna kada je u pitanju merenje kružnih funkcija Zemljine mreže. Da bi napravio lakše kalkulacije, pretvorio je Ajnštajnove računice u kružne funkcije, računajući razliku pokrivenu svetlom u *ugaonim stepenima* u sekundi (oko Zemljine površine) radije nego u *metrima* u sekundi.

Keti je takode shvatio, s obzirom na to da je svetlost elektromagnetna, da će na talase koji su se ukrštali na mreži uticati odstupanje u mreži magnetnih i gravitacionih polja.

Brodovi i niskoleteće letelice svesni su sličnog problema sa ledenim bregovima koji se ne pojavljuju uvek na radaru; sijanje radara u određenim uslovima može da skrene nagore usled približavanja hladnom vazduhu oko ledenog brega i opet da se vrati nadole usled toplog vazduha nakon što brod mimoiđe ledeni breg. Svetlost ne pravi kontakt sa ledenim bregom i ledeni breg zbog toga ne utiče na prijemnik radara da bi se prikazao na ekranu. Imajući to na umu, postaje jasno da brzina svetlosti, na Zemlji, ne može biti konstantna vrednost, kao što je pretpostavio Ajnštajn, zato što bi linije

mreže uzrokovale male varijacije svetlosnih talasa tokorn prelaska preko ukrštanja putanja, kao talas radara i ledeni breg.

Njegova nova kalkulacija pokazala je da brzina svetlosti iznosi 144.000 minuta ugla u sekundi (u jednom stepenu ima 60 minuta ugla) i da će brzina varirati oko ove brojke kada se svetlost bude ukrštala sa putanjama mreže. (Vidi sledeće knjige: *Harmonijski 33, Harmonijski 695, Puis univerzuma, Harmonijski 288, Most ka beskraju: Harmonijski 371244 i Harmonijsko ostajanje svemira* od Brusa L. Ketija.)

Pre nego što razmotrimo očigledne implikacije ove brojke, u pogledu na naše istraživanje, drugi su videli implikacije za sebe.

Ajnštajn je utvrdio da masa (m) može da se pretvori u energiju (e): na primer, ugalj može da izgori, oslobađajući toplotu i ostatak u pepelu. Uz to, pokazao je da veliki deo energije ostaje u pepelu i da ova energija ne može dalje da se oslobodi osim ako se atomi koji čine ostatak potpuno ne razbiju. Otkrio je da $e = mC^2$, što jednostavno znači da se energija (e) sastavljena iz količine mase (m) može izračunati uzimanjem atomske težine mase i njenim množenjem sa (njenom) brzinom svetlosti (C) u metrima (300 miliona metara u sekundi). Na taj način bi najveće oslobadanje energije (eksplozija) moglo da se postigne razbijanjem teških radioaktivnih atoma, pronađenih u elementima kao što su plutonijum i uranijum, jednih o druge dok se potpuno ne raspadnu. Tada se događa lančana reakcija među atomima, što izaziva ogromnu eksploziju. Na ovom principu funkcioniše atomska bomba.

Uputstvo za pravljenje atomske bombe je dostupno u svim bibliotekama širom sveta, i zvuči čudno da nijedna teroristička grupa još uvek nije uspela da napravi takav uređaj. Ketijev rad može da objasni zašto; pošto se brzina svetlosti (C) na Zemlji menja, vrednost e, u jednačini $e = mC^2$, takođe mora da se menja. Dakle, da bi bomba eksplodirala, prvo mora da se programira sa preciznim geografskim koordinatama određene mete. Uređaj zatim mora da se prilagodi tako da dozvoljava varijacije u brzini svetlosti (efekte Zemljine mreže); bomba zatim mora da se prenese na tačno mesto isporuke, a da pre toga ne eksplodira. Ništa slično se ne spominje ni u jednoj knjizi niti biblioteci. Katijeve kalkulacije pokazuju da atomska bomba ne može da eksplodira dok se ne isprogramira na ovaj način.

Generalno, efikasnost nezavisnog naučnog istraživanja može da se meri količinom interesovanja pokazanim od strane sila bezbednosti i ezoterijskih grupa, s jedne strane, i neproporcionalnog nedostatka interesovanja pokazanog od strane udruženja ortodoksnih naučnika prema radu, s druge strane. Ketijev dom je ispreturan i ozvučen. Telefon mu se redovno prisluškuje. Njega i članove njegove porodice prate, kontrolišu njihove aktivnosti i prispelu poštu. Udruženje naučnika ignoriše njegov rad, što navodi na to da je Keti zaista došao do velikog naučnog otkrića iako to

ne odgovara onima koji su zatvorenog uma i koji imaju nešto da sakriju. Međutim, činjenice ne prestaju da postoje samo zato što ih neko ignoriše.

Implikacije Ketijevih otkrića na naša istraživanja vise su nego značajna. Videli smo da je broj 144.000 uobičajen u mnogim svetskim religijama, posebno naglašavan u Otkrovenju, kod kralja Pakala i Tutankamona. Ketijeve brojke za brzinu svetlosti navode da se proročanstva Maja, Egipćana i Biblije, po pitanju broja 144.000, ne odnose samo na one koji će imati broj 144.000 ispisan na svom čelu, već i na one koji budu zračili svetlost (144.000) sa svojih čela. Osim toga, najčistiji u svim religijama kroz istoriju bili su oni prikazani kao ozračeni svetlošću iz svojih glava, nalik na oreol.

Životne teorije: zašto živimo, zašto umiremo i zašto tako mora da bude?

U *Superbogovima,* prikazao sam kako sve velike svetske religije veruju u pojavu reinkarnacije. Ovo, zajedno sa svrhom reinkarnacije, objašnjeno je uz pomoć tri teoretska modela koja prate dešifrovanje, tumačenje i razumevanje tajni drevnog plemena Maja, zajedno sa naučnim otkrićima koja opisuju: „Kako Sunce izaziva astrologiju", „Kako Sunce kontroliše bioritam", „Kako Sunce utiče na plodnost" i „Kako Sunce izaziva cikluse katastrofa i periodična globalna uništenja" (Dodatak 1).

(I) Teorija božanskog pomirenja

Prvi model koji ispituje suštinu postojanja. Zašto bi dobroćudni, milostivi Bog stvorio svet samo da bi ga uništavao na svakih hiljadu godina kroz cikluse katastrofa? I zašto bi stvorio sunce koje određuje ljudski karakter (astrologija) na takav način da ljudi rođeni u različito vreme automatski „vole" (ili ,,ne vole") jedni druge?

Da bismo odgovorili na ova pitanja potrebno je da se pozoverno na Sveto pismo. Religijske disertacije slažu se u tome da je hrišćanski Bog bio svetlost, da je Bog ljubav, da je Bog dobar. Jedina stvar bolja od Boga, bila bi samo još vise Boga. Dakle, cilj Boga, koji je stvorio univerzum, mora biti sopstveno uzdizanje, koje vodi do još veće univerzalne ljubavi i vise dobra.

Ova pojava potvrđuje božji cilj kao uzdizanje i u *Superbogovima* je nazvana „Teorijom božanskog pomirenja". Međutim, Sveto pismo takođe nam govori da je Bog stvorio čoveka po svom liku. Znamo da čovek ne može da se „uzdigne" ako ne žrtvuje deo sebe (sperma), dok žena ne može to isto ako ne žrtvuje jajašce. Iz toga proizilazi da Bog, koji je pretočio sebe u ljudski lik, ne može da raste dok ne žrtvuje deo sebe.

Povrh toga, Ajnštajnova formula $e = mC^2$ govori nam da energija (svetlost) može da se pretvori u masu (fizički univerzum). To znači da fizički univerzum može da nastane iz energije. S obzirom na to da je Bog

svetlost i da je u početku bio samo Bog, nešto od prve svetlosne energije moralo je da se pretvori iz energije u masu. Nakon toga, Bog je mogao da egzistira u dve dimenzije, duhovnoj (energija) i fizičkoj (fizički univerzum). U toj fazi procesa, originalna energija je manja nego što je bila na početku, zato što se deo energije pretvorio u masu.

(II) Teorija učestalog duhovnog spasenja; kako duša dospeva na nebo?

Drugi model, „Teorija učestalog duhovnog spasenja", objašnjava kako je svet nastao i kako je život evoluirao, počevši od „Teorije božanskog pomirenja".

Na samom početku, Bog (otac), čista elektromagnetna energija, odbacio je deo sebe (slika 88). Ovo se dogodilo kroz događaj, u savremenom svetu poznat kao „veliki prasak". Energija je postala masa, i fizički univerzum je počeo. Planete, stene, drveće, okeani, planine, cveće i sve ostalo u fizičkom univerzumu bilo je stvoreno. Ovo je trenutak kada je počelo „vreme". Pre njega, ništa se nije događalo; ništa se nije dogodilo pre bilo čega drugog, i ništa se nije događalo posle bilo čega; sve što je postojalo bila je elektromagnetna energija (svetlost), samo Bog. Kada je stvoren fizički univerzum, počeli su da se dešavaju događaji; neki pre a neki posle ostalih događaja. Vreme je otpočelo sa stvaranjem fizičkog univerzuma; ono ne postoji u duhovnoj dimenziji. Eto zašto telo stari, dok duša, unutra, ne stari. Oseća se isto i u osamdesetoj i u osmoj godini života.

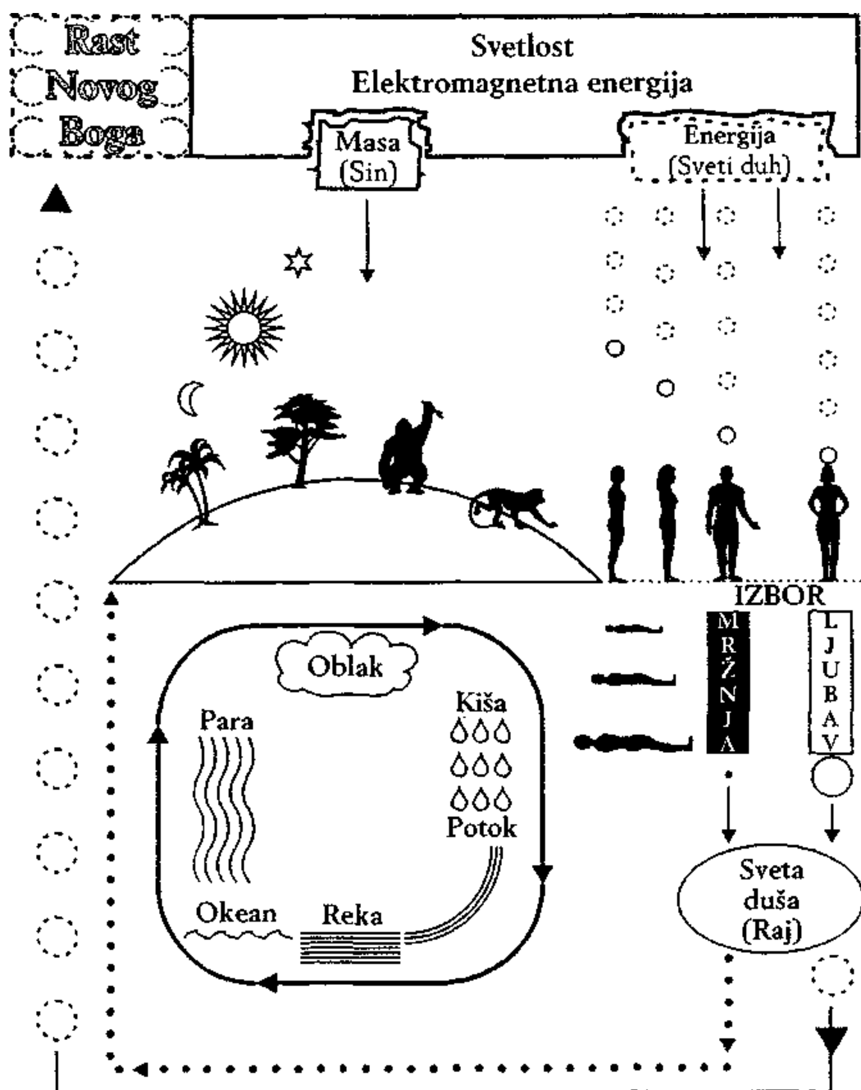
Sada, stvar preuzimaju priroda i evolucija.

Prva livena masa od praha i solarnih gena počela je da se hladi pre otprilike četiri biliona godina. Teži elementi kao što su gvožđe i nikal tonuli su u koru. Tanka kora počela je da se formira na površini Zemlje, i oblaci od metana, amonijaka i vodene pare pravili su atmosferu sa hladenjem i kondezacijom, povećavajući dalje stopu hladenja. Ultravioletna Sunčeva svetlost bombardovala je gasove u atmosferi, razbijajući ih u vodonik, ugljenik i azot. Veći deo lakših gasova, kao vodonik, iščezao je, ostavljajući za sobom azot i ugljen-dioksid.

Zivot je počeo sa prostim jednoćelijskim algama, praćen biljkama koje su apsorbovale ugljen-dioksid i oslobadale kiseonik, omogućujući razvijanje beskičmenjaka, sundera, morskih zvezda, algi, školjki i mekušaca. Njih je pratila oklopna riba - ona sa školjkama i Ijuskama - oko 440 miliona godina unazad.

Vulkanska aktivnost i zemljotresi izdigli su planine sa morskog dna; morski život izmileo je na zemlju i pridružio se već ustanovljenim gigantskim vilinim konjicima. Reptili su se razvili iz amfibija, a dinosaurusi su dominirali na zemlji pre otprilike 250 do 80 miliona godina.

Biolog Carls Darvin bio je jedan od prvih koji je opisao evolutivni proces kao prirodnu selekciju gde su najsposobniji napredovali na štetu

Slika 88: Putovanje duše je analogno kiši, koja se iznova rađa. Pročišćenje dolazi kroz ljubav i žrtvu. Čiste duše vraćaju se tvorcu. Kao rezultat toga tvorac raste. Nečiste duše vraćaju se na zemlju, pokušavajući ponovo da se pročiste.

slabijih. Kasnije je utvrđeno da je genetska mutacija, izazvana selektivnim množenjem, bila očaravajući pokretač u procesu selekcije, iako je takode poznato da genetske mutacije nastaju procesom jonskog zračenja, X-zračenja i gama zračenja, bilo da su proizvod ljudskog stvaralaštva, bilo da dolaze sa Sunca. (Kada zraci prođu kroz materiju, atomi na svom putu postaju uzrujani težeći ka frekvenciji zračenja. Elektroni u atomima mogu da budu toliko poremećeni da iskaču iz obično stabilne orbite, ostavljajući za sobom atom jona. Ovo je poznato kao hemijski visoko reaktivno, izazivajući povećanje enzimske aktivnosti koja može da preseče delove DNA, koja izgrađuje život, i na taj način izazove genetske mutacije. Slično tome, poznato je da magnetna polja izazivaju mutacije u ljudskim ćelijama, zvane fibroblasti, utičući na izgradnju razvojnog DNA tkiva.)

Jonsko i magnetno zračenje sa solarnog požara na površini Sunca i drugih izvora uticalo je na razvoj rodova izazivajući „mutacijske skokove" među vrstama. Ovo se odnosi na kvantne mutacije od žirafe do konja i druge kvantne mutacione anomalije koje je Darvin nonšalantno prevideo. Lokalizovanje jonskog zračenja, možda usled sudara dve radioaktivne komete iznad određenih geografskih tačaka na Zemiji, objašnjava zašto su neki majmuni, na prostorima pojačane radijacije, mutirali u čoveka, dok drugi nisu, i zašto je čovečanstvo mutiralo u varijante erne, bele i žute rase, što je Darvin takode prevideo.

Kako je rasla kompleksnost živih organizama, električna aktivnost unutar uma dobijala je razmere višeg napona. Na odredenom stepenu evolutivnog procesa, napon uma verovatno je porastao i prekoračio unutrašnja magnetna polja na Zemlji (kao što električna aktivnost izaziva interakciju solarnog vetra sa Zemljom). Izgleda da je ovaj mali ali sve veći napon počeo da privlači električnu energiju jednaku i suprotnu sebi, sa mesta iznad Zemljine atmosfere (nebesa). Napon u porastu unutar čovečjeg uma razvio je skonost ka „otkidanju" samog dela „božje" energije (koji je ostao u svom izvornom energetskom obliku), prateći veliki prasak, tek toliko da bi neutralizovao promene izmedu fizičkog tela i vanzemaljskog energetskog tela. U ovoj fazi može se red da je čovek stekao „dušu", deo božje energije. Ovo takode može da objasni zašto neki smatraju da niža bića, sa manjirn naponom uma, nemaju dušu.

Ovde je potrebno da naglasimo razliku izmedu fizičkih i metafizičkih svetova. Pravila fizičkog sveta su jednostavna: ako ja imam 1 funtu, i ti imaš 1 funtu, i ako ih razmenimo, onda ću ja imati 1 funtu i ti 1 funtu. Izgleda da ovo objašnjava činjenicu da u fizičkom svetu ne možemo da dobijemo nešto za ništa. Metafizički svet, doduše, nije isti: ako ja imam jednu ideju, i ti imaš jednu ideju; ja mogu da ti dam moju ideju i ti meni možeš da daš svoju ideju. Ja sada imam dve ideje i ti takođe imaš dve ideje. Dakle, možemo da udvostručimo svoje kreativno blago bez troškova.

Prenoseći ovo korak dalje, individualci mogu da uvećaju svoje „emotivno i duhovno" bogatstvo bez ikakvih troškova. Svi mesijanski

učitelji, kroz vekove, promovisali su etos „ljubavi prema bližnjem". Da li je moguće da, ako volim tebe, mogu da udvostručim svoj napon, svoju emotivnu i duhovnu energiju? Napon duše raste. Ova kreativna energija, kada bude oslobođena iz mog raspadnutog tela, može da se vrati svom izvoru, ispunjavajući tvorčev cilj rasta. Ovo će pomiriti božanski cilj rasta sa učestalim fizičkim uništenjem, sa potrebom da vraćamo pročišćenu energiju duše. Kad god se dogodi fizičko stradanje, pročišćene duše bi se vratile svom tvorcu. Stoga ima smisla što se svet periodično uništava jer za posledicu ima rast određene količine univerzalne ljubavi.

Videli smo kako se fizičko uništenje prilagođava kroz cikluse katastrofa izazvane suncem (Dodatak 1), i sada ima potrebu da se prilagodi pojavi reinkarnacije. Ako jedna osoba mrzi drugu, napon duše opada, dok ga mržnja iznutra izjeda. Napon duše ovakve osobe se iscrpljuje, kao pražnjenje baterije. Duša čiji napon je smanjen tokom fizičkog trajanja života, mora unutar tih okvira da se vrati na zemlju u trenutku fizičke „smrti", radi drugog pokušaja pročišćenja.

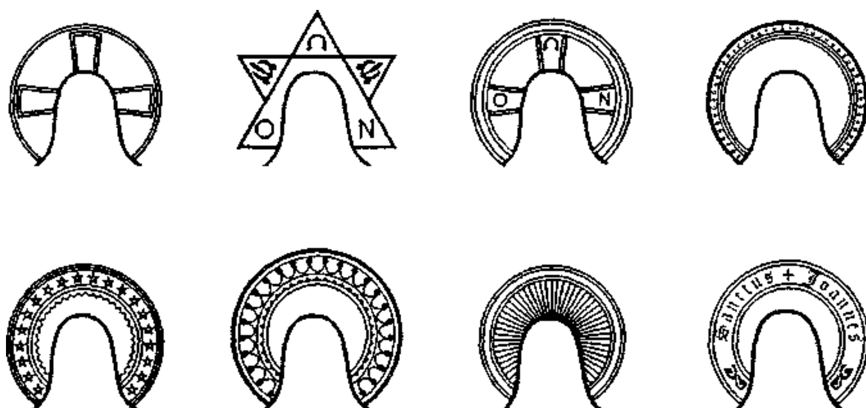
Reinkarnacija

Neverovatni Poklopac Palenke prikazuje mnoge scene koje pojašnjavaju proces reinkarnacije, prosvetljujući nas raznim de-stinacijama mrtvih. Svete knjige - bramanska Bagavadgita, budistička Damapada, hrišćanska Biblija - slično potvrđuju da će se duše koje su živele dobar život (koje su povisile napon uma) vratiti (ako je napon dovoljno visok) Bogu. Na ovaj način, Bog će uzrasti, ostvarujući cilj božanskog rasta. Cak i ako ove duše nisu dovoljno dobre da bi se vratile Bogu, posle jednog života na zemlji, sledeći put kada se budu ponovo vratile, radiće na povećavanju napona, koje će biti zdravije, bolje odgajano, bolje hranjeno, i imaće mnogo veće privilegije nego u prethodnom životu. Biće „nagrađene" za ljubav prema bližnjima u prethodnom životu.

Smanjen napon duše neće je vratiti Bogu u trenutku fizičke smrti, već će je automatski vratiti na zemlju pružajući joj još jednu šansu za pročišćenje, mada će tokom narednog života dušu sa smanjenim naponom privlačiti nizak napon, inferiornost, manje privilegovano telo, i tako će patiti zbog mržnje u prethodnom životu. Ove mogućnosti odgovaraju pojmu „karme", koja tvrdi da će svi gresi biti plaćeni ili u ovom ili u narednom životu.

Savršeno čiste duše, sveci koji nose oreole svetlosti, kojima svetlo zrači iz glave (oni sa brojem 144.000 zapisanim na čelu), u trenutku fizičke smrti će se, naravno, vratiti Bogu da bi iskusili nagradu večnog života.

Ovo znanje nije novo. Ilustracija 30a prikazuje Boga kao belog čoveka sa bradom kako u levoj ruci drži krst od sunca, stvarajući univerzum svojim dahom, solarnim vetrom. Solarni vetar ujedno stvara sazvežđa. Ovo je slikarsko predstavljanje astrogenetske teorije koja je detaljno opisana u

Slika 89: Oreoli oslikavaju energiju zračenja čistih duša i njihov dizajn varira u odnosu na stepen pročišćenja. Ovo su samo neki od hrišćanskih tipova oreola. Krug u okviru kog se nalazi krst nosili su samo Bog otac i Hrist.

Dodatku 1. Jedinstvena stvar je u tome da se ova slika *nalazi* na bojenom staklu prozora crkve u Hengrejv Holu, u Safolku, u Engleskoj, koja je sagradena oko 1550. godine nove ere. Neko je posedovao znanje u to vreme i zapisao ga na staklu za pokolenja.

Kolekcija keltskih krstova (ilustracija 30b, c, d i e) prikazuje strukturu Sunčevog magnetnog polja izdeljenog na sektore. Ilustracija 30d prikazuje pet Sunčevih doba kao pet spirala koje se uzdižu duž centralnog stuba. Spirale se naizmenično menjaju po dobima, prikazujući da se Sunčevo magnetno polje menja iz jednog u drugo doba. Ilustracija 30f prikazuje Raspeće na bojenom staklu; Hrist jedini nosi oreol koji sadrži sunčev krst, predstavljajući četiri magnetna polja oko sunčevog ekvatora. Ko god da je ovo dizajnirao, pre skoro 1000 godina, poznavao je tajnu nauku Sunca i istinsku božansku prirodu. Oreoli nižih smrtnika, kao što su svetitelji, ne sadrže Sunčev krst.

Tipovi oreola razlikuju se po stepenu čistote duše (ilustracija 31). Ovde, svaki svetitelj zrači svetlošću, svaki je pročistio svoj duhovni napon, ali to uvek ne znači da se u trenutku smrti sa sigurnošću vraćaju Bogu. Povratak u božanstvo zagarantovan je samo Hristu, čiji oreol sadrži sunčev krst.

Slika 88 poredi putovanje duše sa kapima kiše, koja se rada, egzistira jedan kratak period i potom umire. Tokom svakog životnog veka svaka kap kiše vidi sebe kao jedinku. Na „samrti", kišna kap se sjedinjuje sa ostalim kapima u potoku, potok se uliva u reku, a reka u okean. Okean isparava, oblaci se kondezuju i kišne kapi se ponovo rađaju.

Ovo je poruka superbogova.

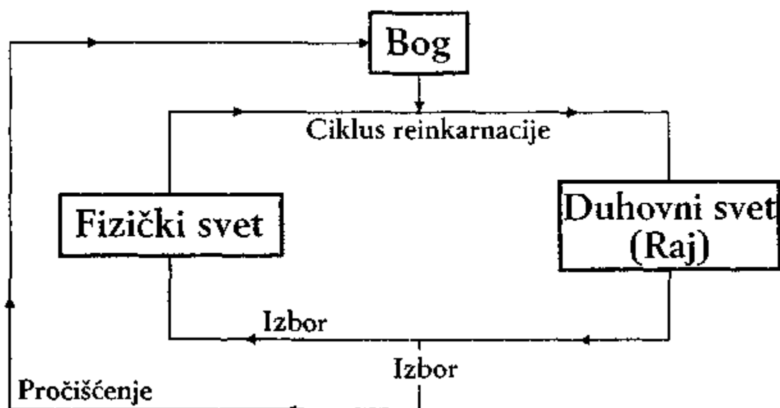
Detaljno o đavolu

Brojka Brusa Detija od 144.000 minuta ugla u sekundi za brzinu svetlosti otkriva još više. Ako je $e = mC^2$, onda, kada se e stavi u Ajnštajnovu jednačinu, postaje - m, matematički „znak" (predispozicija mase) mora biti jednak i suprotan (prosto pravilo algebre). Dakle, da je Bog odbacio plus 5 napona pozitivne energije, ono bi se pretvorilo u minus 5 volti mase. (Nivoi napona ovde se koriste samo da bi približili objašnjenje pomenutih principa.) Bog će uvek nazad privlačiti masu po prirodnom pravilu po kojem se suprotni polariteti privlače (kao što severni magnetni pol privlači južni magnetni pol). Ovo je jedan od razloga zašto ljudi kroz istoriju tragaju za Bogom. To znači da, ako Bog predstavlja dobro (pozitivno), onda je masa loša (negativna). Stoga fizički svet, i sve u njemu, mora biti loš, što znači da je ovaj fizički svet koji vidimo oko sebe u stvari pakao.

Da je tako pojašnjava Ketijeva cifra od 144.000: 144.000 minuta ugla jednako je 6.66 obrtaja Zemlje. To prosto znači da u jednoj sekundi svetlost putuje 6.66 puta oko Zemlje (144.000 podeljeno sa 60 (minuta) podeljeno sa 360 (stepeni) jednako je 6.66 obrtaja). Ovo potvrduje da Zemlja, i sve na njoj (fizički svet), mora biti đavo, zver. Po rečima Sv. Jovana u Otkrovenju, kralja Pakala na dešifrovanom Poklopcu Palanke i Tutankamona u riznici njegove grobnice 666 je „zver". Znači da je telo đavo, 666, a Bog duša odnosno svetlost (144.000). Da li bi trebalo da nas iznenadi to što nam je teško da volimo svog bližnjeg? Telo i njegova čula vode nas u iskušenja. Telo je ono koje „želi". Želja vodi ka frustraciji (ne može svaka želja da se ispuni). Ovo dalje vodi ka besu, bes ka obmani, a obmana ka destrukciji sebe i ostalih. Duša pati zbog telesnih želja i tokom sledeće inkarnacije, telo pati zbog onoga što je iskusila duša.

Gore pomenuti proces pročišćenja je, naravno, uprošćen.

Razlog tome što je mehanizam duhovnog iskupljenja obeležen kao „učestao" jeste taj što je potrebno mnogo ciklusa reinkarnacije pre nego što duša dostigne savršenu čistotu. Mehanizam sam po sebi diktira da ovo mora da ide tim tokom. Uzmimo na primer dušu od +5 volti. Nju prvenstveno privlači telo od -5 volti. Zamislimo da određena osoba teži ka svetiteljstvu tokom svog života. Njen napon će porasti na (recimo) + 10 volti. Medutim, da bi dostigla Boga, morala bi da poraste na (recimo) + 100 volti i da zrači svetlost. Dakle, u trenutku fizičke smrti duša se vraća na zemlju radi još jednog pokušaja pročišćenja. Ovoga puta ona se vezuje za telo od -10 volti, dakle za dvostruko veću vrednost tela nego pre. Ovo telo je dvostruko zdravije, jače, lepše i inteligentnije, rodeno u porodici koja je bogatija. Duša će sada iskusiti privilegovan život, ne sećajući se apsolutno ničega iz prethodnog života. Možda će nova osoba živeti u palati, okružena luksuzom i slugama, držaće je kao malo vode na dlanu i nikada

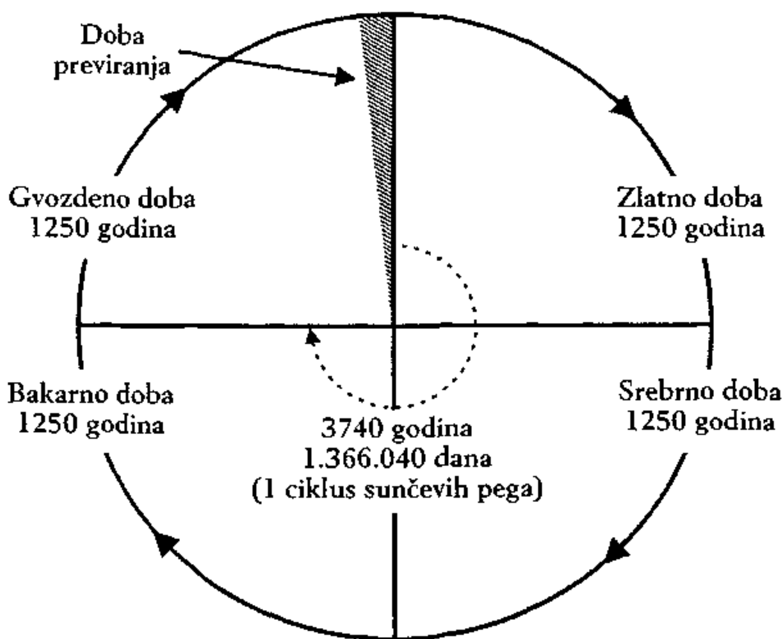

Slika 90: Tri sveta

neće okusiti patnju. Možda će prezirati siromašne i loše se odnositi prema siromašnijima od sebe, ne znajući za bol koji nosi patnja, za ugnjetavanje, za greh ili prezir. Ovo, tokom novog fizičkog života, troši napon duše, koji u trenutku smrti pada na, recimo, +4 volta. Postoji jedna biblijska mudrost koja kaže: „Lakše je kamili proći kroz iglene uši nego bogatom ući u carstvo nebesko" (Matej, XIX, 24).

U sledećem (trećem) životu, duša od 4 volta će se vezati za telo od 4 volta. Ova siromašna duša će patiti, potrošiće ceo svoj život u ropstvu, odbacivana od strane privilegovanih. Telo će stradati, i osećati neprestan bol. Takvo stanje izazvaće skromnost, saosećajnost, sažaljenje i razumevanje. Do kraja života napon duše će porasti do, recimo, 9 volti. U sledećem životu duša će opet biti bogata.

Pravila reinkarnacije dokazuju da se bogati vraćaju kao siromašni a siromašni kao bogati. Scene sa Neverovatnog Poklopca Palenke (ilustracija 12 i 13) govore nam da se beli čovek sa bradom, Kecalkoatl, reinkarnirao kao crni čovek Olmek. Tutankamon nam na slici povorke belih ljudi sa bradom prosarane Nubijcima, prikazane na hoklici, poručuje da se on takode reinkarnirao kao beli čovek sa bradom i da će sledeći put biti crni čovek. Njegova dva imena pojavljuju se na naslonu Svešteničke stolice. Kip od abonisa izvan Pogrebne sobe prikazuje ga u njegovoj sledećoj inkarnaciji kao crnog čoveka. I Biblija upozorava. . . .i mnogi koji su prvi biće poslednji, i poslednji biće prvi" (Matej, XIX, 30). Dešifrovana blaga plemena Maja i Egipćana navode na to da se bogati ljudi reinkarniraju kao siromašni a siromašni kao bogati. Crni ljudi reinkarniraju se kao beli ljudi a beli kao crni. Debeli ljudi reinkarniraju se kao mršavi a mršavi ljudi kao debeli, i tako dalje.

Slika 91: Četiri doba

Izgleda da je jedini način dospevanja na nebo taj da čovek postane superbogat i odrekne se svog bogatstva u korist siromašnih i manje bogatih, što je zapravo asketski način života po ugledu na Hrista ili Budu. Kao da smo upali u zamku pokretnih stepenica u visokoj zgradi; u prvom životu idemo gore, u sledećem dole, zatim opet gore, onda opet dole, do večnosti.

Mudar čovek, nakon celoživotnog razmišljanja, iskustva, mira i učenja, može otkriti ovo tajno znanje za sebe. Međutim, postoji jedna stvar koja prepoznaje svrhu i štetnost života, i druga stvar koja priprema dušu za pročišćenje i beg iz beskrajnog kruga reinkarnacije i patnje. Za ovo je potrebno vreme; da bi se dostiglo samo znanje, potrebno je mnogo vremena koje isključuje takve pripreme u jednom životu. Fraza „... napustite svaku nadu, vi koji ulazite,..", iz Danteovog *Inferna,* mogla bi da bude presudna; možda ne postoji beg iz ovog pakla u jednom životu. Ali kada bih znao da ću se reinkarnirati, mogao bih da zapišem svoje znanje i sačuvam ga na sigurnom mestu. Sledeći put (u slučaju da bude na drugom mestu) mogao bih da počnem tamo gde sam završio. To bi mi dalo vremena, budućeg vremena, da očistim svoju dušu i pobegnem. Napon moje duše bi porastao čak do 10 volti, umesto da idem nizbrdo, naizmeničnim životima. Ovo je, naravno, uprošćeno objašnjenje mehanizma, ali, kao što ćemo uskoro videti,

objašnjava zašto su stari narodi šifrovali svoje svete tajne u arhitekturu svojih piramida i u svoja blaga.

Ciklus uništenja od 5000 god.

Stari Bramani i Maje objašnjavaju da je civilizacija na zemlji ciklična i samodestruktivna.

Za Hinduse i Maje postojala su tri sveta: božji svet, duhovni svet i fizički svet (Maje su pod duhovnim svetom smatrale ,,raj", različita staništa mrtvih), što odgovara procesu reinkarnacije.

Na početku, dve savršeno čiste duše (visokog napona) sišle su iz duhovnog sveta i uzele telesni oblik. Ovo je bilo zlatno doba, kada je nebo nastalo na zemlji. Uskoro, božanski par je stvoren, i njihovi naslednici umnožili su se na hiljade. Nakon 1250 godina, njihov broj dostigao je tolike razmere da zemlja, u toj oblasti, više nije mogla da im omogući osnovne namirnice - voće, povrće, žitarice i korenje - da bi održali populaciju. Prva velika porodica počela je da se deli i migrira, i po prvi put u ljudskoj istoriji, tuga (suze) se prolila po zemlji.

Potomci su putovali u daleke zemlje, prilagođavali se novim sredinama. Ovo je bilo srebrno doba. Život je bio dobar, mada ne tako dobar kao u zlatno doba. Posle još 1250 godina, rasute porodice patile su usled lokalizovanog jonskog zračenja koje je uzrokovalo diferencijalne genetske mutacije (originalni iznos ovde je uvećan da bi se pretvorio u supernauku superbogova.) Prve porodice počele su da se dele u etničke grupe. Narod više nije video sebe kao braću i sestre. Umesto davanja, dobra su se kupovala i prodavala. U isto vreme povećana uslovljenost hranom nije uspevala da ispuni sve veće zahteve stanovnika, koji su pribegli sistematskom ubijanju divljih ptica i životinja da bi povećali unošenje proteina.

Onda je usledilo bakarno doba uz povećano nadmetanje oko izvora. Divlji život se smanjivao, stvarajući potrebu za ograđivanjem na zemlji i za uzgojem životinja radi ishrane. Nacije su između sebe utvrdile granice. Sukobi među zemljama su rasli i počeli su ratovi. Na zemlji je po prvi put viđeno ubijanje ljudi.

Zatim je došlo gvozdeno doba. Ratovi su eskalirali. Ideologije su se polarizovale u kapitalizam i komunizam. Napredak u nauci i tehnologiji promenio je društveni lik. Sve bolje komunikacije omogućile su kontakt među ljudima, izazivajući porast pratećih konflikata, ozlojeđenosti, želje, pohlepe, zavisti i sebičnosti. Zagađenost, kroz sagorevanje hidrougljenika i uništavanje prašuma, dovelo je do globalnog zagrevanja. To je bio pakao na zemlji. Zatim veliki požari, koje su superbogovi prorekli, zemlju su doveli u poslednje godine ciklusa „doba previranja" (doba haosa i bezumlja). Sunce ukida svoje magnetno polje; neplodnost, suša, stradanja i uništenja potresaju svet do temelja. Sva tela umiru. Nekolicina čistih duša (koje

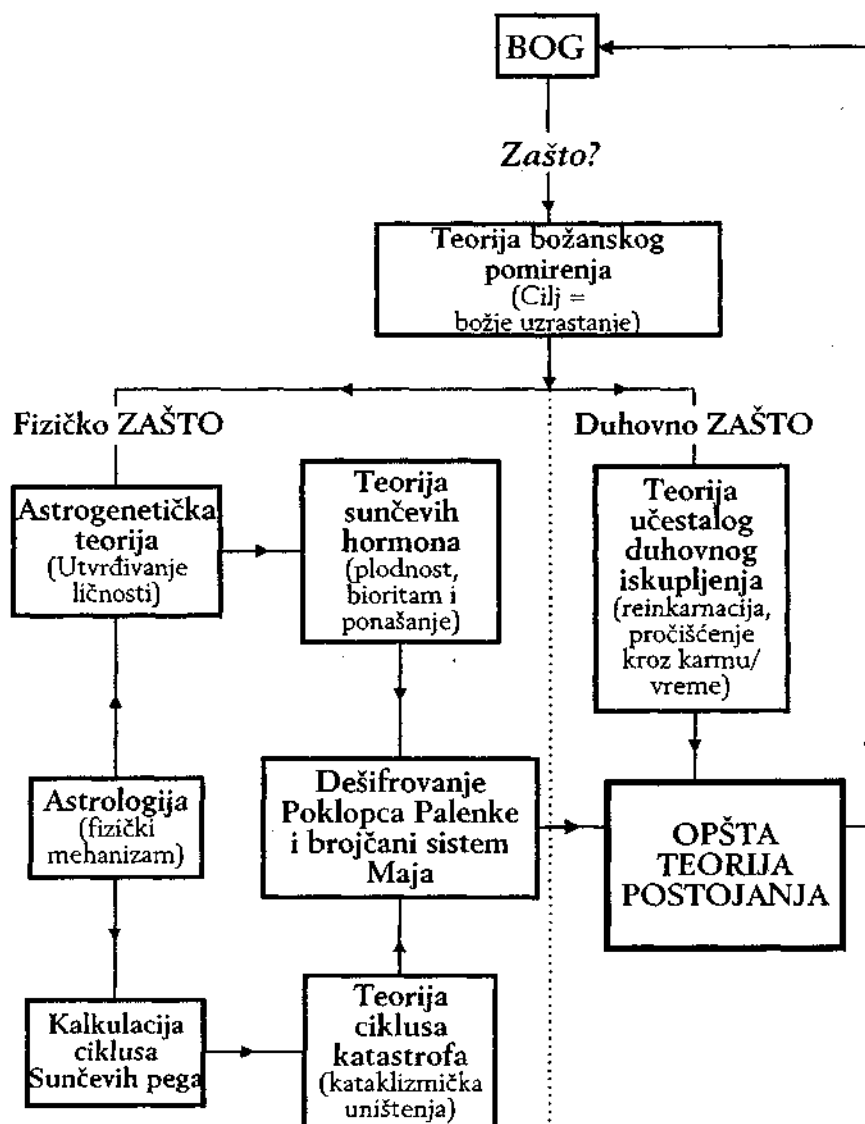
zrače svetlost sa svojih čela) odlaze na nebo. Ostali idu u duhovni svet i reinkarniraju se opet tokom narednog Sunčevog magnetnog preokreta 3740 godina (1.366.040 dana) kasnije, da bi još jednom iskusile život sledećeg gvozdenog doba, doba pakla na zemlji. Delimično čiste duše ubrzavaju kroz duhovni svet reinkarnirajući se skoro odmah u sledećem zlatnom dobu, doživljavajući nebo na zemlji.

U prethodnom dobu, mudre (delimično čiste), savesne mogućnosti reinkarnacije preuzele su mere predostrožnosti sačuvavši svoje tajno znanje na sigurnom mestu u strukturama koje mogu da odole zubu vremena (piramide), tako da sledeći put, u sledećem životu, ponovo mogu da otkriju svoje znanje. Graditelji piramida nisu ih gradili da bi ih tamo neko otkrio 3740 godina kasnije. Pravili su ih za sebe, da bi ih ponovo otkrili. Konačni model (slika 92) sjedinjuje ove tehnike.

(III) Opšta teorija nastanka

Godine 1986, astrogenetika je objasnila kako Sunce određuje karakter čoveka kroz genetske mutacije i trenutak začeća. Mutacije koje su u korelativnom odnosu sa astrološkim verovanjem pokazuju da Sunce uzrokuje razlikovanje karaktera na osnovu meseca i godine, odgovarajući zapadnoj astrologiji Sunčevih znakova na kraći period (mesečno) i kineskoj astrologiji na duži period (ciklus od 12 meseci). U isto vreme, poznato je da mehanizme bioritma, nostalgije i navigacije nižih bića pokreću hormoni usled varijacija Sunčevog zračenja. Godine 1989, kalkulacija trajanja ciklusa Sunčevih pega pokazala je da Sunčeve pege i promene Sunčevog magnetnog polja izazivaju katastrofalna uništenja na Zemlji. Iste godine, astrogenetička teorija je ponovo napredovala otkrivši da je zračenje Sunca u korelativnoj vezi sa mesečnom proizvodnjom folikula i stimulativnih hormona kod žena, i na taj način, ona reguliše menstrualni ciklus i plodnost kod žena. Ovo izaziva porast i pad civilizacija na zemlji. Godine 1993, prvo izdanje knjige *Neverovatni Poklopac Palenke* pojasnio je da je kralj Pakal, vođa plemena Maja, svoj narod učio ovoj nauci pre vise od 1250 godina u džunglama Meksika. Sifrovao je tajne života, smrti i univerzuma u blago svoga naroda za buduća pokolenja. Priče iz tog blaga objašnjavaju proces reinkarnacije, naglašavaju zagrobni život, raj i suštinu duhovnog pročišćenja za kojim čovek teži kroz istoriju, zajedno sa svetim tajnama koje govore o tome kako se čistota duše postiže kroz mehanizme učestalih duhovnih iskupljenja, kroz karmu i vreme. Sve ovo zajedno objašnjava misteriju misterija, izjednačavajući suštinu života sa ciljem božanskog rasta kroz čoveka. To opet objašnjava razloge zašto živimo, zašto umiremo i zašto patimo na zemlji. Opšta „teorija stvaranja" ništa ne prepušta slučaju. Tvorac nije prevideo ništa u svom gigantskom kreiranju; neprestan priliv beba bio je osiguran zadovoljstvom vođenja ljubavi. Fizičko telo stvoreno je da raste, zahtevajući hranu za obnavljanje energije. Da bi kupili hranu,

Opšta teorija postojanja

Slika 92:

ljudi su morali da se muče, odnosno da „rade", povećavajući individualne kontakte, a s tim i moguće konflikte i bol.

Astrologija je utvrdila razlike među karakterima, a ovo je dalje utvrdilo da ljudi veći deo svog vremena provode svađajući se. Bolje je da se ljudi ne slažu (na taj način „potencijalne samoubice" nikada ne bi mogle da ubede kompletnu populaciju da se ugledaju na njih), čime obezbeđuju nastavak života, za mnoge, u večnosti.

Normalne genetske mutacije (kada se spoje sperma i jajašce) utvrdile su da su biološki naslednici stvoreni po liku svojih bioloških roditelja, omogućujući biološkim roditeljima da prepoznaju svoju decu među ostalima. (Kada bi sva deca bila identična, roditelji bi mogli greškom da vole komšijsku decu, sa ubeđenjem da su njihova, i tako greškom dođu u raj.)

Mehanizam „vremena" je utvrdio da ljudi sazrevaju, stare, razbole se i umru, dok bi karma obezbedila da oni koji pate prime svoju nagradu, a oni koji su grešili plate za svoje grehe, bilo u ovom ili u narednom životu.

I konačno, ciklusi katastrofa izazivaju periodična globalna uništenja, obezbeđujući učestala pokajanja kroz pročišćenje duše.

Razlog za tajnost

Zatvorenik bi bio uhvaćen u tajnom prolazu, u pokušaju da pobegne iz zatvora, kada bi svoju tajnu podelio sa ostalim zatvorenicima, jer bi time izazvao stampedo i masovni egzodus. Mnogo je bolje sačuvati tajnu, iskrasti se tiho i neprimećeno. Ovo je razlog zašto su stari narodi sifrovali znanje i mudrost u svoja blaga. Kada bi svako spoznao da je život pakao, svi bi pokušali u isto vreme da pobegnu iz njega. Svako bi mogao da očisti svoju dušu i istovremeno se vrati Bogu, što bi pobilo uslove opšte teorije stvaranja. Bog bi uzrastao, ali samo jednom, što je analogno trošenju dobitka, umesto da investira u dobitke i potroši nešto interesa. U ovakvom scenariju ne bi bilo novih beba, što bi eliminisalo dugoročan cilj neograničenog božjeg rasta.

Svrha večnog života je večno uzrastanje Boga. Katolička crkva to zna. Zašto bi inače crkva bila protiv kontracepcije, s jedne strane, i protiv abortusa s druge? Nije baš najjasnije. Svakako, stav protiv abortusa razumno poziva na kontracepciju? Ali ovo bi umanjilo priraštaj beba a samim tim i božanskog cilja.

Nije u pitanju samo crkva. Znaju to i tajna ezoterijska društva. Slobodni zidari šifrovali su samo za sebe isto znanje u vidu tajne geometrije sačuvane u crkvama srednjovekovne Evrope.

Sada postojanje ima nekog smisla, jer možemo da shvatimo zašto je svet stvoren ovakav kakav jeste, zašto živimo, zašto umiremo i zašto tako mora da bude.

Ovo je tajna Maja, Egipćana i masona.

PETO POGLAVLJE

Iza zida tišine

Tajna društva

Naravno, tajna društva podižu sumnju i izazivaju špekulacije među autsajderima. Osim toga, ako ovi ljudi nemaju šta da kriju, zašto se uopšte kriju iza vela tajne? Zašto zaključavaju vrata?

Drugi idu još dalje, verujući u to da su tajna bratstva zajednički odgovorna za svetske bolesti, da kuju zavere radi sticanja još većeg bogatstva za sebe na račun društva uopšte. Mali broj posmatrača ceni to što članovi bratstva vide sebe kao filozofe i ezoteričare, kao vodiče kroz znanja starih naroda, odabrane u okviru svoje loze da čuvaju „sveti gral" božanskog znanja koje su im zaveštali njihovi praoci. Drže to u tajnosti prosto da bi zaštitili i svoje znanje i sebe od podsmeha i poruge: „Ne dajte svetinje psima; ne bacajte bisere svoje pred svinje, da ih ne pogaze nogama svojim, i okrenuvši se ne rastrgnu vas" (Matej, VII, 6).

Autor Roland Piterson, u svojoj knjizi *Svi su u pravu,* dodaje: „Određeno znanje može da bude destruktivno u rukama onih koji su moralno nepripremljeni - destruktivni po sebe i ostale."

Kao što smo videli, sakrivanje je bila Tutankamonova omiljena opcija. Hrist je, 1350 godina kasnije, ovako govorio svojim učenicima: „Varna je dato da znate tajne Carstva božijeg, a ostalima ostaju priče, da gledajući ne vide i slušajući ne razumeju" (Luka, XIII, 10). Sedam stotina i pedeset godina posle ovoga, kralj Pakal je nastavio staru tradiciju, šifrujući tajne u blaga transformatora Maja, obezbeđujući na svoj način da oni ostali „gledajući ne vide".

Videli smo da je sakrivanje u prošlosti bilo od suštinske važnosti za prilagođavanje mehanizmu božanskog pomirenja, a s tim i večnog postojanja. Međutim, večna egzistencija je večna samo unutar cikličnosti ugrađenih

mehanizama katastrofalnih ciklusa, koji periodično uništavaju i čiste svet. Maje, Knjiga Otkrovenja i indijska Bagavad-Gita slažu se u tome da se sadašnji kosmički ciklus bliži svom kraju i da ulazimo u doba previranja. Spoznajom ovoga, postaje jasno da suštinska potreba za tajnošću vise ne može da bude opravdana. No, nije uvek bilo tako. Malom broju je dato da poseduje znanje i prenese ga kroz generacije, omogućujući neprestan protok čistih duša sa božanstvom u svakom dobu. Ovo je izazvalo pojavu tajnih društava. Manli P. Hol *(Tajna učenja svih epoha)* komentariše ovako:

> Kada je rulja na vlasti, čovekom upravlja neznanje; kada je Crkva na vlasti, čovekom upravlja sujeverje; a kada je država na vlasti, čovekom upravlja strah. Da bi ljudi mogli da žive zajedno u harmoniji i razumevanju, neznanje mora da se pretvori u mudrost, sujeverje u prosvetljenu veru, a strah u ljubav. Uprkos izjavama koje se sa ovim kose, slobodno zidarstvo je religija koja nastoji da ujedini Boga i čoveka podizanjem njegovih štićenika na nivo svesti gde će jasno moći da vide funkcionisanje velikog tvorca univerzuma (Boga). Iz epohe u epohu, vizija savršene civilizacije smatra se idealom čovečanstva. Na sredini te civilizacije trebalo bi da stoji moćni univerzitet, gde će i svete i svetovne nauke koje se tiču misterija života moći da studira svako koga zanima filozofski život. Ovde nema mesta za veru i dogmu; površni će biti sklonjeni, a sačuvani će biti samo oni koji vrede. Svetom će upravljati njegovi najprosvetljeniji umovi, i svaki će zauzimati poziciju za koju je najviše predodređen.
>
> Veliki univerzitet biće podeljen na stepene; prijave će se vršiti putem prethodnog ispita ili ceremonijom uvođenja. Čovečanstvo će se ovde upućivati u najsvetije, najtajnije i najistrajnije od svih misterija.

Templari

Niže kotirani masoni veruju da njihov pedigre datira od templara, još iz vremena kasnih krstaških ratova na Bliskom istoku. U to vreme, papa Klement V i francuski kralj Filip IV uplašili su se porasta popularnosti, bogatstva i moć templarskih vitezova, i odlučili da ih unište.

Godine 1308, kada se Žk de Molej, veliki majstor reda, spremao za ekspediciju da osveti nepravdu i nesreću koju su načinili hrišćani na Istoku, papa, kome su templari dugovali duhovnu vernost, namamio je de Moleja i nekolicinu vitezova u Francusku.

U početku učtiv prijem uskoro se pretvorio u zlobne optužbe za jeres, osuđujući svete obrede reda. Zajedno su strpani u zatvor i mučeni. Drugog maja 1312. godine, papa je ukinuo red templara po celom svetu. Žak de Molej, njegov prvi oficir Gaj od Overna i njegovi sunarodnici spaljeni su živi po naređenju nadbiskupa Sansa, 18. marta 1314.

Žak de Molejovo jadikovanje na lomači postavilo je njegovog naslednika Johana Markusa Larmenija za novog velikog majstora bratstva. Zajedno sa grupom pristalica, krenuo je na sever, daleko od progona, odbegavši sa Robertom Brusom u Škotsku, i 1314. godine, pod maskom vernosti Brusu, osnovao red slobodnih i priznatih masona škotskog obreda.

Drugi templari otišli su u Portugaliju da bi nastavili svoj red, prihvatajući novu titulu hristovih vitezova. Ovaj pokret pobornika više katoličke pripadnosti slobodnih zidara jačao je na tlu Evrope, učvršćujući se medu ezoterijskim društvima kao što su savremeni „vitezovi Kolumba".

Ovaj izveštaj o razvoju slobodnih zidara objašnjava jedan od rituala koji se danas izvodi u njihovim ložama: inicijacija primanja u slobodne zidare koja uključuje ubadanje bodežom kroz vazduh s ciljem da se osvete de Molejevim ubicama. Takođe objašnjava razloge zašto proučavanje Biblije čini jedan od kamena temeljaca savremenih slobodnih zidara, koji se poistovećuju sa religijskim srodstvom. Ono što ne uspeva da objasni to je zašto su tavanice masonskih loža ukrašene zvezdama i planetama, ili zašto su podovi popločani crno-belim kvadratima, ili zašto masonska članska karta ima dva stuba, jedan u dorijanskom i jedan u korintskom stilu, dok se u pozadini nalaze drevni hram i velika egipatska piramida. Ništa od toga ne predstavlja direktnu asocijaciju na kamenare; kakav ceremonijalni značaj imaju kamenarova pregača, malj, dleto, libela, kompas, pribor za merenje i visak? Zašto se loža upoređuje sa košnicom? I zašto masoni poštuju broj 9, heksagon (šestougao), pentagon (petougao) i sunce?

Priča o Zaku de Moleju svakako može biti zasnovana na činjenici, ali ne uspeva da objasni pravu prirodu, poreklo i cilj slobodnih zidara, što ostaje dobro čuvana tajna za sve osim za većinu starih inicijatora.

Mnoge knjige su pročitane u nameri da se objasni paradigma slobodnih zidara. Nijedna nije uspela dosledno da ih približi. Neke su, bez sumnje na nivou, napisane, ali nikada nisu izdate. Sklonjene su pred jednom od mnogih prepreka koje su postavili izdavači, distributeri, prodavci knjiga, revizori, advokati pa čak i poreznici, sve sami pripadnici bratstva spremni da sačuvaju svoje tajne.

Jedna od malobrojnih istaknutih publikacija koja je uspela da probije mrežu i izbije u javnost bila je knjiga *Bratstvo,* autora Stivena Najta, iako se fokusira više na senzacionalni korupcijski uticaj slobodnih zidara, kao što to čini većina istraživačkih štiva, nego na božansku prirodu slobodnih zidara.

Autor knjige u prologu piše ovako:

> Postoji dokaz koji navodi na to da su (kapetana Vilijema) Morgana, koji je otkrio određene masonske tajne u svojoj knjizi *Razotkriveni slobodni zidari* (1826), kidnapovali i ubili masoni (u Americi)... Postoje pretpostavke da su Mocarta, koji je bio mason, otrovali članovi bratstva, navodno zbog izdaje masonskih tajni u *Magičnoj fruli...*

Konačno, 1888. godine, ubistva Džeka Trboseka u istočnom Londonu bila su izvršena na osnovu masonskih rituala.

Stiven Najt, čije pravo ime je bilo Svami Puja Debal, umro je na misteriozan način dve godine nakon izdavanja knjige.

S obzirom na rečeno do sada, zdrav razum nalaže da su dobri slobodni zidari dobri, a da su zli slobodni zidari zli.

Sasvim je izvesno, iz dešifrovanih predmeta Tutankamona i kralja Pakala da su slobodni zidari počeli sa radom u najranija vremena, mada naziv „slobodni zidari" nije skovan da bi označio pokret. U ono vreme takvi tragači istine su najbolje opisivani kao ezoteričari.

Prvi znaci masonerije

Raniji znaci pojavljuju se oko 2500. pre nove ere sa pojavom prvih poštovalaca sunca u Egiptu. Njihovo božansko superznanje omogućilo im je da konstruišu piramide, a sa piramidama pojavio se prvi zagonetni dokaz njihovih monoteističkih težnji ka obožavanju sunca. Svesni prave prirode života, mehanizama božanskog pomirenja i učestalog duhovnog iskupljenja, reinkarnacije i beskrajnog ciklusa patnje, rođenja, smrti i ponovnog radanja, oni usađuju svete tajne u kamen za pokolenja da bi ih ponovo otkrili u budućim inkarnacijama. Okna Velike piramide pokazuju na put večnog života, na ponovno rađanje medu zvezdama, dok oblik piramida sam po sebi sažima sveobuhvatno prisustvo i moć sunca. Orijentacije njihovih hramova u Tebi, obožavanje Apisa bika i Amona ovna, skrivaju tajne neba, dok zakopavaju svoje mrtve ispod Mlečnog puta. U isto vreme nedostajući završni kamen na Keopsu i Mererukova piramidna suknja, sa svojim svevidećim okom, zajedno pojašnjavaju prirodu samog Boga. Nije iznenađujuće to što su ove simbole, prirodno, usvojili ezoteričari da bi ono neobjašnjivo objasnili sopstvenoj vrsti, i naravno sebi u budućnosti.

Doba piramida je došlo i prošlo, zaključavajući znanje u spomenike, iskrsavajući ponovo tokom osamnaeste dinastije sa pojavom Ehnatona i Tutankamona. Obožavanje sunca opet je cvetalo, i Tutankamon je ponovo šifrovao iste tajne u sopstvena blaga.

Sveti broj obožavanja sunca jeste 9, najveći broj koji se dostiže pre nego što se postane jedno (10) sa tvorcem. Upravo zato je Tutankamon sahranjen u slojevima od devet kovčega. Upravo zato su piramidne suknje dve statue koje čuvaju ulaz u Pogrebnu sobu trougaone (osnova 3), dok piramidalna Merkurova suknja sa svevidećim okom ima osnovu od četiri strane. Poruka sakrivena ovde jeste ta da bi broj 3 trebalo podići na kvadrat, što iznosi 9. Smatra se da su slobodni zidari, iz razloga koje ćemo tek videti, dignuti „na kvadrat". Tutankamonova piramidna suknja stoga otkriva da je Tutankamon bio „na kvadrat", jedan od prvih „ezoteričara" koji se zakleo na vernost jednom bogu, svom ocu, velikom tvorcu univerzuma.

Hiram Abif, čovek iz Tira

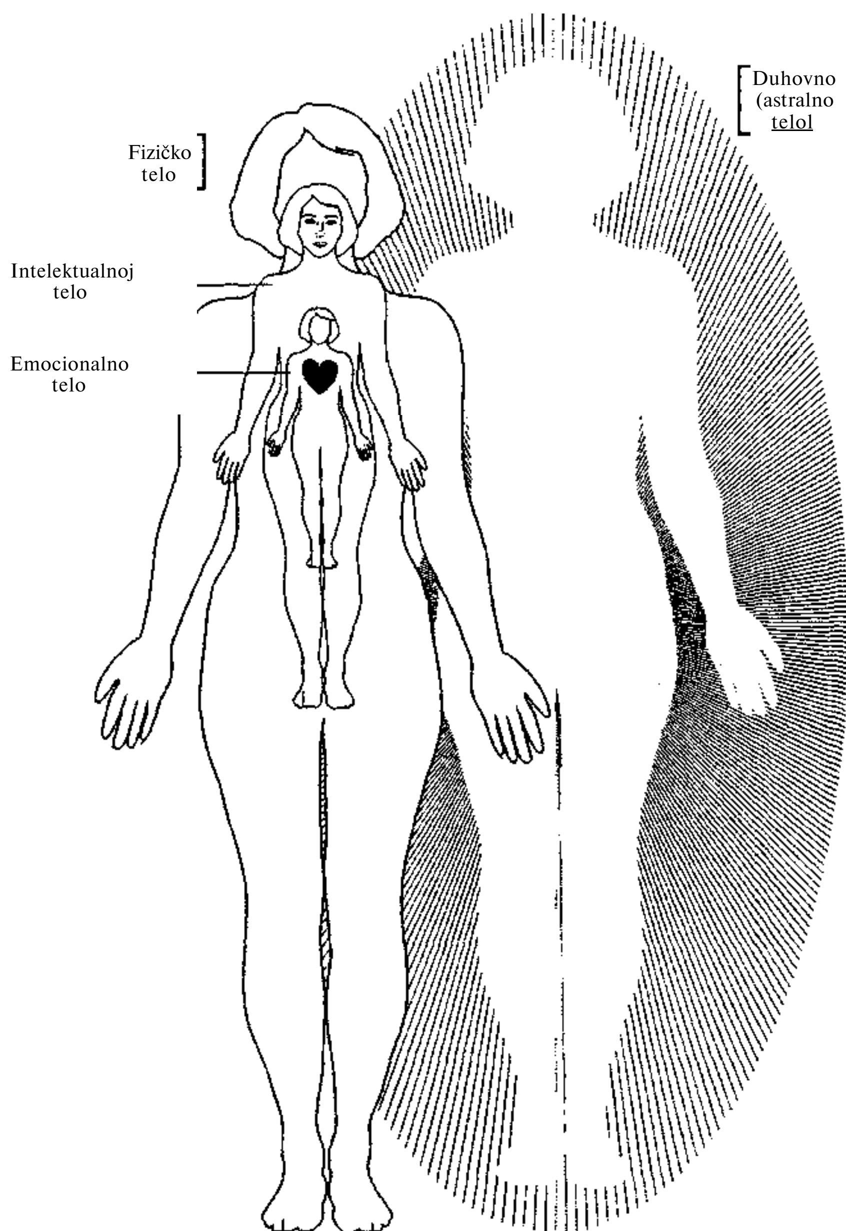
Bolje informisani, visoko rangirani masoni veruju da je njihovo preimućstvo počelo sa pojavom Hirama Abif a, velikog majstora dionizijske arhitekture, arhitekte kralja Hirama iz Tira koji je dizajnirao hram jevrejskog kralja Solomona u Jerusalimu oko 1000. godine pre nove ere (350 godina nakon Tutankamonove smrti).

Solomon, nasledivši presto od svog oca Davida, sanjao je san u kojem se pojavio Bog i rekao mu: „ Išti šta hoćeš da ti dam?" (I Knjiga o kraljevima, III, 5). Solomon mu odgovara: „ Daj sluzi tvome srce razumno, da može suditi narodu tvome i raspoznavati dobro i zlo..." I Bog mu reče: „Kad to išteš, i ne išteš duga života niti išteš blaga, niti išteš živote neprijatelja svojih, nego išteš razum da umeš suditi, evo učiniću po tvojim rečima; daću ti srce mudro i razumno da takvoga kakav si ti ni pre tebe nije bilo niti će posle tebe nastati, a pored toga, daću ti i što nisi iskao, daću ti i blaga i slave, da takvoga kakav ćeš ti biti neće biti medu kraljevima svega veka tvoga" (I Knjiga o kraljevima, III, 9-13).

Solomon je napisao više od 3000 poslovica, koje zajedno čine Knjigu poslovica. Takođe se smatra da je osmislio fraze „... taština, i opet taština... sve je taština. Koja je korist čoveku od svega truda njegovoga pod suncem? Jedan naraštaj odlazi, drugi dolazi" (Propovednik I, 2-4), što je u jevrejskoj Kabali protumačeno kao „sve je iluzija" (Maja). Početak vladavine mudrosti je potvrden pričom o dvema bludnicama koje žive u istoj kući. Obe su se porodile u razmaku od tri dana. Jedna je svoju bebu zgnječila dok je spavala i pred jutro je podmetnula onoj drugoj. Solomon je morao da odluči kome će da pripadne živa beba. „... kralj reče: 'Dajte mi mač... rasecite živo dete na dva dela i podajte polovinu jednoj i polovinu drugoj!' Tada ona žena čiji sin beše onaj živi oseti da joj utroba ustrepta za sinom i reče kralju: 'Ah, gospodaru, dajte njoj dete živo, nemojte ga ubiti. Ali ona druga reče: Neka ne bude ni meni ni tebi. Rasecite ga!' I kralj reče: 'Podajte prvoj živo dete, nemojte ga ubiti. Ona mu je majka'." (I Knjiga o kraljevima III, 24-27).

Džepna knjiga slobodnih zidara (1771) ovako opisuje Solomonovog arhitektu Hirama:

> ... najlukaviji, najveštiji i najčudniji radnik koji je ikada živeo, čije aktivnosti se ne završavaju samo na graditeljstvu već se proširuju na sve vrste radova, bilo sa zlatom, srebrom, mesingom ili gvoždem; bilo sa platnom, tapiserijom ili vezivom; bilo da se smatra za arhitektu, vajara ili dizajnera, zajedno ili odvojeno, podjednako je nenadmašiv. Iz njegovih projekata i pod njegovim nadzorom započet je, napravljen i završen sav bogat i divan nameštaj hrama i nekoliko njegovih dodatnih objekata. Solomon ga je postavio da u njegovom odsustvu zauzima

Slika 93: Konstitucija čoveka može da se razloži na četiri tela: astralno ili duhovno, fizičko, intelektualno i emocionalno.

mesto zamenika glavnog majstora, a u njegovom prisustvu, starijeg glavnog nadzornika, majstora poslova (različiti činovi slobodnih zidara) i generalnog upravnika svih umetnika, kao i onih koje je David ranije doveo iz Tira i Sidona.

Bila je ovo prva veza između reči „slobodni zidar" i čuvara ezoterijskog znanja čiji vođa je bio Hiram Abif, arhitekta, koji je gradio zgrade od kamena, takozvani kamenar.

Solomonov veličanstveni hram, uništen oko 587. godine pre nove ere, bio je navodno izgrađen uz pomoć magije, dok je izgradnja trajala samo sedam godina - legenda kaže bez buke, bez instrumenata, bez čekića, prepirke, sekire neprijateljstva ili alata bilo kakve pakosti. Smatra se da je bilo tako zato što je Hiram Abif posedovao tajno znanje koje su mu preneli graditelji piramida. Plan hrama bio je, kao i osnova Velike piramide, raspoređen na četiri dela - kvadrat koji je predstavljao četiri sveta: intelektualni, fizički, emocionalni i duhovni (slika 93).

Dva stuba na ulazu - jedan dorski, jedan korintski - predstavljali su dualitet strogosti i milosrđa. Glavno dvorište bilo je podeljeno na kvadratne šeme, pokriveno crnim i belim pločicama, predstavljajući doba dana i noći, a u isto vreme kontrast između života i smrti ili, preciznije, smrti i večnog života. Ovo objašnjava simbolizam popločanog poda, dva stuba i hrama zastupljenih u masonskim regalijama.

Na sredini Solomonovog dvorišta nalazila se savršena kocka, „svetinja nad svetinjama", „proročište" od čistog zlata obloženo draguljima; 1453 veličanstveno izvajanih stubova od persijskog mermera; 2906 dekorisanih pilastera i statua od kamena i metala. Procenjuje se da su zgrada i dvorište mogli da prime do 300.000 ljudi.

Andersonov *Ustav slobodnih zidara* (1723) komentariše:

> ... najfinije gradevine Tira i Sidona nisu mogle da se uporede sa večnim Božjim hramom u Jerusalimu... koji je upošljavao 3600 kneževa, ili „majstora masona", da bi se izveli poslovi prema Solomonovim uputstvima, sa 80.000 kamenorezaca u planinama („društvo zanatlija") i 70.000 najamnika, sveukupno 153.600, pored onih koje je sakupio Adoniram da rade u planinama Libana naizmenično sa Sidoncima - naime 30.000, što ukupno broji 183.600 ljudi.

Prema biblijskom opisu, Hiram se vratio kući nakon završene izgradnje hrama, mada je prema A. E. Vajtu (*Nova enciklopedija masona)* bilo ovako:

> Legenda o velikom graditelju je najveća alegorija masonerije. Desilo se da je ova figurativna priča zasnovana na činjenici o ličnosti koja se

spominje u Svetom pismu, ali ta istorijska podloga je slučajna, ne i suštinska; značaj je u alegoriji a ne u nekom istorijskom trenutku koji može iza njega da se krije.

Kategorije radnika koje je Hiram izabrao da grade hram obuhvatale su „šegrte početnike", „društvo zanatlija" i „majstore masone". Svaki od njih služio se sopstvenim lozinkama i znakovima kroz znanje po kojem su mogli da se raspoznaju. Manli P. Hol navodi da je „najmanje tri „šegrta početnika", mnogo smelijih od svojih kolega, odlučilo da prisili Hirama na to da im otkrije lozinku „majstorskog stepena". Hirama je, na izlasku iz hrama kroz jednu od tri kapije, sačekao jedan od majstora držeći 61 cm dugačak instrument za merenje. Hiram je odbio da otkrije tajnu i dobio je udarac u vrat. Bežeći kroz zapadnu kapiju, ponovo biva napadnut alatom od strane drugog zanatlije. Pošto je i drugi put odbio da otkrije svetu tajnu, zadobio je udarac u grudi. Dok se teturao ka istočnoj kapiji, susreo ga je i treći koji ga je napao sa maljem, i Hiram je pao mrtav. Telo mu je sahranjeno na planini Moria i na njegov grob je zasađena grančica akacije.

Njegove ubice su uhvaćene i ubijene. Solomonovi ljudi potražili su i pronašli grob označen zimzelenom (uvek živom) akacijom. Šegrti početnici i društvo zanatlija nisu uspeli da ožive Hirama, i tako je zadatak spao na majstore masone, koji su to uspeli, koristeći „snažan stisak lavlje šape". Lav, sa podignutom šapom, postao je jedan od najdublje poštovanih simbola slobodnih zidara. Svakako, osnovni simbolizam ove priče, mada alegoričan, pomera unazad izgradnju Solomonovog hrama za oko 350 godina, s obzirom na to da je identičan simbol slobodnih zidara pronađen u Tutankamonovoj grobnici, sa simboličnom gravurom mutanta (kepeca) boga Besa od

Slika 94: Lavlja griva označava sunce.

alabastera, sa podignutom šapom (ilustracija 29b). Povrh svega, lavlja griva je od najranijih vremena poistovećivana sa zracima sunca.

Dakle, Bes od alabastera, koji je bio zaštitnik žena tokom porođaja, prikaz Tonatiuha sa dve sunčeve bebe sa strane (ilustracija 29a) i dva mumificirana fetusa, pronađena u Tutankamonovoj grobnici, spajaju različite škole obožavanja sunca, kulta plodnosti, shvatanja uzvišene nauke Sunca i slobodnih zidara, pokazujući da svi oni proističu iz istog izvora. Cak i danas, u ložama širom sveta, slobodni zidari oživljavaju ubistvo Hirama Abifa u spomen Solomonu i njegovom hramu.

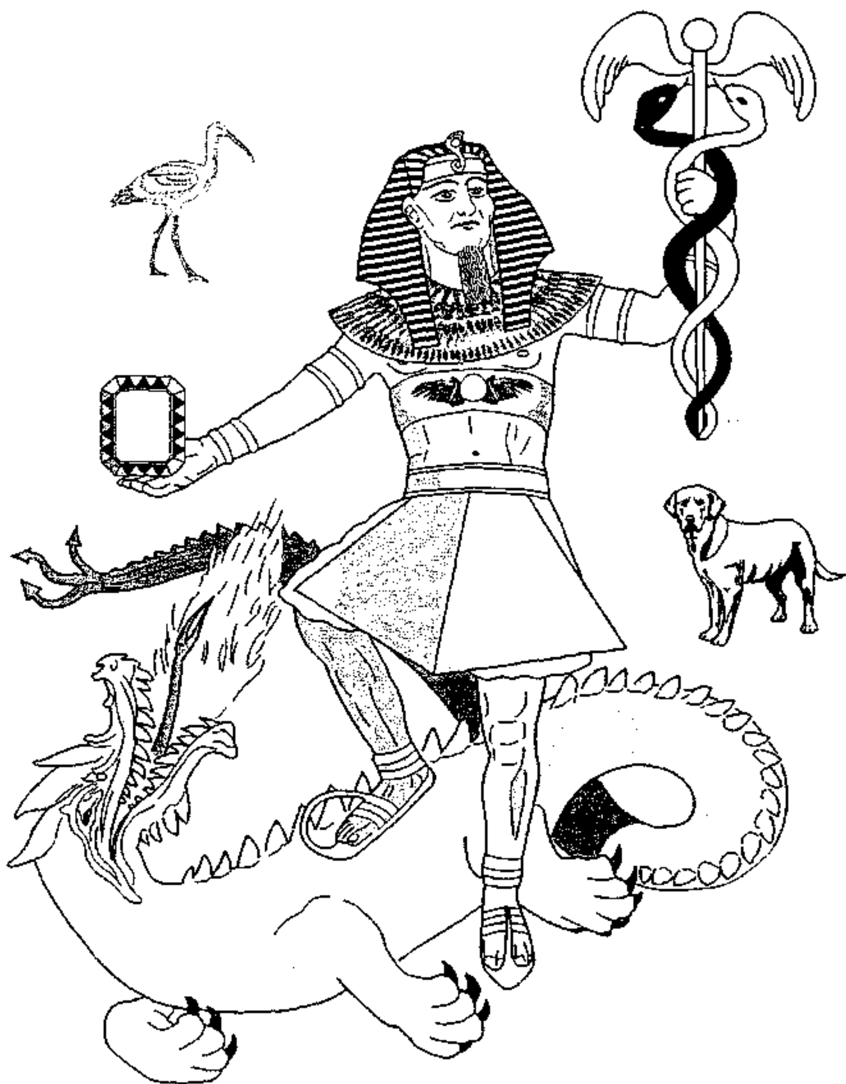
Manli P. Hoi vraća priču o Hiramu Abifu još vise unazad, navoded vezu sa ranoegipatskom legendom o Ozirisu, čija smrt i vaskrsenje figurativno predstavlja duhovnu smrt čoveka i njegovu regeneraciju kroz uvođenje u tajanstveno. Više znanje o Hiramu ponovo se poredi sa velikim filozofom - sveštenikom Hermesom kroz zapise navodno pronadene u priči „Smaragdna ploča".

Legenda kaže da je Hermesov leš pronađen u pećini pored grčkog mudraca Apolona od Tijane sa smaragdnom pločom, na kojoj je bila ispisana ukupna suma čovečanskog znanja. Ovo je navelo Grke da Hermesa povežu sa egipatskim bogom mudrosti, Totom, koji je prethodio starom Egiptu, neki kažu, izgubljenom kontinentu Atlantida i Mu pre vise od 25.000 godina. Manli P. Hoi to ovako komentariše:

> ... kada je Hermes još uvek hodao zemljom okružen ljudima koje je proglasio svojim izabranim naslednicima (slobodni zidari) svete „Knjige o Totu" ... koja je sadržala tajne za regeneraciju čovečanstva... kada se stimulišu određeni delovi mozga određenim procesima misterija, čovekova svest se širi i on dobija uvid u besmrtnost, predstavljajući se višim bogovima.

Vlada verovanje da se Hermesu pripisuju dva poznata dela, „Smaragdna ploča" i „Božanski pimander" („čovečji pastir"). Hermesova dela su sakupljali i sastavljali Grci koristeći originalne egipatske opise o radu, zajedno sa preživelim grčkim i hebrejskim izvodima koji su Hermesovom imenu pridodali „trismegistos" („triput napisan"). Neki smatraju da je Hermes zaista bio mitološka figura čija dela su nastala u tri različite zemlje.

Manli P. Hoi pruža opis Hermesa kao mladog početnika koji se izložio opasnosti u hramu gde je ugledao svetleću utvaru koja je progovorila ove red: „Ovo svetlo koje vidiš jeste tajno svetlo misterija. Odakle ono dolazi niko ne zna osim 'gospodara svetlosti'. Gledaj gal" Iz svetlosti iskrsnu figura, veća od čoveka, providnog tela, tako da se moglo videti kako mu srce i mozak pulsiraju i zrače. Srce mu se pretvori u ibis, a mozak u blještavi smaragd. Bio je to Hermes, beli čovek sa bradom; visoko je nosio štap obavijen dvema zmijama i ptičjim krilima na vrhu. Utom se pojavi zla

Slika 95: Trijumf Hermesa nad zlom aždajom Tifonom.

aždaja. Henries je probode štapom i aždaja pade mrtva. Hermes potom nestade.

Simbolizam ove priče jasno predočava Tutankamonovo vreme. Hermesov opis (slika 95), po Manliju P. Holu, detaljno govori da nosi bradu

Rešefa, boga rata i groma, koji je poistovećivan sa Minom, bogom plodnosti, što znači da je Hermes vodio bitku protiv neplodnosti (uzrokovanu padom Sunčevih ciklusa). Na grudima on nosi perjanu zmiju, pokazujući svoju povezanost sa ezoterijskom školom upućenih koji su razumeli uzvišenu nauku Sunca. Na sebi ima još i piramidnu suknju sa kvadratnom osnovom, koju egiptolog Belconi opisuje kao „masonsku kecelju". U levoj ruci visoko drži glasnikov štap koji opet predstavlja trijumf duha (krila) nad telom (zmija), simbolizujući trijumf mudrosti i dobrote Hermesa nad zlom aždaje Tifon. U desnoj ruci drži smaragdnu ploču, ukupno čovečansko znanje. Ibis povezuje Hermesa sa Totom, a pas, čovekov najbolji prijatelj, simbolizuje vernost i služenje Bogu.

Fransis Baret ovako piše u *Biografiji Antike:*

> ... ako se Bog ikada projavio kroz čoveka, onda je to bio Hermes, što je evidentno iz Poimandresa (koji opisuje stvaranje univerzuma), u koji je preneo iznos bezdana i božansko znanje svim naraštajima; sa kojim je pokazao da nije samo božanski nadahnut već i duboki filozof, koji je svoju mudrost zadobio od Boga i nebeskih tela a ne od ljudi.

Sledeća priča o tome kako je Hermes stekao svoje superznanje bazira se na opisima koji su izneti u hekoliko antikvarskih publikacija: *Božanski Pimander Hermesa Trismegistosa* (London, 1650), koji je sa arapskog i grčkog preveo dr Everard, sastoji se od 17 fragmentarnih spisa, od kojih drugi, „Poimander" („Vizija") opisuje tajne božanskog znanja otkrivene Hermesu; *Hermetika* (Oksford, 1942), koju je izdao Volter Skot; *Hermes, Misterije Egipta* (Filadelfija, 1925), od Eduarda Sura; i *Trostnika veličina Hermesa* (London, 1906), od G. R. S. Mida.

Hermes, meditirajud u pustinji, odvojio je svest od svojih telesnih čula i u isto vreme oslobodio svoju božansku prirodu, posle čega je ugledao veliku aždaju „misterija života" (po svemu različita aždaja od Tifona). Aždaja je upitala Hermesa zašto meditira na svetu misterija, i umesto odgovora, Hermes je upitao aždaju da mu se pokaže. „Ja sam Poimander, um univerzuma, kreativna inteligencija i apsolutni vladar nad svima." Kada je Hermes upitao aždaju da mu objasni misterije, ovaj se pretvorio u pulsirajuće svetlo. Ovakva, duhovna priroda same aždaje, okružila je Hermesa, koji se odvojio od materijalnog sveta. Svetlost je uskoro nadvladao mrak i vodena supstanca ubrzo zakovitla oko njega. Iščezavajuća svetlost pretvorila se u jauke i je:.aje, dok je sasvim nije progutala tama. Hermesu je rečeno da je „svetlost" bila priroda duhovnog univerzuma i da je iz ove svetlosti stvoren svet. Tada je usledio razgovor kroz koji je Hermes postigao prosvetljenje: „Onaj koji kroz zablude odanosti voli svoje telo završava lutajući u tami, svestan svojih fizičkih čula, pati i umire, ali onaj koji shvati da telo nije ništa drugo do grobnica njegove duše doživeće besmrtnost."

Hermes je ispitivao zašto će neuki biti lišeni večnog života: „... za neuke, telo je sve, i oni nisu sposobni da shvate besmrtnost koja je u njima. Znajući samo za telo, koje je predodredeno za smrt, oni veruju u smrt, zato što obožavaju tu stvar (telo) koja je uzrok i stvarnost smrti."

Potom je Hermes upitao kako će pravedni i mudri preći kod Boga. „Onaj što je reč Božija, reče: Pošto se Otac svih sastoji od života i svetlosti, od čega je stvoren čovek; ako dakle čovek nauči i razume prirodu života i svetlosti, onda će preći u večnost života i svetlosti."

Medutim, kako čovek može da dostigne večni život?

> ... neka čovek pronikne u svoj um i spozna samog sebe, i snagom svog uma odvoji se od svog tela i postane sluga realnosti... Ja, Tot, Otac sveta, dolazim zbog onih koji su sveti i dobri, čisti i milostivi, koji žive pobožno i religiozno, i moje prisustvo je inspiracija i pomoć njima, jer kada dođem, odmah me prepoznaju i obožavaju kao Oca univerzuma. Pre smrti, ti mudri nauče da se odreknu svojih čula, znajući da su to neprijatelji besmrtne duše. Neću dozvoliti da zla čula kontrolišu tela onih koji me vole, niti ću dozvoliti da zle emocije i zle misli uđu u njih. Ja sam vratar i zatvaram ih pred zlom, štiteći mudre od njihove niže prirode. Ali zbog zlobnih, zavidnih i punih želja ne dolazim, jer takvi ne shvataju misteriju uma; za njih nisam dobrodošao. Ostavljam ih osvetničkom demonu koga su primili u svoje duše, jer zlo svakodnevno raste i sve vise muči čoveka, i svako zlo delo dodaje se zlim delima od ranije dok zlo konačno ne uništi sebe. Kazna za želje je agonija njenog neispunjenja.

Poimander nastavlja: „... u trenutku smrti, materijalno telo čoveka vraća se materiji od koje je postalo. I nevidljivi božanski čovek uzdiže se ka izvoru iz kog je nastao. Zlo se premešta na mesto obitavanja demona, a čula, osećanja, želje i telesne strasti vraćaju se svom izvoru. Priroda nižeg čoveka ga uništava dok duhovnom čoveku daje život."

Poimander zatim objašnjava da pre smrti duša jedan period provodi u Cistilištu, gde odbacuje svoje grehe pre sjedinjenja sa „krugom stalnih zvezda". Ovde, oslobodena od iluzije, ona boravi u svetlosti i peva hvalopojke Ocu glasom koji mogu da razumeju samo čisti duhom.

> Posmatrajući velike misterije zvezda, vidimo da je Mlečni put plodno tlo za duše, i iz njega one silaze u materijalni svet da bi se opet vratile. Medutim, neke ne mogu da se oslobode materijalnog sveta... tako ostaju večno zarobljene dok lutaju u tami, sa iluzijom čula i zemaljskog. Put ka besmrtnosti je težak i pronalazi ga samo mali broj. Oni koje je sačuvala svetlost misterije koju sam otkrio tebi, o Hermese, i za

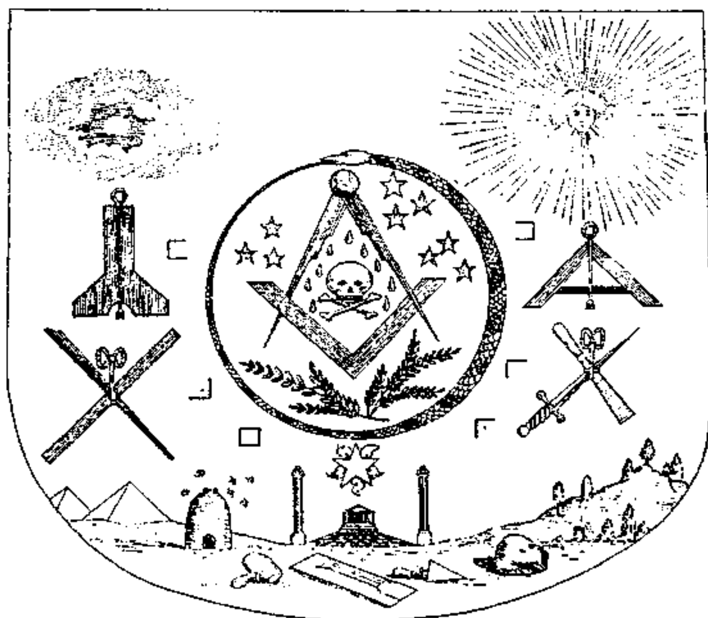
koju ti naredujem da je postaviš među ljudima, vratiće se ponovo Ocu koji boravi u svetlosti, i prepustiće se svetlosti, a u svetlosti će postati božije moći. Ovo je Put dobra, i otkriva se samo onima koji imaju mudrost.

Nije iznenadujuće to što je Hermes, konačni izvor mudrosti, originalni beli čovek sa bradom, originalna perjana zmija, zajedno sa Solomonom, i učiteljem mudrosti, Hiramom Abifom, arhitektom koji je gradio hram mudrosti, povezan sa učenjem, ritualima i simbolizmom slobodnih zidara.

(Originalna) ceremonijalna kecelja slobodnih zidara napravljena je u stvari od jednostavnog kvadrata od bele jagnjeće kože i sadrži 144 kvadratna inča zajedno sa preklopom, iako su današnje kecelje često ukrašene simbolima koji odgovaraju stepenu (nivou) inicijacije. Takve kecelje često nose najstariji majstori masona (graditelji) dok rade, i na njoj nose svoj alat. Simbolizam se ovde proširuje na jagnjeću kožu identifikujući nosioca kao duhovnog vođu (pastirski štap kod Tutankamona). Ona se nosi u predelu genitalija, simbolizujući dalje suzbijanje vladavine čula ili pobedu nad željom.

Simboli na ovakvoj kecelji (slika 96) predstavljaju (a) nebeski svod iz kog je stvoren univerzum, (b) sunce kao serafim (ženski anđeo), koji predstavlja ponovno rođenje bezgrešnih među zvezdama, (c) visak masona-graditelja, koji sažima poštenje i istinu, (d) daske za nivelisanje, da isprave sve što je krivo ili lažno (to jest, da isprave našu ličnost), (e) piramide, koje prikazuju poreklo njihovog zanata, (f) košnicu, samu masonsku ložu, simbol poštovanja sunca, čistotu (kao med u Tutankamonovoj grobnici) i bezgrešno začeće, (g) malj koji se koristi za popravljanje nedostataka na kamenu (simbolizuje volju da se isprave nedostaci u ljudskoj ličnosti), (h) Solomonov hram, sa šahovskim dvorištem koji predstavlja izvor mudrosti i izbore koji se nude čoveku (između crnog i belog, noći i dana, smrti i večnog života), (i) dva stuba, koji pokazuju dualitet između strogosti i milosrđa, (j) zvezdu petokraku (o svetoj geometriji biće reči kasnije), (k) špahtlu i zidarsku dasku, što simbolizuje inovaciju i prilagodljivost, (l) bodež, da čuva njihove tajne i osveti smrt Zaka de Moleja, (m) dleto, koje se koristi zajedno sa maljem (g), (n) pribor za merenje, što simbolizuje potrebu da se meri i sudi samo sebi.

U sredini, zmija kontroliše sopstveni rep, simbolizujući potrebu za kontrolom našeg fizičkog bića. Unutar kruga, lobanja i prekrštene kosti podsećaju učenika na mogućnost večnog života, a to je smrt.Kompas upućuje na velikog tvorca univerzuma, Boga; kvadrat na težnju slobodnih zidara - „biti na kvadrat", u potrazi za božanskim znanjem Solomonovog hrama. Grančice akacije predstavljaju oživljavanje Hirama Abifa i konačni cilj vaskrsenja u zagrobnom životu. Devet zvezda označavaju devet stepenova masonerije i devet kišnih kapi devet nivoa podzemnog sveta, kuću mrtvih do ponovne reinkarnacije na zemlji.

Slika 96: Simboli slobodnih zidara

Većina slobodnih zidara pronalazi svoje korene samo u Solomonu, nesvesni učenja Poimandera. Ovi niži slobodni zidari (majstori masona i niže), ako žele da napreduju ka višim stepenima, moraju prvo da se pripreme za više znanje studirajući Solomonovu mudrost i učenje.

Međutim, priča o masonima ne završava se ovde. Prave tajne slobodnih zidara mogu se doznati samo iz razvoja koji se dogodio između 1150 - 1350. godine nove ere. U to vreme, drugi Sunčev maksimum izazvao je izgradnju velikih katedrala širom Evrope. Još jednom, „masoni" su zaključali svoje tajne u kamen, dokazujući da Tutankamon, Solomon

Slika 97: Košnica, simbol masonske lože

i kralj Pakal nisu bili prvi, ni poslednji, koji su šifrovali Hermesove tajne u svoje spomenike i blaga. Da bismo razumeli kako i zašto su to radili, raoramo da shvatimo svrhu geometrijskih oblika poznatih pod nazivom „sveta geometrija", smišljeno dizajniranih (ušifrovanih) u katedrale, a da bismo razumeli suštinu iza oblika, moramo prvo da ispitamo odnos između pčela i slobodnih zidara.

Pčela i košnica

I) Hijerarhija bratstva (stepeni upućenosti) uređena je kao košnica, sa samo jednim ili možda nekoliko visokih upućenika po loži. Mnogobrojni niže rangirani članovi mogu da se porede sa radnicima, vojnicima, pčelama. Radnici obezbeduju sakupljanje i proizvodnju sredstava (meda), dok vojnici štite košnicu i samu maticu (velikog majstora) od uzburkane realnosti spoljnog sveta. Na ovaj način veliki majstor neometano može da ostvari duhovnost bez problema svakodnevnog opstanka.

II) Med se smatra hranom za dušu. Njegova čistota je bez premca u pogledu izvora hrane, jer u njemu ne mogu da žive bakterije. Ovo objašnjava zašto je med pronađen u Tutankamonovoj grobnici još uvek bio jestiv posle 3500 godina. Med je stoga sinonim za čistotu duha.

III) Košnica se sastoji iz devet nivoa saća i sinonim je za devet nivoa podzemnog sveta (u zagrobnom životu), devet nivoa u kojima je sahranjen Tutankamon i sveti broj devet koji su poštovale Maje.

IV) Pčela na sebi ima horizontalne zlatne pruge, poput sunčevih zraka, preko abdomena, a masonerija se bavi supernaukom Sunca, obožavanjem sunca.

V) Pčele radilice kontroliše (programira) sunce (Dodatak 1 XIX). Stoga, pčela radilica prati sunce i gradi svoje saće u obliku šestougla, koristeći uglove od 30°, 60° i 90° stepeni (30° + 90° =120°).

Tajne gotskih masona

Slobodni zidari duboko poštuju oblik šestougla ne samo zbog poistovećivanja sa pčelom već zbog mnogo važnijeg razloga: trajanje kratkoročnog ciklusa Sunčevih pega (11 i po godina) može da se izračuna uz pomoć običnog šestougla ili oktogona (Dodatak 6 II). Trajanje dugoročnog ciklusa od 1.366.560 dana (3740 godina) može da se izračuna uz pomoć

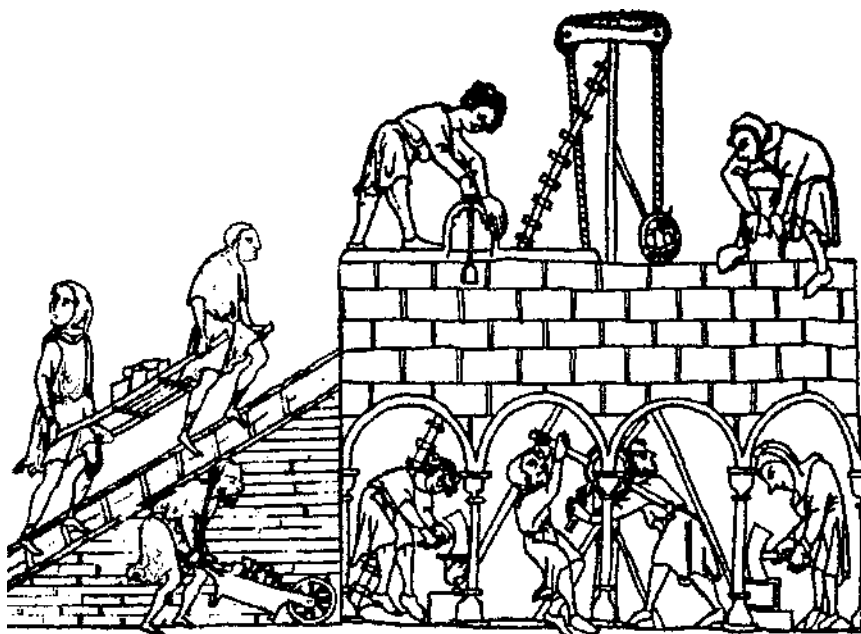
Slika 98: Znaci majstora masona nađeni na kamenim blokovima gotskih katedrala.

šestougla unutar pentagona (Dodatak 1 XII). Zbog toga masoni duboko poštuju heksagon, oktagon i pentagon, jer zajedno sa sunčevim krstom u kvadratu prave bazu za geometrijske oblike koji preovlađuju u čovekovoj svetoj geometriji.

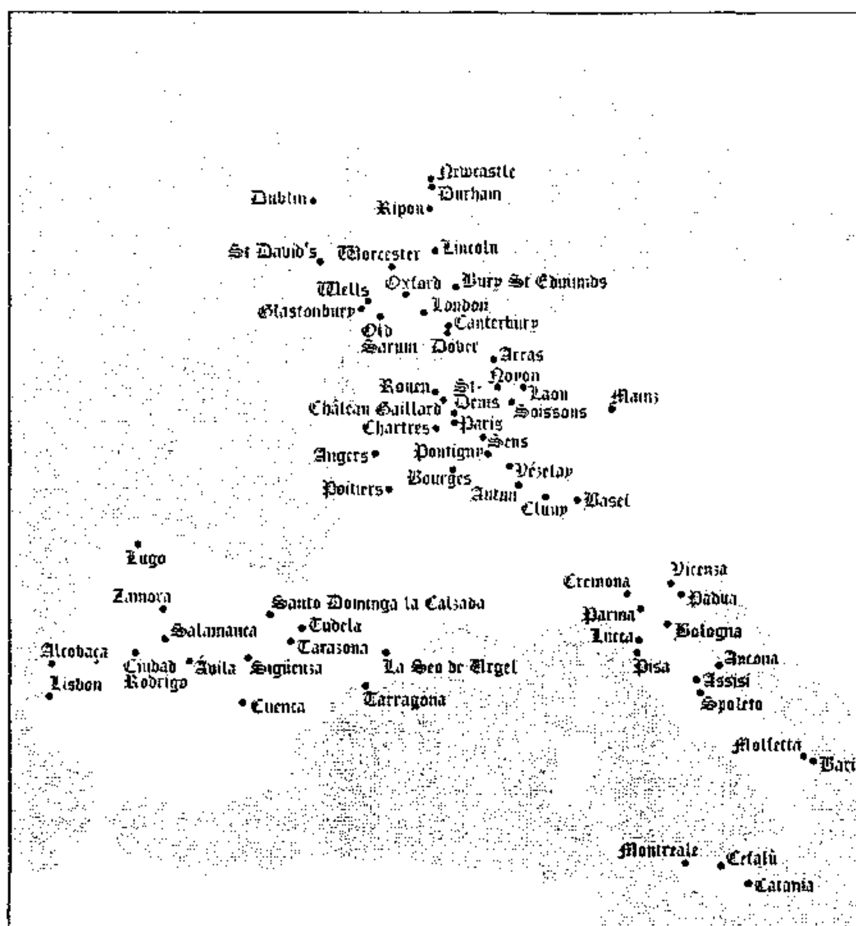
Sredinom dvanaestog veka ovi sveti oblici postali su sve zastupljeniji u projektima gotskih katedrala. Konstruisali su ih kamenari žudeći, kao i graditelji^piramida, Tutankamon, Solomon i Maje, da umetnu svoje tajne u kamen. Cineći to, šifrovali su supernauku Sunca u gotsku arhitekturu.

Svi oni koji su bili uključeni u projektovanje katedrala ostavili su svoj lični znak u delovima kamena koji su transformisali, sa jedne strane zahtevajući odgovornost za svoj rad iako su sa druge strane zadržali anonimnost, verujući u to da će njihove ruke i umovi biti u službi Boga, velikog tvorca. Ovi znaci (slika 98) liče na sunčev krst, zvezdu petokraku (pentagon), heksagon, ribe (o čemu će kasnije biti reči) i masonski kompas.

Nekoliko istovremenih napredaka - u inženjeringu, nauci i tehnologiji - unapredili su rad na projektima gotskih graditelja. Pronalazak običnih kolica, koja su sjedinila vratilo i remen, omogućio je jednom radniku da obavlja posao za koji su ranije bila potrebna dvojica; i pronalazak kotura

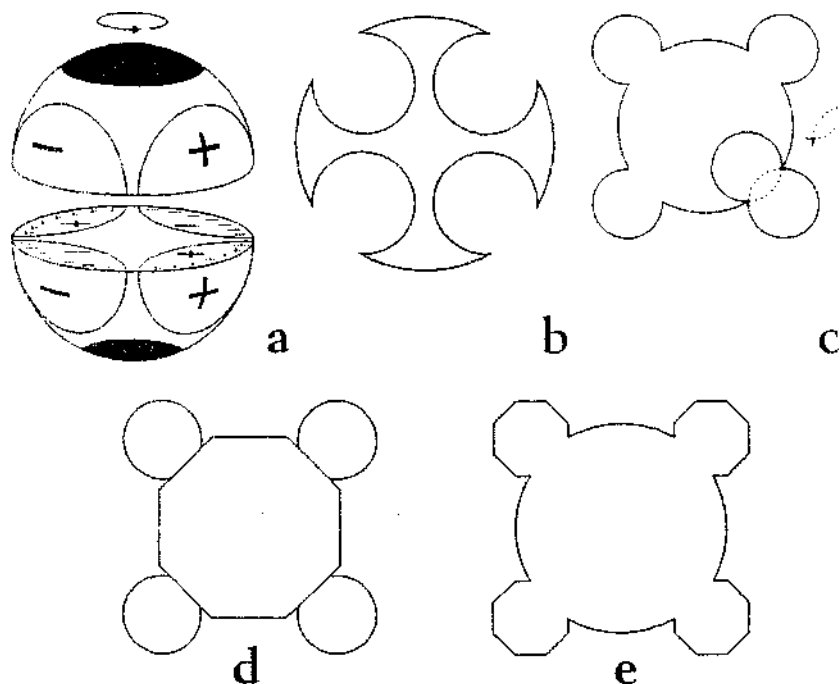
Slika 99: Nepredovanje projektantskih tehnika olakšalo je izgradnju velikih katedrala širom Europe u dvanaestom veku.

Slika 100: *Gradovi vodećih arhitektonskih spomenika iz ranog gotskog perioda. Najezda izgradnje katedrala zahvatila je Evropu sredinom dvanaestog veka.*

i dizalice sa čekrkom omogućio je da se kameni blokovi podignu na nove, ranije nezamislive visine sa mnogo manje truda. U isto vreme spaljivanje kreča usavršilo je proizvodnju glatkog maltera, a unapređeno klesanje kamena dovelo je do odbacivanja grubog graditeljskog kamena koji je korišćen tokom saksonske ere i prihvatanje glatkih, precizno sečenih kamenih blokova iz normanskog perioda.

Godine 1095, na zahtev pape Urbana II, velike osvajačke trupe pokorile su Evropu, ušavši 1096. godine u Konstantinopolj. Za manje od

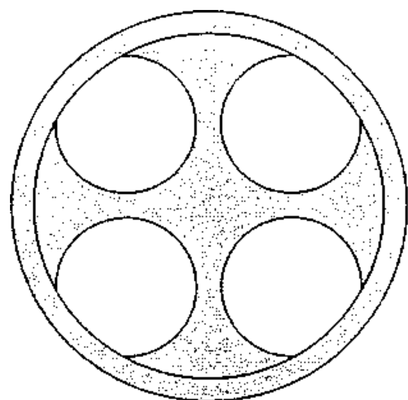

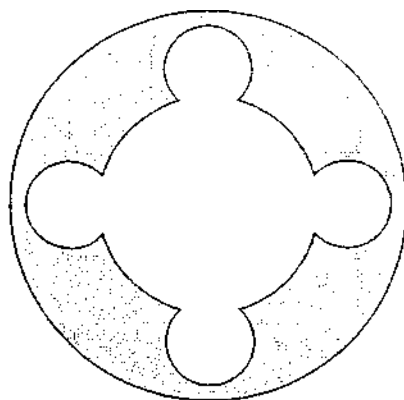
Slika 101: Srednjevekovni masoni šifrovali su svoje božansko znanje o Suncu u gotsku arhitekturu. (a) Prikazuje magnetnu strukturu Sunca, (b) prikazuje da ukršteno magnetno polje Sunca može da predstavlja sunčev krst, široko zastupljen u Francuskoj tokom romanskog perioda (normanski u Engleskoj). Ovaj krst se dalje razvija u (cl) podeljeni oblik koji se široko koristio u dizajniranju stubova sredinom dvanaestog veka. Kibe (ell), simbol koji je masovno korišćen u hrišćanstvu, izveden je iz razvoja jedne u drugu. Varijante podeljenog oblika (d) i (e), koje predstavljaju oktagon, mogu da se nađu u kamenim stubovima koji podupiru zasvođene kule Sartrove katedrale.

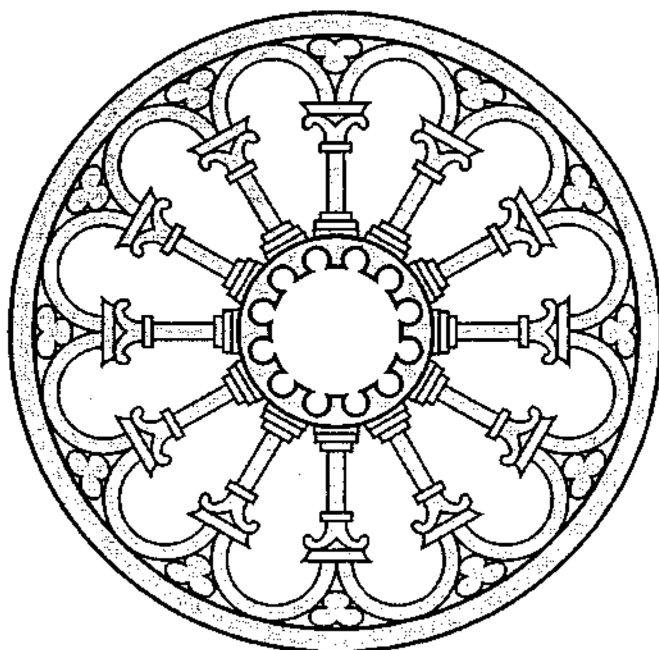
godinu dana Nikeja je bila osvojena, a Turci poraženi u Anadoliji. Tri godine kasnije, Jerusalim je pao pod šestonedeljnu opsadu.

Ova nova osvajanja, koja su sprovodili krstaši, održavala su se uz pomoć lanca zamkova, sagrađenih po novim, višim standardima maksimalne iskorišćenosti tehnologije i otkrića. Krstaški inženjeri i njihovi zatvorenici vratili su se na Zapad, noseći sa sobom ovo novootkriveno znanje koje je obuhvatalo shvatanje tereta razmatranja zašiljenih svodova.

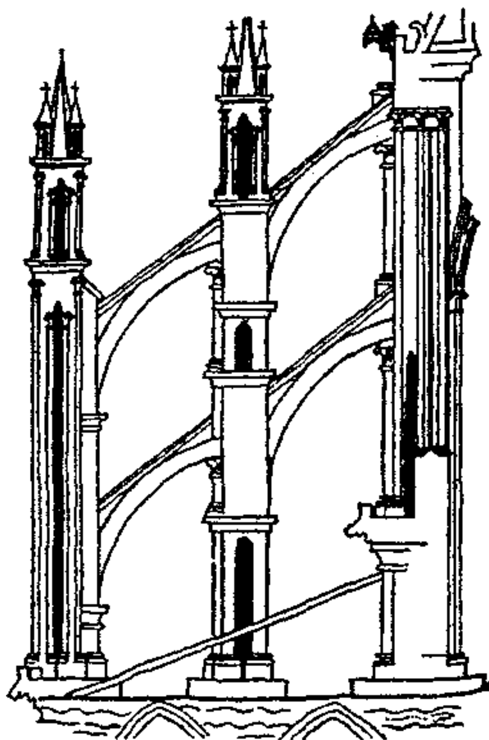
Po prvi put od izgradnje velikih piramida, klerici i ezoteričari kontrolisali su značenja šifara, još jednom, tajnog znanja sunca u spomenicima arhitekture. Gotske katedrale cvetale su širom Evrope.

Slika 102: Romanski prozor sa sunčevim krstom (a) pretvara se u razdeljeni prozor (b) i zatim u klasičan točak (c). Konstrukcija većeg prozora točka postala je moguća sa pronalaskom potpornog poluluka.

Slika 103: Potporni polulukovi, ogromne kamene grede, šire se pod teretom vertikalnih zidova oko zgrade. Na taj način zidovi su mogli da rastu u visinu mnogo više nega pre, dozvoljavajući prozorima na kulama da dobiju na veličini. Točak-prozori bivali su sve veći i veći.

U Francuskoj, običan oblik sunčevog krsta koji se razvio pod uticajem gotske škole prerastao je u razdeljeni stub, naročito zastupljen u Sartru i ostalim katedralama širom Francuske.

Razdeljeni stub dalje se razvio u sjedinjene heksagone. Projekti podova velikih katedrala sjedinjavali su kvadrat, sunčev krst, heksagon, pentagon i oktagon, kao i raniji oblik sunčevog krsta.

Rani romanski prozori prerasli su u masivnije i veće „točak-prozore" koji su bili ograničeni u veličini vertikalnom visinom crkvene kule koja ih je nosila.

U Kluniju, razvoj „potpornih polulukova", ogromnih kamenih greda koje su se prostirale od zemlje sa spoljašnje strane katedrala do obližnjih zidova katedrala, omogućujući da se teret zidova širi u većem obimu daleko od osnove samog zida. Ovo je, zauzvrat, dovelo do projektovanja prostorija

sa višim svodovima, što je omogućavalo fizičko povećanje točak-prozora i aerodinamičnost svodova, od romanskih do gotskih, (estetski mnogo zašiljenijih svodova). U Sent Etjen Boveu, (1100. godine) u prelaznom periodu osnovni romanski točak se pretvorio u oblik „cveta". U Sartru, zapadni prozor, točak-prozor sa spoljašnje strane, postaje savršeni cvet sa unutrašnje strane katedrale. Prvi cvet-prozor, unutra i spolja, istinski baziran na „okruglom prozoru", upotpunjen bojenim staklom, smatra se da je u Sent Denisu dizajnirao političar i arhitekta Abot Suger, 1144. godine.

Napredak u dekorisanju, isprepletana ornamentalna obrada kamena ispunjena staklom i istovremeni napredak u proizvodnji bojenog stakla uticali suna razvoj okruglih prozora nekoliko koraka dalje. Prvi*spektakularni* okrugli prozor pojavio se u Notr Dam de Mante (1180. godine), odvojivši se od zastarele strukture točak-prozora. Prozor, veličine od preko 8 metara u prečniku, predstavljao je priču o Strašnom sudu.

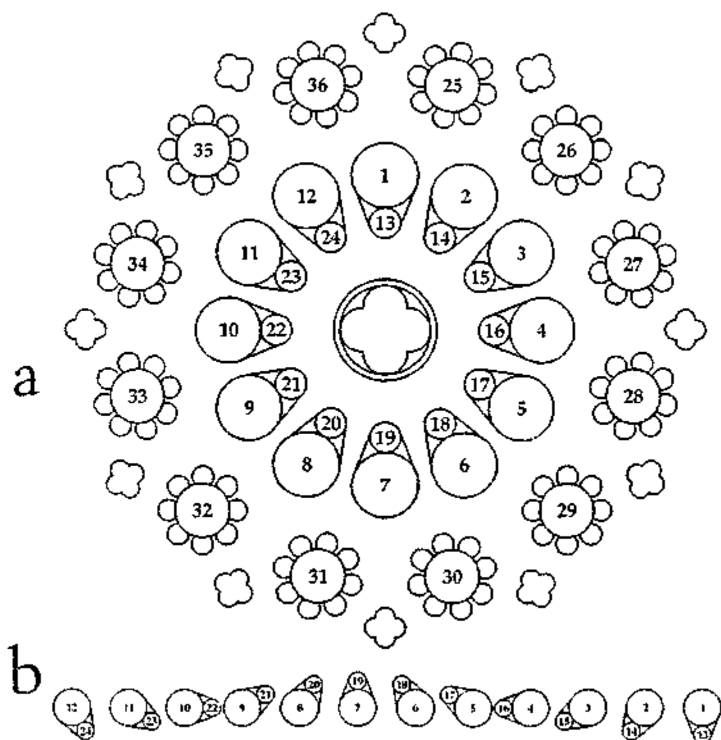
Premeravajući njegovo remek-delo u Sent Denisu, Abot Suger bio je oduševljen efektima koje su stvarali prozori dok je rasuta svetlost kupala zidove raznobojnim spektrom dragog kamenja, pretvarajući nevidljivo u vidljivo, nepoznato u poznato.

> ... čini mi se kao da se nalazim u nekom čudnom delu univerzuma koji niti postoji u zemaljskom mulju niti u potpunoj čistoti neba; i da milošću božjom mogu da se premestim sa ovog nižeg na viši svet.

Kaskadno drago kamenje okruglih prozora efektno je omogudlo gotskim masonima da stvore novi Jerusalim na zemlji, jedan jedini o kojem je ranije bilo red u Knjizi Otkrovenja:

> I videh nebo novo i zemlju novu; i videh sveti grad, Jerusalim novi, kako silazi s neba od Boga, pripremljen kao nevesta ukrašena mužu svom... (Otkrovenje, XXI, 1-2) ... I odvede me u duhu na goru veliku i visoku, i pokaza mi grad, sveti Jerusalim, koji silazi s neba od Boga. I koji ima slavu božiju, i svetlost njegova beše slična dragom kamenu, kao kamenu jaspisu koji zrad kao kristal... (Otkrovenje, XXI, 10-11) ... I beše građa zida njegova jaspis, a grad zlato čisto, slično staklu čistom. I temelji zida grada behu ukrašeni raznim dragim kamenjem; prvi temelj jaspis, drugi safir, treći halkidon, četvrti smaragd, peti sardoniks, šesti sard, sedmi hrisolit, osmi viril, deveti topaz, deseti hrisopras, jedanaesti jakint, dvanaesti ametist. I dvanaest vrata, dvanaest bisera, svaka vrata behu od jednog bisera. I trg grada beše zlato dsto kao providno staklo. (Otkrovenje, XXI, 18-21).

I beše tako. Masoni su spustili nebo na zemlju, pretvarajud nevidljivo u vidljivo; njihove kule sve vise su stremile ka nebu, hvaleći velikog tvorca univerzuma.

Slika 104: Sa razvojem bojenog stakla, otvoreni točak-prozor biva zamenjen mnogo kitnjastijim okruglim prozorom. Ploče od bojenog stakla (ovde izostavljene) postavljene u dekoru ovog prozora u Sartr katedrali (1216.g.) predstavljaju Strašni sud, sa Hristom u sredini, okruženim sa osam anđela i simbolima četvorice evangelista. Svakako, centar prozora prikazuje razdeljeni oblik sunca. Krugovi od 1 do 12 (b) (Sunce) zajedno sa kružićima od 13 do 24 (Zemlja) simbolizuju animaciju obrtanja Zemlje oko Sunca. Dvanaest oktagona, od 25 do 36 (12 x 8), predstavljaju 96 mikrociklusa Sunčevih pega.

Zapadni prozor Sartra, završen negde oko 1216. godine, prikazuje scene iz Strašnog suda zapisane na slavnom bojenom staklu (slika 104] gde su istovremeno ušifrovani astronomski podaci.

U Francuskoj su sredinom četrnaestog veka inspiracija i entuzijazam gotskog doba zaustavljeni kada je bubonska kuga započela Stogodišnji rat izmedu Francuske i Engleske, izazivajući egzodus radničke klase iz grada u selo. Do kraja 1349. godine, smrt je bila svuda; nestala je 1/3 evropske populacije. Mnoge velike katedrale ostale su nedovršene uz veoma mali

progres u narednih 150 godina. U Francuskoj je gotski stil nastavio da cveta sve do svoje kitnjaste faze, negde oko 1475. godine. Jedan od kasnijih, neverovatnijih primera prikazuje 85 scena kompletne Rnjige Otkrovenja (od Poglavlja IV do Novog Jerusalima u Poglavlju XXI) u bojenom staklu, postavljenih na veličanstvenom dekoru Sv. Kapele (slika 105).

U Engleskoj se krivolinijski stil kasnog trinaestog i četrnaestog veka pod velikim uticajem Francuske preusmerio ka vertikalnom stilu.

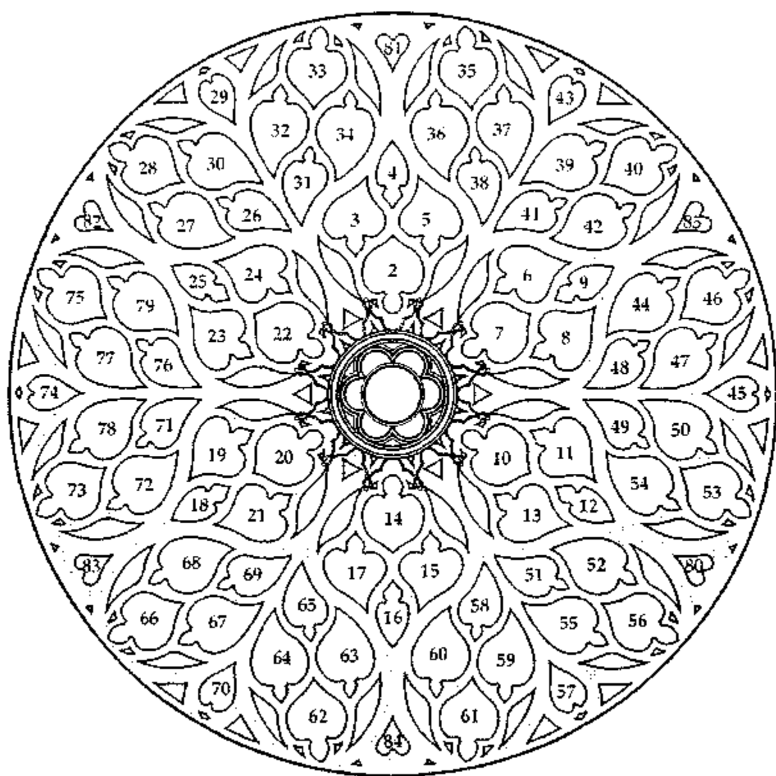
Kraj srednjeg veka obeležen je ne toliko ratovima, kugom ill arhitektonskom letargijom koliko napretkom u alternativnim tehnologij ama. Usavršavanje papira i razvoj štampanja značilo je da masoni vise nisu morali da šifruju božje reči u kamen, već su mogli da ih spuste na papir. Ovo nije bilo sasvim novo: pisari su izradivali rukom pisane ilustrovane knjige šifrujući tajne nauke o Suncu još oko 1250. godine, ali procedura je bila veoma skupa; štaviše, pergament je bio toliko osetljiv i lomljiv da je isključivao izlaganje radova u javnosti. Slika 106 prikazuje kopiju strane iz francuske „Biblije moralize" iz trinaestog veka. Ovde je Hrist neverovatno prikazan ne samo kao veliki tvorac, koji drži kompas i ureduje svet sa nebeskog svoda, već je naslikan u razdeljenom omotu koji ovaploćuje sunce. U niegovom oreolu nalaze se petlje koje predstavljaju aktivnost Sunčevih pega, po osam sa jedne i druge strane glave, i još dodatna iskrivljena petlja koja označava neznatnu promenu tokom 187-godišnjeg ciklusa (Dodatak 1).

Do kraja 1440. godine, dogodio se procvat knjige sa jednostavnim duborezom u drvetu, a do 1450. pronalazak pokretnog tipa omogućio je nove mnogostranosti koje do tada nisu bile viđene u štampanju.

Krajem četrnaestog veka, lolardski vođa Džon Viklif, smatrajući da bi trebalo da individualci čitaju, tumače i zapisuju sopstvene misli po pitanju Svetog pisma, počeo je akciju prevođenja prve biblijske verzije na engleski jezik. Bila su to četiri jevanđelja i prvih pedeset psalama, čiju je jedinu verziju na latinskom monopolizovao katolički Rim.

Pronalazak pokretnog tipa oživeo je umnožavanje kopija razvoj ne engleske verzije koja je dospela u ruke reformatora koji su verovali, kao i Viklif, da individualci imaju pravo da čitaju i tumače dela sami za sebe. Nove verzije bile su sve duže između četrnaestog i šesnaestog veka uz doprinos naučnika kao što je bio Holanđanin Deziderijus Erazmus koji je prevodio sa hebrejskog, grčkog i latinskog.

Prevodi reformatora Vilijama Tindejla, 1536. godine, sastavljeni direktno iz njegovih prevoda Starog zaveta, na hebrejskom, i Novog zaveta na grčkom, ostali su nedovršeni u vreme kada je uhapšen i pogubljen zbog jeresi 1536. godine. Naučnik Majls Koverdejl završio je Tindejlovu Bibliju u izgnanstvu iz Evrope, i to je publikovano u Cirihu 1535. godine. Ova ver'zija, iako bazirana na Tindejlu, takođe sjedinjuje delove iz Vulgate, nemačke Biblije Martina Lutera i raznih drugih izvora. Verovatno je to bila verzija koja je pala u ruke razbijene masonske grupe poznate kao rozenkrojceri, izazivajući reformaciju i promene.

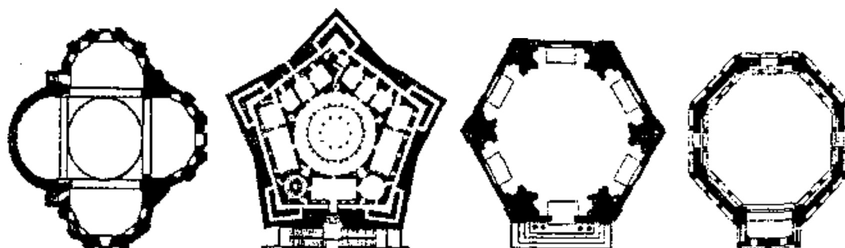

Slika 105: Dekor okruglog prozora iz petnaestog veka u Sv. Kapeli, u Parizu. Staklene table postavljene u dekoru (ovde nije prikazano) sadrže scene iz Knjige Otkrovenja. U sredini slike je Hrist sadržan u heksagonalnoj ruzi sa „dvostrukim mačem u ustima". Njegovpresto okružuje sedam zlatnih svećnjaka (sedam azijskih crkava) i sedam zvezda (anđeli sedam crkava) (Otkrovenje I, 11-16). (2) Staresine sa muzičkim instrumentima (IV, 4-10). (3) 24 staresine sa lavom Sv. Marka i anđelom Sv. Mateja (IV, 10). (4) Bog sa knjigom od sedam pečata (V, 1). (5) Mudraci sa orlom Sf. *Jovana i bikom Sv. Luke (V, 5), (6) Jagnje prima knjigu (V, 6). (7) Jagnje sa sedam rogova i sedam očiju otvara knjigu (V, 7). (8) Starešine sa zlatnim čašama i tamjanom (V, 8-10). 9) Andeli pevaju (V, 8-12). (10) Otvaranje prvog pečata (VI, 1). (11) Beli onj sa strelcem (VI, 2). (12) Otvaranje drugog pečata sa Sv. Markom (VI, 3). (13) Konj sa mačevaocem (VI, 4). (14) Otvaranje trećeg pečata (VI, 5). (15) Konjanik nosi vagu da izmeri pšenicu i ječam (VI, 5). (16) Otvaranje četvrtog pečata (VI, 7). (17) Bledi konj koga jaše smrt a prati pakao (VI, 8). (18) Otvaranje petog pečata (VI, 9). (19) Duše zakletih na reč božiju (VI, 9-10). (20) Duše obučene u bele haljine se odmaraju (VI, 11). (21) Otvaranje šestog pečata, zemljotresi i padanje zvezda (VI, 12-17). (22) Četiri anđela iz četiri ugla drže vetrove dalje od zemlje, mora i drveća (VII, 1). (23) Mnoštvo*

naroda stoji ispred jagnjeta (VII, 9-12). (24) Jagnje izmedn četiri zveri (VII, 11). (25) Jedan od starešina pita koji je to narod i odakle dolazi (XII, 13). (26) Otvaranje sedmog pečata (VIII, 1). (27) Sedam andela sa sedam truba (VIII, 2). (28) Andeo ispred prestola sa tamjanom (VIII, 3). (29) Tamjan se uzdiže predBogom (VIII, 4). (30) Andeo baca kadionicu sa tamjanom na zemlju (VIII, 5). (31) Andeo trubi dok ga prati grdd i oganj (VIII, 6-7). (32) Drugi andeo trubi, velika gora pada u more i more se pretvara u krv (VIII, 8-9). (33) Zvuk treće trube, padanje zvezde sa neba (VIII, 1011). (34) Zvuk četvrte trube, trećina Sunca i Meseca je pomračena (VIII, 12). (35) Peta truba trubi i zvezdapada na zemlju, daje joj se ključ od dubine bezdana (IX, 1). (36) Skakavci izlaze iz dima, moćni kao škorpije, poslati da povrede one koji nemaju „pečat božiji na svojim čelima" (IX, 3-4). (37) Abadon (jevrejski), andeo bezdana (XI, 11). (38) Sedmi andeo trubi (IX, 13). (39) Oslobadanje četiri andela iz Eufrata (IX, 14). (40) Konjanici i Ijudi koji zajedno sa andelima uništavaju trećinu čovečanstva (IX, 14-16). (41) Andeo sa dugom na svojoj glavi daje Sv. Jovanu knjižicu da je pojede (X, 1-10). (42) Sedam gromova koji najavljuju glas sa neba zabranjuju da se otkriju gromovi (X, 3-4). (43) Sv. Jovan koristi trsku kao šipku da izmeri hram božji (XI, 1). (44) Dva svedoka koja će ubiti zver (XI, 3-7). (45) Vasrksenje dva svedoka posle tri i po dana (XI, 11). (46) Sedmi andeo trubi (XI, 15). (47) Zena obučena u sunce, sa mesecom pod nogama i vencom od 12 zvezda na glavi rada musko dete koje treba da vlada gvozdenom palicom (XII, 15). (48) Aždaja sa sedam glava i deset rogova (XII, 3). (49) St. Mihailo baca azdaju (XII, 7-9). (50) Aždaja progoni majku muskog deteta. Ona ima krila sa kojima leti u pustinju daleko od zmije (XII, 13-14). (51) Zver sa sedam glava izlazi iz mora (XIII, 1). (52) Zver slicna risu sa nogama kao u medveda prima silu i vlast od azdaje (XIII, 2). (53) Svet se klanja aždaji (XIII, 4). (54) Zver ratuje sa svetima (XIII, 7). (55) Oni čija imena nisu zapisana u knjizi jagnjeta klanjaju se zveri (XIII, 8). (56) Druga zver sa rogovima kao u jagnjeta ustaje sa zemlje. Ima iste moći kao prva i, uz pomoć cuda, izaziva da se svi klanjaju prvoj zveri (XIII, 11-14). (57) Jagnje sa gore Sion sa 144.000 spasenih koji imaju ime njegovog oca napisano na svojim celima (XIV, 1-3). (58) Andeo nosi večno jevandelje (XIV, 6). (59) Pojavljuje se drugi andeo, govoreći da je Vavilon pao i da će svako ko se klanja zveri i njenom liku piti vina gneva božijeg (XIV, 6-9). (60) Sin čovečji sedi na oblaku sa zlatnim vencem na glavi i srpom u ruci (XlV, 14). (61) Berba grožda sa srpom (XIV, 18). (62) Oni koji su pobedili zver pevaju pesmu Mojsija (XV, 2-3). (63) Jedan od četiri zveri daje sedam zlatnih cola punik gneva božijeg (XV, 5-7). (64) Izlivanje prve case na zemlju (XVI, 2). (65) Izlivanje druge case (XVI, 3). (66) Izlivanje treće čaše (XVI, 4). (67) Izlivanje četvrte čaše (XVI, 8). (68) Izlivanje pete čaše (XVI, 10). (69) Izlivanje šeste čaše (XVI, 12). (70) Tri nečista duha kao žabe izlaze iz usta aždaje (XVI, 13). (71) Izlivanje sedme čaše (xvi, 17). (72) Zemljotresi i grad (xvi, 18-21). (73) Zver sa sedam glava nosi bludnicu obučeno u crveno (XVII, 3). (74) Moćni anđeo baca vodenični kamen u more (XVIIl, 21). (75) Beli konj nosi verne i istinite (XIX, 11). (76) Carevi na zemlji i zver ratuju protiv onoga što sedi na konju (XIX, 19). (77) Zver sa sedam glava i zver sa dva roga bačene su u vatru (XIX, 20). (78) Anđeo sa ključem od bezdana vezuje aždaju lancima (XX, 1). (79) Novi Jerusalim kao drago kamenje od stakla (XXI, 10-24). (80-85) Carski grbovi.

Slika 106: Razdeljeni omotač sadrži figuru Hrista, kao velikog tvorca koji kreira univerzum sa kompasom slobodnih zidara. Njegov izvanredan oreol sadrži dva skupa omči Sunčevih pega. ***(Biblija moralize*** *(1235 - 1245.),* kopija Labord, *1911 - 27, Britanska biblioteka).*

Slika 107: Oblik sa četiri, pet, šest i osam strana u crkvenoj arhitekturi. Ova četiri prikazuju (s leva na desno) prizemni plan crkve Santa Marija dela Konzolacione, Todi, 1520. godine (Bramante); Palaco Farneze, Kaprarola (severno od Kima) 1559. godine (originalno utvrdenje koje je dizajnirao Sangalo, a prepravio Vinjola); plan katedrale posle Sebastijana Serlja 1547. ***(Opus arhitekture,*** *V deo); prizemni plan krstionice Sv. Jovana, Firenca, 1250. godine.*

Slika 108. Gravura rozenkrojcerskog ružinog krsta i pčele, simbolizuju ljudsku dušu. Zapis govori da ruža pčelama daje med. Ruža predstavlja ovaploćenje Hrista, koji je nosio vence od trnja na Raspeću.

Pad Konstantinopolja, 1453. godine, doveo je grčke naučnike, zajedno sa njihovim dragocenim rukopisima, u Firencu i Veneciju, čime se označio kraj srednjeg veka i početak renesanse u Italiji. Nakon toga usledilo je ono što se opisuje kao poslednji krstaški rat u Evropi, rat hrišćana protiv Mavara u Spaniji, koji je završen krajem 1492. godine, pobedom hrišćanstva. Renesansna arhitektura nastavila je da se sjedinjuje sa svetim geometrijskim oblicima otkrivenim u gotici (slika 107).

Ruža i krst

Rozenkrojceri su nastali otprilike u vreme procvata okruglih prozora na području Evrope, pojavivši se prvo u Nemačkoj oko 1400. godine, mada je tek 1614. godine delimično skinut veo tajne uz formalnu cirkulaciju njihovog proglasa *Fama Fratemitatis.* Bila je to objava da je Bog kroz dobrotu i rnilosrde, otkrio božansko znanje bratstvu, zahtevajući od njih da prihvate načela sa poštovanjem, da zamene egoizam, želje i lažne proroke.

Izgledalo je da su rozenkrojceri bili integrisani sa slobodnim zidarima sve dok se nije razvio ideološki raskol po pitanju religijske doktrine. Slobodni zidari, sami po sebi, bili su čuvari božanskog (sunčevog) znanja poslatog od Boga koje se prenosilo generacijama. Hrišćanska frakcija unutar

Bratstva isto tako je obožavala Velikog arhitektu, ali kroz ortodoksna učenja o Hristu. Da je tako, može se shvatiti iz njihovog simbolizma, koji sintetizuje prvobitan sunčev krst slobodnih zidara sa Raspećem Hristovim. Etimološka derivacija „Rozenkrojc" dolazi od fraze „Ružin krst", kao priznanje poštovanja božanske sunčeve mudrosti, načina i reči božijih, zajedno sa duhovnim vodstvom koje je doneo sin božiji, Isus, inkarnacija na zemlji.

Tako je simbol razbijenog bratstva spojio sunčev krst sa vencem od trnja (ruže) koji je Hrist nosio na krstu. Prozori od bojenog stakla iz Hengrejv Hola (ilustracija 30a), 1550. godine nove ere, verovatno su rozenkrojcerskog porekla, i prikazuju Boga kao čoveka sa belom bradom kako drži sunce u levoj ruci dok istovremeno stvara koncentrični univerzum svojim dahom, koji sad prepoznajemo kao solarni vetar.

Prihvatanje ružinog krsta doživelo je nekoliko faza razvoja. Keltski stil sunčevog krsta, koji su usvojili rani hrišćani posle Hristove smrti na krstu, prikazuje četiri Sunčeva magnetna polja u okrugloj sferi (ilustracija 30b, c i d). Ilustracija 30e prikazuje dalji razvoj sunčevog krsta u sjedinjavanju sa Raspećem Hristovim, koje je široko zastupljeno na prozorima sa bojenim staklom u evropskim crkvama (ilustracija 30e), i ilustracija 31e prikazuje ružin krst kakav su usvojili rozenkrojceri.

Ovo označava veliku razliku između rozenkrojcera i slobodnih zidara. Slobodni zidari, kao i indijski Bramani i Hindusi sa svojim „upanišad" mišljenjem da su religija i mudrost neuračunljive, smatraju da čovek koji hoće da poštuje božansku poruku mora da sluša Boga direktno, a ne preko kurira periodično poslatih na zemlju.

S druge strane, *„...Isus reče, ja sam put, istina i život; niko ne dolazi Ocu osim kroz mene"* (Jovan, XIV, 6) sadržavajući ezoterijsko razumevanje, kroz učenje o božanskom znanju, nemoguće je to ostvariti direktno, i da je jedini put za pravo razumevanje onaj kroz učenja Isusa Hrista, koji će, ako je istina, slobodne zidare podrediti rozenkrojcerima.

Fama Fraternitatis, nazvana po reformaciji ezoterijskog saveza, poprima drugačiju prirodu katolicizma u Evropi.

U Francuskoj, a kasnije i Engleskoj, umetnički procvat ovaploćen pojavom gotike iz romanskog stila u jedanaestom i dvanaestom veku, pao je kao žrtva uspeha u sopstvenim dostignucima; sijajući kao svetionik okeana smrti, ulio je strah od Boga u narod. Na Mediteranu, njegov uticaj je bio slab u poredenju sa severnim susedima, iako su gotiku prihvatili cisteršanski i franjevački monasi. Priliv klasicizma u Italiju sa istoka doneo je sa sobom epohu ljudskog razuma, gde je čovek opet verovao u to da je on odraz božanstva na zemlji.

Razum, zajedno sa porastom dostupnosti Biblije, ponovo je postavio klasično pitanje ranijih Grka. Ko je bio čovek? Koje je njegovo mesto u stvaranju? Sta je to zagrobni život? I šta je bila svrha života?

Rozenkrojceri, sami za sebe počeli su da veruju u to da je raj mogao da se dostigne kroz hrišćanstvo. Slobodni zidari su ponovo naglasili da je važna samo poruka a ne i njen glasnik, da bi poštovanje trebalo platiti velikom tvorcu a ne njegovim kuririma.

Do kraja 1550. godine, rozenkrojceri su usvojili sunčev krst i venac od trnja (ruža) kao simbol svog udruženja i otišli svojim putem.

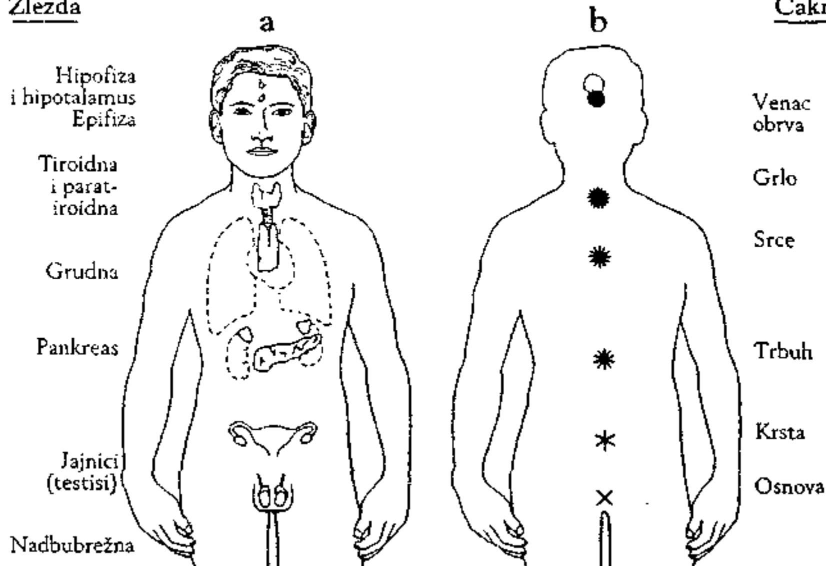
Manli P. Hoi prihvata četiri moguća porekla rozenkrojeera. Prvi se poklapa sa pojavom proglasa u Nemačkoj, 1614. godine. On tvrdi da je u nameri da potpomogne donošenje reformacije tajanstvena osoba pozvala „visoko osvetljenog Oca, C.R.C." (hrišćanski rozenkrojceri). Plemeniti Nemac, po rođenju siromašan čovek, ustanovio je Tajno društvo ružinog krsta. Međutim, ova sasvim očigledna razonoda ne može biti istorijski prihvatljiva.

Drugi je usmeren ka slobodnim zidarima, koji su pokušali da osnuju za sebe tajanstveno okruženje rozenkrojeera. Jedna grupa predložila je da se pojave u centralnoj Evropi kao dodatak alhemijskom razmišljanju. Alhemičari su tobože tragali za načinom da pretvore metale u zlato koristed elemente prirode zajedno sa hemijom, mada je generalno prihvaćeno da je ovo bila alegorija na tajno bratstvo koje je težilo ka pretvaranju osnovnih čulnih instikata u čistotu božanskog zlata, dostižući intelektualna i duhovna ostvarenja. Mason Robert Mekoj verovao je da je Johan Valentin Andrea, nemački teolog, bio pravi osnivač koji je dovršio ranije započeti rad ser Henrija Kornelijusa Agripa. Ostali veruju da su rozenkrojceri predstavljali prvu evropsku invaziju budističke i bramanističke kulture, dok ostali veruju da je osnovan u starom Egiptu.

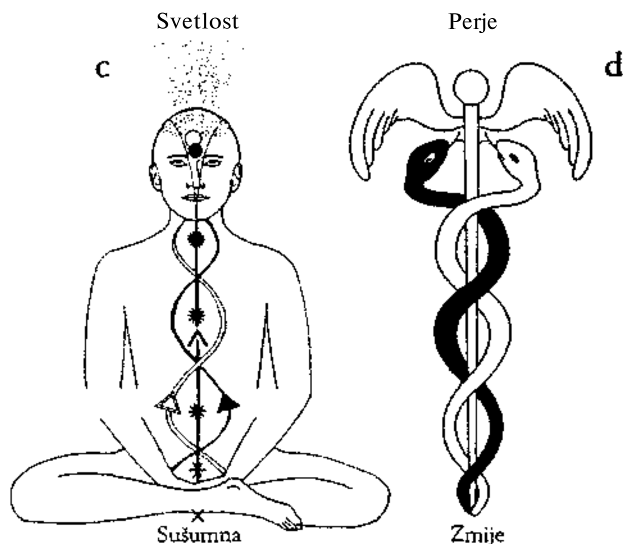
U svojim *Tajnim simbolima rozenkrojeera,* dr Franc Hartman opisuje bratstvo kao „tajno društvo ljudi koji poseduju superljudske - ako ne i *natprirodne* - mod. Smatra se da su imali moć da proreknu buduće dogadaje, da prodru u najdublje misterije prirode, da leče bolesne svojim rukama, i da su poznavali tajne „filozofskog kamena" koji je prenosio besmrtnost... Osoba koja je procesom duhovnog buđenja postizala praktičnu spoznaju tajnog značenja ruže i krsta". Verovao je u to da se pravi rozenkrojcer ili slobodni zidar ne postaje, već se dostiže kroz ekspanziju i otkrivanje božanskih mod u dubini sopstvenog srea.

Treća teorija navodi na to da rozenkrojceri nikada nisu ni postojali, da je kompletna ideja bila uglavnom mitski koncept u umovima cinika za potrebe podsmeha alhemijskim i hermetičnim naukama. Medutim, činjenica da bratstvo i danas cveta dokazuje da je moralo nekada davno da nastane.

Cetvrta teorija ne otkriva mnogo načina na koji su se razvijali niti ko su bili, ali daje prvi uvid u to za šta su sve bili sposobni. Ovo dokazuje da su rozenkrojceri u stvari posedovali sve natprirodne moći koje su im pripisivane, da su zapravo bili građani dva sveta; funkcionisali su pre svega

Slika 109: a) Glavne žlezde endokrinološkog sistema; b) centri čakre (energije); c) putevi energije oko centara čakre, kada fizičko, emocionalno i intelektualno telo dostignu koordiniranu ravnotežu; d) glasnikova palica, predstavlja poništavanje pozitivne i negativne energije koje izazivaju proizvodnju svetlosti, perjanu zmiju.

u fizičkom svetu, a takođe su mogli kroz instrukcije koje su dobijali od bratstva da funkcionišu i u astralnom (duhovnom) svetu. Duša je mogla da napusti telo i iskusi ono što se danas naziva „vantelesno iskustvo". Verovalo se da je njihov hram postojao u astralnoj dimenziji, daleko iznad zemaljskog. Kroz intelektualni napor tela dolazilo se do duhovnog stanja, iskusivši na taj način svest slobodnu od fizičkog ili emotivnog držanja.

Ova mogućnost nije bila otvorena za niže upućenike već samo za visoke stručnjake koji su napredovali kroz naučna učenja o tajnim naukama, tokom godina posvećenosti i vežbi.

Privremeni odlazak duše iz tela rezultirao je tehnikom sastavlje-nom iz tri nivoa koja je mogla da se postigne samo kroz disciplinovanu meditaciju i ritual. Ovo je naučilo čoveka kako da funkcioniše van fizičkog tela, po svojoj volji, pomažući mu da „razdvoji ružu od krsta". Mislili su da je duhovna priroda, odnosno duša, bila vezana za telesni oblik na odredenim tačkama, što su simbolizovali ekseri na Raspeću. Kroz tri alhemijske inidjatije, u hramu, učili su da izvuku eksere, što je omogućavalo božanskoj prirodi čoveka da side sa krsta i na taj način oslobodi sopstvenu dušu iz tela u drugu dimenziju. Tri tajne su skrivali pod pseudonimima „Izlivanje mora", „Stvaranje dijamanta ruže" i „Postizanje filozofske čvrstine".

Vantelesno iskustvo je moguće samo kada su intelektualno, emotivno i fizičko telo u mini i ravnoteži. Postiže se samo kontrolom endokrinog sistema.

Devet kapija ka nebu

Endokrine žlezde su organi koji luče hormone u krvotok ili limfu. Hormoni takode igraju važnu ulogu u hemijskim promenama tela i utiču na aktivnost ostalih organa. Usled nepravilnog lučenja endokrinih žlezda nastaju bolesti. Glavne endokrine žlezde (slika 109a) su sledeće:

Hipofiza (smeštena u osnovi mozga). Ovo je najvažnija žlezda u telu i ponaša se kao dirigent orkestra, kontrolišući funkcije ostalih žlezda. Proizvodi tireo-stimulirajući hormon (TSH); nadbubrežno-stimulirajući hormon; ACTH (adrenokortikotropni hormon); so-matropni hormon rasta SMH; folikulo-stimulirajud hormon FSH; luteinizirajud hormon (LH), kao i hormone laktacije, hormon kontrakcije materice i hormon antidiuretik (koji povećava efikasnost bubrega).

Hipotalamus (prozencefal): ova žlezda je povezana sa hipofizom i ona je kontrolni centar simpatičkog (stimulirajući) i parasimpatičkog (odmarajući) nervnog sistema.

Epifiza (smeštena u centru mozga) blago je osetljiva i proizvodi vremenski podešen hormon melatonin, koji utiče na šemu spavanja, bioritam i seksualnu aktivnost.

Tiroidna žlezda (smeštena u grlu), prozvodi hormon bogat jodom koji kontroliše metabolizam. **Paratiroidna** (nalazi se odmah do tiroidne) reguliše kalcijum i fosfor u metabolizmu.

Grudna žlezda (u nižem delu grudi) odgovorna je za normalan razvoj limfnog tkiva tokom prvih meseci života. Neophodna za uspostavljanje sistema imunološkog procesa i regulisanje razmene električnih aktivnosti iz nervnog tkiva u mišiće.

Pankreas (na zadnjoj strani abdomena) proizvodi sokove za varenje. Takode proizvodi insulin i lipokaik (koji igra ulogu u metabolizmu masti).

Jajnici (smešteni u stomaku žene) sadrže jajašce (ženska jaja) i proizvode ženske seksualne hormone estrogen i progesteron. Testisi (smešteni u mošnicama muškarca) proizvode spermu i testosteron.

Nadbubrežna žlezda (po jedna iznad svakog bubrega oko kičmene osnove) proizvodi adrenalin koji utiče na simpatički nervni sistem: širi zenice, elektriše kosu, ubrzava otkucaje srca, imobiliše creva, povećava lučenje šećera iz bubrega u krvotok. Takode proizvodi ostale hormone koji utiču na metabolizam.

Jasno je da ove žlezde kontrolišu sva područja rasta i blagostanja fizičkog, emocionalnog i intelektualnog tela. Bilo kakav poremećaj njihovih funkcija brzo uspostavlja neravnotežu u ovim oblastima.

Mističari su od vajkada znali za važnost ovih centara koje su nazivali energijom ili centrima čakre (slika 109b). „Cakra" je stari sanskritski (indijski) naziv za „točak"; prema tome, telesni točkovi, centri energije, mogu da se okreću brzo ili sporo, i svaki hormon mora da održi svoju propisanu „brzinu" ili energetsko pražnjenje.

Indijanska i tibetanska učenja smatraju da svaki točak nosi specifičan broj „latica" (C. V. Lidbiter, *Cakre),* koje nabrajaju elektrohemijske mogućnosti koje odgovaraju endokrinološkim centrima:

Zlezde		Cakra
Hipofiza	=	venae 1000 latica
Epifiza	=	obrva 96 latica
Tiroidna	=	grlo 16 latica
Grudna	=	sree 12 latica
Pankreas	=	trbuh 10 latica
Jajnici/Testisi	=	krsta 6 latica
Nadbubrežna	=	osnova 4 latice

Indijanska sveta knjiga Bagavad-Gita ovako opisuje ove centre:

... mudrac koji meditira božanstvu vrlo brzo postiže apsolutnost... onaj koji je duhovan, onaj koji je čist, koji je prevazišao svoja čula i svoju ličnost, koji je shvatio svoje uzvišeno biće (Bog u njemu) kao biće svega... uživa u blaženstvu unutar tog tela, gradu od devet kapija (Poglavlje 5, 5 13).

Ezoteričarka Alis Bejli (1880 - 1949), poznata po telepatskom kanalisanju učenja starih majstora (sada živi u duhovnom svetu), naglasila je da broj latica sadržanih u prvih šest centara čakre raste do 144, a u sedmom do 1000 - ukupno 144.000 (kada se pomnoži).

Mističari kažu da kada su energetski centri postigli balans, kroz upornu i disciplinovanu meditaciju, pozitivna i negativna energija koja izvire iz centara, Ida i Pingala, postaju jednake i protivne. U ovoj tački postiže se ravnoteža elektromagnetne energije u telu, što dovodi do dispozicije čistog smirenja. Prethodno otpuštena telesna energija sada postaje usmerena, rezultirajući talasanjem energije Sušumna, uz kičmenu moždinu ka vencu čakre, koji se okreće za 1000 latica, proizvodeći svetlost. Stručnjak postaje čista svetlost. To znači da čovek može da postane svetlost, i čineći to, postaje Bog, jedan od nekoliko izabranih sa „144.000 napisanim na čelima". Ovde, opet, imamo podudarnost učenja Otkrovenja, kralja Pakala, Tutankamona, mističara Tibeta i Indije, i Brus Ketijeve vrednosti brzine svetlosti. Sve ovo slaže se sa tvrdnjom da je broj 144.000 sličan po značenju sa svetlošću.

Smatra se da zmija obmotana oko Hermesove palice simbolizuje ovu jednakost i suprotnost kao energije Ida i Pingala. Zbir energija kovitla oko palice, pretvarajući se u krila orla, omogućujući letenje. Još jednom, perjana zmija simbolizuje svetlu prirodu čoveka, za malobrojne sveta, za mnoge nepoznata.

Vratimo se rozenkrojcerima gde Manli P. Hoi ovako rezimira četvrti proglas rozenkrojcera:

> ... oni izgledaju kao da pripadaju školi supermena, kao Mahatma iz Indije, institucija... koja ne postoji u fizičkom svetu već u svom duhovnom duplikatu, za koji on smatra da se uklapa u unutrašnje nivoe prirode; do bratstva mogu dospeti samo oni koji su sposobni da prevaziđu ograničenja fizičkog sveta.

Da bi ovo potvrdili, mističari se pozivaju na iskaz *Konfesio Fraternitatis* (koji se pojavio godinu dana nakon *Fama Fraternitatisa)*, a koji glasi:

> Hiljadu puta nedostojan može da se buni, hiljadu puta može da se oglasi, ali Bog je naredio našim ušima da ih ne slušaju, i nadvio se nad nas, sluge svoje, da ne bude nikakve nevolje; zato nas vise ne posmatraju očima smrtnika, sve dok ne budu primili snagu orla.

Sto podseća na još jedan citat iz Otkrovenja koji se odnosi na „ženu obučenu u sunce, koja je pobegla u divljinu": „... i ženi bejahu data dva krila orla velikoga da odleti u divljinu na mesto svoje, gde će živeti za vek vekova daleko od zmije" (Otkrovenje XII, 14). Ovo, zajedno sa citatom iz *Konfesia,* jasno ukazuje na odvajanje duše od tela (zmije) i na to da je takvo odvajanje potpuno sigurno.

Od ceremonije do slobodnog leta: tajno oružje masona i rozenkrojcera

Stiven Najt u knjizi *Bratstvo* citira zvanični proglas iz univerzalne knjige zanatske masonerije:

> Masonerija se sastoji iz ljudskih tela udruženih da očuvaju tajne, običaje i ceremonije zaveštane od pamtiveka, i za potrebe uzajamnog intelektualnog, društvenog i moralnog usavršavanja. Takođe se trude da gaje i iskažu bratsku ljubav, ne samo jedan prema drugome već prema celom svetu.

Sastanci se održavaju u ložama, obično u slobodno vreme, uglavnom poslednjeg petka svakog drugog meseca. Stariji činovi nakon povlačenja postaju počasni članovi, dok se oficiri lože biraju svake godine. Postoje različiti činovi počasnih članova: okružni veliki majstor, zamenik okružnog velikog majstora, pomoćnik okružnog velikog majstora i drugi okružni veliki majstori. Izabrani članovi razvrstavaju se u kategorije cenjenog majstora (koji predsedava na sastancima), starijeg nadzornika (lični oficir, pomoćnik cenjenog majstora}, mlađeg nadzornika (sledeći oficir po činu), majstora, starijeg i mlađeg nadglednika (administracija i organizacija), kapelana (savetnik sveštenika), pisca, sekretara, direktora ceremonija (organizator rituala), starijeg i mlađeg đakona (pomoćnik u ritualima i glasnik), asistenta direktora ceremonija, unutrašnjeg čuvara (odobrava pristup samo poznatim masonima), tajlera (spoljni čuvar / vratar, naoružan bodežom da odbije one koji nisu masoni).

Najt je verovao da postoje 33 stepena ili nivoa masonerije. Po torn pitanju i jeste i nije bio u pravu. Postoji, u stvari, devet nivoa. Prvi nivo upućenike uvodi u bratstvo tek kada napune 21 godinu, ili 18 u slučaju četvrte generacije masona. Prvi stepen ceremonije, detaljno objašnjen u knjizi *Bratstvo* (p. 313), srdačno prima novog člana u red. Ovo uključuje, pored ostalog, i to da kandidat skine gornju odeću i ostane u čarapama, levoj cipeli, pantalonama i košulji. Košulja je otkopčana i otkriva mu levu dojku, desni rukav je zavrnut do lakta, a leva nogavica do kolena. Ispred gole noge postavljena je papuča, a oko vrata dželatska omča čiji kraj mu pada niz leđa. Oči su mu vezane. Ceremonija se nastavlja postavljanjem pitanja, zaklinjanjem na vernost i tajnost . . . „da mu jezik ne bi izvadili iz glave vrelim gvožđem". Novajlije se primaju kao šegrti (prvi nivo) i napreduju ka društvu zanatlija (drugi nivo), a zatim postaju majstori masona (treći nivo). Nivoi viši od devetog, dakle osamnaesti, trinaesti, trideset prvi, trideset drugi i trideset treći, generalno nisu poznati nižim redovima. Samo priznati masonski majstor najvišeg nivoa napreduje dalje od trećeg nivoa, i to samo

po pozivu. Rozenkrojceri imaju sličnu strukturu, osim što su njihovi nivoi predstavljeni kao I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII i IX, najviši nivo koji može da se dostigne pre krsta je X. Simbol masonske lože, košnica, stvara ideju hijerarhijske strukture lože; aktivnosti koje se odigravaju u loži jesu za opšte dobro vrste, pčele matice. Nju kontroliše sunce, kao i sve ostale pčele. Tutankamon je nosio bodež slobodnog masona tajlera, umotan u mumijske zavoje, i imao je dve tegle meda, kao priznanje loži, potvrđujući svoj identitet „slobodnog zidara" (ezoteričara). Bio je podanik sunca, zaštitnik božanskog znanja. Ono što ukazuje na to da je Tutankamon bio matica, svrha obožavanja sunca, bez sumnje je „žaoka" na ledima njegove zlatne maske. Od tri postojeća tipa pčele - radilice, matice i truta - on nosi žaoku muške pčele tj. truta. Tutankamon, kao faraon, nije bio „radilica", i zato je morao da bude vođa lože, prvi koji je bio poznat kao veliki majstor masonerije, matica košnice. Prvi stepen ceremonije koji uključuje dželatsku omču, koja visi niz leđa upućenika, simbolizuje Tutankamonov pčelinji rep.

Prvi, drugi i treći stepen masona jesu pčela „radilica" i pčela „vojnik" u hijerarhiji lože, sa zadatkom da štite i obezbeđuju vise nivoe upućenika, ali samo retki ovo postižu. Ovi niži nivoi uključuju beskrupuloznije karaktere bratstva, čije aktivnosti Stiven Najt tako dobro dokumentuje.

Iako se drevna tradicija vraća unazad pre Tutankamonovog vremena, rešenja su u njegovoj grobnici za sve one koji žele da ih shvate. „Kecelja" slobodnih zidara, koja se nosi na ceremonijama, površine je 144 kvadratna inča; u Tutankamonovoj grobnici pronađeno je 144 predmeta i konačni cilj slobodnih zidara jeste taj da postanu „svetlost".

Dečak-kralj sahranjen je u devet nivoa kovčega, a stepenovi slobodnih masona (osim prvog i drugog koji nisu kompletni majstori masona) odražavaju broj devet. Ovo može da se objasni na sledeći način.

Osnova piramide je kvadrat, 4, kao što je bio crno-beli pod Solomonovog hrama, i kao što je pod lože slobodnih zidara. Broj 3 [predstavlja treći stepen šegrta slobodnih zidara) podignut na kvadrat iznosi 9. Sledeći nivo inicijacije je 18-1 plus 8 jednako 9 (3 na kvadrat). Sledeći je 30 - 3 na kvadrat je 9. Zatim najviši nivo je 33 - tri na kvadrat je 9, i opet 3 na kvadrat jednako je 9. Kao što vidimo, 99 je najviši broj koji može da se postigne u fizičkoj dimenziji pre postajanja jedno (100) sa Bogom. Zbog toga se smatra da su slobodni zidari „na kvadrat"; nivo inicijacije je faktor „kvadratnog korena" Boga, odnosno kvadratna osnova piramide. Konačno, takođe postoje nivoi izmedu 30 i 33 - naime, 31 i 32, koji su u stvari posredničke faze tridesetog stepena, pre nego svršeni nivoi napretka. Oni svode ukupne stepenove na 9. Broj 99999 je, kao što znamo, broj kralja Pakala i Tutankamona.

Samo trideset treći stepen masona je pravi slobodni zidar i, kao Mahatma u Indiji, nadljudski. Baš kao što su rozenkrojceri u „Izlivanju mora", „Stvaranju dijamanta ruže" i „Postizanju filozofske čvrstine"

sposobni za vantelesna duhovna iskustva. Metod trideset trećeg stepena slobodnih zidara u merenju tih visina jeste pomoću takozvanog „konopca za vuču", legendarnog srebrnog konca koji se vežbom proteže od pupka. Duša koja putuje može da napusti telo omogućivši da viši intelekt jače drži ovu pupčanu vrpcu, obezbeđujući povratak u telo. Vežba je opasna, prekid konopca vuče sprečava povratak u telo, i ovo je glavni razlog za tajnost trideset trećeg masonskog nivoa koji se odnosi na reči iz Biblije: „... jer čovek ide u stan svoj večni i pokajnici ulicama hode, pre nego što se otkine lanac srebrni... pre nego se prah vrati u zemlju, kako je pre bio, i duh se vrati Bogu, koji ga je dao." (Knjiga Propovednika XII, 5-7).

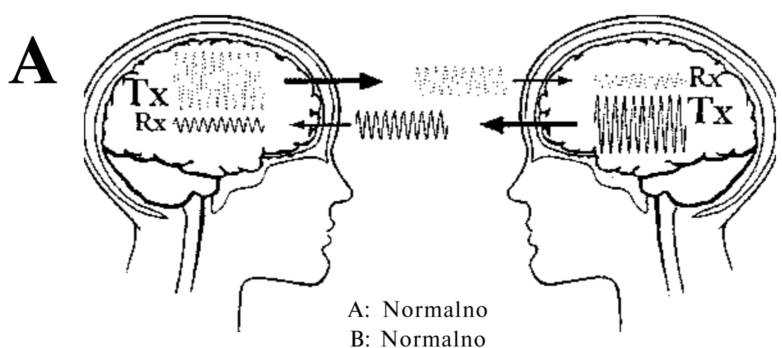
Vantelesno iskustvo i telepatija (v*idi dole)* jesu tajno oružje trideset trećeg masonskog stepena.

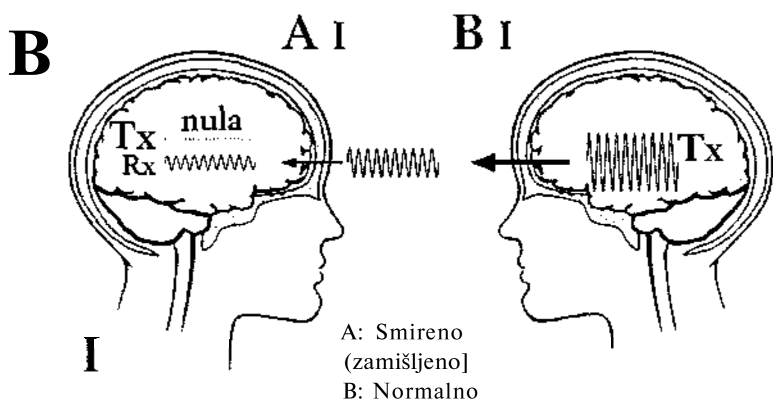
Kako masoni čitaju misli

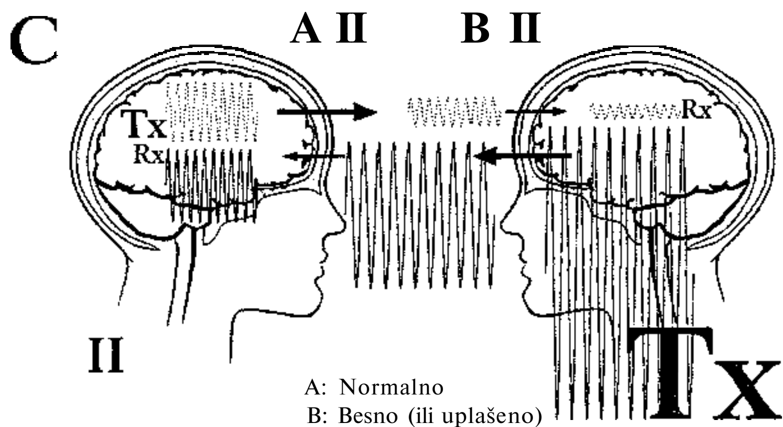
Citanje misli drugoj osobi - održava pravovernu naučnu zajednicu - nemoguće je. Brojni „naučni" eksperimenti nisu uspeli da demonstriraju osnovu ovog fenomena, i zato je nemoguće izvesti ga: jedna osoba ne može da čita misli drugoj. Ipak, većina nas je iskusila telepatske misli i osećanja bar u jednom trenutku svog života. Telepatija je moguća, to je činjenica, i greške u eksperimentalnoj tehnici zajedno sa nerazumevanjem funkcionisanja uma mogu da objasne eksperimentalni neuspeh.

Slika 110 prikazuje dva subjekta, A i B, koji ilustruju odnos između električnih aktivnosti u mozgu pod normalnim uslovima. Subjekat A proizvodi električne impulse (misli). Ovi električni signali, obično sa bilo kojom električnom aktivnošću, zrače u prostoru. Misli subjekta A prikazane su kao Tx (emitovanje). Ovaj eletromagnetni talas, pod normalnim uslovima, putuje iz mozga subjekta A, kroz njegove kosti i tkivo u Slobodan prostor. Kosti i tkivo subjekta A smanjuju nivo zračnog signala. S druge strane, subjekat B je obasut ovim istim talasom od strane subjekta A, ali njegovo tkivo i kosti dodatno ublažavaju talas, tako da je talas subjekta A koji stigne do mozga subjekta B veoma slab (označen kao Rx, primljen talas, u glavi subjekta B). Primljen talas je ispod nivoa moždanih talasa samog subjekta B, i zato je talas subjekta A izgubljen, stopljen sa „bukom" sopstvenih misli subjekta B. Za njega je to nešto kao pokušaj da razabere tiho šaputanje u sobi gde ječi glasna muzika. Isto bi se dogodilo sa mislima subjekta B koje bi preklopile misli subjekta A.

Postoje samo dva stanja koja prevazilaze problem „buke". Slika 110 (I) prikazuje da je subjekat AI naučio da potpuno isključi svoj mozak; subjekat AI dakle ne emituje nikakvu električnu aktivnost. Ovo je moguće kroz kontrolu uma (meditaciju), koja sa vežbom prazni um od svih misli. Misli koje emituje (Tx) subjekat BI sada može da registruje AI. AI može da čita misli subjekta BI. Ove misli mogu da se smeste u registar podsvesne memorije radi kasnijeg sećanja.

Slika 110: Normalno, čitanje misli je nemoguće jer je primljeni signal ugušen usled moždane aktivnosti samog primaoca. (I) i (II) prikazuju stanja pod kojima čitanje misli postaje moguće (vidi glavni tekst].

Slika 110 (II) prikazuje jedino drugo stanje gde je moguća telepatija; očigledno, ako moždani talasi subjekta BII mogu da se pojačaju, onda će BII emitovati mnogo jači signal od normalnog. Kada on dode do mozga subjekta All, biće mnogo Jači" od njegovih unutrašnjih moždanih talasa, l subjekat All će biti u stanju da otkrije misli subjekta BII dok je ovaj potpuno pri svesti.

Postoje dva načina prisiljavanja subjekta BII da pojača električne signale unutar svog mozga; kada se to postigne, mogu da se otkriju misli subjekta BII (mogu da mu se čitaju misli). Prvi način je putem straha, a drugi putem besa. Da bi se drugima čitale misli, potrebno je samo naterati ih da pobesne. U gvozdenom dobu i dobu previranja, ovo nije teško učiniti; obično „dobro jutro", „dobar dan" ili „dobro veče" često je dovoljno da naljutimo svog komšiju.

Analize obj ašnjavaju zašto niža bića, kao psi, čiji nivo moždane aktivnosti je nizak (u poređenju sa našim), uspevaju da otkriju misli svojih vlasnika, i zašto se kaže da psi mogu da „osete" strah. Ovo takođe objašnjava zašto su svi naučni eksperimenti koji teže ka shvatanju telepatije osuđeni na neuspeh, jer je jedini način za eksperimentisanje sa telepatijom „isključivanje" mozga, što jasno sprečava učestvovanje u eksperimentu. Drugim rečima, oni koji učestvuju po definiciji ne mogu da budu u „isključenoj" poziciji.

Iza vantelesnih iskustava ili teiepatije ne kriju se nikakvi zli motivi. Da bi duša visokog napona pobegla, na poziv fizičke smrti, neophodno je voleti svog bližnjeg, u skladu sa najuzvišenijim učenjima. Ovi alati, vantelesna iskustva i čitanje misli, olakšavaju upravo taj božanski cilj; vantelesna iskustva isključuju potrebu za fizičkim kontaktom sa drugim ljudskim bićima, smanjujući mogućnost i verovatnoću konflikta, disharmonije i bolesti. Čitanje misli omogućava predviđanje radnji drugih, omogućavajući čistoj inicijaciji da izbegne uznemiravanje u traganju ka sve višim nivoima napona duše. Ovo znanje je teško shvatljivo za većinu onih koji dolaze s njim u dodir i nesumnjivo izaziva podsmeh kod nižih smrtnika. Kao što je filozof Lao-Cu (u knjizi *Tao-Te-Đing)* jednom naznačio:

Slušajući o načinima,
najbolji ljudi će ozbiljno istražiti njihove dubine.
Osrednji će ih čuti, prihvatiti i napustiti,
ali prosti ljudi, kada budu čuli za njih, ismejaće ih glasno.
I ako se ne budu smejali,
to neće biti način.

ŠESTO POGLAVLJE

Galaksije kraljeva

Skriveno znanje

Sveta knjiga Maja, *Popol Vu,* (tumačenje iz šesnaestog veka), počinje i završava se istim rečima: „(originaini) *Popol Vu* ne može više da se vidi... sakriven je od tragača i mislilaca".

Tutankamon i kralj Pakal šifrovali su svoja sveta znanja u blaga, daleko od tragača i mislilaca, i na taj način ih sačuvali od neminovnog kraja kosmičkog ciklusa.

Ilustracija 32 prikazuje moderan metod šifrovanja informacija u vidu 3D slike „Magično oko". Sa prednje strane, kompozicija izgleda prilično verno. Čitaocima kojima su poznati zahtevi dešifrovanja ovog tipa slike neće mnogo trebati da uvide osnovnu 3D sliku koja je na kompoziciji ušifrovana u predelu neba. Sa druge strane, skeptici, neupućeni u proces dešifrovanja, tvrdiće da ne postoji ništa više od očiglednog.

Da bi video skrivenu 3D sliku, posmatrač mora da podigne sliku dok mu ne dodirne vrh nosa. Zatim pažljivo da žmirka dok ne ugleda dve slične tačke na kompoziciji kako „klize" i poklapaju se jedna preko druge. Sada polako pomerite sliku od vrha nosa, na razdaljinu od oko 30 cm. Gledajte u sliku. Pažljivo žmirkanje više ne može da pomogne. Sada levoj i desnoj hemisferi mozga ostaje da preklopi delove slike i obradi ih. Taj proces može da traje nekoliko sekundi ili minuta dok 3D slika „uskoči" u svest. Leva i desna hemisfera mozga stvaraju osećaj slike. Jedna strana čuva jednu sliku, druga pamti drugu a potom ih mozak preklapa jednu preko druge.

Ova vežba je elementarni korak u dešifrovanju transformatora Maja *bez* upotrebe acetata. Savremeni čovek mora da koristi acetate jer mu se mozak unazađuje već hiljadama godina zbog smanjene upotrebe, a sve zahvaljujući tehnološkim rešenjima; telepatija se više ne koristi, tako da je

ova, nekada sasvim uobičajena praksa, sada mnogima nedostižna. Moderni telefoni i druga komunikaciona pomagala u svetu svakodnevno isključuju potrebu za telepatijom. Sada je lakše uhvatiti taksi, voz ili avion, iako to znači prenošenje fizičkog okvira gde god da ljudski intelekt zahteva da putuje.

Kada se sadašnji kosmički ciklus privede kraju i svet ponovo doživi uništenje, 3D slike „Magično oko" biće izgubljene, osim nekoliko njih koje su bezbedno smeštene u strukture koje će uspešno odoleti zubu vremena, bilo da se dogode zemljotresi, plimski talasi, vrelina, suša ili požari. Cak i da su neke zakopane u piramidama i ponovo otkrivene za hiljadu godina, kako će se uputstva dešifrovanja preneti na drugu rasu koja govori stranim jezikom i ima različite metode pisanja? Jedan od načina bio bi da se ostavi za sobom razroka slika samog šifrera. To bi nam saopštilo da šifrer (razrok) može da vidi dve slike, duplu informaciju. Osmotrite još jednom Tutankamonov pogled (blago žmirkanje). Osmotrite još jednom pogled glave Olmek. Hoklica u grobnici govori nam da je Tutankamon postao Olmek glava. Neverovatni Poklopac Palenke govori nam da je Olmek glava postala kralj Pakal. Osmotrite još jednom pogled mozaične maske Palenke, lice kralja Pakala.. Tutankamon nam govori da će se reinkarnirati ponovo kao Olmek glava, vođa Olmeka koji je živeo negde oko 500. godine pre nove ere u oblasti La Venta u Meksiku. Olmek glava nam govori da će se reinkarnirati ponovo kao mozaična maska, kralj Pakal, koji je živeo 710. godine nove ere u džunglama Meksika. Tutankamon, Olmek glava i mozaična maska zajedno poručuju da mogu da vide dvostruko više od onoga što mi vidimo. Nedostaje druga polovina informacije. Uz to, svaka nam govori da Pakalova dela zahtevaju „gledanje" (acetate) pre nego što se otkriju tajne slike. Kralj Pakal bio je reinkarnacija Tutankamona.

Plodno tlo duša

Dešifrovana blaga Tutankamona objašnjavaju da je bio Bog, inkarniran na zemlji, bezgrešno začet. Kada je umro, postao je zvezda. Isus je, takode, bio bezgrešno začet; i on je postao zvezda. Kralj Pakal je takode bio bezgrešno začet, i isto tako bio poznat kao „jutarnja zvezda". Svaki od njih doneo je neku poruku za čovečanstvo: da je duša svetlost i da se smrću može postati zvezda.

Videli smo kako duša, kao Sušumna (svetlost), može da napusti telo i uživa u vantelesnom iskustvu dok je telo i dalje živo. Međutim, kako se duša pretvara u ogromnu nuklearnu pec na nebu, teško je zamisliti.

Fizičari smatraju da je univerzum nastao pre oko 13 biliona godina sa „velikim praskom". Energija se pretvorila u masu. Dvadeset pet sekundi kasnije, temperatura zračenja podigla se na četiri biliona stepeni Celzijusovih. Tri minute nakon toga, temperatura je opala omogućavajući

stvaranje izotopa vodonika, većinski koncentrisanog oblika energije u kosmosu. Zatim je raspad meduzvezdanih oblaka od gasova izazvao druge nuklearne reakcije, proizvodeći helijum iz hidrogena i, mnogo kasnije, nakon sledećih milion godina, „neutralni" hidrogen.

Raspadanjem oblaka prašine radaju se zvezde. Sa rađanjem svake od njih, njen unutrašnji pritisak i temperatura raste. Kod 10 miliona stepeni Celzijusovih, visoke temperature izazivaju nuklearne eksplozije, pretvarajući vodonik u helijum. Druge čestice, neutroni, pozitroni, elektroni i fotoni (zvezdana svetlost) nastaju sudaranjem nukleusa atoma vodonika.

Potom nastaju planete koje kruže oko zvezda. Stvaranje „hladne" hipoteze navodi na to da se čestice prašine iz međuzvezdanih oblaka gasova sjedinjuju pod uticajem gravitacije, nagomilavajući se s vremenorn da bi stvorili veće telo koje će na kraju postati planeta. Alternativna „topla" hipoteza navodi na to da planete mogu da nastanu akumulacijom toplih čestica, kao velike gasovite protoplanete koje se raspadaju pod uticajem gravitacije.

U svakom slučaju, planete su pre ili kasnije nastale, i evolucija je (kao što je bilo reči u Cetvrtom poglavlju) preuzela vođstvo nad inteligentnim životom na Zemlji. Zatim su ovi paketi električno vođene inteligencije (u sadašnjoj epohi „čovečanstva") privukli duhovnu energiju, kao što je objašnjeno u Opštoj teoriji postojanja, u Cetvrtom poglavlju.

Naše Sunčevo magnetno polje traje 3740 godine (1.366.040 dana) do promene pravca. Period izmedu kraja jednog gvozdenog doba i početka sledećeg, u 5000-godišnjem ciklusu, takođe iznosi 3750 godina (slika 91). Brahma Kumaris, duhovna grupa Krišnine škole, veruje da se duše reinkarniraju do 16 puta u periodu svakog gvozdenog doba, odnosno do 14 puta u periodu od 1250 godina, naravno, u „voltaži" duše (o čemu je bilo reči u Petom poglavlju). U međuvremenu, duše „pate" za svoja dela, u Čistilištu, 3000 godina, tvrde katolici, i u „podzemnom svetu" 3740 godina, savetuje Neverovatni Poklopac Palenke, (vidi *Superbogovi;* scena Boginje srca, i *Neverovatni Poklopac Palenke:* scena Četiri prethodna doba).

Da li su ova dva virtuelno identična vremenska perioda - 3750 i 3740 godina - samo slučajna, ili bi mogla da nagoveste mehanizam u zagrobnom životu koji podešava pojam Cistilišta? Da li duša nižeg preminulog putuje do našeg Sunca da podnosi „vatru pakla" u narednih 3740 godina dok se Sunčevo magnetno polje opet ne promeni 3740 godina kasnije, lansirajud je još jednom ka Zemlji? Tada bi duša ponovo živela i umrla, još 16 puta tokom sledećeg gvozdenog doba, pokušavajući ponovo da uspori proces čišćenja kroz patnju. To daje smisao frazi izvelike Poimandre: „... pogledajte veliku tajnu zvezda, gde je Mlečni put plodno tlo duša, jer sa njega one padaju u materijalni svet..." (vidi Peto poglavlje).

Najhladnije duše, one sa najmanjim naponom, očigledno najviše pate u takvoj šemi. Duše sa ekstremno visokim naponom, kao Tutankamon,

transformišu se u zvezde kraljeva, rađajući nove galaksije. Ove zvezde, kroz „hladne" ili „tople" hipoteze, zauzvrat stvaraju sopstvene planetarne sisteme. Život evoluira na ovim planetama, duše silaze, penju se i opet silaze, usvajajući paradigmu objašnjenu u Opštoj teoriji postojanja, u skladu sa teorijom božanskog pomirenja. Bog (univerzum i sve u njemu) uzrasta. Dakle, kraj postaje početak.

Pretvaranje duše u zvezdu sada se može posmatrati kao još jedan korak u točku postojanja. Znajući to, zagonetni proces pretvaranja postaje puka akademska radoznalost. Još uvek ne znamo kako se ono odigrava u trenutku smrti. Međutim, sigurni smo u to da je moguće. Kao što nas život nosi od rođenja do smrti, sama smrt nas dalje nosi u život. Mi smo po prirodi duhovna bića, zarobljena na određeni vremenski period u telu, u paklu iz kog nema bežanja, osim za one koji znaju tajnu Egipćana, Maja i masona.

DODACI

Uvod

„Ako ste, kao i ja, gledali u zvezde i pokušali da pronadete smisao onoga što vidite, i vi ste počeli da se pitate zašto svemir postoji. Pitanja su jasna i naizgled jednostavna, ali odgovori su nekako uvek bili van našeg. poimanja stvari..."

Ovo su bile uvodne reči Stivena Hokinga, fizičara. i kozmologa, profesora matematike na univerzitetu *Kembridž* u Engleskoj, kojima je pozdravio i pozvao svoju publiku da mu se pridruži u *Svemiru Stivena Hokinga,* 1997. godine.

Nakon nekoliko sati programa, Hoking je zaključio: „... otkrivanje načina na koji svemir funkcioniše bilo bi izvanredno dostignuće, možda i konačni uspeh nauke... ali to ne bi objasnilo zašto svemir postoji. Odgovor na to pitanje samo Bog zna."

U istom ciklusu, dr Nejl Spuner sa univerziteta *Šefild,* vođa projekta „Tajanstvena stvar", rekao je: „... mi ne znamo od čega je načinjeno 99 posto svemira..."

Veoma cenjeni britanski biolog, profesor Luis Volpert, održao je tribinu u *Britanskom udruženju za napredovanje naučnih predavanja,* u Plirnotu, 1991. godine, i objavio da „biolozi ne razumeju kako hemikalije u tek formiranoj ljudskoj ćeliji dobiju informaciju koja ih dalje vodi ka stvaranju različitih materijala kao što su kosa, koža ili kost..."

Britanski biolog sa univerziteta *Oksford,* dr Ričard Dokins, putuje širom zemlje ubeđujući narod u to da se čovek razvio od majmuna i da nije niš'ta više od skupa hemijskih elemenata slučajno sklepanih kroz vreme, što je teorija koju je razvio naučnik iz devetnaestog veka, Carls Darvin. Dokins ne može da objasni zašto onda nisu svi majmuni evoluirali u čoveka, odnosno zašto su neki majmuni ostali do današnjeg dana, ni zašto se čovečanstvo diferenciralo na različite rase - crnu, smeđu, belu i žutu;

niti može da objasni, dajući prednost Darvinovom evolutivnom rastu, zašto je žirafa dobila ekstra dugačak vrat, čini se preko noći, kao ni to što nikad nisu pronađene kosti žirafe sa srednjom dužinom vrata.

Pitaj učitelja kako pauk stiče znanje o tome da isplete mrežu, i odgovor će verovatno biti - instinkt. Šta je instinkt? Kako je zapisano u *Superbogovima,* „instinkt je ono što omogućava pauku da isplete svoju mrežu".

„Nastradaćeš", baka bi me često upozoravala ako bih izlazio na zimsku hladnoću bez šala koji je mesecima plela. Postao sam sumnjičav. Možda je samo htela da stavim šal, ali ipak, to ne objašnjava zašto se češće prehladim zimi nego leti. S druge strane, porodični lekar i dalje tvrdi da utopljavanje tokom zime nema nikakve veze sa prehladom, koja je prouzrokovana virusom, ali opet ne može da objasni zašto su prehlade češće zimi nego leti. Moglo bi mi stoga biti oprošteno što pre prihvatam savet moje bake, jer ima više smisla.

Ne bi bilo loše kad bi savremeni naučniti pokušali da objasne ove zagonetke, ili kad bi dopustili drugima da to pokušaju njima da objasne, bez neprijateljske i antagonističke reakcije kao da otkrića i vasiona na neki način pripadaju jedino njima. Ali ne postoji ništa posebno u vezi s tim ljudima koji, uprkos svoj njihovoj samoproklamovanoj prefinjenosti, ne mogu čak da objasne zašto predmeti padaju na zemlju.

Prilikom govora pred forumom diplomaca na univerzitetu *Prinston* u SAD-u, 14. oktobra 1953 godine, nekonformista i naučnik Imanuel Velikovski izrekao je reči nadahnuća onima koji su se isto ovako osećali:

> Nauka danas, kao i u vreme Njutna, prostire se ispred nas kao veliki neucrtani okean, a mi nismo mnogo odmakli od obale neznanja. U proučavanju ljudske duše naučili smo svega nekoliko mehanizama ponašanja koja su vođena podsvesnim umom, ali mi i dalje ne znamo šta je 'mišljenje' ili šta je 'pamćenje'. U biologiji ne znamo šta je 'život'.
>
> Vrema osnovnih otkrića se još nije završilo, i zato se ne brinite za to da ste stigli kasno i da nema šta više da se otkrije. Kako vas danas vidim u velikom broju, neke od vas zamišljam, kroz deset, dvadeset ili trideset godina, kao srećne pronalazače, i ovde mislim na one koji koji vole izazov, koji imaju radoznao um, jaku volju i težnju da saznaju što više.
>
> Ne plaši se suočavanja sa činjenicama, i nikad nemoj prestati sa postavljanjem pitanja: zašto? Kako? Ponašaj se kao dete... Sve plodonosne ideje jesu zamisli nekonformista, kojima je poznato i dalje nepoznato i koji se često vraćaju na početak, pored čega drugi prođu sigurni na svom putu. Današnja istina je jučerašnja jeres.

Velikovski je svojevremeno objasnio kako su se mamuti, pre 10.000 godina u Sibiru, u mestu smrzli i izumrli sa ljutićem stisnutim među zubima.

Kakav bi to ledeni fenomen mogao da se dogodi i izazove tako iznenadnu promenu klime, i oblast gde preovlađuju pašnjaci i umerena klima pretvori u sleđenu pustoš - u trenutku? Kako su se na Antarktiku formirale naslage uglja kad je tamo klima suviše hladna da bi se održao šumoviti kraj? Kako su fosilne palme nekad mogle da uspevaju u ledenoj klimi Spicbergena? Zdrav razum je usmerio Velikovskog na to da se Zemlja, nekada u prošlosti, verovatno nagnula na svoju osu. Oblasti oko toplog ekvatora i polovi jednostavno su zamenili mesta. Kao i priča o šalu, Velikovski je smatrao da ovo ima smisla. Ali, kao i doktor, moderni „ortodoksni" naučnici i zdrav razum uvek su se između sebe borili za prevlast. Oni su umesto toga smatrali Velikovskog ludakom i, kako to „ortodoksni" naučnici rade sa onima čije se ideje razlikuju, učinili su sve da unište i njega i sve ono za šta se zalagao.

U svojoj knjizi *„Zabranjena arheologija",* autor Majkl Kremo objašnjava da ortodoksni naučnici ispituju nova otkrića, prihvatajući ona koja se slažu sa aktuelnim mišljenjima i odbacujući, često vrlo prezrivo, ona koja se ne slažu. Podrum Britanskog muzeja je pun „zabranjenih otkrića" o kojima niko ne sme da progovori zbog straha od isključenja iz „naučne zajednice".

Kao i kod Velikovskog, moja lična otkrića su u najboljem slučaju opisana kao „najgora naučna noćna mora koja se ostvarila", i u najgorem slučaju kao ,,trn u oku modernih naučnika". Usudio sam se da pitam zabranjena pitanja. Raspitivao sam se i kopao; preturao i nagovarao; tražio, gonio i pratio moj plen sa nesmanjenom istrajnošću. A onda sam pronašao odgovore na pitanja kojih su se plašili, i ona nisu bila ono što su hteli da čuju - astronomi, kozmologisti, fizičari, biolozi, psiholozi, arheolozi, antropolozi, čak ni astrolozi, kao da sam se usudio da zavirim kroz zabranjeni prozor astrologije.

Tokom mojih 'morskih' dana uvideo sam da su tvrdnje sunčevih znakova u astrologiji opravdane. Pojedinci su pokazali naklonost prema mišljenju koje se povinuje astrološkom verovanju. Za mene nije bilo sumnje u to da 12 tipova ličnosti sačinjavaju čovečanstvo, baš kao što su narodi starog veka govorili proteklih 5000 godina. Ali moderni naučnici su tokom poslednjih 100 godina odbacili to mišljenje. Naučnici to ne mogu da vide, kao ni slepac koji zuri u zalazak sunca, stoga to ne može da postoji. Po njihovom mišljenju, u slici 32 nema šifrovane trodimenzionalne slike, niti ima šifrovanih slika u blagu Maja. Još gore, ako insistiraš na tome da one postoje, mrzeće te.

Određenje ličnosti

Oko 1927. godine, bihevioralna nauka je zauzimala teritoriju, i sa svojim kredibilitetom, prvenstveno kroz teorije uma, krčila put sa ranim psiholozima Frojdom i Jungom. U ovakvoj klimi su drugi raspravljali o prirodi i odgoju.

Da li je ličnost određena prirodom (poreklom) ili odgojem, okolinom, gde najvažnije mesto zauzimaju detinjstvo i pubertet? Nemački psiholog Johan Lang je smatrao da, ukoliko je ponašanje nasleđeno, onda bi se to sigurno pokazalo u studijama ponašanja jednojajčanih blizanaca. Ovde bi se moglo očekivati da se blizanci razvijaju i ponašaju na isti način jer nose iste gene. S druge strane, ponašanje neidentičnih blizanaca, odnosno dvojajčanih, sadrži različit skup gena, i pri poređenju bi pokazali samo slučajno podudaranje.

Lang je proučavao 30 parova odraslih blizanaca koji su bili rastavljeni odmah po rođenju. Ovih 30 parova su bili posebno odabrani; bar jedan od blizanaca svakog para bio je poznati zločinac, što je učinilo poređenje „prekretnica" u njihovim životima lakšim za poredenje.

Od 30 parova, 12 parova su bili jednojajčani, a 16 dvojajčani blizanci; dva para su bila „nesigurna" (nije se moglo tačno utvrditi da li su jednojajčani ili dvojajčani).

Od 16 parova neidentičnih blizanaca, 15 parova je pokazalo da je *samo jedan* od svakog para blizanaca počinio zločin.

Kod 10 od 12 parova identičnih blizanaca, Lang je zaključio to da tamo gde je jedan bio zločinac, bio je i drugi, i da je svaki počinio isti ili sličan zločin u istom uzrastu. Kako kaže Lang, ponašanje jednojajčanih blizanaca je nasledeno od roditelja.

Lang je verovao u to da se ponašanje mora dovesti u vezu sa nasleđem zbog istog ponašanja jednojajčanih blizanaca. Ali ovde vidimo da je Lang žrtva sopstvenog istraživanja; slika A2 pokazuje da se roditelji i rođena braća ili rođene sestre ovih 10 para blizanaca manje-više pridržavaju zakona, s izuzetkom porodice Kramer. Ako se ponašanje nasleđuje, onda bi trebalo da i roditelji, braća i sestre blizanaca takođe budu kriminalci, sa verovatnoćom 1 od 4, ne 1 od 10 kao što tabela pokazuje. Lang je napravio laku i jednostavnu grešku; ponašanje je bilo genetsko, ali očigledno je nešto uticalo na gene nakon što su nasleđeni od roditelja.

Sa kriminalnom prošlošću	Tipivi blizanaca (svi istog pola)		
Oboje	Jednojajčani	Dvojajčani	Nesigurni
Samo jedan	10	1	1
	2*	15	1
Ukupno	12	16	2

*Slika Al-(na prethodnoj strani): Po *1 blizanac, od preostala dva para (još neobjašnjena), blizanci Bol i Hierskorn, pretrpeli su povrede mozga zbog čega su bili isključeni iz rezultata. Lang je pokazao da je ponašanje dvojajčanih blizanaca bilo nezavisno, a jednojajčani su se ponašali u istom uzrastu na isti način.*

				Suđenja		Prekršaji		
Porodično ime	Godina rođenja	Inicijali	Godine prvog prestupa	Br.	Tip	Kriminalna prošlost roditelja	Braća ili sestre, broj	Osuđivan
Muškarac Ostetag[1]	1886?	A	23?	2	Prevare, pronevere, falcifikovanje, krađe	Ne	Jedan br[illegible]	Ne
		K	26	1	Prevare, pronevere			
Laterbah	1890?	W	34	3	Isticanje u društvu, lažni izumi, falcifikovanje, tapija	Ne	Dva brata i jedna sestra	Ne
		H	36	7	Isto			
Rider	1890	J	14	c8	Krađe, piće, nasilje, prosjačenje	Ne	Dva brata	Ne (jedan u instituciji)
		W	14	c8	Krađe, piće, skitanje, nezakonita trgovina, nabavljač			
Hefelder	1890	An.	14	10	Provalne krađe	Ne	Petoro braće	Ne
		Ad.	14	8	Isto			
Švejzer[2]	1895	F	16	3	Krađa, pronevere, dezerterstvo, nabavljač, provale	Ne	Ne (vanbračan)	-
		L	16	1	Nasilje			
Mester[3]	1899	G	18	2	Krađa, pronevere	Ne	Dve sestre	Ne
		F	18	4	Isto			
Mat	1903	–	–	0	Pristalica homoseksualizma	Ne	?	„Izvrsna familija"
		–	16	1	Isto			
Diner	1904	K	20	1	Alkohol, ubistvo bez predumišljaja	Ne	Tri brata	Jedan imao tri dana zatvora
		L	18	2	Alkohol, nasilje, krađa			
Kramer[4]	1906	G	20	3	Alkohol, pucnjave, krađa	Otac često osuđivan	Tri brata	Svi osuđivani zbog pucnjave u pijanom stanju
		A	16	1				
Žena Meser[5]	1895	Ant.	18	–	Skitanje, prostitucija, nabavljač	Ne	10	Ne
		Am.	18	–	Isto			

1 *Oboje su imali šećernu bolest.*

2 *Razdvojeni u osmoj godini prilikom usvajanja, ali razlika se pokazala jedino 1920-te godine kad se L. oženio vrlo jakom ženom. Obojica su bili slabog karaktera. Imali su mnogo vanbračne dece.*

3 *Rano razdvojeni. Obojica bežali s posla u 15. Obojica operisali slepo crevo u 17-oj godini.*

4 *Obojica seksualno nezreli.* G. *pogođen u glavu u 18-oj, dakle kriminalni prestupi.*

5 *Razdvojeni u 17-oj godini.*

Slika A2: Evidencija 10 skladnih parova jednojajčanih kriminalnih blizanaca kako je utvrdio lang, 1927.god. (Posle CD. Darlingtona, ***Genetika i ljudi).***

Jedini nehemijski činioci genetske mutacije jesu X-zraci, gama zraci, mikrotalasi, magnetska i elektromagnetska energija. Astrolozi smatraju da postoji 12 tipova ličnosti, svaki sa svojim zodijačkim *znakom.* Ako stvarno postoji 12 tipova, onda *negde* mora postojati i 12 tipova mutacionog zračenja, i oni na *neki način* moraju učestvovati u razvoju fetusa (zigota) kako bi proizveli efekat, ako treba objašnjavati astrologiju.

Postavio sam zabranjeno pitanje o astrologiji i započeo naučno istraživanje o mutacionim silama koje bi mogle uticati na razvoj ćelije u momentu začeća.

U *Superbogovima* sam objasnio moju detinju zadivljenost golubovima-pismonošama, što je otvorilo pitanje o tome kako te ptice koje su miljama udaljene pronađu put do kuće. Često sam gledao sa strahopoštovanjem kako nakon puštanja dvaput naprave krug pre nego što polete ka domu.

Odgovor na to pitanje saznao sam tek 11 godina kasnije kad sam kao devetnaestogodišnji radio-oficir prvi put pristupio na brod. Tamo mi je, jednog olujnog dana dok sam gledao upravljački sistem prilagođen praćenju magnetskog odstupanja brodskog kompasa, postalo jasno da golubovi naslućuju Zemljino magnetsko polje. Istraživanje će kasnije pokazati da su varijacije u smeru bile registrovane u mozgu goluba i pretvorene u hemikalije. Hemikalije su izazvale uznemirenost. Uznemirenost bi bila najmanja kad bi se ptice vratile kući. Ptice jednostavno lete tamo gde se osećaju najbolje.

I tako sam u svojoj osmoj godini započeo svoje prvo ispitivanje i rasuđivanje.

U nedeljnoj školi sam slušao o tome kako je Bog stvorio svet za sedam dana. Bog je bio dobar. Nije bilo razloga da sumnjam u to, bar dok nisam krenuo da nahranim ptice zveckajući kao i uvek konzervom punom kukuruza. Ali ništa se nije pomeralo. Nije bilo oblaka perja, gugutanja, grebanja, lepetanja krilima, širenja repa u lepezu, nestrpljivog tapkanja ili igranja, niti jutarnje dobrodošlice.

Tada sam zbunjeno pogledao u nebo i pitao se zašto bi Bog, dobroćudni tvorac vasione, izabrao da ubije 62 goluba. Čime sam to zaslužio?

Posle nekog vremena, klupko se razmrsilo. Ipak ih nije ubio Bog: to je uradila mačka. Ali, opet... Bog je poslao mačku, zar ne?

Ovako je počelo putovanje koje se završilo četrdeset godina kasnije sa izdavanjem *Proročanstva Maja* a zatim i *Superbogova,* koje je po prvi put pomirilo nauku sa duhovnošću; ono objašnjava zašto živimo, zašto umiremo i zašto to tako mora da bude; objašnjava ko je Bog; šta se dešava u zagrobnom životu; šta je to 'vreme'; šta je to 'karma'; kako funkcioniše reinkarnacija; šta je to instinkt; šta je čežnja za domovinom; šta je to bioritam, astrologija, plodnost, rak, ciklusi katastrofa, i još mnogo toga.

DODATAK 1

Sunce

(I) Kako Sunce utiče na određivanje karaktera

Ova teorija objedinjuje mnoga već prihvaćena naučna otkrića dvadesetog veka.

Slika A3 (*gore levo)* prikazuje poprečni presek Sunčevog idealizovanog magnetnog polja; crnom bojom su ilustrovana magnetna polja koja egzistiraju između polova (vertikalno polarno polje). Četiri dodatna magnetna „kružića" egzistiraju oko ekvatora (ekvatorijalna polja).

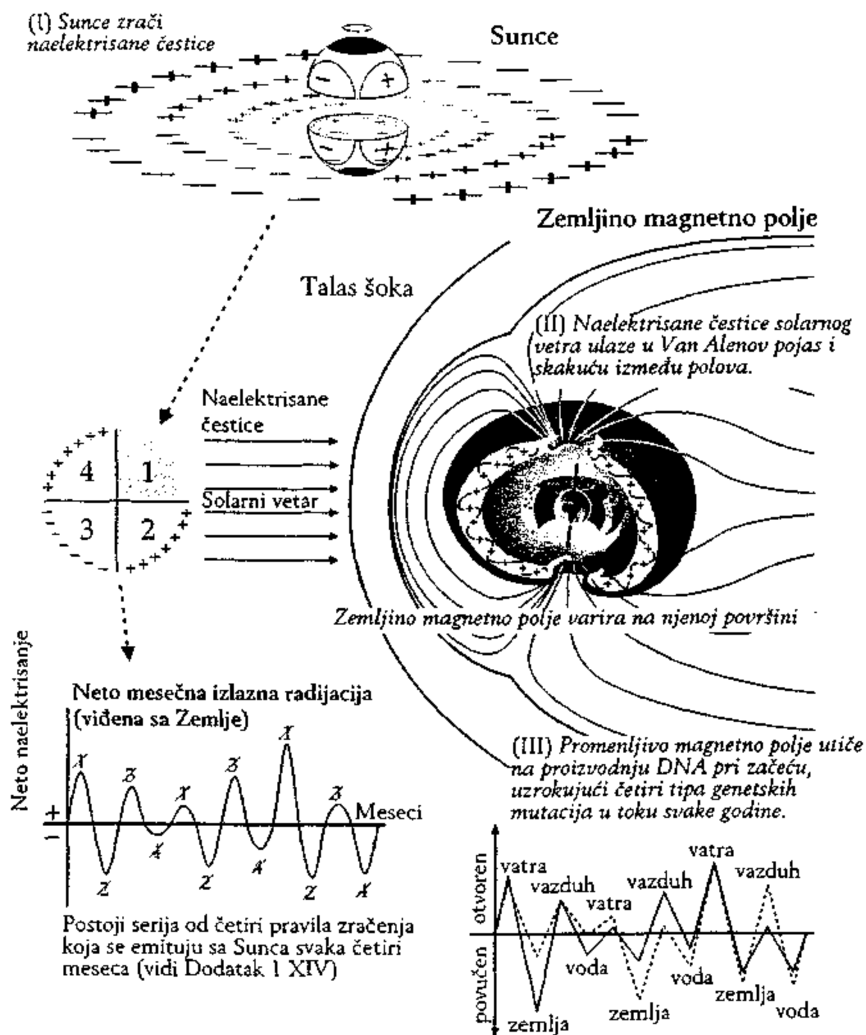
Sunce se okreće oko svoje ose uzrokujući to da ekvator menja svoj položaj jednom u 26 dana (28 dana posmatrano sa Zemlje), dok je sporije pokretljivim polarnim oblastima potrebno 37 dana za kompletan obrt (40,5 dana posmatrano sa Zemlje). Dobijena turbulencija obasipa udaljenu Zemlju naelektrisanim česticama.

Ove čestice prvi put je otkrio kosmički brod *Mariner II* 1962. godine i zajednički ih nazvao „solarnim vetrom". Koncentrisani pojas čestica, prikazan ovde, upisao je u mapu *Interplanetami kosmički brod br. I* (IMP 1), decembra meseca 1963. godine. Može se primetiti da se polaritet čestica poklapa sa rotacionim ekvatorijalnim magnetnim poljem sektora u tom trenutku. Stoga ovaj pojas prikazuje strukturu solarnog vetra podeljenog na sektore.

Britanski profesor astronomije Ian Nikolson je 1979. godine otkrio da bombardovanje Van Alenovih radijacijskih pojaseva (koji opkoljavaju Zemlju) solarnim vetrovima izaziva promene u Zemljinom magnetnom polju: „*... varijacije u solarnim vetrovima proizvode promene u Zemljinoj magnetosferi koje se odražavaju na Zemljino magnetna polje na njenoj površini."* (I. Nikolson, *Sunce,* 1979. g.).

Godine 1986 (grafikon dole levo) prikazao sam da diferencijalno rotiranje Sunca (interakcija njegovogmagnetnog polja) rezultira otpuštanjem 12 različitih mesečnih talasa zračenja tokom godine (vidi Dodatak 1 XIV

Astrogenetski model

(IV) *12 genetskih mutacija svake godine u uzajamnom odnosu sa 12 znakova zodijaka (gornji grafikoni predstavljaju istraživanja Džefa Majoa i profesora Hansa Ajsenka iz psihijatrijskog instituta u Londonu). Pozitivni znaci su otvoreni, a negativni su povučeni. Ovo navodi na to da Sunce utiče na određivanje ličnosti (astrologija Sunčevih znakova) kroz genetske mutacije.*

Slika A3:

radi detaljnije analize). Iz toga postaje jasno da će 12 tipova zračenja sa Sunca za posledicu imati 12 talasa magnetnih aktivnosti sa Van Alenovih pojaseva tokom istog 12-mesečnog perioda.

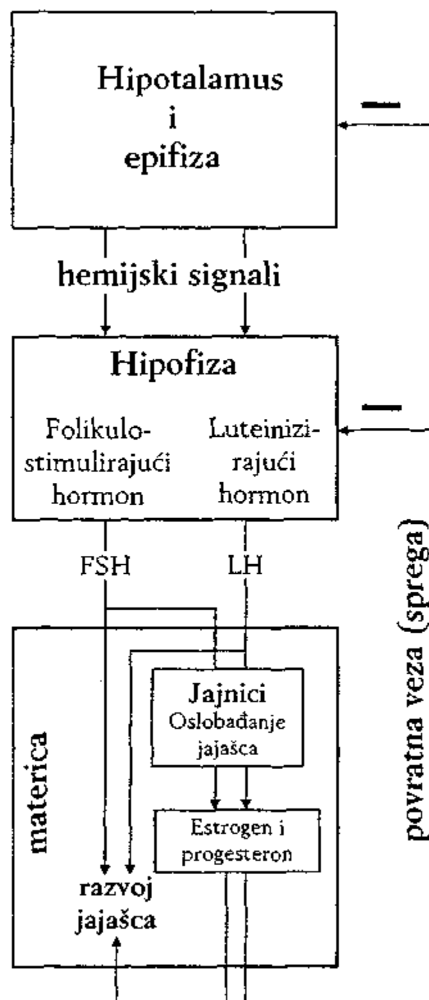
Poslednji delić slagalice pojavio se dve godine ranije, 1984. godine. Tim Vojnopomorskog medicinskog instituta za istraživanje u Betezdi, Merilend, SAD, na čelu sa dr. A. T. Libofom, eksperimentisao je na bebama iz epruvete i primetio da magnetna polja električnog osvetljenja u laboratoriji izazivaju genetske mutacije u njihovim eksperimentima. Detaljnije proučavajući ovaj fenomen, otkrili su da magnetna polja, slična ovim, utiču na proizvodnju DNA u tkivima, izazivajući genetske mutacije u razvoju fetusa. Njihov eksperiment je izveden na ljudskim ćelijama zvanim fibroblasti. Najniži nivo magnetnog polja koji je upotrebljen bio je niži od onog na Zemlji i opet nije imao efekta, dokazujući da je Zemljino polje dovoljno jako da proizvede isti efekat.

Slika A3 (IV) (detaljnije na slici A45) prikazuje dva nadređena grafikona, rezultate istraživanja o dve vrste ličnosti koje je izveo astrolog Džef Majo, pod okriljem profesora H. J. Ajsenka iz londonskog instituta za psihijatriju. Prvo istraživanje uključilo je 1795 ispitanika (isprekidana linija) i drugo 2324 ispitanika (puna linija). Oba su pokazala da su takozvani „pozitivni" astrološki znaci Ovan, Blizanci, Lav, Vaga, Strelac i Vodolija pretežno otvoreni, dok su preostali, takozvani „negativni" znaci, uglavnom povučeni. Dakle, astrogenetski model govori da se ličnost genetski određuje u trenutku začeća. Dvanaest tipova ličnosti proizilazi iz dvanaest tipova Sunčevog zračenja. Astrogenetika takođe pokazuje da položaj planeta u trenutku rođenja može da utiče i na trenutak rodenja i na trenutak poradanja trudnih žena (Dodatak 1 XVII), i tako modifikuje razvoj ličnosti (Dodatak 1 XVIII).

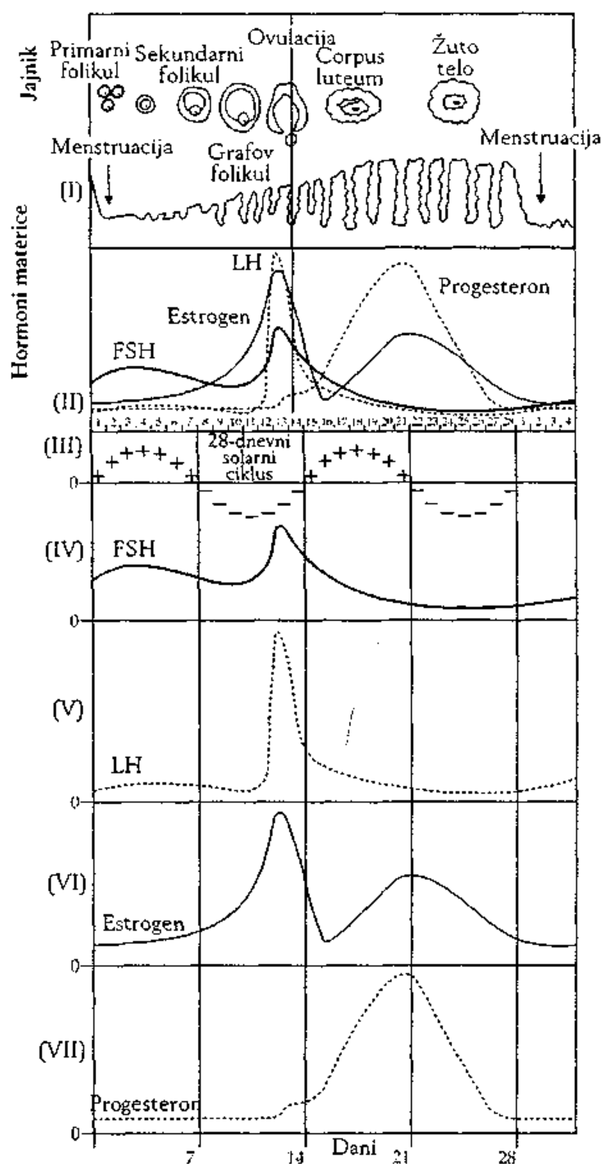
(II) Kako Sunce kontroliše plodnost; teorija solarnih hormona

Godine 1987, dr Ros Ejdi, šef kabineta Reganove administracije, izdao je naučni časopis (*Ćelijske membrane, elektromagnetna polja i međućelijska komunikacija)* objavljujući da „... oko 20 procenata pinealnih ćelija golubova, zamoraca i pacova reaguje na promene u intenzitetu i pravcu Zemljinog magnetnog polja... izazivajući varijacije u peptidnom hormonu melatoninu, koji ima ogroman uticaj na njihov bioritam..." (Voker, i ostali, 1983.)

Utvrđeno je da ritam biološkog ciklusa kod ljudi traje 28 dana, što tačno odgovara 28-dnevnom periodu rotacije Sunca, gledano sa Zemlje. Postalo je jasno da Sunčevo zračenje ne samo da odreduje ličnost već kontroliše ponašanje ljudskog organizma po rođenju; Sunčevo zračenje se kroz Van Alenove pojaseve pretvara u modulirajuća magnetna polja

Slika A4: Pregled kontrole hormona kod funkcije jajnika. Hipotalamus salje hemijske signale takozvanoj glavnoj žlezdi, hipofizi. Hipofiza proizvodi i luči dva hormona, folikulo-stimulirajući hormon (FSH) i luteinizirajući hormon (LH), koji su neophodni za otpuštanje jajašaca iz jajnika. Jajnici stimulišu proizvodnju estrogena i progesterona. Kada se proizvede dovoljan nivo ovih hormona, povratna veza šalje signal hipofizi, hipotalamusu i epifizi da prekinu sa proizvodnjom FSH-a i LH-a. Teorija solarnih hormona tvrdi da magnetne modulacije koje izaziva Sunce u prvom slucaju stimulišu hipotalamus i hipofizu, izazivajući da menstruacija i ovulacija variraju zajedno sa varijacijama emitovanja Sunca (vidi takođe sliku A1O).

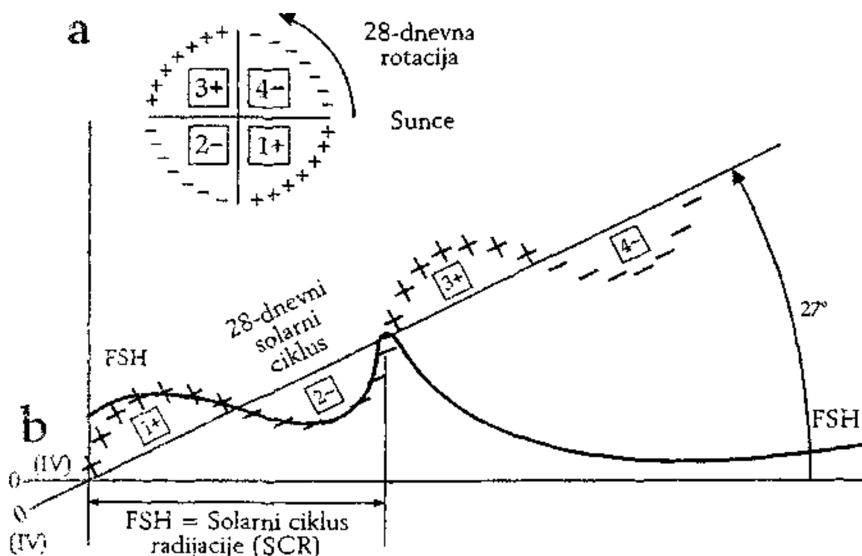
Slika A5: (I) Menstrualni ciklus u kojem nema oplodnje. (II). Grafikon pokazuje proizvodnju hormona plodnosti tokom jednog ciklusa. (HI) Solami ciklus radijacije (SCR). (IV-VII) Analiza jedne po jedne funkcije hormonske aktivnosti.

(Nikoison), koja direktno utiču na endokrinološki sistem (Ejdi), izazivajući da epifiza reguliše proizvodnju hormona vremena, melatonina, u toku 28-dnevnog perioda.

U krajnjern slučaju, ovo je zaključak, ali kako ga dokazati? Merenje varijacija u melatoninu u odnosu na odgovarajuće promene u ponašanju skoro je nernoguće izvesti, s obzirom na subjektivnu prirodu ponašanja. Izgledalo je neverovatno da veza između ovo dvoje može da se dokaže.

Međutim, ovo je izazvalo mnogo važnije pitanje: postoji li veza između Sunčevog zracenja i endokrmoloških aktivnosti u ljudskom telu? Odgovor je prilično lak. Bilo bi mnogo iskrenije uporediti Sunčevo zračenje sa 28-dnevnim menstrualnim ciklusom; proizvodnja hormona plodnosti je dokumentovana i razumljiva. Ako bi Sunce regulisalo ove hormone, onda bi to podržalo hipotezu da Sunce bioreguliše ponašanje regulisanjem endokrinološkog sistema kroz varijacije u melatoninu.

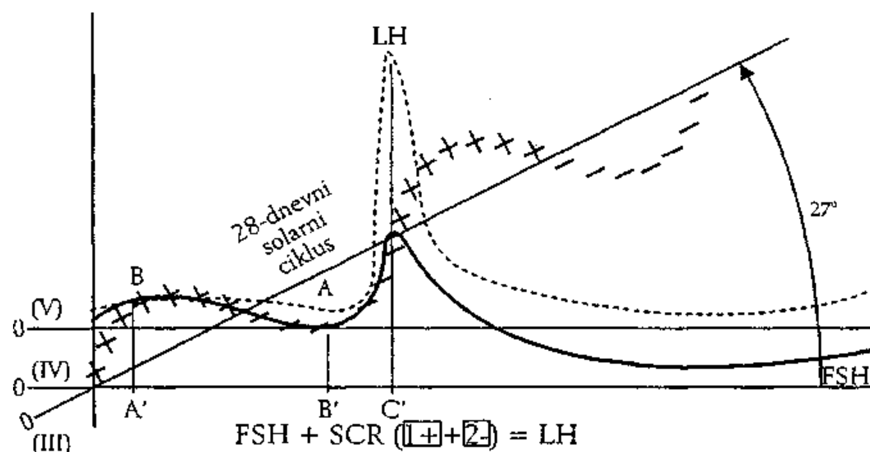
Hipotaiamus, mala žlezda u sklopu mozga, usko povezana sa epifizom, šalje hemijske signale hipofizi, koja reaguje proizvodeći folikulo-stimulirajući hormon (FSH) i luteinizirajući hormon (LH), koji su podjednako neophodni za otpuštanje folikula iz jajnika kao i za nastanjivanje zigota (ranog fetusa) u materici. Jajnjci zauzvrat proizvode polne hormone estrogen i progesteron koji uz dovoljnu proizvodnju FSH-a i LH-a prekidaju snabdevanje

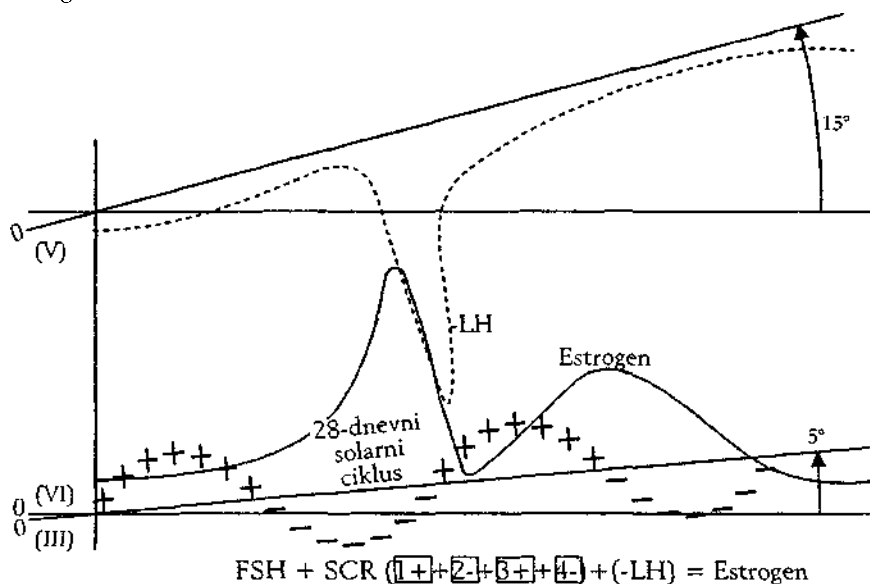
Slika A6:(a) Poprečni presek prikaza emitovanja solarnog vetra (četiri kvadranta solarnog ciklusa radijacije (SCR), (b) FSH je u korelaciji sa SCR u 1. i 2. kvadrantu, prekida se kod 14. dana i ubrzano truli.

hipotalamusa, epifize i hipofize, isključujući ujedno ciklus proizvodnje hormona (slika A4).

Slika A5(I) pokazuje 28-dnevno ponašanje hormona plodnosti kada nema oplodnje. Događaji u hipofizi, jajnicima i materici savršeno

Slika A7: FSH + SCR (kvadranti 1 i 2) zajedno rastu do impulsa JH-a 14-og dana ciklusa.

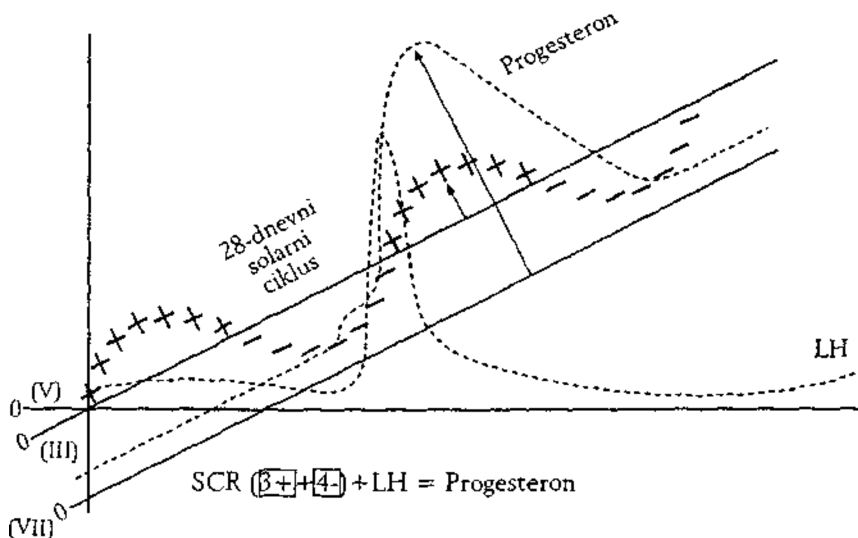
Slika A8: Proizvodnja estrogena počinje prvog dana ciklusa i ubrzano raste pre nego što ga uguši veliki impuls LH-a 14-og dana.

su sinhronizovani. A5(II) je detaljan grafički prikaz varijacija hormona plodnosti koji se istovremeno događaju u telu. (izvor: *Psihološki principi,* Prajs, Glikstajn, Horton i Bejli).

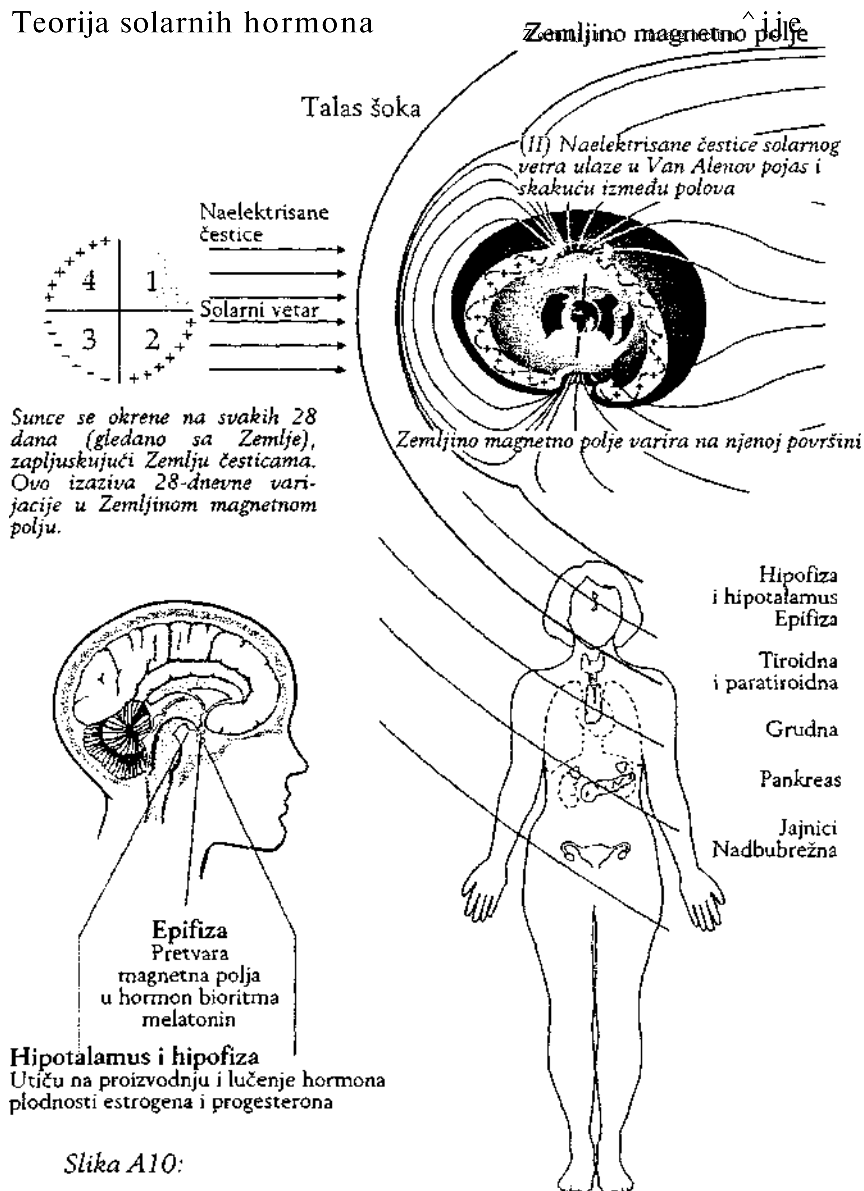
A5(III) prikazuje 28-dnevni solarni ciklus sačinjen od pozitivnih i negativnih dana radijacije. Ispod toga grafikon prikazan na slici A5(II) individualno je podeljen da bi se svaki uporedio sa ciklusom solarne radijacije.

U početku nijedan od hormona plodnosti nema istu grafikonsku krivu solarnog ciklusa koji se svakih sedam dana menja iz pozitivnog u negativan, navodeći na to da solarni ciklus ne igra ulogu u proizvodnji ili regulisanju hormona. Ipak, bližom analizom [slika A6(b)] primećujerno da okretanjem grafikonske krive solarnog ciklusa radijacije za 27 stepeni, savršena korelacija između dve krive postaje očigledna. Slika A6 prikazuje da je folikulo-stimulirajućem hormonu potrebno 3 dana da naraste do merljive (zapažene) količine, a zatim tačno prati solarni ciklus, do 14 dana ciklusa promene polariteta. FSH potom ubrzano nestaje, klasičnim procesom hemijskog truljenja. Ovo navodi na to da FSH hormon reguliše Sunčeva radijacija.

Sada možemo da uporedimo *kombinovano* ponašanje FSH plus solarni ciklus radijacije sa varijacijama u proizvodnji LH-a (slika A7).

Slika A9. Kriva LH-a 14-og dana izaziva povećanje proizvodnje progesterona koji kulminira u proseku 24 časa posle kulminacije solarne radijacije (treći kvadrant); zatim opada, prateći solarni ciklus do kulminacije u četvrtom kvadrantu SCR-a.

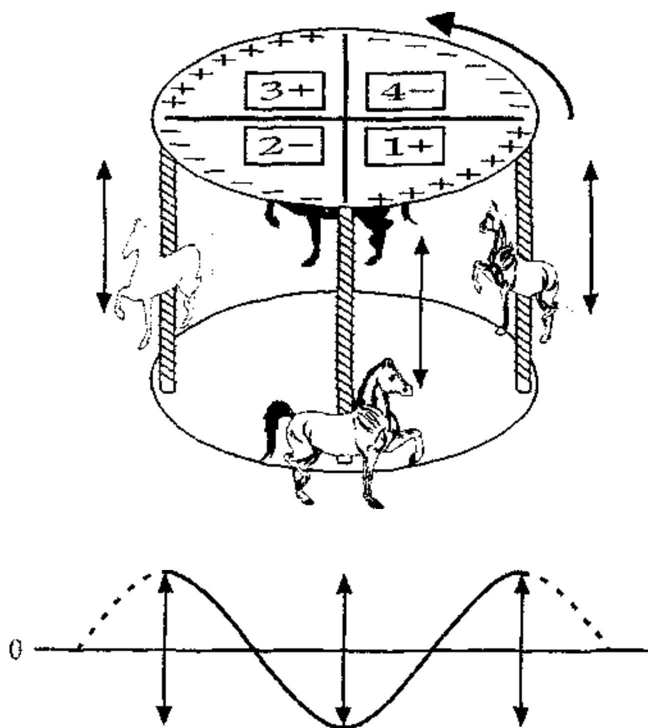

Slika A10:

Endokrinološki sistem pretvara modulativno magnetno polje u hemikalije (hormone). Ovaj proces konverzije iz magnetnog u hemijsko označava se kao elektrohemijska transdukcija (*Astrogenetika,* 1988). Dvadesetosmodnevne magnetne varijacije regulišu menstruaciju kod žena. Varijacije dužih ciklusa (12-godišnji ciklusi) izazivaju pubertet i menopauzu (12 godina i 48 (4X12) godina nakon začeća).

FSH *plus* solarna radijacija iz (solarnih) kvadranta 1 i 2 (prvi sedmodnevni period i drugi sedmodnevni period) dodaju se između tačaka A' i B'. Na tački A' radijacija počinje da opada, kao i FSH na vertikalnoj y osi. S obzirom na to da FSH i solarna radijacija opadaju, LH opada od tačke B do tačke A, izmedu A' i B'. Na tački B', FSH i solarna radijacija rastu, u odnosu na y osu. Ovo dalje vodi ka povećavanju LH-a. LH brzo raste na tački C i dostiže vrhunac 14-og dana, isključuje se i ubrzano truli do kraja drugog kvadranta.

Iako solarna radijacija izaziva ubrzani rast estrogena na početku ciklusa, veliki impuls LH-a suzbija i koči dalju proizvodnju estrogena, koji se postepeno obnavlja dok LH truli, prateći solarni ciklus (slika A8). U međuvremenu, progesteron, ugušen (estrogenom) još prvog dana, sada može da se povećava, kao LH impulsi (koji suzbijaju estrogen). U isto vreme, solarna radijacija raste, dostižući vrhunac u svom trećem kvadrantu, omogućujući progesteronu da kulminira 24 časa nakon kulminacije solarnog

Slika A11: Dečja vrteška kao ilustracija principa „asinhrone sinhronizacije".

ciklusa. Progesteron nakon toga opada, prateći ciklus solarne radijacije i dostižući svoju najnižu vrednost u četvrtom kvadrantu.

Ova analiza dokazuje da Sunčevo zračenje kod ljudi utiče na hipotalamus i epifizu i na taj način reguliše hormone plodnosti. Dakle, Sunčevo zračenje se pretvara u magnetne modulacije preko Van Alenovog pojasa. Ovi zatim deluju na hipotalamus i epifizu koji, u skladu sa Ejdijevim eksperimentima na pacovima, golubovima i zamorčićima, magnetne modulacije pretvaraju u hemijske varijacije endokrinološkog sistema. Izraz „elektrohemijska transdukcija" označava proces pretvaranja magnetnog u hemijsko.

Kod 28-dnevnog pravila postoje i izuzeci:

(I) Trajanje ciklusa će varirati kada polarno magnetno polje Sunca poremeti ekvatorijalno magnetno polje Sunca. Ovo znači da će ciklus varirati (sasvim prirodno) izmedu 24 i 32 dana (28 dana +/- 4 dana, sa prosečnim trajanjem od 28 dana).

(II) Menstruacija zavisi cd pojedinačnog biološkog časovnika, koji počinje u trenutku začeća (kao kod odredivanja astrološke ličnosti o čemu je ranije bilo reči). Iz tog razloga neće sve žene imati menstruaciju u isto vreme, jer su njihovi individualni časovnici počeli u različito vreme.

Ovo može da se ilustruje uz pomoć analogije „vrteške" (slika Al 1).

Zamislite da se tokom jednog obrta vrteške konji sa jahačima jednom uzdignu do vrha svog stuba i onda spuste na pod. Svaki jahač čeka da side sa vrteške na tački „A"- Prvi putnik uzjaše prvog konja i vrteška se malo pomeri napred. Sada vrteška staje da bi dragi putnik uzjahao drugog konja, koji je spušten do poda. Cim drugi putnik uzjaše, vrteška nastavlja da se okreće. Prva dva jahača uzdižu se na svojim stubovima. Treći konj je na dnu stuba, dozvoljavajući trećem jahaču da uzjaše trećeg konja i tako dalje sve dok se svi konji ne popune jahačima. Zatim počinje vožnja.

Svi jahači se podižu i spuštaju po jednom sa svakim obrtom vrteške (u slučaju analogije sa Suncem svakih 28 dana). Svaki je sinhronizovan prema 28-dnevnom Sunčevom zračenju. Medutim, svaki se podiže i spušta u različito vreme, upravo zato što je svaki zauzeo svoje mesto u različito vreme. Podizanje i spuštanje jednog jahača u odnosu na drugog je „asinhrono". Nemaju sve žene menstruaciju u isto vreme zato što je svaka začeta (uzjahala na zemlju) u različitom vremenskom trenutku. Stoga njihovi bioritmovi (i endokrinološke aktivnosti) počinju u različito vreme. Endokrinološki sistem svake od njih zaključan je u 28-dnevnom bioritmiaiom solarnom časovniku.

(III) Sve što bi moglo da utiče na brzinu bioritma ili metabolizma uzrokovaće varijacije u trajanju ciklusa. Uzroci mogu da budu stimulansi kao što su kafa ili duvan, zatim veštački hormoni ili nešto što ometa bioritmički signal sa Sunca, kao na primer dalekovodi sa elektromagnetnim ometanjem (vidi Dodatak 1 VII).

(IV) Žene luče hormone u normalnom telesnom procesu. Ako je ovo emitovanje jače od Sunčevog, ono kod žena izaziva približnu sinhronizovanost menstruacije onoliko dugo koliko traje ometanje.

(V) Naučni dokazi pokazuju da ženama koje žive pod zemljom, zastićene od Sunčevog zračenja, prestaje menstruacija i javljaju se poremećaji u funkcionisanju biološkog časovnika.

> Stefanija Folini, italijanski dizajner, vratila se iz izolacije nakon četiri meseca provedenih u jednoj pećini u Novom Meksiku. Italijanski naučnici posmatrali su kako je reagovala na izolaciju tokom priprema za putovanje u svemir. Njen dan produžio se na 35 sati prekidan periodima spavanja od po 10 sati. Izgubila je 8 kilograma i njen menstrualni ciklus je prestao. Folinijeva je imala osećaj da je pod zemljom provela dva meseca, a ne četiri. (Novi naučnik, jun 1989. godine)

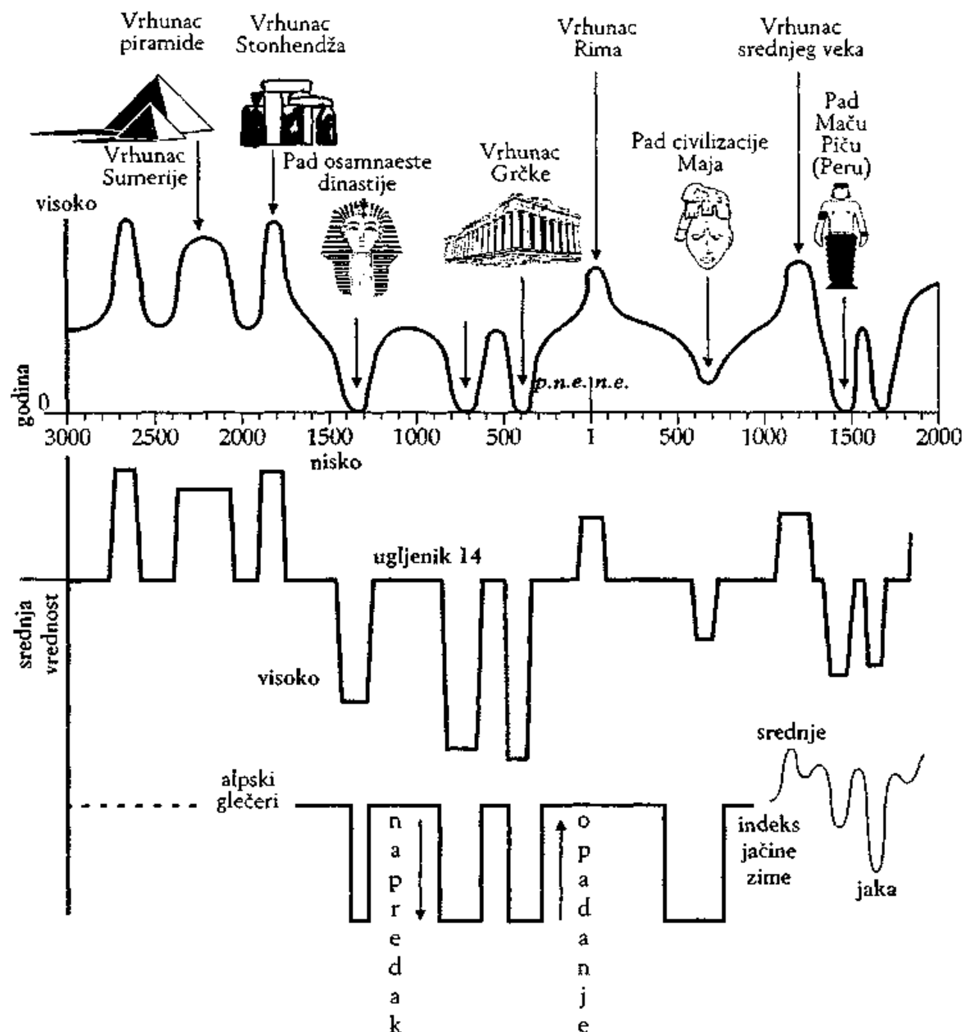
Ovi rezultati odbacuju ideju da je Mesec glavni pokretač u pogledu plodnosti, što naravno nije: njegov periodični ciklus iznosi 29 i po dana, ne 28. Očigledno je da plodnost na Zemlji zavisi od Sunčevog zračenja: nema zračenja, nema ni beba.

Solarna radijacija igra presudnu ulogu u stvaranju ljudske populacije na Zemlji. Može li isto tako da igra važnu i presudnu ulogu u stvaranju životinja? Ptica? Reptila? Riba? Insekata? Cak i virusa? Ako je tako, onda su implikacije dalekosežne: na primer, kada bi ljude obolele od SIDE smestili pod zemljom, to bi prekinulo mogućnost stvaranja virusa, sprečavajući njegovo dalje širenje. Činjenica da jarki sunčevi zraci izazivaju spontano širenje virusa nije novost za one prehlađene koji su proveli duži period na plaži. (Dodatak 1 V takode prikazuje poznatu vezu između Sunčevih pega i virusa gripa.)

(III) Kako Sunce utiče na uspone i padove civilizacija

Čekinjasti bor na zapadnoj obali Severne Amerike živi i do 4000 godina. Njegovi prstenovi sadrže informacije o proteklim klimatskim i solarnim aktivnostima počev od godine kada je zasađen. Veoma stari borovi, koji su dugo poživeli pre ugljenisanja, čuvaju podatke stare oko 8000 godina. Iz njih saznajemo da je nivo Sunčevog zračenja znatno varirao u proteklom periodu. Američki istraživač Džon Edi sakupljao je geografske podatke o čekinjastim borovima i iz njih izvukao zaključke o varijacijama u ciklusu Sunčevih pega 5000 godina unazad koje pokazuju da se količina Sunčevog zračenja zaista menjala sa aktivnošću Sunčevih pega. Ako je teorija o solarnim hormonima tačna, onda bi trebalo da se plodnost na Zemlji menja sa nivoom Sunčevog zračenja kroz istoriju.

Edijev grafikon je dokazao ne samo ogromno kolebanje Sunčevog zračenja u proteklih 5000 godina već i to da je minimum zračenja doveo do „mini-ledenog" doba na Zemlji. Profesor Ian Nikolson *(Sunce,* 1979.) napomenuo je da Edijev grafikon, iz nekog *nepoznatog* razloga, izgleda kao da prati uspone i padove velikih civilizacija kroz istoriju. Pored ostalog

Slika A12: Usponi i padovi civilizacija korelativni su sa dugoročnom aktivnošću Sunčevih pega i mini-ledenim dobima.

Nikolson tvrdi: „... podaci su ubedljivi, ali ne i sasvim konačni". Teorija Solarnih hormona rešava zagonetku: sa smanjenjem Sunčevog zračenja opada broj populacija.

(IV) Sunčeve pege

Kroz istoriju, civilizacije su zabeležile prisustvo crnih pega na površini Sunca koje su se pojavljivale u ciklusima kulminirajući u proseku svakih 11 i po godina. Sredinom ovih mini-ciklusa bio je vidljiv veoma mali broj od možda pet-šest pega (kroz zatamnjenu plastiku). Na vrhuncu ciklusa moglo je da se pojavi i do 100 pari pega na površini Sunca. Od 1645 - 1715. godine nije zabeležena nijedna Sunčeva pega.

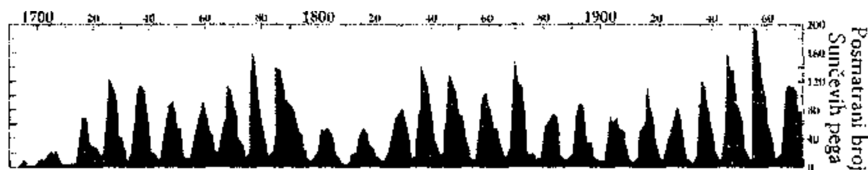
Sa pegama se u velikoj meri vezivao magnetni poremećaj od oko 0.4 gausa (gaus je mera za jačinu magnetnog polja; Zemljino polje ima jačinu od oko 0.6 gausa) na minimumu, pa sve do oko 4000 gausa na vrhuncu. Ovaj ciklični rast od oko 6000 pustoši sunce, koje ispušta 6000 puta više čestica u vidu solarnog vetra koji obasipa Zemlju, remeteći ne samo plodnost, već i ljudsko ponašanje kroz promene u bioritmičkim hormonima (i ostalim hormonima koji su poznati po tome da izazivaju šizofreniju).

(V) Kako Sunčeve pege izazivaju šizofreniju

Već je uspostavljena veza između Sunčevih pega i virusnih epidemija na Zemlji. Godine 1971, magazin *Priroda* objavio je istraživanje R. E. Houp - Simpsona (R. E. Houp-Simpson, *Priroda,* 275.86, 1978) u kojem je prikazano neverovatno podudaranje između vrhunca u 11 i po-godišnjem ciklusu Sunčevih pega i epidemija gripa koji se povezuju sa antigenetskim promenama u virusu;

Godine 1991, *Dejli telegraf]e* objavio da su naučnici utvrdili direktnu vezu između šizofrenije i gripa (3. juli 1991). Profesor Robin Marej iz londonskog Instituta za fizijatriju rekao je da je njegovo istraživanje „... pokazalo da je u Engleskoj u proleće 1958. godine, posle velike epidemije gripa iz 1957. godine (maksimum Sunčevih pega), rođeno 88 posto vise beba kod kojih se kasnije razvila šizofrenija. Odnos je ubedljiv od 1939. godine pa naovamo..."

Upoređujući ova dva izveštaja, Houp-Simpsonov pokazuje vezu izmedu Sunčevih pega i virusa, dok Marejev pokazuje vezu između virusa i šizofrenije. Postaje jasno da radijacija sa Sunca izaziva promene u hormonima, što dovodi do šizofrenije. Ovaj elektromagnetni pogled takode objašnjava još jednu enigmu koja zbunjuje naučnike, jer ne mogu da shvate zašto je stopa šizofrenije kod imigranata iz zapadne Indije veća u Engleskoj u poređenju sa brojkama indijske populacije u zapadnoj Indiji, i veća kod potomaka zapadnih Indijaca rođenih u Engleskoj. To jednostavno ima veze sa desinhronizacijom bioritma: uvek kada se organizam premesti sa

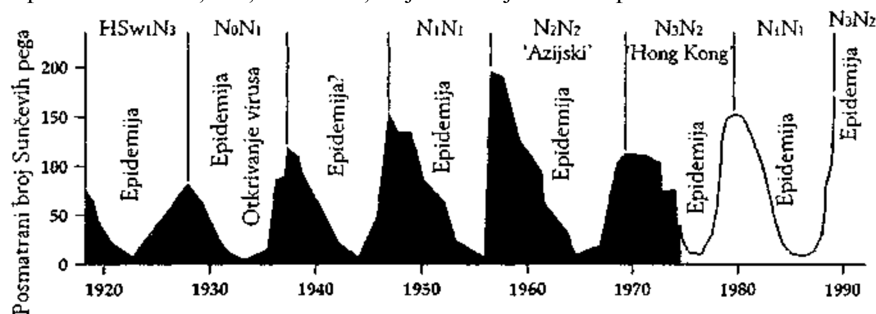

SlikaA13. (približno) 11 i po godišnji ciklus Sunčevih pega, posmatran 1690.

mesta rođenja (na drugu geografsku tačku površine Zemlje) podvrgava se različitoj kombinaciji magnetnog polja sa Sunca i sa Zemlje (zajedno), jer je Zemljino polje promenjeno (na isti način golubovi pronalaze put do kuće). Ovo različito magnetno polje, kroz proces *elektromagnetne transdukcije,* remeti nivo hormona u endokrinološkom sistemu. Jednostavnijim rečnikom, to se zove „nostalgija". Telo, kao kod goluba, jednostavno želi da se vrati na geografsku tačku na Zemljinoj površini gde je začeto, gde je njegov endokrinološki sistem bio u ravnoteži. Nostalgija je biohemijski odgovor, kao umor od leta avionom, da promeni magnetizam koji utiče na endokrinološki sistem. Češća pojava šizofrenije može se pripisati istom fenomenu. (Slika je malo komplikovanija u slučaju golubova pismonoša jer poseduju „memoriju koja se programira i briše", omogućujući im da se uvek vraćaju „kući" čak i na novim geografskim lokacijama.)

(VI) Kako Sunce kontroliše bioritam

U Dodatku 1 XTV objašnjeno je da Sunce zrači četiri šifre zračenja, opisane kao 123,124,134 i 234, koje izazivaju četiri tipa astroloških ličnosti:

Slika A14: Postoji neverovatna slučajnost između vrhunca u 11 i po godišnjem ciklusu Sunčevih pega (kada je solama aktivnost u svom maksimumu) i pojave epidemije gripa koje su u vezi sa antigenetskim promenama u virusu. Solarna radijacija utiče na mutaciju virusa na svakih 11 i po godina. Houp-Simpsonovi podaci do 1971. godine (zatamnjeni grafikon); linija grafikona pokazuje stanje za period 1971 - 89. (Izvor: Priroda, 275,86,1978.)

vatra, zemlja, vazduh i voda. Kada dodu na svet, bebe počinju da se razvijaju reagujući povoljno na kalupe zračenja koji su bili instrumentalni u njihovom stvaranju u trenutku začeća, dok nepovoljno reaguju na suprotne kalupe. U danima dobrog zračenja biće oprezniji i osećajniji, dok će u danima lošeg zračenja biti tromi i skloni nesrećama, u zavisnosti od efekata zračenja na funkcije mozga.

U knjizi *Aslrologija: Nauka ili sujeverje?*, njena dva autora, profesor H. J. Ajsenk i D. K. B. Nijas, detaljno su opisali nekoliko zanimljivih studija.

Godine 1960, u Nemačkoj, dva istraživanja, koja je izveo R. Rajter analizirajud 362.000 nesrećnih slučajeva u industriji tokom dvo-godišnjeg perioda, otkrila su rast od 20-25 procenata u danima jakog elektromagnetnog zračenja (vrsta ekstremno niske frekvencije). Drugo istraživanje uključivalo je 21.000 nesrećnih slučajeva na putevima i dovelo do istog zaključka. Ovo je kasnije potvrdilo drugo istraživanje o nesrećnim slučajevima u industriji koje je izveo još jedan Nemac, R. Martini, koji je otkrio da trapavost raste u danima velikih smetnji u zračenju, i drugo istraživanje Ajsenka i Nijasa (1979) koje je pokazalo odnos izmedu saobraćajnih udesa u Britaniji i indeksa Zemljinog magnetnog polja gde je korelacija bila obrnuta, što je značilo da se u danima velikih magnetnih smetnji događalo manje udesa (što je suprotno od ekstremno niske frekvencije).

Početkom prošlog veka, ruski istoričar A. L. Cizevski sakupio je podatke iz 72 zemlje od 600. godine pre nove ere pa naovamo, upoređujući pojavu epidemija, ratova i socijalnih nemira sa pojavom ciklusa Sunčevih pega. Otkrio je veliki broj značajnih korelacija, uključujući jednu koja je pokazala da Sunce utiče na ponašanje populacija, izazivajući revolucije i socijalne preokrete.

Godine 1973, istraživanje izvedeno u Eskdalemiru, u Skotskoj, pokazalo je da se temperatura kolebala u ravni sa ciklusom Sunčevih pega tokom perioda od 60 godina. Istraživanje su podržali rezultati britanskog istraživača Hjuza (1977) koji je koristio procenjene prosečne temperature unazad do minimuma kolebanja (1645-1715), kada nije zabeležena pojava Sunčevih pega.

Francuski fizičar Fore je 1920. godine primetio podudarnost između srčanih napada i poremećaja u funkcionisanju telefonskog sistema. Kada je saznao da je jaka magnetna oluja u SAD oborila celu telefonsku mrežu Cikaga, pozvao je dr Sardoa i astronoma Valoa da sarađuju s njim u ispitivanju ovog fenomena.

Valo je izmerio 25 visoko aktivnih dana Sunčevih pega za period od 267 dana. Stopa smrtnosti u ovim danima kod pacijenata oba istraživača bila je duplo veća nego u normalnim danima.

Drugi doktor, N. Romenski zabeležio je na klinici na Crnom moru desetostruki rast srčanih napada u toku jednog posebnog dana sa velikim brojem Sunčevih pega. Istraživanje koje su sproveli Malin i Srivastava

(1979) proučavalo je podatke o 5000 žrtava srčanog napada primljenih u dve bolnice od 1967. do 1972. godine, upoređujući ih sa indeksom Zemljinog magnetnog polja. Rezultati su bili veoma značajni (korelacija od 0.4 do 0.8).

U Japanu, Maki Takata (1951) razvio je metod testiranja nivoa albumena, supstance za zgrušavanje krvi. Takata je došao do otkrića da nivoi enormno variraju sa aktivnošću Sunčevih pega (više Sunčevih pega, više zgrušavanja). Da bi potvrdio svoje sumnje, izveo je test na pacijentima zaštićenim od Sunčevog zračenja, sklanjajući ih u rudokope gde su čak i za vreme pomračenja Sunca efekti očekivano prestali. Ovo bi moglo da objasni visoku stopu slučajeva srčanog napada tokom perioda solarne aktivnosti.

Godine 1967, biolog Dženet Harker izvela je eksperiment na bubašvabama da bi utvrdila koji deo mozga je odgovoran za budenje bubašvaba u ponoć i uspavljivanje u 6 ujutro. Koristeći elektromikroskop, uspela je da locira njihove delove mozga koji regulišu vremenske odrednice. Kada je uklonila deo mozga, bubašvabe su izgubile osećaj za vreme i ostale su budne sve do smrti. Da bi se sasvim uverila u to da je taj deo mozga zaista predstavljao biološki „časovnik", Harkerova je zamenila iste delove mozga kod australijske i britanske bubašvabe. Svaka je prihvatila svoj prethodni ritam; britanska bubašvaba bi zaspala u ponoć i budila bi se u 6 ujutro, dokazujući da je časovnik „kucao" i nakon presađivanja.

Posle toga, Ros Ajdijev eksperiment (Voker, i ostali, 1983) utvrdio je da Sunce utiče na proizvodnju vremenskog hormona melatonina. Sunčevo zračenje dakle sinhronizuje i periodično određuje Harkerin biološki časovnik. Zapravo se radi o dva časovnika, astronomskom i biološkom. Usklađivanjem oba obezbeđuje se endokrinološka harmonija. Ometanje jednog od njih izaziva haos.

(VII) Kako Sunce izaziva rak

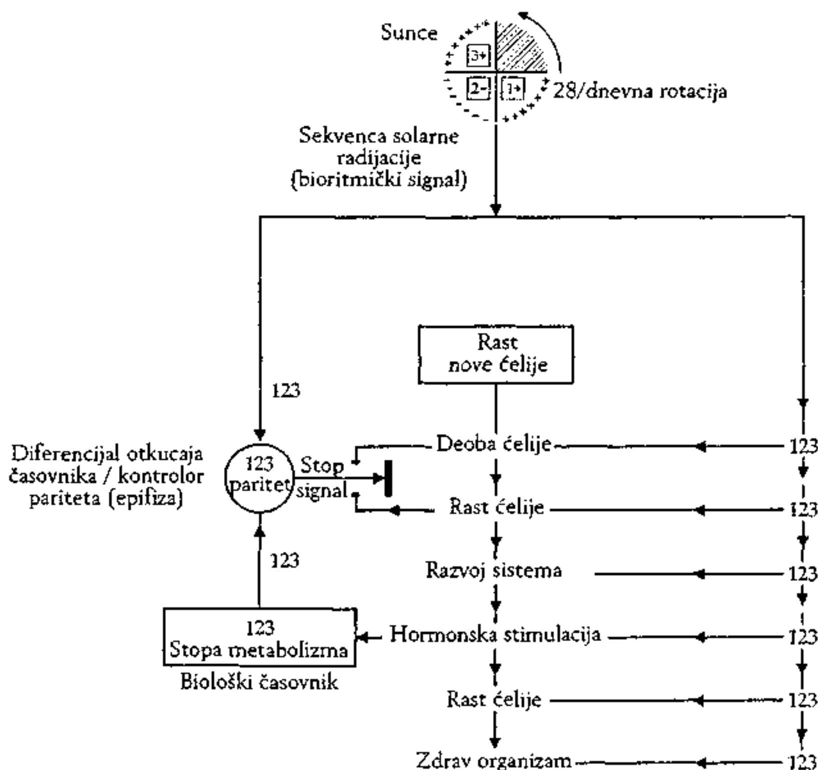
Dženet Harker nastavila je sa ekperimentima na bubašvabama. U jednu bubašvabu implantirala je australijski, a u drugu britanski časovnik. Kod obe bubašvabe razvio se rak; svaki put kada bi izvela eksperiment, one bi umirale. Ovo navodi na to da je rak povezan sa de-sinhronizacijom tela u odnosu na njegov unutrašnji biološki časovnik. Razmotrimo slučaj ljudskog zračenja sa kalupom zračenja od, recimo, 123 u trenutku začeća. Njegov biološki časovnik ubuduće će regulisati ta sekvenca. Slika A15 opisuje teoretski odnos između solarnog časovnika (bioritmički signal) i biološkog sistema (časovnik).

Kalup radijacije 123 stvara magnetnu modulaciju 123 koja teče kroz epifizu. Ova i druge žlezde luče hormone u telu, izazivajući deobu ćelija u zdravom telu. Celije se dele i rastu. Sistemi se razvijaju i telo raste. Sistem metabolizma usvaja periodičnost solarnog časovnika, ćelije se

dele i umnožavaju u ritmu 123 časovnika. „Zdrav" sistem šalje stop signal ćelijama u telu. Ćelije prestaju da se dele. Organizam je zdrav.

Slika A16 prikazuje nezdravu situaciju. U ovom slučaju, isti pravilan kalup radijacije 123 i dalje teče kroz epifizu. Celije se takode dele i množe. Međutim, ovog puta na stopu metabolizma utiče spoljni faktor koji stvara rak, kao što su duvan ili kafa, izazivajući da stopa metabolizma menja ritam na, recimo, 134. Dva uporedna časovnika sada nisu usklađena: jedan se oslanja na 123, a drugi na 134 kod stope metabolizma. Stop signal nikada neće biti poslat da bi zaustavio deobu ćelija. Ćelije se dele i umnožavaju, dele i umnožavaju bez prestanka. Ovo je rak. Stavljanje dva časovnika u jedno telo, kao kod Harkerinih bubašvaba, rezultira haosom.

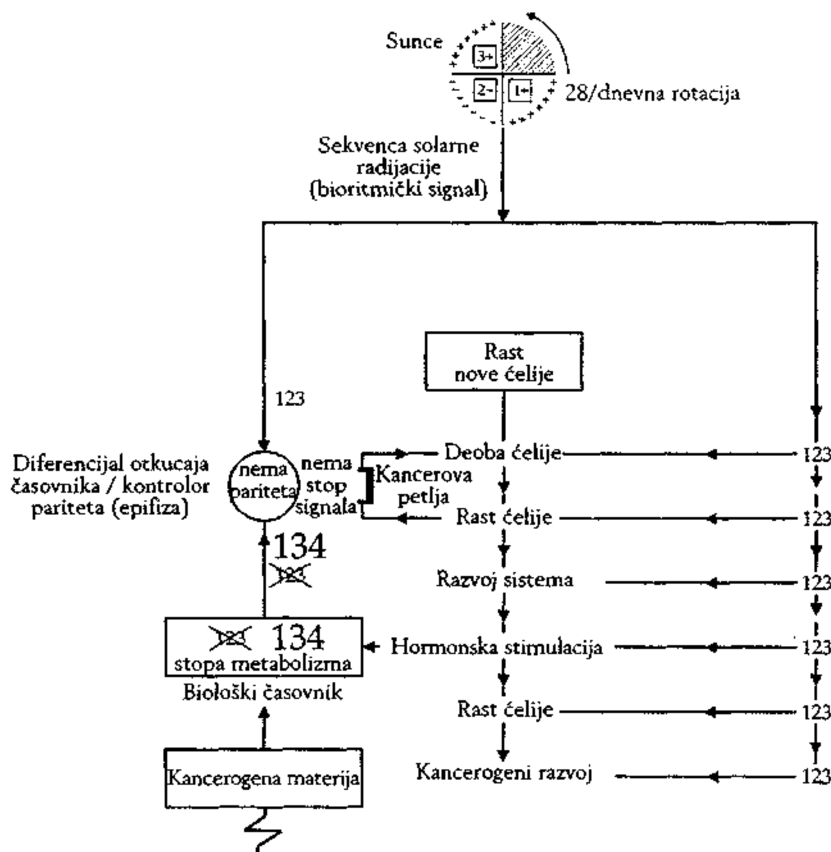
Uvođenje veštačkih hormona uticaće direktno na telo i endokrinološki sistem. Zato estrogen u kontraceptivnim pilulama izaziva rak. Sve što

Slika A15: Primer deobe ćelije i njenog rasta u zdravom organizmu. Bioritmički signal i unutrašnji biološki časovnik imaju istu brzinu časovnika, koja vodi do harmonije ćelija.

remeti bilo autonomni endokrinološki sistem bilo solarni časovnik izaziva bioritmičku desinhronizaciju i rak. Strujni dalekovodi izazivaju rak tako što „blokiraju" solarni časovnik. Stopa metabolizma opet gubi paritet, vodeći ka kancerogenoj aktivnosti u ćelijama.

Ovo objašnjava zašto je hemoterapija, moderan hemijski tretman u lečenju raka, uspešna samo kod 25 odsto slučajeva, kod svakog četvrtog. Ako je lečenje podešeno tako da se podudara sa bioritmom, onda bi stopa

Slika A16: Primer deobe i rasta ćelije u disfunkcionalnom organizmu. Unutrašnji biološki časotmik je poremećen uvođenjem kancerogenih materija u sistem. Biološki „časovnik" se ubrzava i menja na, recimo, 134. Diferencijal / kontrolor pariteta oseća nedostatak pariteta. Nema stop signala koji bi bio poslat mehanizmu za deobu ćelije. Celije se nekontrolisano dele i umnoiavaju. Kao u Harkerinom eksperimentu sa bubašvabama, dva časovnika u jednom telu rezultiraju kancerom.

uspešnosti mogla da bude 100 odsto, podešavanjem lečenja sa pravom solarnom šifrom od 123,124,134 ili 234.

(VIII) Kako JVP izaziva pobačaj

Jedinica vizuelnog prikaza, koja se koristi u kompjuterskim sistemima i televizijskim cevima, zrači eletromagnetne i X-zrake (jonsko zračenje). Ovi direktno oštećuju epifizu, izazivajući proizvodnju određenog broja hormona. To dalje vodi ka nedovoljnoj proizvodnji progesterona za vreme trudnoće, rezultirajući spontanim pobačajem fetusa.

(IX) Uzrok Sunčevih pega

Godine 1961, inženjeri Babkok i Lejton pretpostavili su da Sunčeve pege izazivaju navijanje Sunčevog polarnog magnetnog polja bržim okretanjem ekvatorijalnog magnetnog polja. Polarno polje polako postaje navijeno, obmotavajući se još jače oko površine Sunca, slično kalemu, kao polje magnetizma (vidi sliku Al 7a, b i d). Ispod površine Sunca, magnetne linije postaju zamršene turbulentnom plazmom i izbijaju na površinu Sunca (e, f i g), stvarajući par Sunčevih pega (h i i).

Krugovi Sunčevih pega kod čekinjastog bora Džona Edija navode da ovi 11 i po-godišnji mini-ciklusi žive unutar dugoročnih ciklusa od 1200 godina i više.

Ako bi buduća solarna aktivnost mogla da se predvidi, onda bi bilo moguće predvideti buduću šemu plodnosti. Međutim moderni astronomi čvrsto veruju u to da se ciklusi Sunčevih pega ne mogu izračunati. Slažu se u tome da je njihovo prosečno trajanje 11 godina, ili 11 i po godina, u zavisnosti od istorijskog perioda koji se bira kao prosečan. Razlog što veruju u to jeste taj što ciklusi zavise od *tri* promenljive veličine: Sunčevog polarnog magnetnog polja (P), Sunčevog ekvatorijalnog magnetnog polja (E) i Zemlje (W). Analiza bilo kog trenutka u vremenu može da opiše poziciju dva Sunčeva magnetna polja u odnosu na Zemljino polje. S obzirom na to da Sunčevo polje ima dve komponente *i* s obzirom na to da je njegovo ponašanje „kumulativno" (odnosno da se „navija samo"), *i* s obzirom na to da se sve tri promenljive veličine kreću, nemoguće je utvrditi računicu magnetnih ciklusa.

Svakako, ove zamerke mogu da se prevazidu. Moguće *je* analizirati tri promenljive veličine i izračunati ugaonu poziciju između njih koristeći metod koji sam opisao kao „rotaciona diferencijacija". S obzirom na to da su P i E obrnuti u različitim brzinama, onda mora da postoji trenutak u vremenu kada se obe nalaze na istoj ugaonoj poziciji. Ovo se događa svaki put kada E preklopi P, svakih 87.454.5 dana, što predstavlja jedan „bit" vremena. Ako sada pogledamo P i E na svakih 87.454.5 dana, uvek će biti

na istoj ugaonoj poziciji zajedno, mada će se ta ugaona pozicija sama po sebi menjati svakih 87.454.5 dana. Ovo efektivno „lepi" P i E zajedno (s tim da je merenje trenutka vremena uzeto samo na svakih 87.454.5 dana). Drugi korak u računici jeste crtanje grafikona kombinovanog položaja P i E na svakih 87.454.5 dana. Treći korak je crtanje još jednog grafikona koji prikazuje ugaonu poziciju u odnosu na W na svakih 87.454.5 dana. Poslednji korak je oduzimanje grafikona W od grafikona P i E. Rezultirajud grafikon prikazuje razliku između Sunčevog magnetnog polja i Zemlje. Ovaj metod je zapisan u kompjuterskom algoritmu koji je omogućio prikaz dugoročnog ciklusa Sunčevih pega.

Slika Al 8 prikazuje dva cik-cak grafikona poređana jedan iznad drugog. Jedan predstavlja poziciju Zemlje (W), drugi poziciju kombinovanog Sunčevog magnetnog polja (P i E) u intervalima od 87.454.5 dana (radi uštede prostora prikazana su samo prva 73 intervala). Kocka ispod ovoga prikazuje *razliku* između dva grafikona za isti period, a intervali i sledeće kocke, koji slede ispod, prikazuju nastavljanje kompletnog grafikona *„razlike"* koji se dalje nastavlja iza intervala 73 do intervala 781.

Grafikon „razlike" prikazuje broj impulsa *(mikrociklusa)* magnetnih aktivnosti, od kojih svaki traje oko 700 dana (8 x 87.454.5). Ukupno postoji 97 impulsa. Ovo nam omogućava da istražimo magnetno ponašanje Zemlje u odnosu na Sunce. Ako se u jednom trenutku vremena Sunčevo polarno polje, ekvatorijalno polje i Zemlja podudare, tada će razlika između njih biti nula. Ovo je početak ciklusa. Zatim sva tri počinju da se okreću (obratite pažnju na karakterističan oblik prvih nekoliko mikrociklusa).

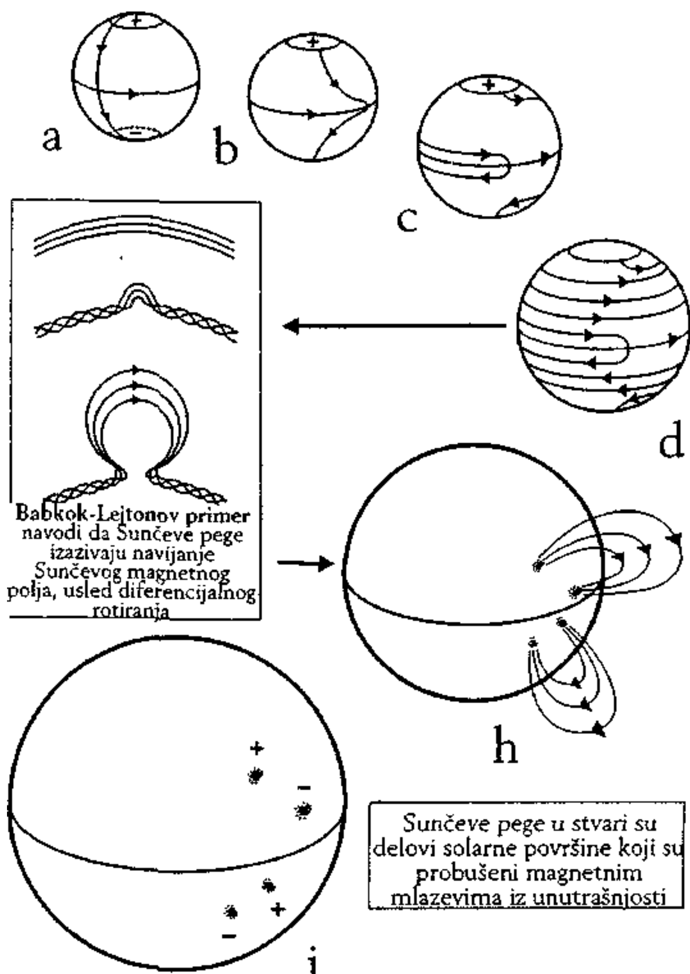
Obratite pažnju na oblik mikrociklusa iza 97 koji je identičan broju 1 nakon kojeg sledi ponavljanje ciklusa 2, 3, 4, 5 itd. Ovi oblici nam govore da su P, E i W opet zajedno posle mikrociklusa 97, nakon „bita 781" na grafikonu. Sledi početak novog ciklusa. Bit 781 pomnožen sa 87.454.5 dana = 68.302 dana, 187 godina. Dakle, ciklus Sunčevih pega traje 187 godina. Počevši zajedno da se okreću, F, E i W neće se sinhronizovati u narednih 187 godina. (Ovo može da se proveri iz sledećeg: 68.302 : 26 (P) = 2.627 kompletnih obrtaja ekvatora. 68.302 : 37 (P) = 1846 **kompletnih** obrtaja pola. 68.302 : 365.25 (W) = 187 **kompletnih** obrtaja W).

Tako da na početku izgleda kao da ciklus Sunčevih pega traje 187 godina i da 6 „grupa" mikrociklusa zajedno cine jedno 11.499-godišnje posmatranje *osnovnog ciklusa.*

Brojke se, međutim, ne slažu u potpunosti. Postoji jedno ili dva neslaganja: ako 6 mikrociklusa čini jedan 11 i po-godišnji osnovni ciklus onda bi sama dužina ciklusa Sunčevih pega trebalo da bude 96 mikrociklusa (puni broj 6), a ne 97, kao što prikazuje grafikon „razlike". Drugo, ako 8 intervala (bitova) čini jedan mikrociklus, onda bi trebalo da bude 8 x 97 intervala (776 bitova) u jednom kompletnom ciklusu, dok grafikon razlike u stvari pokazuje 781.5 intervala više nego što bi trebalo.

(X) Računanje ciklusa Sunčevih pega

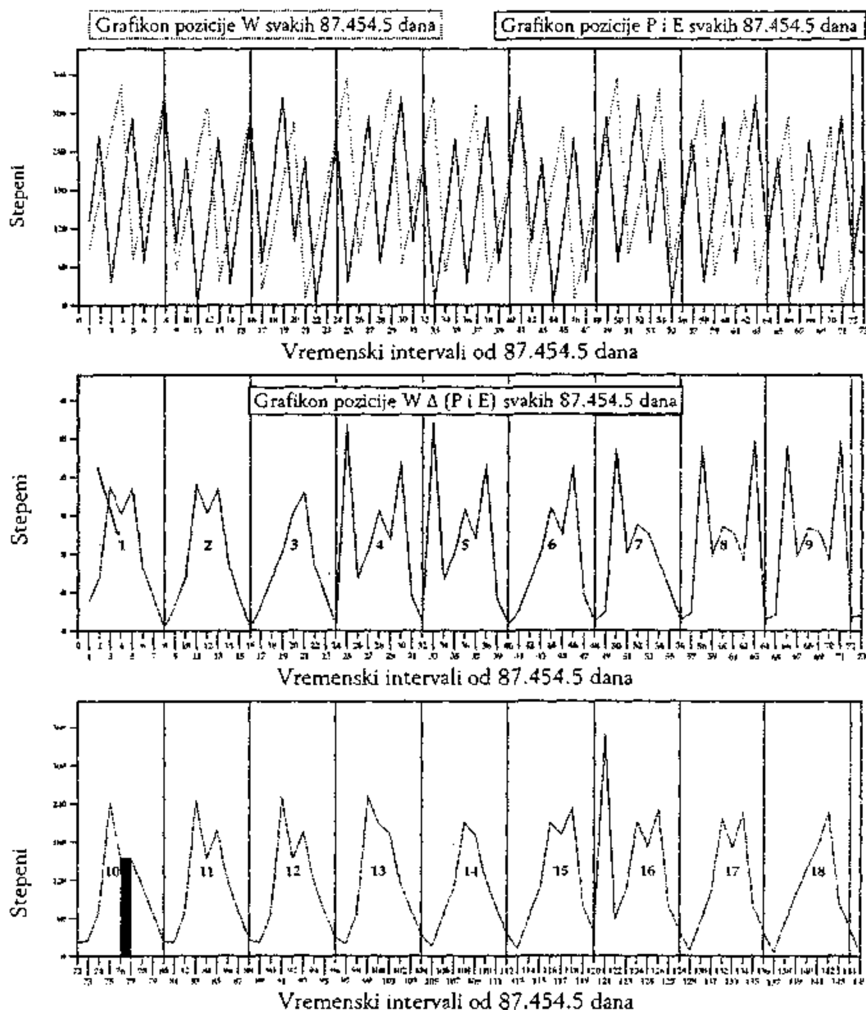
Vertikalno polarno polje Sunca, kao i Zemlje, ima magnetni naboj: jedan pol je pozitivan, a drugi negativan. Prirodno je očekivati da će severni pol biti na severu, a južni na jugu, odnosno da se magnetno polje oko ekvatora

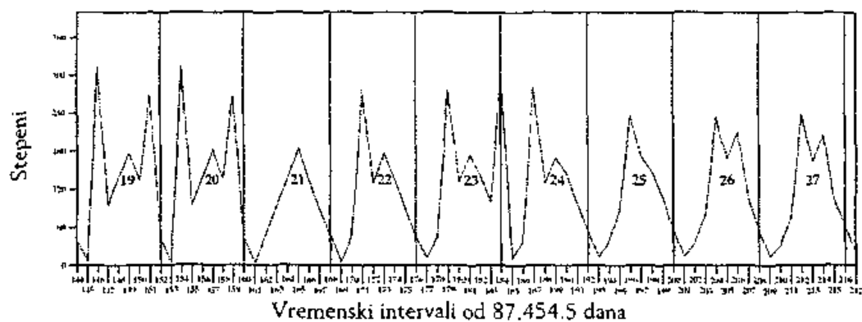

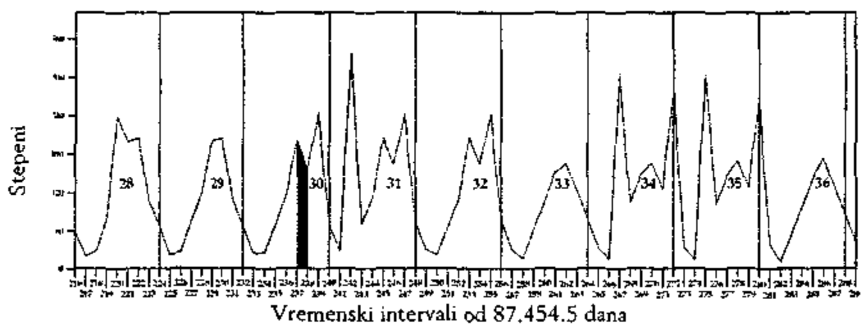
Slika A17: Babkok-Lejtonov primer. Prema ovom primeru osnovni mehanizam koji je odgovoran za aktivnost Sunčevih pega jeste namotavanje Sunčevog magnetnog polja Sunčevom diferencijalnom rotacijom.

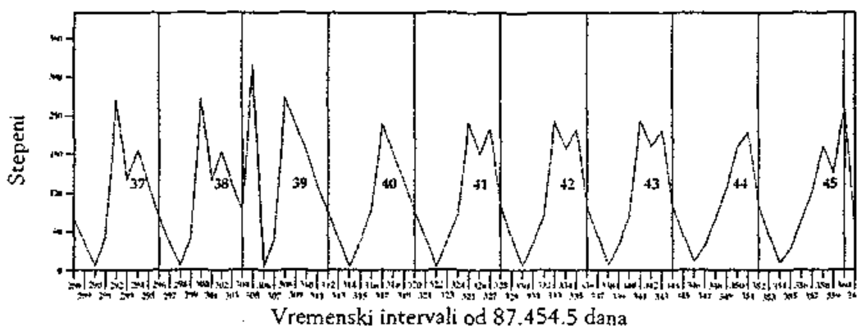
poništava i da u torn delu ima nultu vrednost ili neutralni magnetni naboj. Naravno, magnetna distribucija ovog posmatranog područja poznata je kao „iskrivljena" ili „nagnuta".

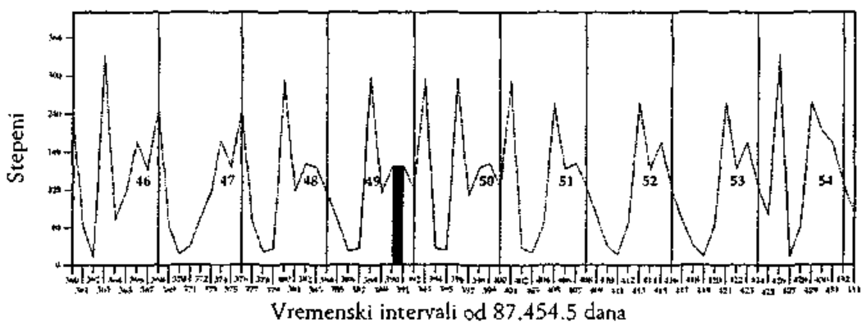
Proučavanjem slike A18, pet preseka krive očigledno se pojavljuju kod mikrocikličnih impulsa pod brojevima 10, 30, 49, 68 i 88. Ovi mikrociklusi široki su 9 bitova, nasuprot svim ostalim, koji imaju samo 8 bitova. To navodi na to da diferencijalna rotacija Sunčevog magnetnog polja iskrivljuje i uvrće neutralni omotač pretvarajući ga u krivi i nagnuti položaj. Pri svakom preseku talasa nastaju novi bitovi.

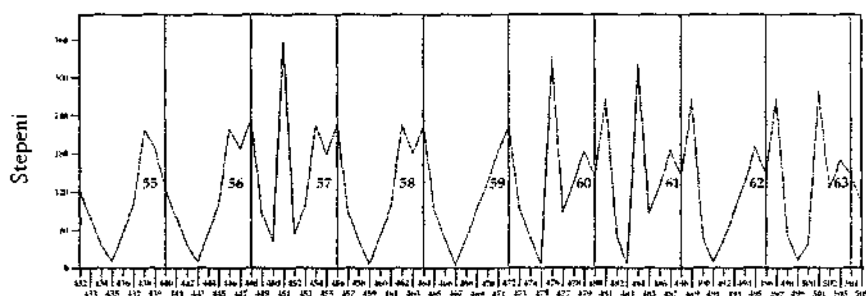

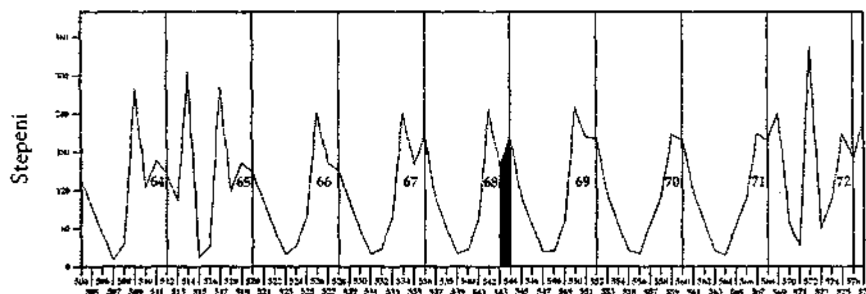

Stepeni
19
20
21
22
23
24
25
26
27
Vremenski intervali od 87.454.5 dana

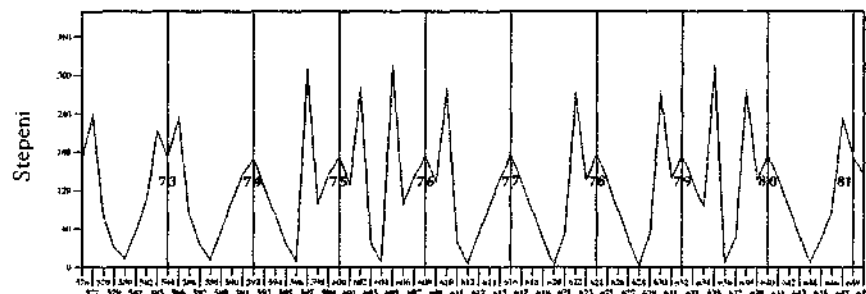

Stepeni
28
29
30
31
32
33
34
35
36
Vremenski intervali od 87.454.5 dana

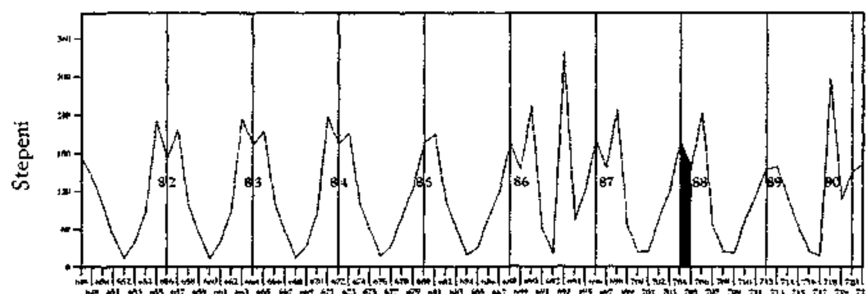

Stepeni
37
38
39
40
41
42
43
44
45
Vremenski intervali od 87.454.5 dana

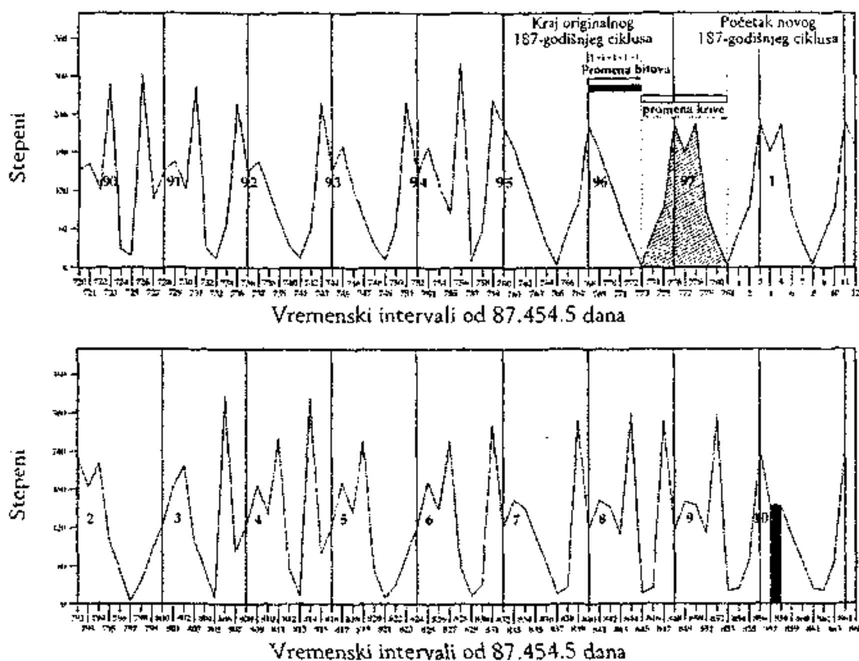

Stepeni
46
47
48
49
50
51
52
53
54
Vremenski intervali od 87.454.5 dana

Stepeni
55
56
57
58
59
60
61
62
63
Vremenski intervali od 87.454.5 dana

Stepeni
64
65
66
67
68
69
70
71
72
Vremenski intervali od 87.454.5 dana

Stepeni
73
74
75
76
77
78
79
80
81
Vremenski intervali od 87.454.5 dana

Stepeni
82
83
84
85
86
87
88
89
90
Vremenski intervali od 87.454.5 dana

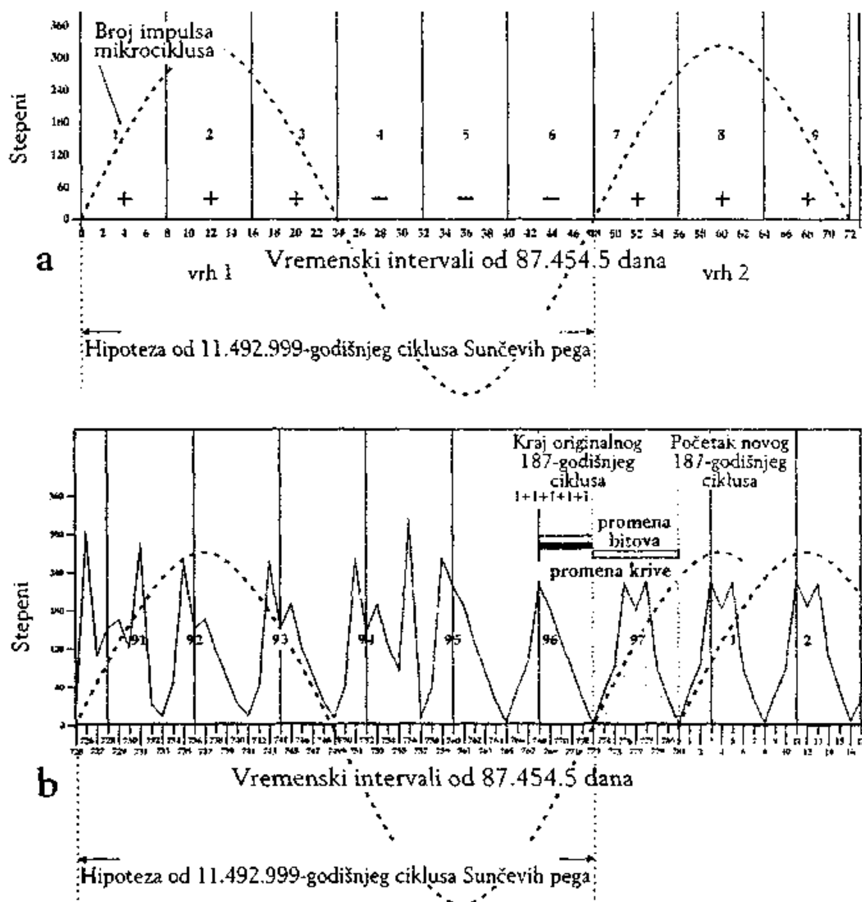

Slika A18: Verzija kompjuterske računice ciklusa Simčevih pega prikazuje 97 mikrociklusa magnetne aktivnosti koja se dogadđ svakih 187 godina (68.302 dana).

Njihovim nanošenjem celom dužinom 187-godišnjeg ciklusa postaje jasno šta se zapravo događa. Vidljivo je da ovaj iskošeni, iskrivljeni neutralni omotač „modulira" (lomi i razvlači) posmatrani dijagram Sunčevih pega (slika A24). Grafikon jasno prikazuje da se kriva seče sa procesom navijanja Sunčevog magnetnog polja. Tamo gde kriva seče mikrocikluse, mikrociklusi se dalje paralelno vezuju. Efekat je u tome da uspori kumulativnu magnetnu aktivnost unutar Sunca tako da 96 mikrocikličnih serija postanu 96 plus dodatna 5-intervalna „promena bitova". (Ovi „bitovi" menjaju ceo 11 i po-godišnji ciklus za jedan bit kod svake tačke preseka: vidi sliku A19b.

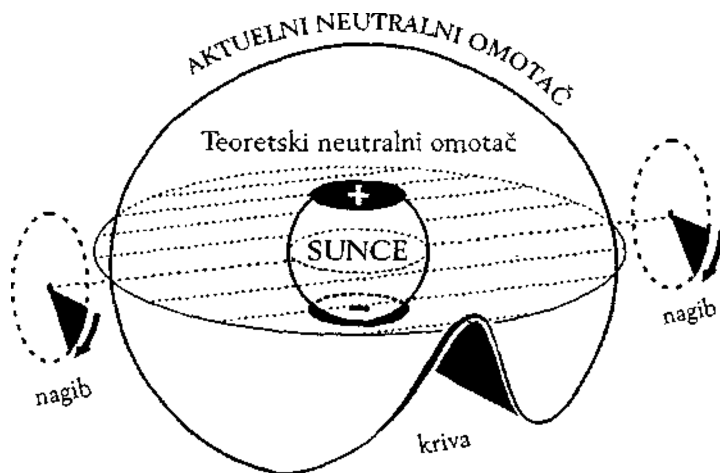
Ispitivanje grafikona Sunčevih pega izmiruje takozvanu grešku između pretpostavljenog 11 i po-godišnjeg ciklusa, koji bi trebalo da bude 16x8 (768), i aktuelnih znakova po kojima se mikrociklus 96 završava na bitu 773. Dodatna promena od 5 bitova upravlja dalje ciklusom za 5 bitova tokom ciklusa opravdavajući „grešku" između dve vrednosti.

Sto se tiče problema od 97 mikrociklusa umesto 96: ispitivanje grafikona govori nam da je novi 11 i po-godišnji pretpostavljani ciklus premešten sa originalnog 187-godišnjeg ciklusa za 8 bitova, jedan kompletni

Slika A19: (a) Prvih 9 ciklusa od 97 mikrocikličnih serija pulseva koji čine jedan 187-godisnji ciklus Sunčeinh pega prikazuje pretpostavljeni 11.492.999-godišnji ciklus (isprekidana linija). (b) Poslednjih 7 ciklusa od 97 mikrocikličnih serija; crna horizontalna linija prikazuje kraj jednog 187-godišnjeg ciklusa (96 mikrociklusa) skrenutog dalje za 5 podeoka od 768 do 773. Još 8 podeoka deli stari osnovni ciklus (bela linija iznad „promene krive") od novog osnovnog ciklusa, koji počinje nakon bita 781.

mikrocikius (broj 97). Osnovni ciklus je taj koji nosi krivu. Grafikon nam stoga govori da se kriva sama od sebe pomera za 8 promenjenih bitova, svakih 187 godina. To znači da promenjeni bitovi moraju da se pomeraju za 8 bitova svakog 187-godišnjeg ciklusa zajedno sa neutralnim omotačem, takođe za 8 bitova (jedan mikrociklus) svakih 187 godina.

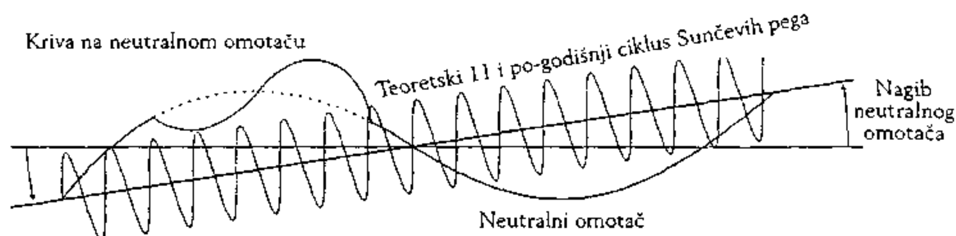

Slika A20: Ovaj dijagram pokazuje kako se Sunčevo magnetno polje oko ekvatora (koje nema ni several ni južni polaritet) iskrivljuje. Ovo područje nulte magnetite aktivnosti takođe je nagnuto, tako da je mnogo poznatije naučnicima kao „nagnuti neutralni omotač" Sunca.

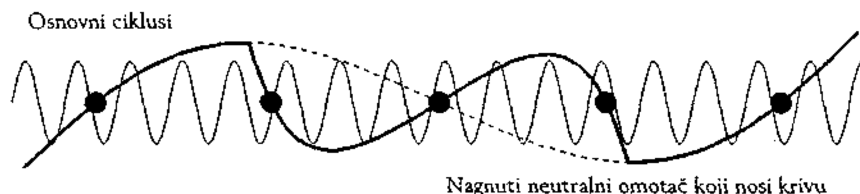
Pojedinačne promene bitova neznatno se pomeraju duž mikrocikličnog niza. Da bi se jedan promenjeni bit pomerio tokom 97 mikrociklusa, potrebno je 97 x 187 = 18.139 godina. Toliko traje dugoročni ciklus Sunčevih pega. Dakle, ako P, E, W i neutralni omotač počnu svi zajedno, biće im potrebno 18.139 godina da se ponovo sretnu.

Analizom se otkriva i više od toga: promenjeni bitovi će se *virtuelno sudariti* tokom promene u nizu. Na primer, ako postoji 20 posebnih bitova mikrociklusa E i D, i pošto se kriva jednog mikrociklusa menja svakih 187 godina, potrebno je 20 x 187 godina za bit E da se „sudari" sa originalnim položajem bita D (slika A25). Ovaj period od 20 187-godišnjih ciklusa Sunčevih pega = 1.366.040 dana. Ovo je broj koji su duboko poštovala drevna plemena Maja. (Pravi broj koji su poštovali bio je 1.366.560 dana. Maje su pratile cikluse koristeći kompletne brojeve Venerinog intervala, položaj Venere posmatran sa Zemlje. Dakle, 2340 kompletnih Venerinih intervala iznosi 1.366.560 dana. Za Maje, ovaj datum bio je poznat kao „radanje Venere", što se poklapa sa početkom njihovog kalendara 3113. godine pre nove ere). Sta to znači?

Možemo da označimo pravac neutralnog omotača na vrhu talasastog oblika koristed strelice kao i ispod njega (slika A26a). Zatim možemo da promenimo krivu duž niza za 20 rnikrociklusnih promena tako da se bit E sudari sa bitom D (slika A26b). Dobijamo da se neutralni omotač „preokreće" na svakih 1.366.040 dana. Poštovanjem svetog broja 1.366.560,

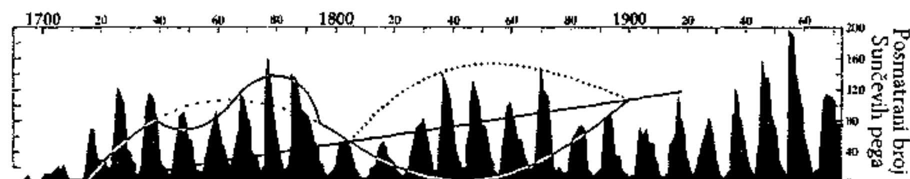
Slika A21: Manji ciklusi predstavljaju teoretski 11 i po-godišnji ciklus Sunčevih pega. Upravo oni iskrivljuju neutralni omotač u posmatrani krivi oblik.

Slika A22:

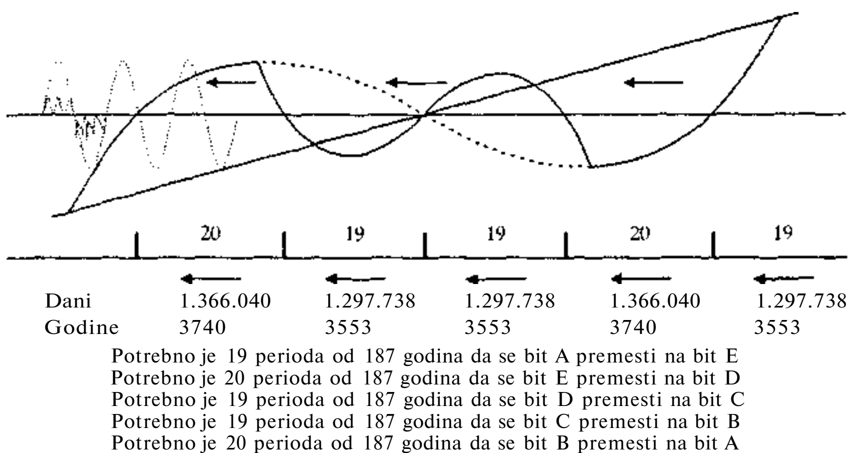

Slika A23:

SlikaA24: Iskrivljeni neutralni omotač pojačava i guši aktivnost Sunčevih pega, što s vremenom dovodi do varijacija u broju posmatranih. Sunčevih pega. Varijacije u broju prati t *oblik neutralnog omotača.*

Maje su pokušavale da nam kažu da se Sunčevo magnetno polje preokreće svakih 1.366.560 dana.

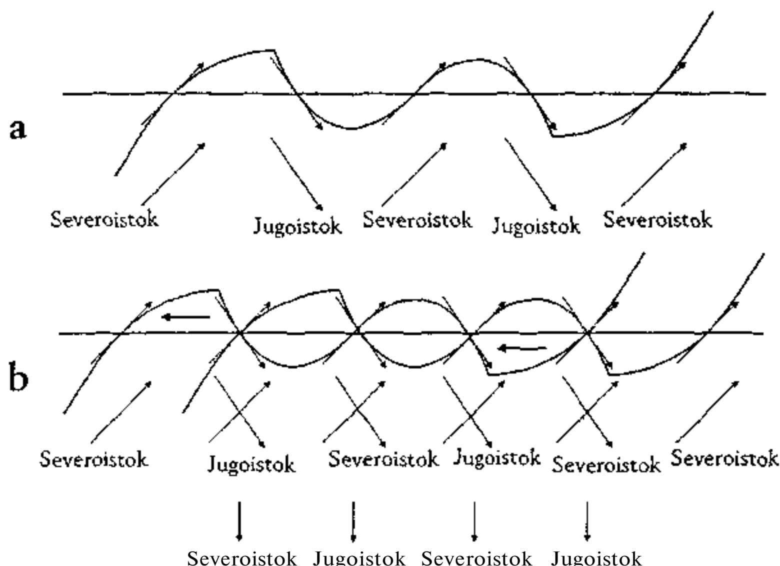

Dani	1.366.040	1.297.738	1.297.738	1.366.040	1.297.738
Godine	3740	3553	3553	3740	3553

Potrebno je 19 perioda od 187 godina da se bit A premesti na bit E
Potrebno je 20 perioda od 187 godina da se bit E premesti na bit D
Potrebno je 19 perioda od 187 godina da se bit D premesti na bit C
Potrebno je 19 perioda od 187 godina da se bit C premesti na bit B
Potrebno je 20 perioda od 187 godina da se bit B premesti na bit A

Ukupno: 97 rnikrociklusa

SlikaA25:

Slika A26. (a) Neutralni omotač prikazuje pravac polja. (b) Neutralni omotač se pomera u odnosu na osnovni ciklus svakih 187godina. Dakle, bitovi se pomeraju duž 97 -ogmikrocikličnog niza. Dok se premešteni bitovi sudaraju, Suncev neutralni omotač efektivno menja pravac u poređenju sa inicijalnim pravcem polja, što je označeno strelicama.

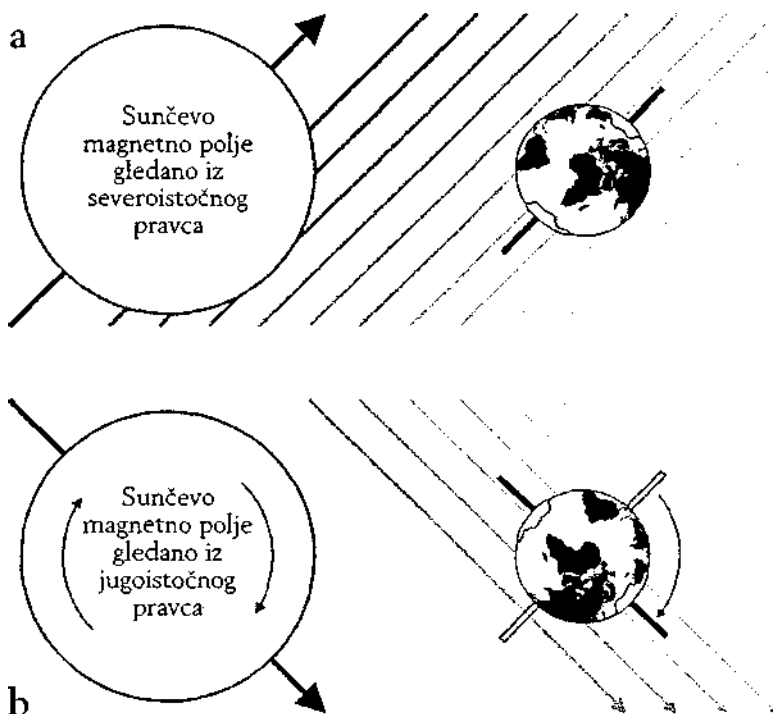
(XI) Kako Sunce izaziva cikluse katastrofa

Kada se Sunčevo magnetno polje prernesti na ovaj način, događaju se tri stvari:

(I) poremećaj plodnosti na Zemlji;

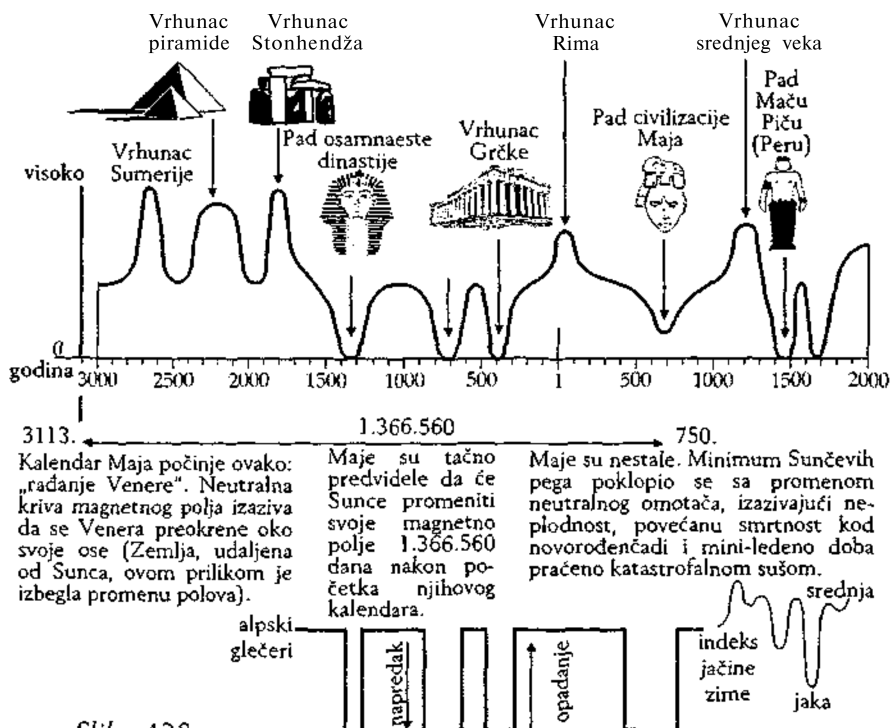
(II) veći broj štetnog jonskog zračenja ulazi u Zemljinu airnosferu, dovodeći do porasta mutacija kod novorođenčadi i visoke stope mortaliteta novorođenčadi;

(III) ako se „magnetno polje iskrivi" dovoljno snažno, Zemlja će se nagnuti oko svoje ose (ovo se ne događa kod svake promene).

Slika A27: (a) Sunčevo i Zemljino magnetno polje uzajamno se vezuju. (b) Analize ciklusa Sunčevih pega (slika A25) pokazuju da se Sunčevo polje menja posle 3740 godine, 1.366.040 dana. Magnetno premeštanje sa sobom uvek donosi cikluse neplodnosti i povećanje smrtnosti kod novorođenčadi, koju izaziva povećano emitovanje jonskog zračenja. Ponekad, u najgorem slučaju, Zemlja se izvrne oko svoje ose, poravnavajući svoje magnetno polje sa Sunčevim. To izaziva učestale katastrofe na Zemlji.

Vrlo je verovatno da se 3113. godine pre nove ere planeta Venera, koja je bliža Suncu nego Zemlja, preokrenula oko svoje ose, dok je Zemlja, koja je mnogo udaljenija i stoga mnogo manje izložena uticaju smanjenih magnetnih fluktuacija, izbegla „nagibljenost polova" i uništenje. Plemena Maja su znala da će se uništenja ponoviti, 1.366.560 dana nakon poslednjeg puta, oko 627. godine nove ere. Paleomagnetni dokaz, iz arhive Pirsona i Koksa *(Klima i evolucija,* 1978), i podaci o godovima drveća (Buča, 1970) zajedno pokazuju da se Zemljino magnetno polje upravo tada promenilo i da je promena pratila pravac Sunčeve neutralne krive. Maje su znale da će ih Sunčevo zračenje izdati za 187 godina, u svakom slučaju tokom perioda od 440. do 814. godine pre nove ere. Godine 750. pre nove ere, Maje su nestale. U isto vreme kada se obrnuo neutralni omotač, minimum Sunčevih pega takođe je izdao njihove potrebe za reprodukcijom, što je dovelo do mini-ledenog doba, a sa tim i do suše i uništenja. lako nije bilo nagiba polova, bio je to kraj civilizacije Maja. Druge, brojnije i veće zemlje preživele su sušu, prevazišle neplodnost i manje propatile zbog povećanog jonskog zračenja koje je obasulo ekvatorijalne predele mnogo jače nego njihove komšije.

Slika A28:

Pre više od hiljadu godina, u džunglama centralne Amerike, Maje su verovale da je Zemlja uništavana u četiri navrata; sada znamo zašto i kako.

Verovali su u to da Sunce utiče na plodnost i uspone i padove civilizacija; sada znamo i zašto.

Verovali su u astrologiju, da Sunce utiče na karakter, sudbinu i sreću; sada znamo da je tako.

Verovali su u to da mi sada živimo u petom, odnosno poslednjem „dobu sunca", za koje kažu da će se završiti 2012. godine, mada u ovom trenutku nije sasvim jasno kako će se to dogoditi.

Možda bi trebalo da slušamo ono što pokušavaju da nam kažu.

(XII) Računanje ciklusa SunČevih pega i udruženje ortodoksnih naučnika

Godine 1989, pisao sam Kraljevskom astronomskom društvu i pozvao ih da objave moju naučnu studiju o tome kako ciklusi Sunčevih pega mogu da se izračunaju koristeći rotacionu diferencijaciju zajedno sa kompjuterskim algoritmima, kao što je opisano u prethodnom tekstu. Njihov odgovor bio je zapanjujući, ali i skeptičan.

Društvo je reklo da nisu voljni da to objave jer „... vaša studija...je bazirana na lažnim pretpostavkama da Sunce poseduje potpuno regularno polje sa čvrsto utvrđenom brzinom rotacije za dve komponente. Realno stičemo samo neodređen utisak o opštem Sunčevom polju..."

Brojke koje sam koristio (26 dana i 37 dana) za rotacione periode ekvatora i polova preuzete su direktno *izAtlasa solamog sistema* Kraljevskog astronomskog društva u kojem pored ostalog piše:

„... stopa rotacije fotosfere takođe može da se odbije od Doplerovog efekta... Na taj način vidi se da se period rotacije kreće od 26 *dana* na ekvatora do 37 *dana* na polovima" *(Atlas solamog sistema,* str. 33).

Uprkos tome, odbili su da objave *moju* studiju jer sam koristio njihove cifre koje su mi bile na raspolaganju.

Ovako je kraljevsko astronomsko društvo završilo svoje pismo: *„Nećemo uzeti u obzir dalju prepisku po pitanju ove studije."*

Neki ljudi ne umeju da cene činjenicu da, ako je ovaj metod pogrešan, onda je drevno pleme Maja najverovatnije nagađanjem došlo do dužine trajanja magnetnog obrta od 1.366.560 dana. To takođe znači da transformatori Maja, predstavljeni u ilustrovanom delu ove knjige, ne sadrže šifrovane informacije; to znači da se svet ne naginje na svoju osu periodično (što opet znači da nema razloga za to što palme ne uspevaju u ledenoj klimi Spicbergena, što se na Antarktiku ne mogu naći nalazišta nafte, i što su zamrznuti mamuti, sahranjeni ispod tundre zaledenog Sibira, preživeli snežnu glad - štaviše, da je trava pronađena u njihovim ustima samo priviđenje generacija istraživača i kopača). To dalje znači da savremeni

ATLAS SOLARNOG SISTEMA

Sunčeve pege i solarna rotacija

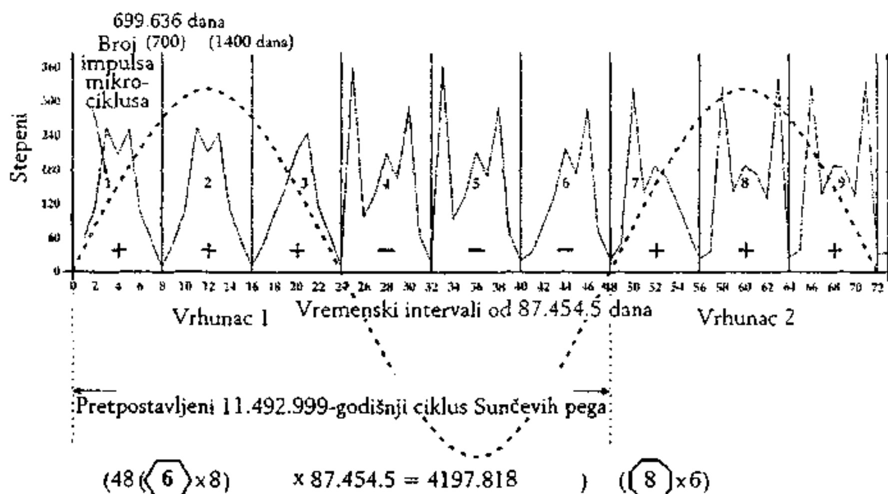
Stopa rotacije fotosfere takođe može da se odbije od Doplerovog efekta (vidi stranu S3) u dužini talasa spektralnih linija koje nastaju na udaljenim i bližim površinama planeta različitog opsega. Svetlost na površini udaljenili planeta biće plava, dok će svetlost na površinama bližih. planeta biti crvena. Merenjem Doplerove promene na ovaj način pokazano je da je opseg rotacionog perioda od 26 dana na ekvatoru do 37 dana na polovima.

Slika A29. Izvod iz Atlasa solarnog sistema (Kraljevsko astronomsko društvo) prikazuje stopu rotacije solarnog magnetnog polja.

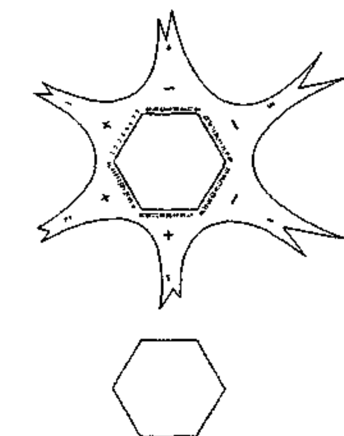
čovek razume šta uzrokuje rak, ali nije voljan da pronađe lek; da shvata kako golubovi određuju pravac svog leta, ali odbijaju da to priznaju; da želi da veruje u to kako je uzrok nostalgije emocionalan, a ne biohemijski, dok u isto vreme prihvata to da moderna nauka shvata da je uzrok umora od leta avionom u suprotnosti sa varijacijama u proizvodnji melatonina kojeg izaziva vremenska razlika. To bi takođe značilo da trgovinske kompanije širom sveta savetuju svojim ženskim članovima da izbegavaju JVP u trudnoći, jer su oni u zabludi, i da svi pobačaji koji su se dogodili u stvari se nikada nisu desili. To takode znači da je ortodoksno udruženje naučnika mnogo pametnije od Tutankamona, kralja Pakala i Isusa Hrista zajedno, i da Bog ne postoji, što je izgleda njihova velika univerzalna nedokazana istina.

(XIII) Računanje ciklusa Sunčevih pega uz pomoć svete geometrije

„Sveti oblici" koje su masoni šifrovali u gotsku arhitekturu -solarni krst, pentagon, heksagon i oktagon (slika 107) - zajedno mogu da se iskoriste u računanju dužine trajanja ciklusa Sunčevih pega bez upotrebe kompjutera. Duboko poštujući ove oblike, pokušali su da prenesu skrivenu supernauku Sunca koja utiče na sve aspekte našeg života.

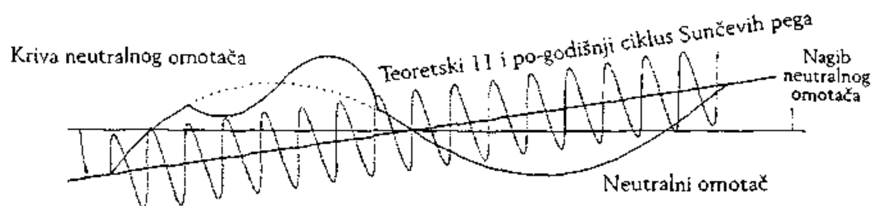
Slika A30: (48 (6 x 8) intervala x 87.454.5 = 4197.818 dana) ili (8 x 6).

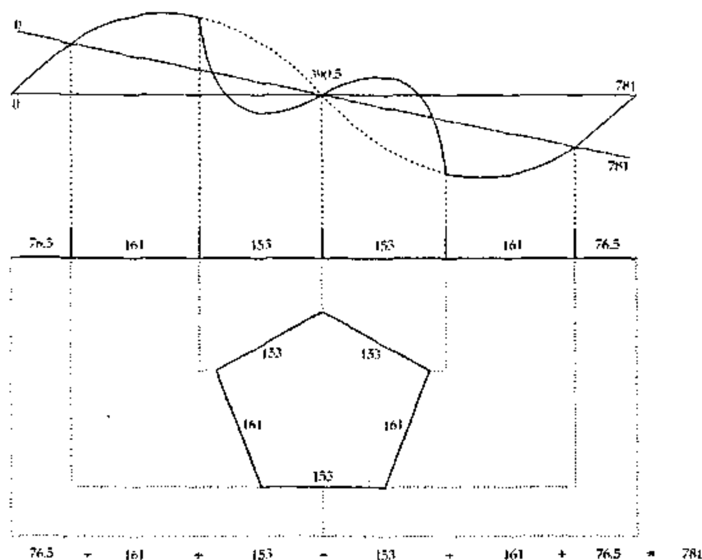

Šest mikrociklusa jednog pretpostavljenog 11 i po-godišnjeg ciklusa može da se obmota oko heksagona. Svaka strana heksagona predstavlja 8 bitova vremena (8 x 87.454.5 dana), 700 dana. Heksagon može da se upotrebi za merenje progresa ciklusa ako se obrne oko jedne strane heksagona na svakih 700 dana. Jedan kompletan obrtaj heksagona indikuje istek pretpostavljenog ciklusa. Ovom metodom može da se prati ciklus Sunčevih pega. Takođe, isti rezultat se dobija sa oblikom heksagona čije strane su 6 bitova.

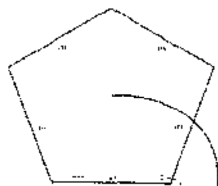

Slika A31: Običan heksagon, obmotan oko jedne strane svakih 700 dana, može da se upotrebi za praćenje ciklusa Sunčevih pega. Jedan kompletan obrtaj heksagona odgovara jednom kompletnom ciklusu Sunčevih pega od 11.492.999 godina.

Slika A32: (I) *Iskošeni neutralni omotač nosi pretpostavljeni 11 ipo-godišnji ciklus Sunčevih pega. (II) Neutralni omotač zarotiran da bi se olakšao prikaz. (III) Tačke preseka promenjenih bitova duž neutralnog omotača. (IV) Pentagon koji prikazuje razdaljinu između premeštenih bitova.*

Slika A3 3: Metod obrtanja heksagona pratiće cikluse Sunčevih pega, ali će početi da akumulira grešku od jednog promenjenog bita kod nailazeće promene bita u mikrociklusu. Da bi se ovo izbeglo, heksagon može da se stavi u pentagon. Pentagon se obrće svaki put kada ostane nedovoljno mesta za još jedan obrt heksagona. Na ovaj način 187-godišnji ciklus Sunčevih pega može precizno da se prati preko hiljadu godina.

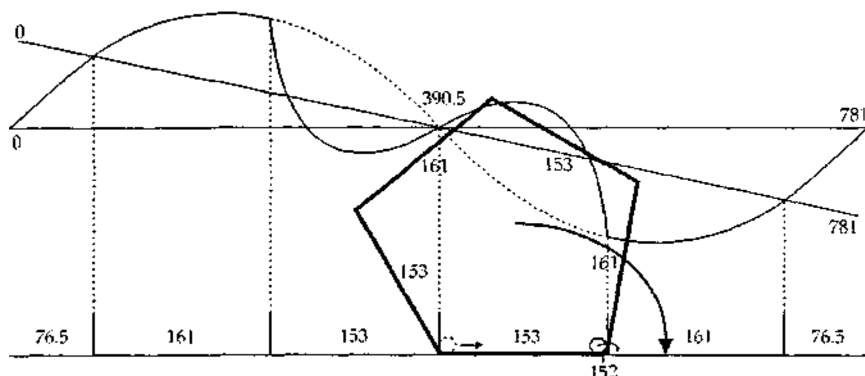
Videli smo kako ciklusi mogu da se izračunaju bez upotrebe kompjutera i kako je aktivnost svakog mikrociklusa široka 8 „bitova" (osim za promenjene mikrociklične bitove, koji iznose 9).

Videli smo kako 6 mikrociklusa iznosi jedan pretpostavljeni 11 i po-godišnji ciklus (slika A30; 6 x 8 bitova (700 dana) = 48 bitova). Ovaj odnos može jednostavnije da se predstavi heksagonom sa stranicama od 8 bitova (700 dana) u dužini trajanja (ili oktagonom sa stranicama dugim 6 bitova).

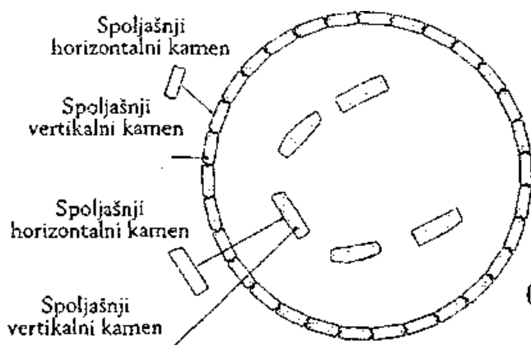
Ovaj heksagon može da se stavi na vrh mikrocikličnih serija i da se obrće oko jedne strane na svakih 700 dana, ili dve strane na svakih 1400 dana itd. (slika A31). Jedan kompletan obrt heksagona iznosio bi 6 mikrociklusa, 48 bitova, odnosno jedan pretpostavljeni 11 i po-godišnji ciklus. Potrebna je još samo neka vrsta kalendara pomoću kojeg bi se pratila akumulacija od 700, 1400 dana itd.

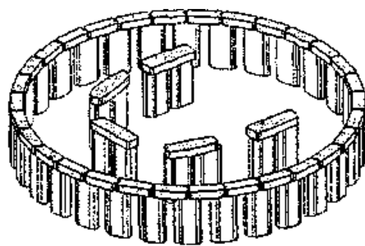
Sve ovo je veoma dobro dok heksagon ne naiđe na prvi mikrociklus koji sadrži promenjeni bit. Iz ove tačke pa nadalje, običan heksagon će početi da akumulira grešku od jednog bita kod svakog sledećeg promenjenog bita. Postoji 5 promena bitova u svakom 187-godišnjem ciklusu, i premešteni bitovi sami po sebi raštrkani su duž ciklusa, kao što je prikazano na slici A32(III). Ovo pokazuje da razlika između promenjenih bitova može da se izrazi nepravilnim pentagonom sa stranicama od 153, 153, 161, 153 i 161 (ukupno 781).

Desinhronizacija promenjenih bitova, koristeći metod heksagona pri merenju ciklusa Sunčevih pega, može da se prevaziđe stavljanjem heksagona

Slika A3 4: Uređeni heksa-pentagon prikazuje kako ciklus Sunčevik pega može da se prati uz pomoć heksagona (ili oktagona) u kombinaciji sa pentagonom. Gotski masoni su šifrovali ove oblike u svoje katedrale u srednjem veku. Ovo čini osnovu za svetu geometriju, geometrijski oblici ugradeni u arhitekturu crkava širom Evrope.

40 vertikalnih kamenova: 35 horizontalnih kamenova
40 x 35 = 1400 = 2 obrta heksagona

Slika A35: Kako Stonhendž može da se upotrebi za praćenje ciklusa Sunčevih pega. Trilitonsko uređenje (3 kamena luka sa obe strane spoljašnjeg prstena i unutrašnjeg prstena u obliku potkovice) Stonhendža napravljeno je od 40 vertikalnih i 35 horizontalnih kamenova (sveukupno). Ako jedan kamen označava jedan dan, onda će svi kamenovi biti označeni posle 1400 dana (40 x 35). Označavanje kamenova moglo bi da se koristi kao kalendar akurnulacije u kombinaciji sa metodom heksa-pentagona za računanje Sunčevih pega.

unutar nepravilnog pentagona (slika A33). Heksagon se obmotava kao i pre. Pošto su 153 i 161 deljivi sa osam „podsetnik 1", za okretanje heksagona na kraju neće biti mesta. Kada dođe do toga, onda se obrne pentagon (zajedno sa heksagonom). Tako se desinhronizacija promenjenih bitova „preskače", dok sinhronizam izmedu heksagona i ciklusa Suncevih pega i dalje ostaje (slika A34).

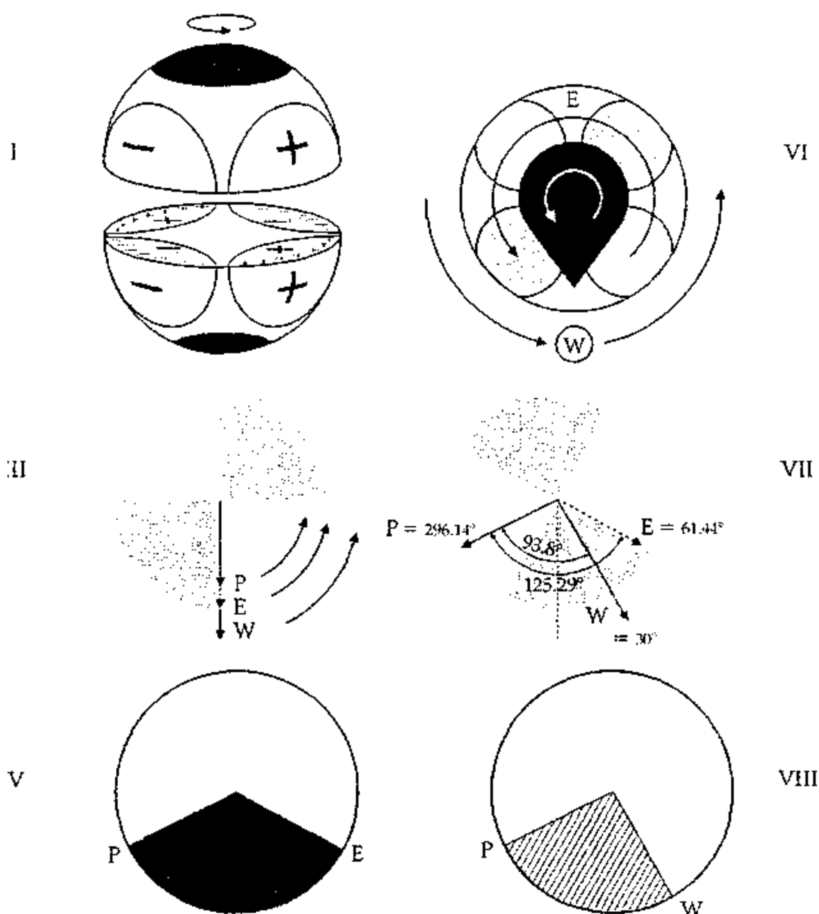
Jednostavan kalendar, kao na slici A35, može da se koristi za praćenje dnevne akumulacije. Svaki dan je jedan kamen, bilo vertikalan ili horizontalan obeležen u uredenoj grupi od 40 vertikalnih i 35 horizontalnih kamenova (40 x 35 = 1400 = dve strane heksagona). Heksagon se okreće preko dve strane, dok se ne obeleži svih 1400.

(XIV) Detaljna analiza zračenja sa Sunca

Qvaj deo je predviđen za one koji žiele da nastave sa istraživanjem.

Objašnjenje izloženo u astrogenetskom primeru (slika A3), koje povezuje zračenje sa Sunca i sunčev znak astrologije, uprošćen je. Prava situacija je mnogo kompleksnija i objašnjava ne samo uzrok četiri elementarna astrološka znaka već i:

* uzrok kineske astrologije
* kako Sunce odreduje vreme trudnoće

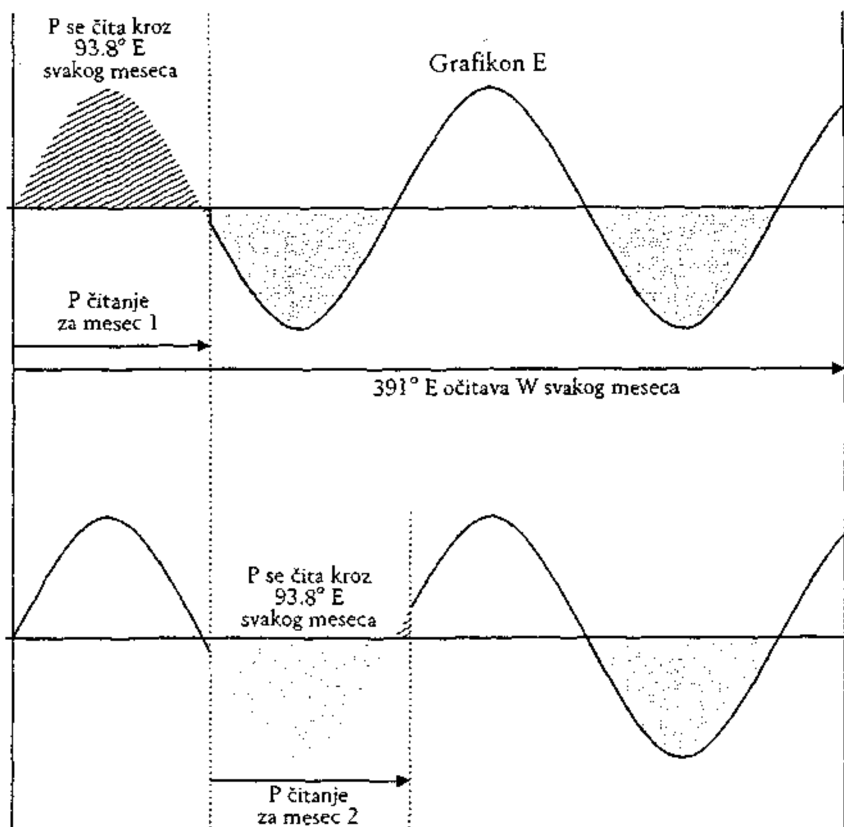

Slika A36: (I) Prikazuje solarno magnetno polje, polarno polje (P) i ekvatorijalno polje (E). (11) Rotacioni pravac solarnog magnetnog polja i Zemlje (W). (Ill) Pravac promeljivih veličina uz pomoć strelica. (IV) E se kreće 13.84375 ° na dan. Posle mesec dana pomerilo se za jedan obrt, plus 61.442 °. P se kreće 9.729 ° na dan. Posle mesec dana pomerilo se samo 296.149 °. W, koji se kreće 0.9856° na dan, pomeri se samo za 30° u toku meseca. Posle mesec dana polovi, u odnosu na ekvatorijalno polje, pomerili su se unazad za 125.294 °. U odnosu na Zemlju, P kao da se povuklo ili kao da očitava samo 93.8°. Interesuje nas upravo ovaj efekat. Posmatrač na Zemlji će videti kako P očitava 93.8° E svakog kalendarskog meseca. U odnosu na E, P izgleda da se povuklo za 125.293.6°. (VI) U odnosu na W, P se povuklo samo 93.8°. Posmatrač stacioniran na Zemlji videće da polarno polje očitava 93.8° ekvatorijalnog polja.

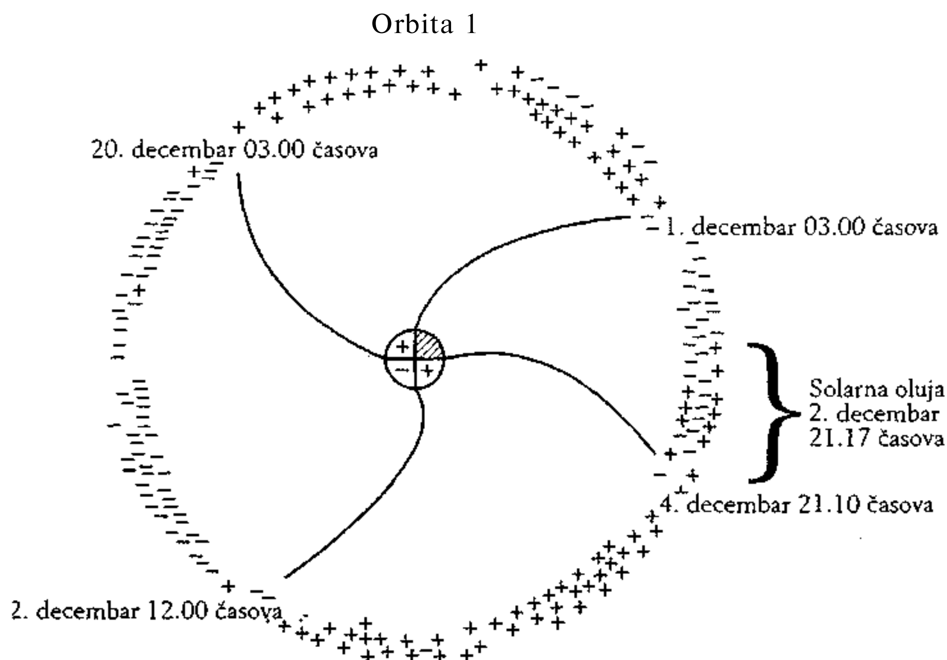
* kako položaj planeta utiće na fetus pri rađanju
* kako planete utiču na određivanje ličnosti pri začeću, i
* kako Sunce kontroliše pčele radilice.

Slika A36 (I) opet prikazuje magnetnu strukturu Sunca. A36 (II) prikazuje pravac rotacije Sunčevog polja zajedno sa poljem Zemlje. A36 (III) prikazuje isto to u ugaonom obliku, i A36 (IV) prikazuje položaje tri promenljive posle 30.437.5 dana, koliko iznosi jedan prosečan mesec.

Ukupno mesečno čitanje E u odnosu na W jeste 391.44° mesečno (360° + 61.44° - 30°). Svako W polje iznosi 90°, što znači da 4.349 polja E očitava W svakog meseca. Svako E polje stoga iznosi 30.437.5 dana: 4349 = 7 dana za čitanje W. Ovo može da se ilustruje pomoću grafikona sa krivom (slika A3 7).

Slika A3 7: P (šifrirano) čitanje kroz E, dok E očitava W.

Slika A3 8: Podeljena struktura solarnog vetra koju je utvrdio Inter-planetarni kosmički brod br. 1 (IMP), 1963. godine.

Uporedi ovo sa brojkama iz A38, koje prikazuju podeljenu strukturu solarnog vetra koju je 1962. godine utvrdio kosmički brod *Mariner II* i kasnije redefinisao *Interplanetarni kosmički brod* IMP1, godine 1963.

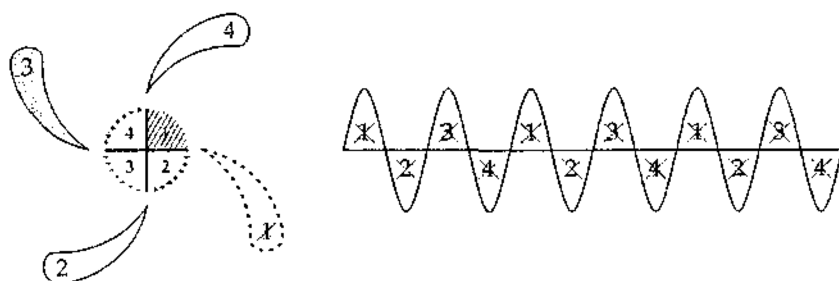
Očigledan je uticaj P na trajanje E polja. Svakih 7 i po dana Sunce emituje čestice. Svakih 7 i po dana, u odnosu na W, polaritet čestica se menja. Možemo videti za period od 1 - 4. decembra da je smanjenje kvadranta E izazvalo mešanje P i E. Do kraja decembra, ovaj umanjeni kvadrant je iskliznuo u suprotnom pravcu od kazaljki na satu, kao što se očekivalo, kroz polje E. Sledećeg meseca, januara, susedni kvadrant će smanjiti svoje trajanje. (U prethodnim računicama, odstupanja Sunca i Zemlje izostavljena su radi jednostavnijeg objašnjenja). Sezonska varijacija u brzini Zemlje oko Sunca isto tako je izostavljena (Zemljina orbita je elipsastog oblika i stoga njena brzina varira kao i funkcija njene blizine suncu, kao što je formulisano u Keplerovim zakonima). Ovi propusti izazvali su *u jednom trenutku vremena* grešku od pola dana između računanja i posmatranja (slika A37). Preko 12 meseci, prosečno trajanje kvadranta je stabilno 7 dana.)

	Polaritet ekvatorijalnih polja (polja su obeležena brojevima)	Neto učinak mesečnog polariteta solarne radijacije
Bez ometanja koja dolaze sa polova, dva polja bi zasula zemlju	1 – 2 + 3 – 4 +	0 (dva pozitivna i dva negativna)

Slika A39 (I):

Mesečni polaritet	Mesečna (neto) ekvatorijalna polja				Solarna radijacija
1	////	2+	3-	4+	+
2	1-	////	3-	4+	-
3	1-	2+	////	4+	+
4	1-	2+	3-	////	-
5	////	2+	3-	4+	+
6	1-	////	3-	4+	-
7	1-	2+	////	4+	+
8	1-	2+	3-	////	-
9	////	2+	3-	4+	+
10	1-	////	3-	4+	-
11	1-	2+	////	4+	+
12	1-	2+	3-	////	

Slika A39(II):

Slika A140: Neto *učinak mesečne radijacije sa Sunca. Precrtane brojke predstavljaju nedostajuće sektore polja svakog meseca.*

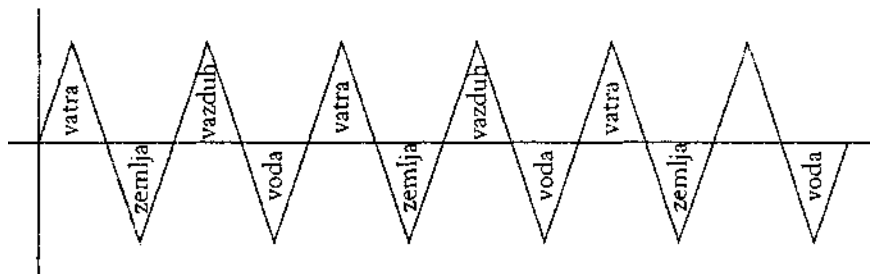
Mesec	Znak zodijaka	Element
1	Ovan	Vatra
2	Bik	Zemlja
3	Blizanci	Vazduh
4	Rak	Voda
5	Lav	Vatra
6	Devica	Zemlja
7	Vaga	Vazduh
8	škorpija	Voda
9	Strelac	Vatra
10	Jarac	Zemlja
11	Vodolija	Vazduh
12	Ribe	Voda

Slika A41: Dvanaest znakova zodijaka i četiri elementa.

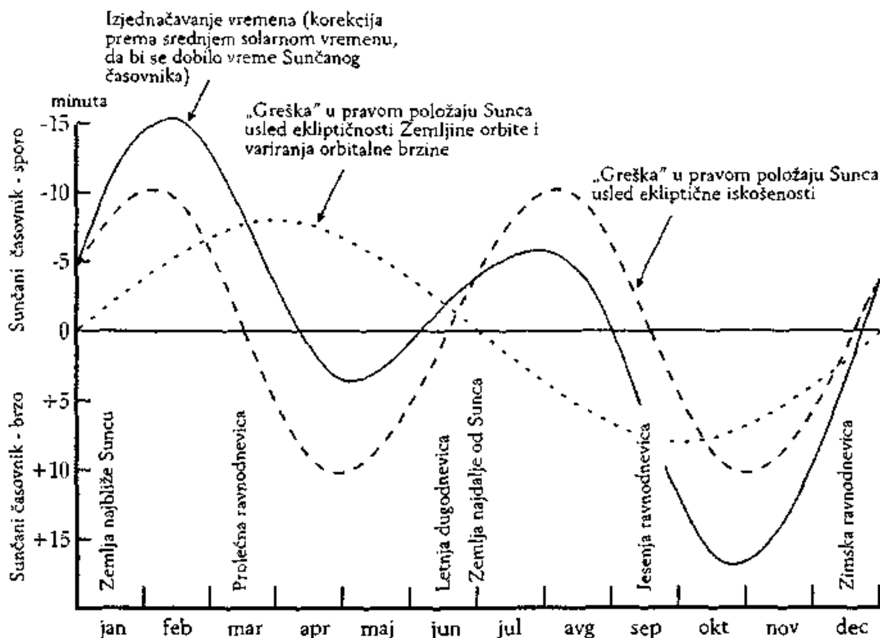
Očitavanje polja P kroz E, u odnosu na Zemlju, rezultira polarizacijom radijacije sa Sunca svakog meseca. Brojke pokazuju disperziju gde se svakog meseca naruši samo nešto preko jednog ekvatorijalnog polja od 90° (93.8°) (slika A3 7).

Pošto polarna polja ometaju ekvatorijalna polja (93.8 : 90° puta), 1.042.2 ekvatorijalnih polja je narušeno svakog meseca, označeno sa //// na slici A39(II).

U obliku dijagrama (slika A40); brojke unutar svakog poluciklusa neto radijacije odnose se na nedostajuće E polje koje se svakog meseca narušava. Tokom prvog meseca, polje broj 1 je poremećeno i stoga je radijacija koja napušta Sunce neto pozitivna (kao što je prikazano u krajnjoj desnoj koloni slike A39(II)]. Drugog meseca, polje broj 2 je poremećeno i radijacija sa Sunca je neto negativna. Postoje četiri rezultirajuća koda radijacije: 234,

Slika A42: Elementarni dijagram koji prikazuje disperziju astroloških zvezdanih znakova uređenih tako da dostižu vrhunac u sredini znaka.

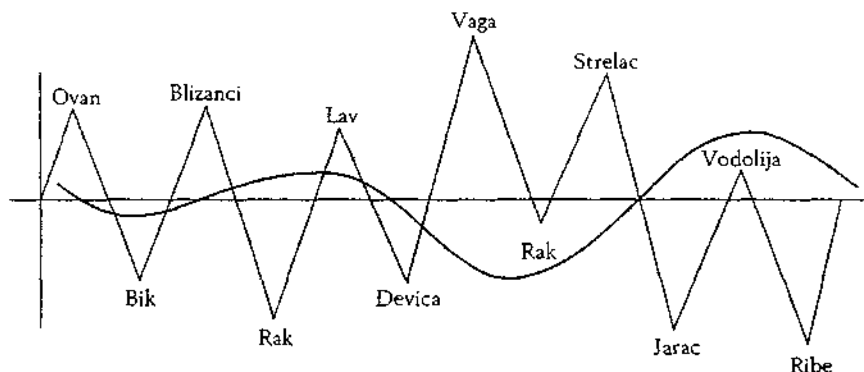
Slika A43: Krive pokazuju srednje vreme koje Sunce postiže i gubi u poređenju sa jednoličnim kretanjem oko nebeskog ekvatora zamišljenog „srednjeg Sunca", usled: (I) raznolikog kretanja Zemlje oko Sunca i (II) ekliptićke iskošenosti. Kada se spoje ova dva faktora, dobija se kriva „ izjednačavanja vremena "; ovo je korekcija koja mora da se izvede na srednjem vremenu da bi se dobilo vidljivo (realno) vreme.

134,124 i 123. Ovaj idealizovani niz događa se tri puta tokom 12-mesečnog perioda.

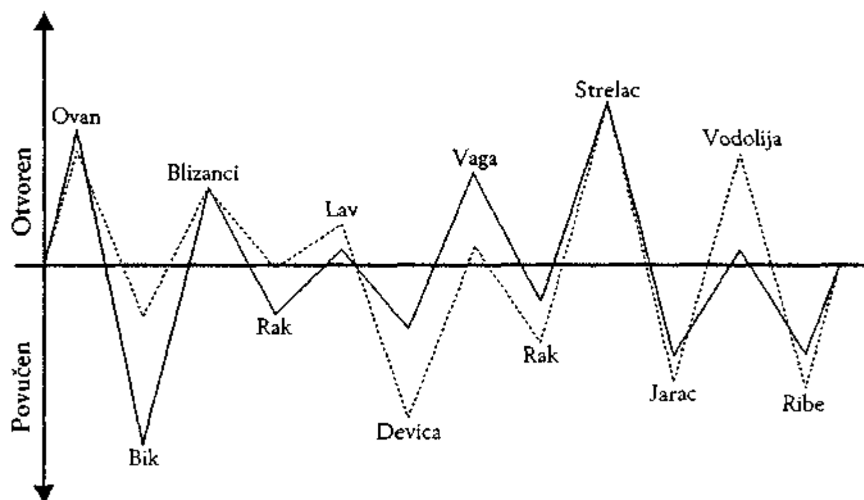
Ovi poremećaji slažu se sa tvrdnjom astrologa da astrološki elementi / karakteri odgovaraju znakovima zodijaka kod prva tri meseca, i zatim se ponavljaju u nizu do kraja godine (slika A41).

Ovo je prikazano dijagramski na slici A42.

Iako *distribucija* elementarnog dijagrama odgovara empirijskim podacima koje su odredili astrolog Džef Majo i profesor Hans Ajsenk (slika A45), grafikon se razlikuje u amplitudama kroz isti 12-mesečni period. To je zato što zračenje koje polazi sa Sunca nije uvek isto zračenje koje je usmereno ka Zemlji. Razlika nastaje zbog Zemljinog raznolikog okretanja oko Sunca i zato što je Zemlja nagnuta na svoju osu za 23.5°. Obe greške mogu da se prevaziđu i koriguju pomoću sunčanog časovnika i njegovog „vremenskog ispravljanja" korekcione krive (slika A43). Obično se koristi

Slika A44: Neverovatna slučajnost između izjednačavanja vremena podešenog elementarnog dijagrama i studije Majoa/Ajsenka o empirijskom karakteru (slika A45) koje navodi da astrogenetski model zračenja, prilagođen varijacijama izjednačavanja vremena, predstavlja jedan od činilaca u određivanju karaktera, kao što pretpostavlja astrogenetski model (slika A3]

Slika A45: Podaci Majoa/Ajsenka koji pokazuju 12 znakova zodijaka.

za korigovanje varijacija u vremenu koje pokazuje sunčani sat iako se kod njega pojavljuju identične greške.

Podešavanjem elementarnog dijagrama (slika A42) sa krivom izjednačavanja vremena (slika A44a) dobija se kombinovani rezultat (slika A44b).

Razlog tome što se suprotni znaci privlače

Tabelarni rezultati iz prethodno prikazane slike A3 911 mogu da se izlože pomoću binarnog formata (slika A46). Prostom zamenom broja 1 za pozitivan polaritet (+) i broja 0 za negativni polaritet (-); brojevi koji nedostaju predstavljaju polja narušena polarnom aktivnošću. Ovo nam dozvoljava da analiziramo ponašanje kombinacije emitovanih čestica u binarnom formatu iz meseca u mesec.

Ponovo možemo da posmatramo četiri elementarne šifre u kratkoj seriji (masna slova u koloni I). Vatreni znakovi imaju šifru 101, zemljani

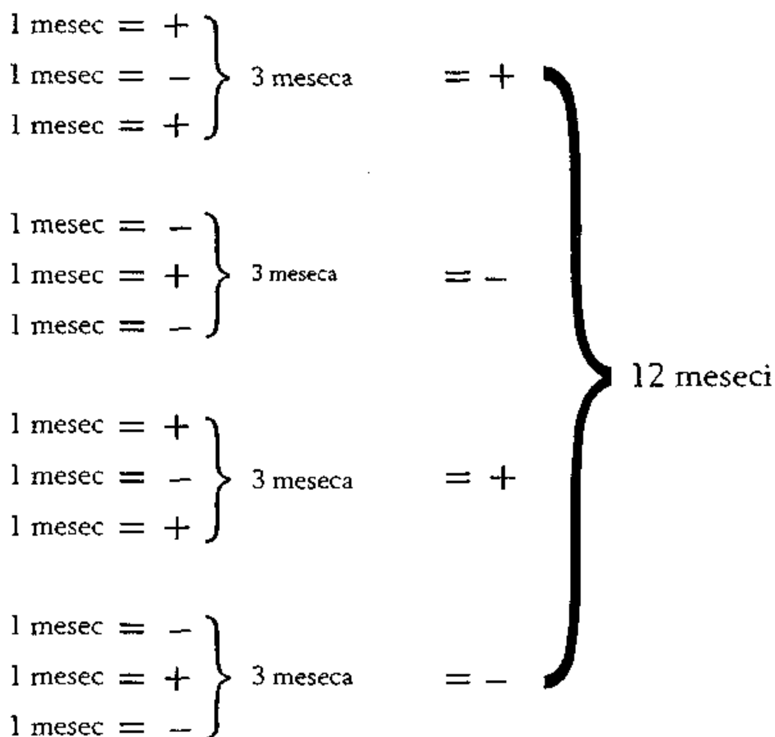
Kolona I			II	III	IV	V	
	Binarne šifre (1 mesec) (PΔW)Δ(EΔW)		Godina 2	Godina 3	Godina 4	Makro mesec	
Ovan	**101**	+	1 0 1	1 0 1	1 0 1	1	+
Bik	**10 0**	–	1 0 0	1 0 0	1 0 0	2	
Blizanci	**1 10**	+	1 1 0	1 1 0	1 1 0	3	
Rak	**010**	–	0 1 0	0 1 0	0 1 0	4	–
Lav	**101**	+	1 0 1	1 0 1	1 0 1	5	
Devica	**10 0**	–	1 0 0	1 0 0	1 0 0	5	
Vaga	**1 10**	+	1 1 0	1 1 0	1 1 0	7	+
Škorpija	**010**	–	0 1 0	0 1 0	0 1 0	8	
Strelac	**101**	+	1 0 1	1 0 1	1 0 1	9	
Jarac	**10 0**	–	1 0 0	1 0 0	1 0 0	10	–
Vodolija	**1 10**	+	1 1 0	1 1 0	1 1 0	11	
Ribe	**010**	–	0 1 0	0 1 0	0 1 0	12	

Slika A46: Uprošćene binarne mutacione (elementarne) šifre. Svakog meseca učinak neto zračenja sa Sunca, u odnosu na Zemlju, polarizuje se usled nedostajućih sektora polja izazvanih interakcijom između P i E. Kratkoročna mesečna šifra za vazduh postaje ista kao za vatru posle duže serije (zapetljane šifre), has kao i kod zemlje i vode. (Beleška: Grčko veliko slovo delta - Δ - ovde se koristi za označavanje „razlike". Dakle, notacija $P\Delta W$ je samo skraćenica za „razliku između P i W. $E\Delta W$ je samo skraćenica za razliku izmedu E i W". $(P\Delta W)\Delta(E\Delta W)$ jeste skraćenica za „razliku između (P i W] i (E i W]", koja takođe može da se napiše kao $(P\Delta E)\Delta W$, Sunčevo zračenje u odnosu na Zemlju.)

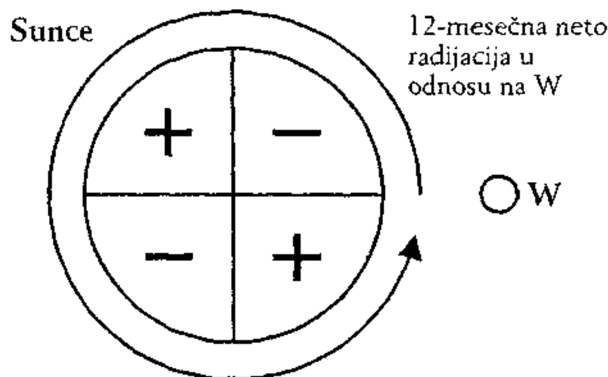
znakovi 100, vazdušni znakovi 110 i vodeni 010. Kolona Godina 2, Godina 3 i Godina 4 označavaju šifre za sledeće godine.

U dugoj seriji (godine *2,* 3 i 4 itd), 110 = 101, vatra - voda, 100 = 010, zemlja = voda. Na primer, ovo znači da 110 (Biizanci) - kolona, zaokruženo - takođe mogu da se nađu kao grupa kada se ide preko kolone II i III u istoj liniji (zaokruženo), tako da 110 postaje 101 u dugom nizu. Slično tome, 100 (zaokruženo) u koloni I može da se nađe u grupi linije 010 Device.

Vatra i vazduh dele istu šifru, koja je suprotna šifri koju dele zemlja i voda. Vatreni i vazdušni znaci „misle" i „ponašaju se" na isti način zato što primaju istu vrstu mutacionog zračenja koje odreduje karakter fetusa. Zemljani i vodeni znaci isto tako „misle" i „ponašaju se" na isti način, iz istog razloga. Obe grupe „misle" i „ponašaju se" na dijametralno suprotan način. Ovo potvrduje astrološku tvrdnju da se pozitivni i negativni znaci ne slažu; zemlja i voda se slažu, vatra i vazduh se slažu. Astrološki, to jednostavno

Slika A47: S obzirom na to da je radijacija tokom jednog meseca polarizovana, i tromesečna radijacija je polarizovana.

SlikaA48. Dijagram makroradijacije prikazuje neto učinak radijacije sa Sunca u odnosu na Zemlju za period od 12 meseci; W se obrće oko periferije kružne funkcije. (Dijagram označava emitovanje na „makro" (dugoročnoj] skali i ne bi trebalo da se meša sa identičnim dijagramom koji prikazuje „mikroradijaciju" sa ekvatorijalnog polja, 28-dnevni sektorski dijagram ranije predstavljen u astrogenetskom modelu.)

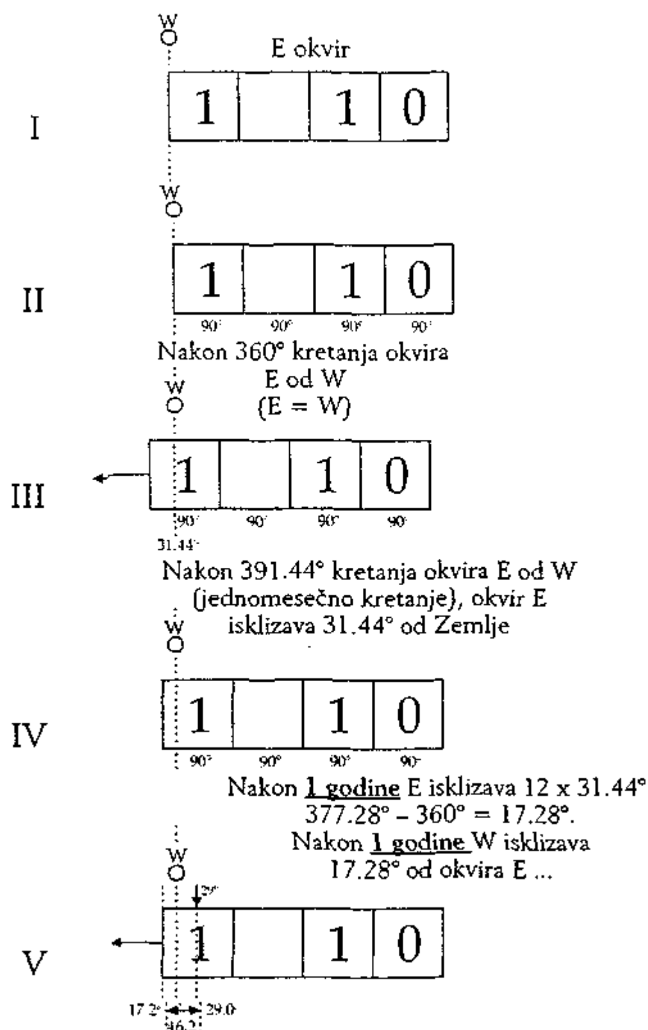
znači da je vodi potrebna zemlja (vodi je potrebna obala), a vatri je potreban vazduh (da bi gorela). S druge strane, voda gasi vatru (vatrenim znacima vodeni znaci su pretnja, dok vatra čini da voda vri). Vazdušni znaci su posebno „aktivni" i preteći; oni nose vodu izazivajući morske oluje; nose vatru, izazivajući besnilo pakla; duvaju po zemlji, izazivajući peščane oluje, i naravno, duvaju kroz vazduh noseći sebe u vrtlozima.

Dinamične analize polja P koje se očitava kroz polje E u odnosu na Wpokazale su kako solarno emitovanje mesečno varira. Ako mesec varira u polaritetu, onda svaki tromesečni period mora isto tako da varira u polaritetu (slika A46, kolona VI, i slika A47). Dvanaesto-mesečni neto učinak E polja u odnosu na W može da se predstavi kao što je prikazano na slici A48.

Pored položaja Zemlje, W, prikazan je isti vremenski period. Razlika izmedu 12-mesečnog neto makroemitovanja u odnosu na W sada može da se vidi kao obrtanje W oko makrodijagrama.

Okvir E, prikazan na slici A49I, predstavlj a četiri ekvatorijalna magnetna polja Sunca koja se jednom mesečno očitavaju na Zemlji. U stvari postoji malo vise od četiri polja koja se očitavaju na Zemlji - preciznije 4349 - kao što objašnjava slika A47. Dodatnih 0.34.9 polja E sada treba prepoznati i uključiti u našu analizu.

S obzirom na to da jedan mesec E radijacije (u odnosu na W) iznosi 391.44° (ne 360°), naša jednomesečna E radijacija izgubiće sinhronizaciju sa W, dok će okvir E polako početi da isklizava [slika A49I(II)].

... ali P prelazi 98.851.35° od E za jedan mesec (ne 90°), što znači da brojke unutar svakog okvira isklizavaju 12 x 3.85 godišnje (46.20°) od P.

— 46.20° (PAE isklizavanje u okviru)
\+ 17.28° (isklizavanje u okviru)
— 28.92° WAE godišnje isklizavanje

Slika A49:

Kolona I		II	III	IV	V
	Binarne šifre (1 mesec) (PΔE)ΔW	Godina 2	Godina 3	Godina 4	Mesec
Ovan	101	+ 1 0 1	1 0 1	1 0 1	ΔW1
Bik	10 0	– 1 0 0	1 0 0	1 0 0	ΔW2 +
Blizanci	1 10	+ 1 1 0	1 1 0	1 1 0	ΔW3→
Rak	0 010	– 0 1	0 0 1	0 0 1	0 ΔW4
Lav	101	+ 1 0 1	1 0 1	1 0 1	ΔW5 –
Devica	010 0	– 1 0	0 1 0	0 1 0	0 ΔW5→
Vaga	101 10	+ 1	1 0 1	1 0 1	1 0 ΔW7
Škorpija	10 010	– 0	1 0 0	1 0 0	1 0 ΔW8 +
Strelac	1 101	+ 1 0	1 1 0	1 1 0	1 ΔW9→
Jarac	0 010 0	– 1	0 0 1	0 0 1	0 0 ΔW10
Vodolija	101 10	+ 1	1 0 1	1 0 1	1 0 ΔW11 –
Ribe	010 010	–	0 1 0	0 1 0	0 1 0 ΔW12→

Slika A50: Kompleksne elementarne binarne šifre. Mesečno isklizavanje od 30° od okvira E za tromesečni period iznosi 90°. Ovo je prikazano pomeranjem brojeva jedne kolone elementarnog E okvira (90°) udesno na svaka tri meseca. Efekat ovoga je prepoznavanje uprošćenih šifara radi boljeg predstavljanja kompleksnog uređenja, kao što je predstavljeno u koloni (1). Zaokružene šifre pokazuju da su vatra = vazduh i voda — zemlja u svakom 12-mesečnom periodu, all i u dužem nizu, kako je prikazano na slici A46.

Komponenta 360°, od 391.44° mesečnih isklizavanja (slika A49II), neće uticati na šifre. Preostalih 31.44° mesečnih isklizavanja uticaće na šifre u narednom 12-mesečnom periodu.

Brojevi u okviru (I) predstavljaju 360° polja E u vidu „okvira" koji svakog meseca isklizava prema W. Slika A49III prikazuje pomeren okvir (vrlo malo) u odnosu na W, koji isklizava duž okvira za 31.44° mesečno.

Komponenta 30°, od 31.44° isklizavanja, uticaće na šifre unutar svakog 12-mesečnog perioda, tako da će proste binarne šifre *postati* „kompleksne" binarne šifre, što je objašnjeno na slid A50.

Kompleksne elementarne binarne šifre

Mesečno isklizavanje od 30° svakog meseca pomera binarne kolone za 30° (90° na svaka tri meseca]. Dakle, slika A50 pokazuje da posmatrajući poslednji dan Blizanaca, brojevi u koloni isklizavaju udesno za 90° (za jednu kolonu brojeva). Skretanje sledećih brojeva u sledeće godine još je u toku. Ovo se ponovo događa tri meseca kasnije; nakon poslednjeg dana Device, Vaga dalje pomera još jednu kolonu brojeva udesno, predstavljajući

kumulativno pomeranje od 90° tokom tromesečnog perioda. I opet, na poslednji dan Strelca, i opet na poslednji dan Riba. Sledeće godine, Ovan će ponovo početi sa šifrom 101. To znači (u ovoj fazi analize) da se šifre ne menjaju od godine do godine. Svakako, tokom svakog 12-mesečnog perioda, šifra Vage pomera se sa 110 i postaje 101, ista šifra kao i Ovan.

Ovan	postaje ista šifra kao	Vaga
Bik	postaje ista šifra kao	Skorpija
Blizanci	postaje ista šifra kao	Strelac

Ovo znači, u skladu sa astrološkom tvrdnjom, da se „suprotni znaci privlače". Zaista, više brakova i veza dešava se između gornjih parova nego u bilo kojoj drugoj kombinaciji zodijaka.

Medutim, ovo prepoznaje samo 30° od 31.44° „okvirnih isklizavanja" mesečno. U toku perioda dužeg od 12 meseci, isklizava greška od 1.44° mesečno, još neobjašnjena, koja će akumulirati do 12 x 1.44° = 17.28° svake godine.

Ali ne zaboravite da P prolazi kroz 93.851.35° od E za jedan mesec (ne 90°), što znači da brojevi *unutar* svakog okvira imaju sklonost ka isklizavanju 12 x 3.85° godišnje (46.20°], u odnosu na P. Štaviše, ovo isklizavanje će biti suprotno od isklizavanja EΔW tako da ukupan broj godišnjeg isklizavanja glasi:

- 46.20°	PΔE isklizavanje u okviru
+ <u>17.28</u>°	EΔW isklizavanje okvira
-28.92°	za godinu (PΔE)Δ(EΔW) npr. (PΔE)ΔW

Ova uprošćena analiza pokazuje da je za PΔW potrebno otprilike 12 godina da bi se otklonila greška kroz 360° (tačnije 12.44 godina koristeći ovaj metod računanja). Ovo može matematički da se potvrdi uzimanjem diferencijala tačaka podataka, što čini aktivnost prvih šest mikrociklusa Sunčevih pega.

Slika A51, kolona 2, pokazuje sve vremenske vrednosti P i E za period od 87.454.5 dana, 2.873.2 meseci (do 30-tog perioda koji je dovoljan za ovu analizu). P mora da se izjednači sa E jer oni leže jedan na drugom i stoga padaju unutar kolone PΔE = 0. Sledeća kolona pokazuje njihov *kombinovani* ugaoni položaj. Do nje je položaj Zemlje, W, prikazan za isti vremenski period. Razlika između ove dve kolone je izračunata i prikazana kao „diferencijal P / EΔW" (gde je P / E u stvari P&E, zajednički položaj P i E), dok je obična „razlika" prikazana kao P / EΔW. Dve poslednje kolone se razlikuju zbog ugla posmatranja; na primer, 360° - 357° *jednako* je 3°, ali *„razlika"* je u stvari 357°, s obzirom na prirodu kumulativnog navijanja pri posmatranju.

	PΔE=0			P/EΔW°	P/EΔW°
1	2.87	130.87	86.19	44.0	44.0
2	5.74	261.78	172.39	89.0	89.0
3	8.62	32.62	258.59	226.0	134.0
4	11.49	163.49	344.79	181.0	179.0
5	14.36	294.37	70.99	223.0	137.0
6	17.24	65.24	157.18	92.0	92.0
7	20.11	196.12	243.38	46.0	46.0
8	22.98	326.99	329.58	2.0	2.0
9	25.89	97.86	55.77	42.0	42.0
10	28.73	228.74	141.97	87.0	87.0
11	31.61	359.61	228.17	132.0	228.0
12	34.48	130.48	314.37	184.0	184.0
13	37.35	261.36	46.57	220.0	176.0
14	40.22	32.23	126.76	94.0	94.0
15	43.09	163.10	212.96	49.0	49.0
16	45.97	293.97	299.16	6.0	6.0
17	48.84	64.85	25.35	40.0	40.0
18	51.72	195.72	111.55	84.0	84.0
19	54.59	326.60	197.75	129.0	129.0
20	57.46	97.47	283.94	186.0	174.0
21	60.34	228.35	10.14	218.0	174.0
22	63.21	359.22	96.35	264.0	96.0
23	66.08	130.09	182.54	50.0	50.0
24	68.95	261.82	268.74	7.0	7.0
25	71.83	31.84	354.93	323.0	37.0
26	74.70	162.71	61.34	101.0	101.0
27	77.57	293.59	147.56	146.0	146.0
28	80.45	64.42	233.70	169.0	169.0
29	83.32	193.54	319.92	126.0	126.0
30	86.19	326.21	46.13	280.0	80.0

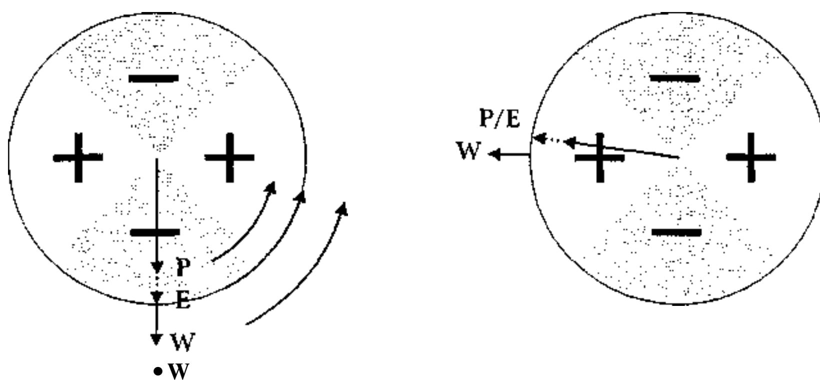
SlikaA51: Tabela prikazuje položaje promenljivih veličina i diferencijale između promenljivih, u 2.873.2-mesečnom intervalu za prvih 30 intervala.

Tabela A51 prikazuje da posle 68.95 meseci:
P = 261.82°
E = 261.82°
W = 268.74°
Ovde su P, E i W *najbliži* u narednih 68.957 meseci, 5746 godina, što znači da ova faza analize predstavlja jednu polovinu od jednog pretpostavljenog ciklusa Sunčevih pega od 11.492.999 godina.

Svakako, zabeležite (slika A52) da su ovi položaji - 261.82°, 261.82° i 268.74° - svi pomereni na makrodijagram za 90° u poredenju sa njihovim ranijim početnim položajima. Da bi se P, E i W vratili u svoj najbliži položaj *u odnosu na makrodijagram,* biće potrebno 4 x 68.95 meseci, 22.983 godina. Jedan kompletan ciklus Sunčevih pega stoga iznosi 12 mikrociklusa. To omogućava ponovno tumačenje pretpostavljenog ciklusa Sunčevih pega, koji sada postaje dug 22.98 godina umesto 11.49 i može da se ilustruje kao što je prikazano na slici A53.

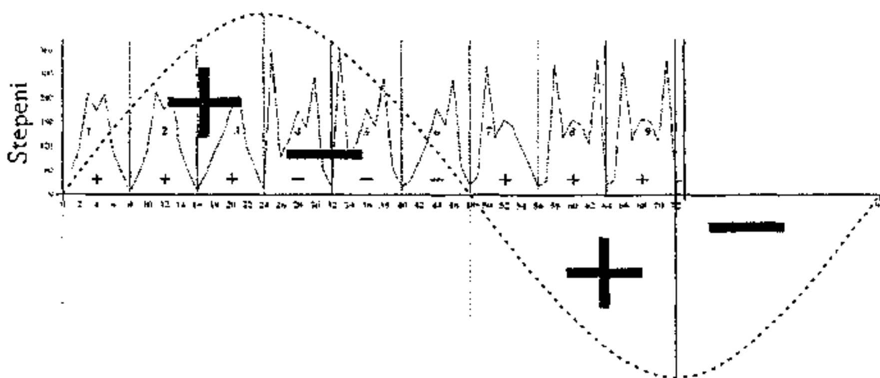
Pretpostavljeni ciklus od 11.49 godina mora da se modifikuje da bi prepoznao makroemitovanja. Kada se to obavi, postaje očigledno da prava dužina pretpostavljenog ciklusa u stvari iznosi 22.98 godina, dvostruko duže. Dakle, Stonhendž ima 1400 dana (ne 700) kada se koristi metod „heksa-pentagona" za merenje ciklusa Sunčevih pega (Dodatak 1 XIII).

Uprkos tome, kada se podaci iz „diferencijalne" kolone (slika A51) uzmu (umesto podataka iz „najbliže" kolone), dobija se sveukupno različit rezultat. Diferencijal dostiže vrhunac u 71.93 mesecu, 5.98 godini, na početku četvrtog mikrociklusa, što znači da polovina diferencijalnog ciklusa iznosi 11.971.66 godina, a jedan pun diferencijal dvostruko vise od toga, 23.943 godina. Podaci iz diferencijalne kolone na slici A51 mogu da budu

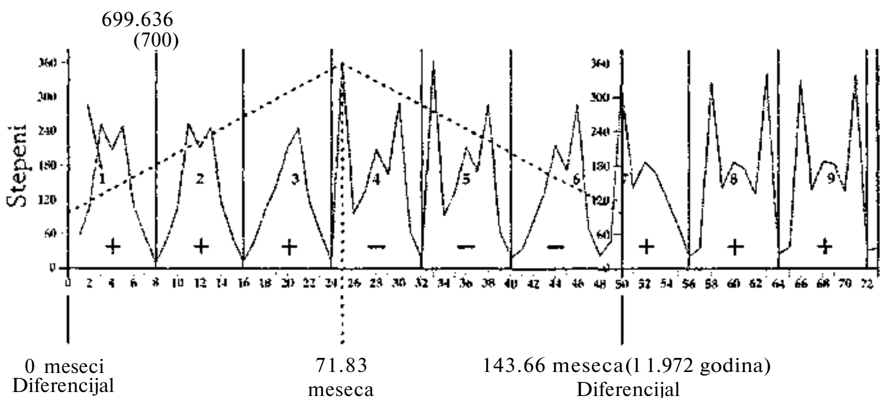
Početak ciklusa (dan 0) Posle 68.957 meseci

Slika A52: „Makrodijagram" koji prikazuje neto radijaciju sa Sunca u odnosu na Zemlju tokom 12 -mesečnog perioda. Preovladujući kalup radijacije usmeren ka Zemlji mole da se izvede iz lokacije W u odnosu na polje E dok se W okreće oko periferije dijagrama. Makrodijagram (levo) prikazuje sliku na početku ciklusa i (desno) posle 68.957 meseci, sa P, E i W u njihovim najbližim položajma. Ovo je najbliži položaj u kojoj će sve tri promenljive biti u sledećih 68.957 meseci (5746 godina). Ipak, vidimo da su svi pomereni u makrodijagramu u odnosu na njihov početni položaj, otprilike za 90°. Stoga se promenljive i makrodijagram neće sinhronizovati sve do 4 x 68.957meseci (4 x 5746 godina, 22.986 godina).

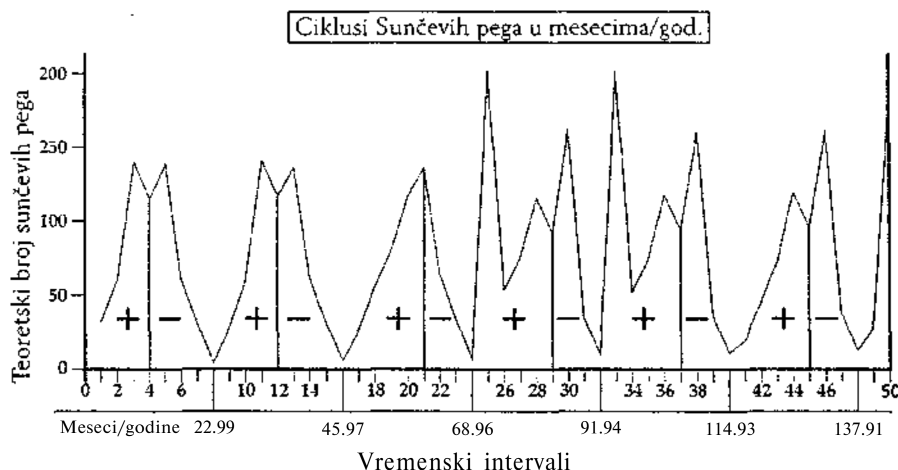

Slika A53: Ponovno tumačenje polarizacije mikrociklusa u uslovima datog makropolja. Ranije analize (slika A19) navode da je jedan pretpostavljeni ciklus bio dugačak šest mikrociklusa, a ne dvanaest.

(PAE)AW = y = 96.2 +/- 1.886153846 x = 11.972 godina (12-godišnji ciklus)

Slika A54: Grafikon analize prvih šest mikrociklusa diferencijalne aktivnosti mikrociklusa Sunčevih pega. Kretanje je prikazano isprekidanom linijom i potvrđuje jednacinu y = 96.2 +/-1.886153846 x. Dakle, diferencijal potvrđuje strmi zupčasti oblik krive koji raste i pada svakih 11.97166 godina, predstavljajući poluciklus diferencijalne aktivnosti. Da bi grafički predstavili impulse 4, 5 i 6, potrebno je okrenuti polaritet polja E svaka tri mikrociklusa. Ovo ne može da se postigne u dvodimenzijalnom obliku i objašnjava očigledno vizuelno izvrtanje kod impulsa 4,5i6. Izgleda da negativne vrednosti nisu dozvoljene u ovim jednačinama, navodeći da je pravilo kvadrata nerazdvojivo u procesu navijanja. Na primer, +4 na kvadrat iznosi 16, isto kao i —4. Negatiime vrednosti u okviru ove šeme mogu da se preokrenu bez menjanja podataka.

Slika A55: Niz mikrociklusa određen u mesecima (ne u bitovima) može da se upotrebi za označavanje ciklusa Sunčevih pega u trajanjn od 22.986 godina. To je zato što postoji 12 mikrociklusa u jednom ciklusu Sunčevih pega. Proporcija „mikrociklns: vreme" ostaje ista ako podelimo broj mikrociklusa sa 12 (da bismo dobili jedan ciklus Sunčevih pega), i ako pomnožimo mesece sa 12 da bismo dobili godinu umesto meseca.

početak rutine linearne regresije koja izračunava kretanje, srednju vrednost grafikona.

Niz mikrociklusa (slika A54) predstavlja *diferencijal,* i ovo može da se vidi kako kulminira u 71.86 mesecu, na 25-om bitu. Tačke podataka, uz pomoć rutine linearne regresije, omogućavaju jednačinu kretanja kao Y = 96.2 + / - 1.886153846x, predstavljajući jednu četvrtinu jednog diferencijalnog ciklusa, dakle ceo se dobija množenjem sa četiri, 23.943 godina. *Ovaj broj, kao i broj „blizine", predstavlja neto pomerenih bitova uzevši u obzir neutralnu krivu.*

(XV) Suština kineske astrologije

Smatra se da je polovina diferencijalnog ciklusa, 11.972 godina, jedan te isti 12-godišnji ciklus koji priznaju stari Kinezi od 2637. godine pre nove ere.

Slika A55 objašnjava da postoji 12 mikrociklusa; svaki je dugačak 8 bitova, ukupno 96 bitova u toku jednog 22.985.9-godišnjeg ciklusa Sunčevih pega (odnosno, ciklusa blizine, a ne diferencijalnog). Svaki bit iznosi 87.454.5 dana x 96 = 8.395.63 dana, 275.83 meseci, 22.985.9 godina. (Obratite pažnju na to da je zbog ograničenog prostora na slici A55 prikazana samo polovina ciklusa, šest mikrociklusa, 137.91 meseci.)

Određivanjem ciklusa u mesecima umesto u bitovima (uokvireni brojevi na slici A55) postaje jasno da aktivnost 1 mikrociklusa traje 8 bitova vremena i stoga traje 8 x 87.454.5 = 699.636 dana = 22.985.9 meseci. Dobija se isti broj kao kod 22.985.*9-godišnjeg* ciklusa Sunčevih pega. To znači da mikrociklus u mesecima (poznajući aktivnost *makro* ciklusa) ima u stvari istu dužinu trajanja kao ciklus Sunčevih pega u godinama. Jedan 22.985.9-mesečni mikrociklus na slici A55, može tako da se odnosi i na jedan 22.985.9-godišnji ciklus Sunčevih pega.

Osim toga, primećujemo da u prvoj polovini svakog mikrociklusa (ciklusa Sunčevih pega), prikazanog na slici A55, zračenje raste i zato je označeno sa +. U toku naredne polovine ciklusa, zračenje opada i zato je obeleženo[1] sa -. Dakle, zračenje je obrnuto svake godine, svakih 11.4929 meseci. Ovo potvrđuje kinesko astrološko verovanje da je godišnji polaritet naizmeničan iz godine u godinu. To ne utiče na diferencijalnu platformu zračenja (12-godišnji ciklus). Ljudi začeti u različitim momentima tokom ciklusa primiće različite količine zračenja. Slika A55 predstavlja ciklus Sunčevih pega u godinama.

Izglađivanje greške između 12-godišnjeg kineskog ciklusa i izračunatog diferencijalnog ciklusa od 11.972 godina

Kineski ciklus od 12 godina malo se razlikuje od vrednosti diferencijalnog koji iznosi 71.83 meseca, (jedan zupčasti interval krive; dve krive iznose jedan poluciklus od 11.97 godina).

Kineski ciklus od 12 godina je jedna komponenta dužeg kineskog ciklusa od 60 godina, posle kog se kompletan ciklus ponavlja. Svaki 12-godišnji ciklus menja polaritet, i svake godine svaki ciklus ima „ispravku greške". Dakle, kineska godina varira u dužini, datumu početka i datumu završetka.

Tačne kineske godine, od 1900. do 1984.

Ispitivanjem kineskih astroloških godina (slika A56) dobija se iznos proširenih godišnjih ispravki grešaka. U toku prvog 12-godisnjeg ciklusa on iznosi +17 dana (ciklus počinje 31. januara 1900. i završava se 17. februara 1912). Sledeći 12-godišnji period je korigovan za -14 dana, sledeći za -13, itd. kao što je prikazano na slici A56. Apsolutno odstupanje od ovog perioda ispravke (tokom jednog 60-godišnjeg ciklusa) iznosi -17 + 14 + 13 + 16+14 = 74 dana.

[1] Tačnije, 3.851.35, ne 4. Ova neznatna greška biće otklonjenja otprilike za 12.108 godina.

Znak						Dani ispravke	
Pacov	31.januar	1900.	do	18. februara	1901.	+ 18	metal (+)
Vo	19. februar	1901.	do	7. februara	1902.	-12	metal (-)
Tigar	8.februar	1902.	do	28. januara	1903.	- 10	voda (+)
Zee	29.januar	1903.	do	15. februara	1904.	+ 17	voda (-)
Zmaj	16. februar	1904.	do	3. februara	1905.	-13	drvo (+)
Zmija	4. februar	1905.	do	24. januara	1906.	-11	drvo (-)
Konj	25. januar	1906.	do	12. februara	1907.	+ 18	vatra (+)
Ovca	13. februar	1907.	do	1. februara	1908.	-12	vatra (-)
Majmun	2. februar	1908.	do	21. januara	1909.	- 12	zemlja (+)
Petao	22. januar	1909.	do	9. februara	1910.	+ 18	zemlja (-)
Pas	10. februar	1910.	do	29. januara	1911.	-12	metal (+)
Vepar	30. januar	1911.	do	17. februara	**1912.**	+ 18	metal (-)
	Ispr avka u danima od **1900. do 1912. = + 17**						
	17. februar	**1912.**	do	4. februara	**1924.**	**-14**	
	4. februar	**1924.**	do	23. januara	**1936.**	**-13**	
	24. januar	**1936.**	do	9. februara	**1948.**	**+ 16**	
	10. februar	**1948.**	do	27. januara	**1960.**	**-14**	
	28. januar	**1960.**	do	15. januara	**1972.**	**-12**	
	16. januar	**1972.**	do	**1.** februara	**1984.**	**+ 18**	

Slika A56: Tačne kineske astrološke godine od 1900. do 1984. sa prikazanim ispravkama u danima na svakih 12 godina ciklusa.

Sedamdeset četiri dana podeljeno sa 5 ciklusa iznosi 14.8 dana u svakom 12-mesečnom periodu; 7.4 dana svakog 72-mesečnog perioda; 7.4 dana = 0.243 meseca.

Dakle, period regresije će varirati za plus i minus 0.243 meseca oko izračunate brojke regresije od 71.83 meseca, od 71.587 meseci do 72.073 meseca tokom svakog 6-godišnjeg perioda, odnosno, od 11.93 do 12.02 godine svakog 12-godišnjeg ciklusa.

Diferencijalna kriva radijacije tako odgovara kineskom 12-godišnjem ciklusu nakon prilagođavanja kineskim greškama.

Ovo nameće nekoliko interesantnih pitanja:

* Kako su stari Kinezi znali da je Sunce imalo dva posebna magnetna polja?

* Kako su znali da su se polja okretala?

* Kako su znali da su brzine rotacije bile 37 i 26 dana?

* Kako su izračunavali diferencijal promenljivih radi određivanja dužine trajanja krive?

Znamo da je Tutankamon doneo supernauku Sunca svom narodu i kralj Pakal isto znanje svom, što postavlja pitanje: da li su superbogovi doneli istu poruku i starim Kinezima oko 2637. godine pre nove ere?

Znak			Element	
Pacov	od 31. januara 1900.	do 18. februara 1901.	metal	(+)
Vo	od 19. februara 1901.	do 7. februara 1902.	metal	(-)
Tigar	od 8. februara 1902.	do 28. januara 1903.	voda	(+)
Zec	od 29. januara 1903.	do 15. februara 1904.	voda	(-)
Zmaj	od 16. februara 1904.	do 3. februara 1905.	drvo	(-)
Zmija	od 4. februara 1905.	do 24. februara 1906.	drvo	(-)
Konj	od 5. januara 1906.	do 12. februara 1907.	vatra	(+)
Ovca	od 13. februara 1907.	do 1. februara 1908.	vatra	(-)
Majmun	od 2. februara 1908.	do 21. januara 1909.	zemlja	(+)
Petao	od 22. januara 1909.	do 9. februara 1910.	zemlja	(-)
Pas	od 10. februara 1910.	do 29. januara 1911.	metal	(+)
Vepar	od 20. januara 1911.	do 17. februara 1912.	metal	(-)
Pacov	od 18. februara 1912.	do 5. februara 1913.	voda	(+)
Vo	od 6. februara 1913.	do 25. januara 1914.	voda	(-)
Tigar	od 26. januara 1914.	do 13. februara 1915.	drvo	(+)
Zec	od 14. februara 1915.	do 02. februara 1916.	drvo	(-)
Zmaj	od 3. februara 1916.	do 22. januara 1917.	vatra	(+)
Zmija	od 23. januara 1917.	do 10. februara 1918.	vatra	(-)
Konj	od 11. februara 1918.	do 31. januara 1919.	zemlja	(+)
Ovca	od 1. februara 1919.	do 19. februara 1920.	zemlja	(-)
Majmun	od 20. februara 1920.	do 7. februara 1921.	metal	(+)
Petao	od 8. februara 1921.	do 27. januara 1922.	metal	(-)
Pas	od 28. januara 1922.	do 15. februara 1923.	voda	(+)
Vepar	od 16. februara 1923.	do 4. februara 1924.	voda	(-)
Pacov	od 5. februara 1924.	do 5. februara 1925.	drvo	(+)
Vo	od 25. januara 1925.	do 12. februara 1926.	drvo	(-)
Tigar	od 13. februara 1926.	do 1. februara 1927.	vatra	(+)
Zec	od 2. februara 1927.	do 22. januara 1928.	vatra	(-)
Zmaj	od 23. januara 1928.	do 9. februara 1929.	zemlja	(+)
Zmija	od 10. februara 1929.	do 29. januara 1930.	zemlja	(-)
Konj	od 30. januara 1930.	do 16. februara 1931.	metal	(+)
Ovca	od 17. februara 1931.	do 5. februara 1932.	metal	(-)
Majmun	od 6. februara 1932.	do 25. januara 1933.	voda	(+)
Petao	od 26. januara 1933.	do 13. februara 1934.	voda	(-)
Pas	od 14. februara 1934.	do 3. februara 1935.	drvo	(+)
Vepar	od 4. februara 1935.	do 23. januara 1936.	drvo	(-)
Pacov	od 24. januara 1936.	do 10. februara 1937.	vatra	(+)
Vo	od 11. februara 1937.	do 30. januara 1938.	vatra	(-)
Tigar	od 31. januara 1938.	do 18. februara 1939.	zemlja	(+)
Zec	od 19. februara 1939.	do 7. februara 1940.	zemlja	(-)
Zmaj	od 8. februara 1940.	do 26. januara 1941.	metal	(-)
Zmija	od 27. januara 1941.	do 14. februara 1942.	metal	(-)
Konj	od 15. februara 1942.	do 4. februara 1943.	voda	(+)
Ovca	od 5. februara 1943.	do 24. januara 1944.	voda	(-)
Majmun	od 25. januara 1944.	do 12. februara 1945.	drvo	(+)
Petao	od 13. februara 1945.	do 1. februara 1946.	drvo	(-)
Pas	od 2. februara 1946.	do 21. januara 1947.	vatra	(+)
Vepar	od 22. januara 1947.	do 9. februara 1948.	vatra	(-)
Pacov	od 10. februara 1948.	do 28. januara 1949.	zemlja	(+)
Vo	od 29. januara 1949.	do 16. februara 1950.	zemlja	(-)
Tigar	od 17. februara 1950.	do 5. februara 1951.	metal	(+)
Zec	od 6. februara 1951.	do 26. januara 1952.	metal	(-)
Zmaj	od 27. januara 1952.	do 13. februara 1953.	voda	(+)
Zmija	od 14. februara 1953.	do 2. februara 1954.	voda	(-)
Konj	od 3. februara 1954.	do 23. januara 1955.	drvo	(+)
Ovca	od 24. januara 1955.	do 11. februara 1956.	drvo	(-)
Majmun	od 12. februara 1956.	do 30. januara 1957.	vatra	(+)
Petao	od 31. januara 1957.	do 17. februara 1958.	vatra	(-)
Pas	od 18. februara 1958.	do 7. februara 1959.	zemlja	(+)
Vepar	od 8. februara 1959.	do 28. januara 1960.	zemlja	(-)
Pacov	od 28. januara 1960.	do 14. februara 1961.	metal	(+)

12-godišnji ciklus

160-godišnji ciklus

Slika A57: Kineski 60-godišnji ciklus uključuje 5 12-godišnjih ciklusa. Svakoj kombinaciji polariteta znak/element potrebno je 60 godina da se ponovi; na primer: pacov/metal (+) pojavljuje se 1900. i opet 1961. godine.

Uzrok 60-godišnjeg kineskog ciklusa

U kineskom astrološkom kalendaru postoji pet elemenata: metal, voda, drvo, vatra i vazduh. Svaki 12-godišnji ciklus sadrži samo 5 od ovih elemenata, što znači da jedan element mora dva puta da se pojavi u toku svakog 12-godišnjeg perioda. Ovo znači da mora da bude 5 vrsta pacova, 5 vrsta volova, itd. ili 60 kombinacija znak/element - svaka kombinacija pojavljuje se jednom na svakih 60 godina.

Uzrok ciklusa može da se objasni na sledeći način:

U jednom mesecu P očitava 93.8° od E, jedno polje E *plus* 4° (3.851.35°)[2].

Razmotrimo, pre svega, grešku od 4°. Da bismo ovo rešili kroz 360° uzećemo 360° : 4 = 90 meseci. Međutim, u 90 meseci W je izmeštena na dijagramu makroemitovanja za 180° (7 x 12 = 7 kompletnih makrokrugova), preostalih *6* meseci mora biti jednako jednom polukružnom pomeranju makrodijagrama; vidi sliku A58(II). Da bi se W, P i E i dijagram makroemitovanja sinhronizovali, potrebno je 2 x 90 meseci = 180 meseci = 1 5 godina. Ali sinhronizacija je jedno polje E PLUS 4°, a postoje 4 polja E. Dakle, potrebno je 4 polja E x 15 godina da se sinhronizuju P, E i W. Ovo je 60-godišnji ciklus.

(XVI) Kako Sunce određuje trajanje trudnoće kod žena

Možemo da koristimo dijagram makroemitovanja da bismo objasnili zašto trudnoća kod žena traje 9 meseci (275 dana).

Zamislite da spermatozoid uđe u jajašce na dan 1. U tri sledeća meseca osećaće se prijatno u materici (jer će biti pod uticajem pozitivnog zračenja koje je bilo instrumentalno u trenutku njegovog začeća). U 4,5 i 6. mesecu fetus će obasipati negativna solarna radijacija, koja kod njega povećava uznemirenost, stres i neprijatnost. Međutim, fetus je još uvek u ranoj fazi svog razvoja. Njegov sistem žlezda i mozak (hipotalamus i epifiza) još uvek nisu sposobni sistemski da funkcionišu. Tokom 7, 8 i 9-og meseca fetus je opet umiren pozitivnom radijacijom. Na 275-ti dan (izračunat od vremena otpuštanja jajašca iz jajne ćelije, uključujući i 7-dnevni period pre nego što se jajašce pričvrsti za zid materice), zračenje se ponovo prebacuje u negativan niz. Ovoga puta, fetus reaguje lučenjem hormona koji se prenosi kroz krvotok majke, izazivajući trudove kod majke. Uskoro, majka rađa „pozitivan" izdanak. Fetus, u stvari, sam bira trenutak svog rođenja. Naravno, ovo se događa kada šema radijacije koja je instrumentalna pri

[2] Tačnije 3.851.35°, ne 4°. Ova neznatna greška biće otklonjena otprilike za 12.108 godina.

njegovom začeću (i koja se ponavlja tokom 7,8 i 9-og meseca) prestaje. Trenutak rođenja može da bude povezan sa događajima u trenutku začeća i u potpunosti može da dominira s obzirom na genetske mutacije koje su ga u tom trenutku pratile. Upravo zato, astrolozi legitimno mogu da koriste trenutak rođenja za određivanje astrološkog znaka, a ne trenutak začeća.

Promena u radijaciji 92-og dana je suštinska za fetus u razvoju koji je tada najranjiviji. Dakle, 92-i dan trudnoće je vreme kada se dešava većina pobačaja. Kada zračenje promeni polaritet, nivo progesterona koji majka proizvodi ozbiljno utiče na mogućnost fetusa da ostane pričvršćen za zid materice.

Ovo makroispitivanje može da se potvrdi tabelom položaja P, E i W na kritičan 275-ti dan (9 meseci). Minimum (PAE)AW dogada se 275-og dana i polja sektora skreću, kao što objašnjava slika A60.

(XVII) Kako planete utiču na fetus u trenutku rađanja

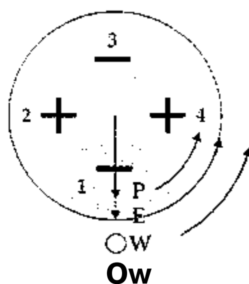
Videli smo kako fetus sam bira trenutak rađanja. Taj trenutak se podudara sa prvim napadom neprijateljskih čestica čim fetus dostigne zrelost, 266 dana nakon usađivanja u matericu (266 dana + 7 dana = 273 dana). Rođenje se tako događa u roku od 7 dana od ovog momenta (trajanje jednog E polja). Naravno, ako se dogodi značajna solarna promena ili razbuktavanje na površini Sunca, kratka eksplozija „neprijateljske" radijacije pogrešnog polariteta može da izazove prevremeni ili zakasneli porođaj. Razmotrite sliku A61, koja opet prikazuje sektore strukture solarnog vetra.

Obratite pažnju na magnetnu oluju koja počinje 2. decembra u 21.17 i traje do 4. decembra u 21.10. Oluja otpušta haotične kombinacije čestica, koje mogu da izazovu produženje ili skraćenje sektora polja. Ovo, zauzvrat, umesto „skretanja" granica sektora u pravom trenutku sada ili produžava ili skraćuje dužinu trajanja sektora i tako odlaže ili ubrzava lučenje hormona koji podstiču trudove u fetusu i majci.

Oluja i razbuktavanje nisu jedini faktori koji vrše poremećaj. Kod razbuktavanja se dešava ogroman porast emitovanja čestica. One putuju do Zemlje, remeteći Zemljinu jonosferu. Radio-signali obično koriste jonosferu radi „odskakanja" i rasprostiranja po Zemaljskoj kugli. Poremećaj razbuktavanja izaziva pustošenje i nestajanje radio-talasa dovodeći do gubitka prijema i gubljenja signala.

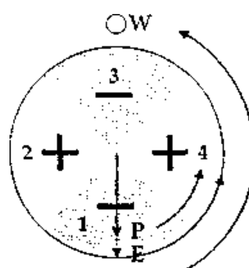
Godine 1946, RCA, Radio korporacija Amerike, odredila je inženjera Džona Nelsona da ispita uzroke razbuktavanja nadajući se da će ta aktivnost i njeno ometanje ubuduće moći da se predvide.

Nelson je ispitao položaj planeta u odnosu na olujne uslove na površini Sunca i utvrdio da su bile u uzajamnom odnosu sa ometanjima za tačno 92.2 procenta. Pokazao je da sve planete utiču na Sunce, ali da Merkur,

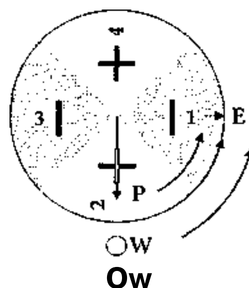
Početak ciklusa (dan 0) P° = E° = W°

II

Posle 90 meseci P° = E°, ali W° = 180° od početka

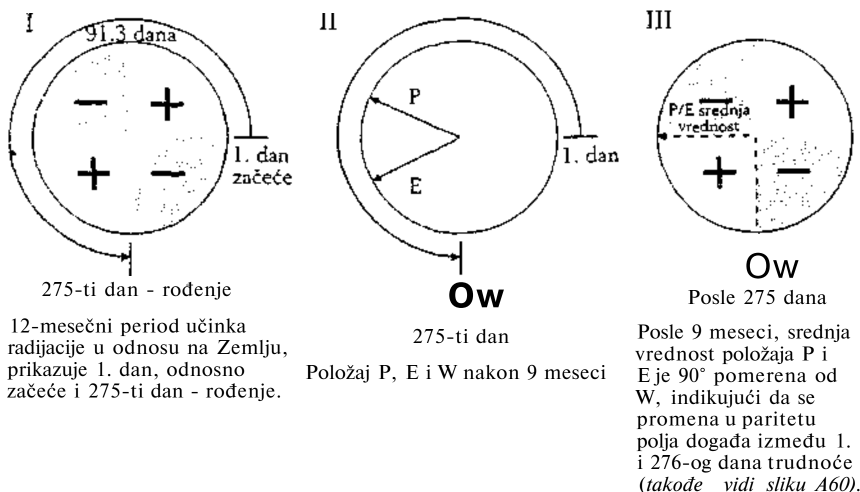
III

Posle 180 meseci P° = W°, ali E° = 90° od početka

Slika A58: lako su tri promenljive P, E i W sinhronizovane na početku ciklusa (I), biće potrebno 60 godina [4 x (111) (180 meseci/l 5 godina)] da bi se ponovo sinhronizovali.

koji je najbliži Suncu, ima najveći uticaj. Ovo je samo pojačalo tvrdnju astrologa da je položaj planeta u trenutku rađanja od suštinske važnosti za karakter deteta; planete izazivaju solarne oluje i razbuktavanja, čestice obasipaju Zemlju, produžavajući ili ubrzavajući trenutak rođenja bebe. Na taj način karakter deteta, „pozitivan" ili „negativan", može da se vidi u korelaciji sa solarnim emisijama.

275-ti dan - rođenje

12-mesečni period učinka radijacije u odnosu na Zemlju, prikazuje 1. dan, odnosno začeće i 275-ti dan - rođenje.

275-ti dan

Položaj P, E i W nakon 9 meseci

Posle 275 dana

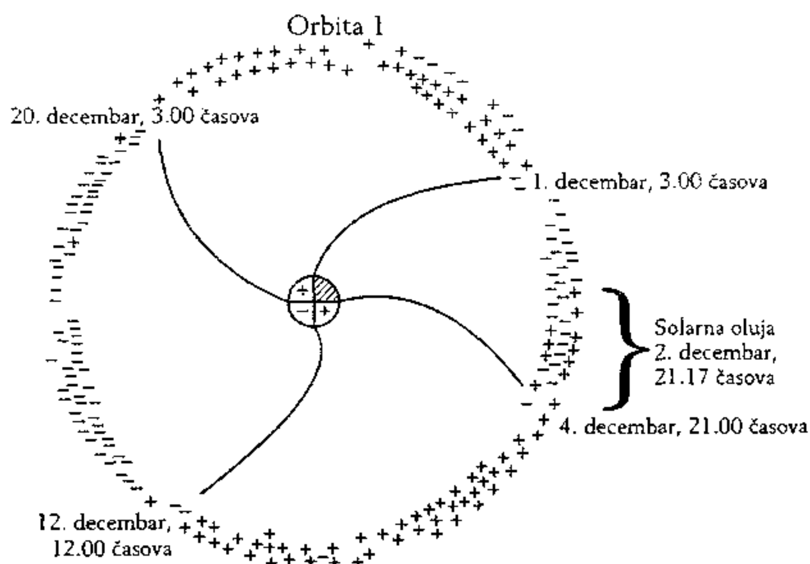
Posle 9 meseci, srednja vrednost položaja P i E je 90° pomerena od W, indikujući da se promena u paritetu polja događa između 1. i 276-og dana trudnoće (*takođe vidi sliku A60).*

Slika A59:

Day	E°	P°	W°	(P + E) / 2	W- (P+E) / 2	W-[(P+E) / 2 - 90°]
274	193.00	145.00	270.20	169.00	101.00	11.00
275	207.00	155.67	271.23	181.30	90.00	0.00
276	221.00	165.00	272.00	193.00	79.21	-11.00

Slika A60: Tabela prikazuje apsolutne urednosti P, E i W. P+E podeljeno sa 2 predstavlja„prosečan"položaj P i E na određeni dan. W-(P+E) podeljeno sa 2 jeste izračunata razlika između proseka solarne promenljive i Zemlje na određeni dan. Poslednja kolona oduzima 90° od ovoga radi simuliranja promene u makroemitovanju. Vrhunac promene u radijaciji dogada se na 275-ti dan (9 meseci). Radijacija menja polaritet na 275-ti dan kao što je predviđeno analizom makroemitovanja.

U *Astrogenetici* (1988], objasnio sam kako je planeta Merkur bila odgovorna za izazivanje diferencijalnog obrtanja Sunčevog magnetnog polja. P se okrene 9.729° na dan. E se okrene za 4.1° brže. Merkur se takođe kreće 4.1° na dan oko ekvatora Sunca. Ovo navodi na to da gravitacioni i magnetni uticaj Merkura povlači ekvatorijalnu oblast Sunca 4.1° na dan brže od polova, što dovodi do diferencijalne rotacije polja *(Superbogovi,* Dodatak 1). Diferencijalna rotacija potom vodi ka proizvodnji Sunčevih pega, ciklusa Sunčevih pega, emitovanju čestica solarnog vetra i krivljenja neutralnog omotača. Sve to, kao što smo već videli, duboko utiče na sve aspekte života i smrti.

Slika A61: Struktura sektora solarnog vetra koju je utvrdio Interplanetarni kosmički brod br. 1 (IMP1) 1963. godine, prikazuje solarnu oluju koja traje od 2. do 4. decembra.

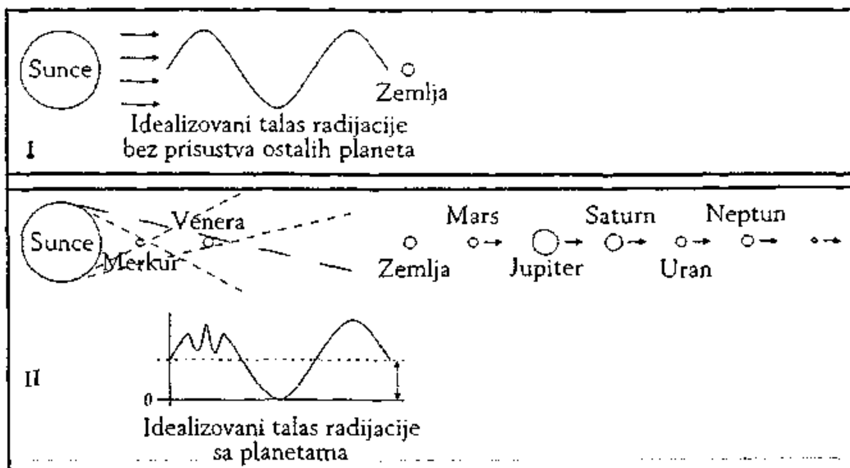
(XVIII) Kako planete utiču na određivanje karaktera pri začeću

U idealnoj situaciji, radijacija koja napušta Sunce u bilo kojem vremenu napadala bi Zemlju, utičući na određivanje karaktera u trenutku začeća [slika A62(I)]. U stvarnosti, radijaciju blokiraju i ometaju uticaji planeta koje putuju između Sunca i Zemlje (II). Ovo rezultira modulacijom šeme radijacije i uvodi stepen odstupanja u mutacijama u trenutku začeća. Dakle, može da se vidi kako planete određuju karakter u skladu sa astrološkim tvrdnjama.

(XIX) Kako sunce kontroliše pčele

Razlike kod pčela

Ako je verovati nauci, ishrana pčela izaziva genetske mutacije koje određuju njihovu veličinu, oblik i pol. Ovo je zaista neverovatno jer u isto vreme, nauka smatra da je to nemoguće. Kako ovaj paradoks može da se objasni?

Slika A62: U idealizovanoj situaciji, radijacija koja napušta Sunce neometano bi putovala do Zemlje (I). Naravno, planete imaju mogućnost da ometaju ili ubrzavaju protok čestica na njihovom putu ka Zemlji (II). Time se menja oblik talasa solarnog zračenja. Toko mutacione promene mogu da variraju, uvodeći stepen odstupanja između sličnih astroloških „znakova".

Pčela je insekt koji može da ima tri pola: radilica, matica (ženski) i trut (muški). Matica se pari sa trutom u vazduhu (na krilima) i smešta spermatozoide u žlezdu blizu svog repa. Kada dođe vreme da polaže jaja, ona ima dva izbora:

(I) Da položi samo jaje (neoplođeno). Ono kasnije postaje trut (mužjak). Jaje je neoplođeno, ali se razvija kroz proces poznat kao partenogeneza (bezgrešno začeće). Mužjaci su u stvari klonovi matice, ujedno su joj braća-blizanci i sinovi.

(II) Da položi oplođeno jaje. Kada položi jaje u ćeliju matica ispušta malo trutove sperme preko jajeta. Onda se dešava nešto vrlo zagonetno; u normalnim okolnostima ovo jaje će se razviti u radilicu. Ali nešto prilično čudno se događa ako umre matica te košnice. Pre nego što ovo objasnimo, neophodno je razumeti kako su ustanovljene košnice. Kada ustanovljena košnica postane pretrpana, matica kolonije prestaje da polaže jaja radilica i trutova u ćelije i prestaje da ispušta feromon koji kontroliše aktivnosti pčela u koloniji. Kada se to dogodi, radilice konstruišu nekoliko (4-12) novih ćelija za matice koje vertikalno vise sa saća. Matica zatim polaže larve matica u ovih nekoliko ćelija i napušta košnicu, zajedno sa ostalih 50 procenata pčela, da bi negde drugde osnovala novu koloniju: ovo se zove „roj". Prva matica koja se izlegne iz ćelija novih matica može da se roji,

može da odvede sa sobom veći deo kolonije, a može i da ostane, smrtonosno probode ostale larve matica i zavlada u košnici.

Ako u koloniji matica umre, možda nesrećnim slučajem, radilice izvlače jednu larvu iz saća, izdužuju ćeliju pčele radilice nadole pod pravim uglovima sve dok ne postignu njen originalan položaj. Šesnaest dana kasnije, nova matica izlazi iz stare larve radilice. Izgleda da je ishrana jedina razlika između nekadašnje radilice i nove matice, i upravo zato naučnici zamišljaju da ishrana uzrokuje genetske mutacije kod pčela.

Ispitivanje dokaza .

Kada se odredi larva za novu maticu, ćelija pčele radilice koja sadrži jaje ili larvu, izdužuje se nadole pod pravim uglovima do svoje originalne veličine i izgleda. Potencijalna matica izlegne se iz jajeta tri dana nakon što je položena i odmah počinje da se hrani bogatim pčelinjim mlečom, sledećih pet dana. Larva raste brzo, popunjavajući ćeliju, dok se o njoj intenzivno brinu pčele radilice. Osam dana kasnije izlazi nova matica. Do kraja svog života ona će se hraniti isključivo mlečom.

Potencijalna jaja radilica položena u ćelije radilica izleći će se za 3, dana, hraniće se manjim količinama mleči 4-og i 5-og dana, a zatim će preći na hranu koja se postepeno menja tokom 6-og, 7-og i 8-og dana u med i polen. Celija se pokriva i radilica se pojavljuje 14 dana kasnije, ukupno 21 dana nakon polaganja jaja (*obratite pažnju na to da ovo predstavlja tri sedmodnevna E polja solarne radijacije, s obzirom na to da A59 predstavlja trajanje ljudske trudnoće od tri „dugoročna" E polja radijacije, ukupno devet meseci).* Pitanje glasi: kako mogu samo tri dana različitog hranjenja da promene šifrovanje gena tako da pčela poprimi radikalne promene u izgledu i ponašanju?

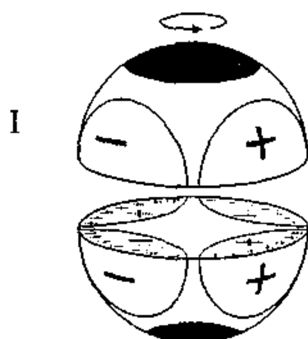
Rezultati su jasni, događa se jedna od dve stvari.

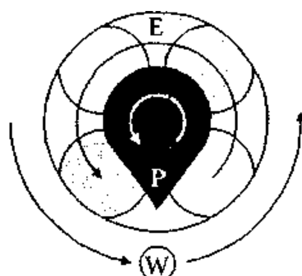
Prikazano na tabeli:

	Kraljica	Radnik
Jaje	3 dana	3 dana
Larva	5 dana	5 dana
Inkubacija	8 dana	13 dana
Ishrana	Saće	Pomešano
Mesto u košnici	Vertikalno	Horizontalno
Ukupno vreme bremenitosti	16 dana	21 dan

Slika A63:

I

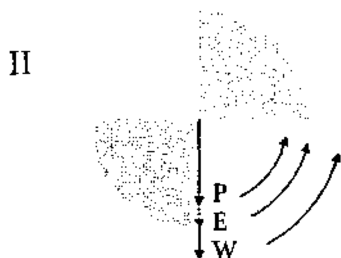

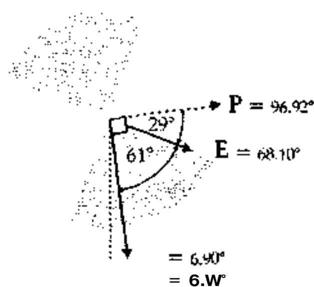

Sunčevo magnetno polje

Rotacioni pravac magnetnog polja i Zemlje (W)

II

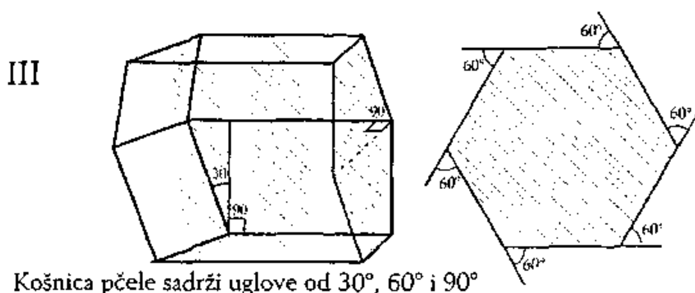
= 6.W°

Početak ciklusa (dan 0]

Posle 7 dana rotacije

P: Polarno magnetno polje E: Ekvatorijalno magnetno polje W: Zemlja

III

Košnica pčele sadrži uglove od 30°, 60° i 90°

Slika A64. Uglovi od 30°, 60° i 90° odgovaraju 7-dnevnom putovanju Sunčevog magnetnog polja u odnosu na Zemlju. Ova analiza pokazuje da svakih 7 dana (uzimajući u obzir period promene polariteta ekvatorijalnog polja koje se očitava na Zemlji) ugao Sunčevog polarnog polja u odnosu na Zemlju iznosi 90°. Polarno polje u odnosu na ekvatorijalno polje je blizu, 30° (zapravo 29°), a ekvatorijalno polje u odnosu na Zemlju iznosi 60° (odnosno 61°).

Ishrana mlečom jednostavno ubrzava metabolizam. Uvećana količina hrane potpomaže razvoj i rast, dakle skraćuje period trudnoće.

Mešana ishrana koja se sastoji od mleča, meda i polena usporava stopu metabolizma. Smanjeno unošenje hrane usporava rast, produžavajući trudnoću.

U svakom slučaju, smanjen period trudnoće kod matice omogućava samo ograničene količine mutacija usled solarnih „radijacija" pošto dužina trudnoće radilice omogućava obimnije mutacije od zračenja.

Drugim rečima, uz pomoć analogije, matica boravi samo 16 dana u „mikrotalasnoj peći", dok je radilici potrebno 21 dan u istoj. Upravo proces tog „elektromagnetnog pečenja" izaziva mutacije, menjajući radilicu u maticu kroz proces elektromagnetne transdukcije koja je ranije opisivana.

Činjenica da su ćelija matice i ćelija radilice razmeštene u saću pod uglom od 90 stepeni pruža nam rešenje za delovanje sila mutacije. Elektromagnetno zračenje sačinjavaju dve komponente: električna i magnetna. Ove dve komponente su postavljene na 90 stepeni što navodi na to da larva matice i larva radilice mutiraju pod uticajem različitih sila mutacije, jedna pod električnom a druga pod magnetnom. Ovo objašnjava zašto se za buduću maticu ćelija radilice uvećava nadole pod pravim uglovima u odnosu na originalnu ćeliju radilice kad god se ukaže potreba za novom maticom. Pčelar Dankan Simons dugo je upravljao eksperimentom da bi dokazao ovu hipotezu.

Pčele kontroliše Sunce i to nije ništa novo: one lete upravljajućid se prema Suncu. Takođe, njihovo ponašanje je uzrujano i pomalo izgubljeno tokom električnih oluja ili u blizini električnih uređaja. Pčelinje saće samo po sebi je šifrovano solarnim magnetnim poljima u opipljivom obliku (slika A64).

DODATAK 2

Bogovi, boginje i egipatski mitološki pojmovi

Egipatske krune (o kojima je bilo reči u Prvom poglavlju, siika 26) koje su nosili kraljevi opisuju ulogu i status faraona u datom trenutku vremena. Razlikovale su se u političkom (glava države), duhovnom (sveštenstvo) i moralnom (učitelji) pogledu. Bogovi (božanstva) takode su nosili šešire kojim su predstavljali uloge koje su igrali u svetovima živih i mrtvih, a koji su istovremeno služili za identifikaciju i razlikovanje jednih od drugih. Na šeširima su se često nalazila obeležja koja su prenosila atribute vlasnika šešira. Ova praksa je široko rasprostranjena u današnjem društvu, gde uloge nekih pojedinaca mogu da se utvrde uz pomoć „uniforme" koju nose. ŠSlem policajca razlikuje se od onog koji nosi vatrogasac. Oba se razlikuju od bezbednosnog šlema radnika na građevini, kape medicinske sestre ili kacige astronauta. Dugovečnost ove prakse pripadnosti određenim institucijama svedoči o njenoj efektnosti i pragmatičnosti njene upotrebe.

Najčešći oblici šešira predstavljeni su na slid A65. Neki piktogrami su lako prepoznatljivi, drugi manje iskreno, što vodi ka dvosmislenom tumačenju i često ka neslaganju medu naučnicima, arheolozima i egiptolozima.

Postoji mnogo egipatskih bogova, sa nekima od njih ste se već upoznali. Svaki od njih igrao je značajnu ulogu u velikom istorijskom pozorištu koje je postalo odabrani metod komunikacije između starog i modernog sveta današnjice. Na slici A66a - d prikazani su i neki drugi primeri.

Amentet	Amon; takođe Horus	Anuket	Atum; takođe Horus
Ha	Hator; takođe Izida	He	Izida
Kepera	Knum	Kons	Labet
Donji Egipat; takođe Hapi	Mat; takođe Šu	Meškent	Nit; takođe Hemsut
Nekbet; Mut; takođe Izida	Neftida	Nut	Onuris
Oziris	Ra - Horakti	Rešef	Satet
Sešat	Sobek	Gornji Egipat, takođe Hapi	Vasret

SlikaA65:

SlikaA65 (prethodna strana):
Amentet (zapad): perje i ptica na postolju
Anion, Horus: dva pera
Anuket: niz perja
*Aten: sunčev disk i sunčevi zraci (*ovde nije ilustrovan)
Atum: dupla kruna Gornjeg i Donjeg Egipta
Geb: pero i ovnujski rog (vde nije ilustrovan)
Ha (zapadna pustinja): hijeroglif za pustinju ili brdo
Hator: kravlji rogovi i sunčev disk
He: zasečen palmin list
Izida: hijeroglif trona, ponekad kravlji rogovi sa sunčevim diskom, ponekad šešir sa grabljivicom
Kepera: skarabej
Knum: ovnujski rogovi i sunčev disk, Ba od Ra, Su, Ozirisa i Geba
Kons: mesečev disk i polumesec
Labet (istok): postolje sa kopljem
Maat: pero
Meškent: kravlja materica
Nefer-Tum: cvet lotosa (ovde nije ilustrovan)
Nit: dve ukrštene strele i štit sa crvenom krunom Donjeg Egipta
Nekbet: kruna Gornjeg Egipta ili šešir sa grabljivicom
Neftida: „ljubavnica kuće hijeroglifa", korpa na kvadratu
Nut: keramicka posuda
Onuris: četiri pera
Oziris: kruna atef
Ra-Horakti: sunčev disk, ili soko, ovan u noći
Rešef: rogovi gazele sa belom krunom Gornjeg Egipta
Satet: beta kruna sa rogovima antilope
*Serket: škorpion (*ovde nije ilustrovan)
Sešat: cvet sa pet ili sedam latica i rogovima
*Su: nojevo pero (*ovde nije ilustrovan)
Sobek: obično povezivan sa dva pera, dve zmije i sunčevim diskom
*Tot: ibis (*ovde nije ilustrovan)
Gornji Egipat: lotosov cvet
Vasret (Vosret): bio žezlo sa trakom

Slika A66a:

Apis: bog plodnosti i mrtvih/Ptah	**Apofis**: bog mračnih sila, neprijatelj Ra	**Aten**: bog sunca	**Atum**: prastaro večernje sunce
Babun: Tot, bog mudrosti	**Bastet**: raniji bog ratnika, kasnije bog radosti	**Bediti**: zaštitnik kraljeva	**Benu**: emanacija Atuma
Bes: bog kepec, pomoćnik ženama koje se porađaju	**Bušis**: sveti bik Montu. Inkarnacija Ra i Ozirisa na zemlji	**Mačka Heliopolisa**: bog sunca ubija Apofisa	**Kipi Horusa**: magijski zaštitnik
Četiri Horusova sina: četiri kardinalne tačke	**Geb**: bog zemlje	**Harsizis**: Horus, sin Izide. **Harendot**: zaštitnik očeva	**Harpokrat**: Horus kao dete
Hator: majka boginja, boginja ljubavi	**Hator**: kao krava	**He**: bog beskonačnosti	**Heka**: bog magijskih moći
Heket: Knumov pomoćnik	**Horus**: kao soko. Predak kraljeva, bog neba i svetlosti	**Hu**: glas autoriteta/ bog hrane	**Ihi**: bog muzike
Imotep: bog arhitekata i medicine	**Ipet**: zaštitnik tebanskog nekropolisa	**Izida**: boginja ljubavi	**Izida**: kao Hator

Slika 166c:

Kadeš: boginja ljubavi	**Kepera:** Ra kao izlazeće sunce	**Knum:** bog tvorac koji je stvorio čoveka na grnčarskom točku	**Kons:** bog meseca
Maat: bog pravde	**Mafdet:** kazneni autoritet	**Mandulis:** oblik boga sunca	**Mehurt:** boginja prvobitne vode/kiše
Merit: boginja muzike	**Meškent:** boginja rađanja i sudbine	**Min:** bog plodnosti	**Mnevis:** bog plodnosti
Mont: bog ratnika	**Mut:** boginja majka	**Nefer-Tum:** bog mirisa (lotos)	**Net:** boginja ratnika
Nekbet: zaštitničko božanstvo	**Neftida:** gospodarica nebesa. Ljubavnica bogova	**Nun:** bog prvobitne vode	**Nut:** boginja noćnog neba
Onuris: božanstvo lova	**Oziris:** bog plodnosti i podzemnog sveta	**Ptah:** zaštitnik zanatlija. Bog tvorac Memfisa	**Ptah/Seker/Oziris:** mešano božanstvo. Stvaranje, smrt, zagrobni život
Ra: bog sunca, glava Eneada	**Ra-Horakti:** Ra kao Horus soko	**Amon ovan**	**Mende ovan:** bog plodnosti Mende

Slika A66c:

Renenutet: bog žetve, plodnosti i izobilja	**Rešef**: sirijski bog rata. Povezuje se sa Minom	**Satis**: Anekutova majka	**Šeker**: bog Memfiskog nekropolisa
Sekmet: boginja lavica. Ćerka od Ra	**Selkis**: boginja škorpija, zaštitnica Kabsenufa, Horusovog sina	**Sešat**: boginja pisanja	**Set**: boginja haosa, bezumlja, oluja i nasilja
Šu: bog vazduha	**Sia**: bog opažanja i znanja	**Sobek**: krokodil. Bog vode i plodnosti	**Sopdu**: bog ratnika
Sfinga: kralj kao bog sunca (ljudska glava/lavlje telo). Slika Amon-Ra (ovnujska glava/lavlje telo).	**Tatenen**: bog tvorac zemlje	**Toris**: nilski konj. Boginja rađanja i preporoda	**Tot**: bog mudrosti i pisanja
Drvo boginja: dva javora na istočnom horizontu hrane mrtve. Daju večni život onima čije ime je zapisano na lišću.		**Uadit**: kobra, boginja zaštitnica	**Vepvavet**: bog nekropolisa

Slika A66d:

DODATAK 3

Egipatski hijeroglifi

Hijeroglifsko pismo je osnovni metod komunikacije koji se ostvaruje prikazom jednostavnih slika, koje zajedno u kontekstu prenose ideje. Ove se kasnije prevode u misli a misli u reči. Hijeroglifi su u početku korišćeni kao opisne komponente reljefnih gravura koje su ukrašavale hramove i spomenike. Za vreme faraona, manje od 1000 simbola bilo je u redovnoj upotrebi.

Hijeroglifski zapisi veoma su zbunjivali egiptologe sve do kraja 1822. godine, kada je Zan Fransoa Sampolion dešifrovao rozetski kamen. Otkriven je 1799. godine, kada su francuske trupe, pod komandom kapetana Bušara, srusile zid u utvrdenom predgrađu Sent Zulijana, nadomak grada Rozeta (el-Rašid), severozapadno od Kaira. Na donjoj strani bila su ugravirana tri posebna pisma, jedan iznad drugog; prvi se sastojao od 14 redova egipatskih „hijeroglifa", od grčke reči *„hiero"* („sveto"); drugo je imalo 32 reda, na „narodnom" jeziku, od grčke reči *„demos",* („običan"), jeziku običnih ljudi Egipta, iako je egipatski naziv za to bio *,,sek šat"* („pisanje za dokumente"), koji je do dvadeset šeste dinastije manje ili više zamenio druga stara pisma; treće pismo bilo je na grčkom.

Tekstovi su se odnosili na dekret od 27. marta 196. godine pre nove ere, povodom jubileja Ptolemeja V, tj. kratak pregled olakšica koje je Ptolemej dodelio Egiptu. Vrednost ovih tekstova leži ne toliko u njihovom sadržaju koliko u činjenici da su trojezična pisma omogućila naučnicima da unakrsno prevedu pasuse i na taj način razbiju šifru hijeroglifskih zapisa.

Himna Ozirisu, koja sledi u daljem tektsu, izA. E. Voliš Badžove knjige *Bogovi Egipta,* pruža korisno uvođenje u tumačenje ovog pisma. Ploča na kojoj je tekst bio ispisan čuva se u Nacionalnoj biblioteci u Parizu. Kompletan primerak može se naći u Ledrenu, *Spomenici Egipta,* pi. XXII FF.

Himna Ozirisu

ȧnetch ḥrȧ-k Ȧsȧr neb ḥeḥ suten neteru

Slava tebi, Ozirise, gospodaru večnosti, care bogova

āsh rennu tcheser kheperu sheta ȧru em

mnogoimeni, sveti u delima, skriven u oblicima u

erperu shepses ka pu khent Ṭaṭṭu ur

hramovima, čiji *ka* se poštuje, poglavaru Ṭaṭṭua, veliki

khert em Sekhem neb hennu em

koji si u hramu Sekhem, gospodaru hvaljen u

Ȧthi khent tchef em Ȧnnu neb

plemenu Ȧti, poglavaru svete hrane u Heliopolisu, gospodaru

sekhau em Maāti ba sheta neb Qerert

koji se spominje u Maāti, tajnovita dušo, gospodaru Qererta,

tcheser em Ȧneb-ḥetch ba Rā tchet - f tchesef

sveti, u Belom Zidu, dušo Rā, u njegovom telu,

ḥetep em Suten-ḥenen menkh hennu em Nārt

kojem prineše žrtve u Ḥenen-sutenu, obilato hvaljen u Nārtu

kheper setheset ba - f neb ḥet āa em Khemennu

koji je uzvisio svoju dušu (kao) gospodar Velike Kuće u Khemennu

āa neru em Shas-ḥetep neb ḥeḥ khent

koji seješ strah u Šas-ḥetepu, gospodaru večnosti, poglavaru

Ȧbṭu ḥer ȧst - f em Ta-tchester Ṭeṭṭeṭ

Abidosa, večno ustoličen na prestolu Svete zemlje

ren em re en ret pautti en

čije je ime na usnama čovečanstva dvostrukog *paut-a*

taui Tem tchef kau khent paut

Egipta, Tem božanstveni bože *kas-a*, poglavaru *paut-a*

neteru khu menkh emmā khu khenp en nef

bogova, duše blaženi među duhovima, koji si povukao

Nu mu - f khent-nef meḥt meses

(iz) Nu svoje vode, koji donosiš večernji vetar

nef er fenṭet-f er ḥeteptu ȧb - f

(i) vazduh u nozdrve na zadovoljenje svog srca,

reṭet en ȧb - f meses-nef khut tchef

oživljavanjem srca, koji si stvorio svetlost, božanstvenu hranu,

setem-nef ḥert sbau sun-nef sbau āāiu

pokoravaju ti se nebo i zvezdani-bogovi, ti koji otvaraš veliku kapiju,

neb hennu em pet reset ṭuau em pet meḥtet

gospodaru hvaljen na južnom nebu, obožavan na severnom nebu,

àukhemu - seku kher àst ḥrà - f àst - f

zvezde koje nikada ne zalaze (su) pod tvojim prestolom, tvoj presto

pu àukhemu-urṭu per-nef ḥetep em

su zvezde koje se nikada ne gase, prinose ti se žrtve po

utu en Seb paut neteru ḥer ṭau - f sbau

volji Seba, *paut* bogovi ga hvale, zvezdani bog

ṭuat em sen ta tchtchati

podzemnog vonja zemlje (pred njim), granice (zemaljske)

em kesu tcherti em thebḥu

pomeraju granice nebeske, uznose molitve

maa-sen su naiu àm shepsu

(kada) te vide. Oni koji su među svetima

ḥer nur-nef taui ṭemt ḥer erṭā nef àaiu

drhte pred tobom u Egiptu, svi (oni) te hvale

em khesefu ḥen-f sāḥu khu khent sāḥu

pri susretu s tvojim veličanstvom, uzvišenim gospodarom nad gospodarima

uah áat smen ḥeqel sekhem nefer

s darom božanstvene titule, učvršćene u vlasti. Oblik predivan

en paut neteru am ḥrà merer

društva bogova umilnog lika, voljenih od

maa-nef erṭā senṭ - f em taiu neb en

njega kojem se klanjaju. Pred kojim drhte sve zemlje, kroz

mert ṭem ka - sen ren - f er ḥāt

ljubav (njegovu) svi njegovo ime uzdižu iznad (svih ostalih imena).

ṭerp - nef nebu neb sekhau em

Prinose mu žrtvu svi narodi, gospodar koji se spominje na

pet em ta āsh hi em Uaḳ

nebu (i) na zemlji, (on je) mnogo hvaljen je na Ụak festivalu;

àru - nef àhhi àn taui em bu uā er

radosno mu kliče ceo Egipat, velikanu, prvom među svojom božanstvenom

ṭep en sennu - f seru en paut neteru

bratijom, nasledniku *paut-a* bogova,

smen maāt khet taui erṭā sa

zagovornika pravde i istine u obema zemljama, koji postavljaš sina

ḥer nest - f aā en ȧt - f Seb merer mut - f

na veliki tron njegovog oca Seba, miljenika majke

Nut aā peḥpeḥ sekher - f Sebā āḥā sma - f

Nut, velikog koji ima dvostruku snagu, koji potuče Seba, kolje

kheft - f erṭā senṭ - f em kheru - f ȧn

svog neprijatelja ulivajući mu strah u kosti. Utemljivaču

tcheru uaṭu men ȧb reṭui - f thest

granica dalekih, odlučnog srca i čvrstog koraka.

āuāu Seb sutenit taui maa - f khu - f

Nasledniče Seba i vladaru Egipta. Uvideo je njegovu moć,

sutu - nef nef sem taiu en em ā er

predao mu je vlast da vodi zemlje (svojom) rukom do

uaḥ en sep ȧri - nef ta pen em ā - f

kraja vremena. Stvorio je ovu zemlju svojom rukom,

mu - f nef - f sem - f menment - f nebt

njene vode, njen vazduh, njeno zeleno bilje i svu njenu stoku,

pait nebt khepanen nebt tchetfet - f āut - f

sve (njene) ptice, sve (njene) ribe, njene gmizavce, njenu divljač,

set smaāu en sa Nut taui heru ḥer

pustinja po pravdi beše data sinu Nuta, a Egipat se radovaše

sekhā ḥer nest ent tef má Rā Uben - f

krunisanju (njegovom) na prestolu oca svoga poput Rā. Osvanuo je

em khut erṭā - f shep en ḥer kek scheṭch - nef

na horizontu, zasijao je u tami, blještao je

shu em shuti-f bāḥ - nef taui má áthen

svetlom sa perjanica, rasuo je Egiptom svetlost Diska

em ṭep ṭuait ḥetch-f ṭem-nes ḥert sensen

ranojutarnjeg osvita. Njegova kruna dodiruje nebesa, on je brat

sbau semu en neter neb menkh utu

zvezdanih bogova, vođa svih bogova, koji upravlja i

meṭu ḥesi en paut neteru āat merer

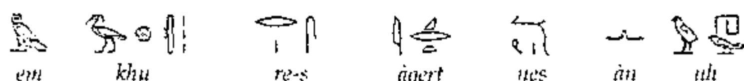
odlučuje, miljenik *paut-a* bogova velikih, miljenik

paut neteru netcheset ári en sent - f māket - f

paut-a bogova malih. Koji je svoju sestru načinio zaštitnicom,

seḥerit kheru seḥemt sep sheṭ kheru

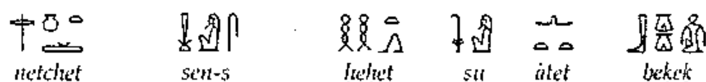
oteravši neprijatelje, ugušivši zlodela, izustivši reč

snagom usta, savršenog jezika, ne zabludevši

u govoru, prema odluci i reči Isisa, snažnog,

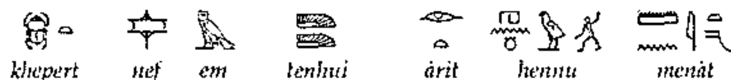
zaštitnika svog brata. Neumorno ga je tražila,

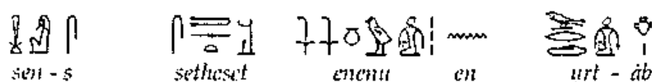
tumarajući zemljom u žalosti, ne odustajući

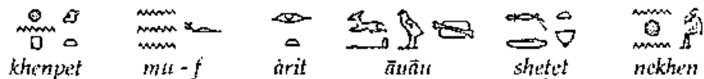
dok ga nije pronašla, stvorila je svetlost svojom kosom (perjem)

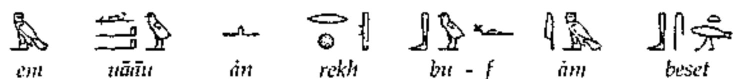
stvorila je vetar krilima svojim, plačući nad odrom

brata svog. Vaskrsnula je (iz) mirovanja onog koji joj beše u srcu,

rasula je seme njegovo, rodila mu naslednika, odgojila novorođenče,

u samoći, nepoznatom mestu u kojem je podigla

su ā - f nekhtu em khent het Seb paut

njega, njegova ruka je moćna u kući Sebovoj. *Paut-e*

neteru her resh sep sen iui Àsàr sa Heru men àb

bogova, raduj se, dolasku Ozirisa sina Horusovog, ustanovljenog u srcu,

maā kheru sa Àst āuāu Àsàr sehuu - nef

čija reč je apsolutna, sinu Isisovom, nasledniku Ozirisu. Priđite mu

tchatchal maāt paut neteru Neb - er - tcher tchesef

suverenom princu Māat-a, *paut-u* bogova (i) Neb-er-čeru lično

nebu Maāt smaiu àm - s māk haiu

(i) gospodaru gospodara Maāt-a tu okupljenim. Zaista oni koji odbiju

àsfet senetchemu em het ent Seb er ertāt àat

da se raduju u kući Seba na dodeli titule (Ozirisu).

en neb-s suteni en maāt - s nef qemen-tu

Prema tituli gospodara pripada mu pravo vladavine. Po tome je

Heru kheru-f māu ertāu - nef àat ent tef

Horusov glas pravedan. Dodeljena mu je titula njegovog oca.

per - nef mehu em utu en Seb

Pristupio je krunisanju po zapovesti Seba.

shep - nef *ḥeq* *taui* *ḥetch* *men*

Primio je skiptar Egipta, bela kruna je ustanovljena

àm *ṭep - f* *àp - nef* *ta* *er* *khert - f*

na njegovoj glavi. Procenio je zemlju prema svom zaveštanju.

pet ta *kher* *àst* *ḥrà - f* *s - utu - nef* *ret*

Nebo i zemlja pod vlašću su njegovom. Potčinjeni su mu ljudi

khu *pāt* *ḥamemet* *Ta - merà* *Ḥa-nebu*

duhovi, mrtvi, ..., i Egipat, gospodari severa,

shentu *àthen* *kher* *sekheru - f* *meḥt* *àter*

krug Diska, su pod njegovim zaveštanjem i severni vetar, reka

ennui *khet* *en* *ānkh* *renpet* *nebt* *Neprà*

nebeskih voda, život, svo bilje. Neprà,

ṭā - f *sem - f* *neb* *tchefau* *bes - f*

mu daje svoje zeleno bilje, gospodar *tchefau* hrane. On donosi,

sesau *ṭā - f* *su* *em* *taiu* *bu* *neb* *khent*

sitost, daruje je (svim) zemljama. Svugde je radost,

àbu *netchem* *ḥātu* *kher* *reshut* *ḥrà-neb* *theḥu*

srca su puna, srca se raduju, svako lice je ozareno.

àu bu-neb *ḥer ṭua* *neferu-f* *netchemui* *mert - f*

Svuda se obožava njegova lepota. Preslatka je njegova ljubav

kher - n *menkhut - f* *rer - nes* *àbu* *ur* *mert - f*

prema nama, njegova blagost ispunjava srca, velika u svojoj ljubavi

en *khat nebt* *maā en* *sen* *en* *sa* *Àst*

prema svima, i čine što je pravedno prema sinu Isisovom.

kheft - f *kher* *en* *qen - f* *àri* *ṭu*

Njegov neprijatelj je pao pred njegovim gnevom, tvorac zla

er *sheṭ* *kheru* *uṭ* *qen* *sep - f*

gromkog glasa, sejući gnev za vreme svoje vladavine,

sper *eref* *sa* *Àst* *netcht - nef* *àt - f*

pred kojeg je došao sin Isisov, osvetnik svoga oca,

setcheseru *semenkhu* *ren - f* *shefit* *ḥetep-nes* *àst - s*

Sveto i proslavljeno je njegovo ime. Zavladalo je strahopoštovanje,

fu *men* *er* *hepu - f* *uat* *shesh-thà*

uspostavivši svuda njegove zakone, putevi su otvoreni,

māthennu *un* *seherui taui* *āuit*

drumovi su prohodni, raduje se Egipat, zlo je

shems āui ruu ta em ḥetep kher

nestalo, zloba je svrgnuta, zemlja je mirna pod

neb - f smen Maāt en neb - s erṭāu sa

svojim gospodarom, ustanovljen je Maāt od strane svog gospodara,

er ȧsfet netchem ȧb - k Un-nefer sa Ȧst shep

okrećući leđa grehu. Un-nefer, sin Isisov, je

nef ḥetch smaāu nef ȧat ent tef

primio belu krunu, po pravdi titule svog oca

em khennu Het - seb Rā tcheṭ - f Teḥuti

u kući Seb-a, (on je) Rā (kada) govori, Tot

ān - f tchatchat her-thȧ utu en

(kada) piše. Masa se raduje; što je odlučio

nek ȧtf - k Seb ȧri-entu kheft tcheṭet-nef

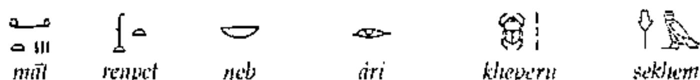
za tebe otac Seb, ostvarilo još dok je izgovarao;

suten ṭā ḥetep Ȧsȧr Khent Ȧmenti neb Ȧbṭu

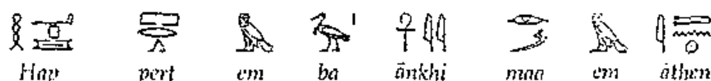
neka prinesu žrtvu Ozirisu, vladaru Ȧmentija, gospodaru Abidosa

ṭā - f per kheru ȧḥ apṭ shesa sentra merḥet

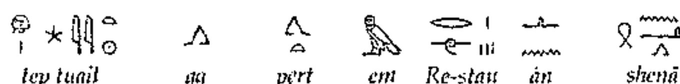
neka se prinesu žrtvene gozbe, volovi, živina, zavoji, tamjan, vosak,

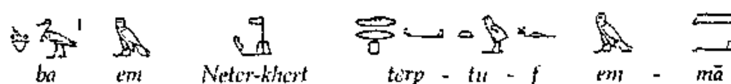
pokloni od bilja svih vrsta, dela transformacije, umeće

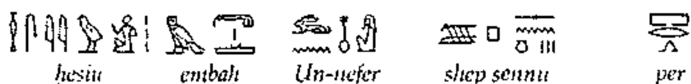
Nila, prikazi duše koja odlazi, prizor diska.

U osvit dana, ulazak i izlazak iz Re-staua, koji ne odbija

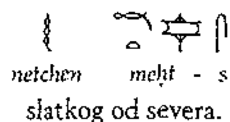
dušu podzemnog sveta, primanje među

omiljene pred Un-neferom, prijem duša, prilazak

oltaru velikog boga, mirisanje vetra

slatkog od severa.

DODATAK 4

Datiranje događaja u egipatskoj istoriji

Imanuel Velikovski otkrio je 1953. godine Ipuver papirus dok je vršio istraživanja za svoju knjigu *Doha haosa.* Uporedivši Ipuverske istorijske podatke o egipatskoj istoriji sa biblijskim događajima, pokušao je da pokaže ortodoksnim arheolozima da je „sotski" kalendarski sistem imao ozbiljnih mana.

Sotski ciklus je astronomski ciklus koji izravnava solarnu godinu, vreme koje je potrebno Zemlji da jednom obide Sunce (365.25 dana), u odnosu na godišnje spiralno dizanje Sirijusa (365 dana), izazvano okretanjem nakrivljene Zemlje oko Sunca. Ovim kretanjem stiče se utisak da se zvezde kreću, opisujući svake godine krug po nebu.

Egipćani su primetili da će se greška jedne četvrtine dana godišnje nagomilati između dve astronomske promenljive veličine. Jednom na svakih 1460 (365 : 0.25) godina, Sirijus će izaći zajedno sa Suncem prvog dana nove godine. Poslednje podudaranje između Sunca i izlazećeg Sirijusa dogodilo se prvog dana nove 1599. godine naše ere; prethodno je bilo 139. godine naše ere, tokom vladavine Antonija Pija u Rimu, i jedno pre toga, 1321. godine pre nove ere, otprilike u vreme Ehnatona.

Podaci o sotskom ciklusu iz vremena vladavine Senuserta III, Amenhotepa I i Tutmesa III cine osnovu za ortodoksnu hronologiju Egipta. Velikovski ističe da se datumi događaja u Egiptu ne mogu uporediti sa događajima opisanim u Bibliji, koja danas predstavlja veliki izvor pisane istorije.

Arheolozi pobijaju biblijske događaje prosto zato što ne mogu da se podudare sa događajima egipatske istorije. Međutim, Velikovski naglašava dva važna biblijska trenutka - Izlazak i onaj kada su se sreli kraljica Seba i kralj Solomon - smatrajući da savršeno mogu da se uporede sa egipatskom istorijom, ali samo ako je period od otprilike 500 godina dodat sotskom sistemu računanja godina, što znači da je sotski ortodoksni hronološki sistem koji je upotrebljen za beleženje dogadaja u Egiptu pomeren za 500 godina. To bi Ehnatonovu vladavinu, izlazak i Ipuverska računanja smestilo negde oko 850. god. pre nove ere. Svakako, ovo ne bi trebalo da utiče na analizu ili zaključak teksta u Drugom poglavlju, koje se poziva na sliku 55 kao dokaz da se minimum Sunčevih pega dogodio upravo tada.

DODATAK 5

Gravitacija i Isak Njutn

Isak Njutn roden je 1642. godine. U 18. godini dospeo je na koledž *Triniti* u Kembridžu, i do 23. godine, kada je diplomirao, uvršten je u vodeće naučnike zbog svojih neverovatnih doprinosa u matematici, mehanici i optici.

Na Kembridžu, Isak Barou, klasicista, astronom i profesor matematike, pripremio je zvezdu u usponu za svog naslednika, tako da se već u 26. godini života Njutn učvrstio na uglednom akademskom položaju.

Godine 1687, izdao je knjigu *Matematički principi filozofije prirode,* danas poznatu pod imenom *Osnovni principi,* u tri dela.

Prva knjiga postavlja tri Njutnova zakona kretanja:

1. Svako telo ostaje u stanju mirovanja ili u pravolinijskom kretanju dok na njega ne utiče neka druga spoljna sila. To znači da se nepokretni predmeti neće pomeriti ako se ne diraju, i isto tako predmeti u pokretu će nastaviti da se kreću pravolinijski.

2. Svaka promena kretanja je proporcionalna promeni u sili i kreće se u pravcu kretanja sile. Ovo znači da sila koja se primeni na telo daje mu ubrzanje (a) koje je direktno proporcionalno sili (F) i indirektno proporcionalno masi (m): a = F: m (sila podeljena sa masom daje ubrzanje).

3. Svakoj akciji odgovara jednaka i suprotna reakcija.

Druga knjiga ispitivala je ponašanje kretanja raznih vrsta tečnosti.

U trećoj knjizi bilo je reči o univerzalnoj gravitaciji gde je prikazano kako jedan zakon sile objašnjava padanje tela na zemlju, kretanje našeg meseca, kretanje planeta, plime i oseke. Knjiga objašnjava da tela koja prate kružnu, eliptičku, paraboličku ili hiperboličku orbitu zahtevaju akciju

obrnuto usklađene sile, usmerene ka fiksiranim tačkama, da bi održale svoje kretanje. S obzirom na to da gravitacija kontroliše nebeska tela, nju mora da potvrdi zakon gravitacije. Godine 1684, astronom Edmund Halej suprotstavio se Njutnu sa problemom koji se ticao gravitacionog privlačenja između Sunca i planeta. Astronom Halej i naučnik Robert Huk zaključili su iz računanja planetarnog kretanja Johanesa Keplera da sila privlačenja između Zemlje i Sunca mora da varira obrnuto sa kvadratom nad njihovim rastojanjem. Međutim, nisu bili u stanju da dokažu svoju ideju. Halej, koji je lično finansirao *Osnovne principe,* jednom prilikom je pitao Njutna: „Kako bi izgledala kriva koja bi povezala planete pod pretpostavkom da se gravitacija smanji za kvadrat nad rastojanjem?" „Kao elipsa", odgovorio je Njutn. „Zašto?" nastavio je Halej. „Zato što sam je izračunao." odgovorio je Njutn. Halej je znao da je Njutn razradio ponašanje jedne od najosnovnijih sila u svemiru, gravitacije, kao što je već rezimirao sa Keplerom, iako je do danas njen uzrok nepoznat.

Gravitacija je prema tome utvrđena kao sila privlačenja proporcionalna masi tela koja se privlače, i obrnuto proporcionalna kvadratu njihovog rastojanja. Za mase m i M, odvojene rastojanjem r, sila gravitacije je data u formuli $F = GmM/r2$, gde je G konstanta proporcionalnosti poznata kao „opšta konstanta gravitacije".

DODATAK 6

Podaci o knjigama transformatora Maja

U prodaji se mogu naći tri knjige koje se koriste u tehnici dešifrovanja transformatora Maja. Svaka verzija u tvrdom povezu sadrži brojne stranice sa slajdovima (acetatima) i zbog toga su ručno izrađene.

Knjige mogu da se naruče direktno od autora na adresu:

Coombe Farm
Coombe, near Saltash
Cornwall PL12 4ET
UK
Fax (UK): 44 1752 840945

Informacije o ceni:

Neverovatni Poklopac Palenke I deo	400.00 funti
Neverovatni Poklopac Palenke II deo	225.00 funti
Neverovatni Poklopac Palenke	
(kratak turistički vodič sa dvostrukim slajdom)	10.00 funti
Mozaična maska Palenke (rasprodato)	45.00 funti
Mozaična maska Palenke	
(kratak turistički vodič sa dvostrukim slajdom)	10.00 funti
Zidne slike Bonampaka	165.00 funti
Zidne slike Bonampaka	
(kratak turistički vodič sa dvostrukim slajdom)	10.00 funti

Istovremeno, publikacije mogu besplatno da se pogledaju u sledećim javnim bibliotekama u Velikoj Britaniji:

The British Library,
Reading Room (čitaonica),
96 Euston Road, London, NW1
Tel: 0171 412 7676 (informacije)

Podaci o knjigama:

Neverovatni Poklopac Palenke I deo ISBN 0 951319515
oznaka police CIK410.C.126

Neverovatni Poklopac Palenke II deo ISBN 0 951319566
oznaka police CUR410.C.126

Mozaična maska Palenke ISBN 0 951319574
oznaka police YC.1995.B.2906

Zidne slike Bonampaka ISBN 0 951319531
oznaka police YC.1995.B.6750

Citaoci koji žele besplatno da pogledaju ove knjige prvo moraju da nabave ulaznicu za čitaoce koja se dobija na šalteru za ulazak čitalaca (071 412 7677). Najverovatnije je potrebno naglasiti „razlog čitanja": na primer, „radi istraživanja za doktorat" ili „zato stoje publikacija limitirana usled ručno izrađene edicije".

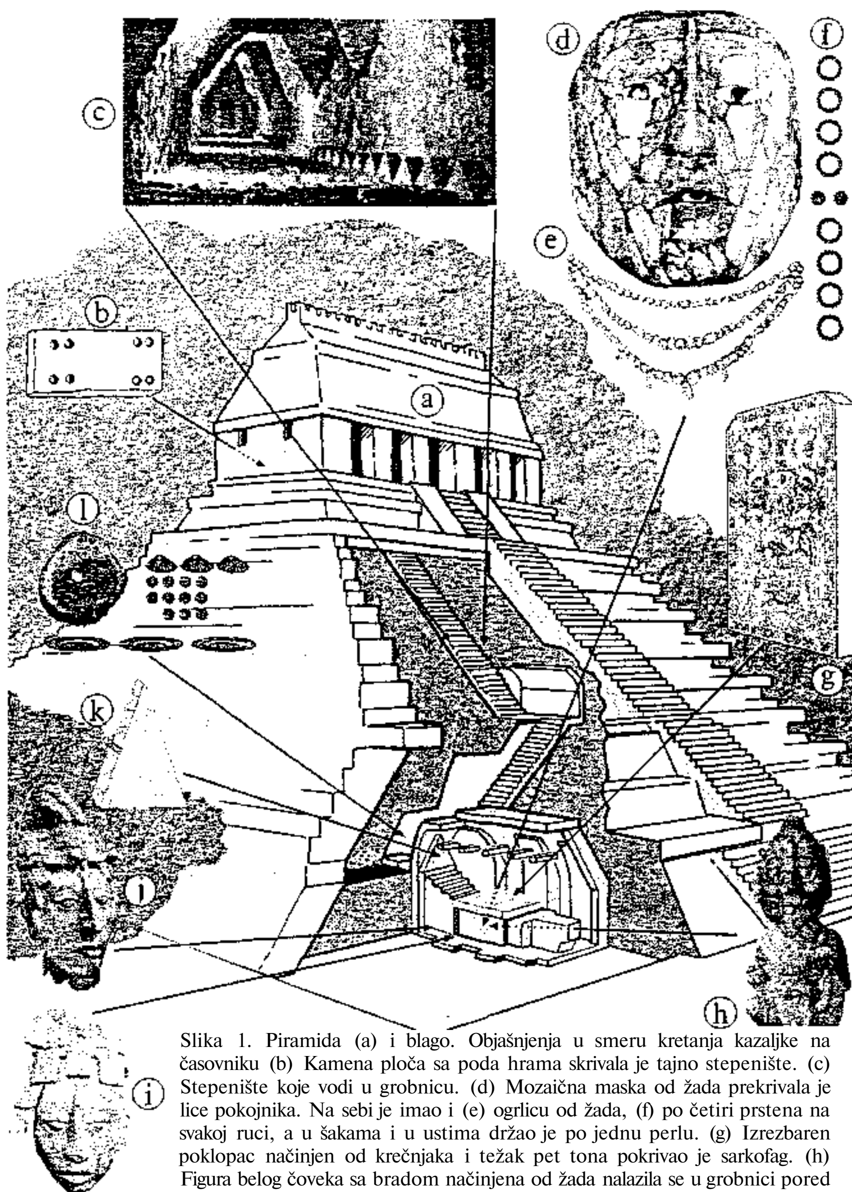
Bodleian Library, Broad Street, Orford 0X13BG
Tel: 01865 277000

Cambridge University Library, West Road, Cambridge CB3 9BR
Tel: 01223 333 000

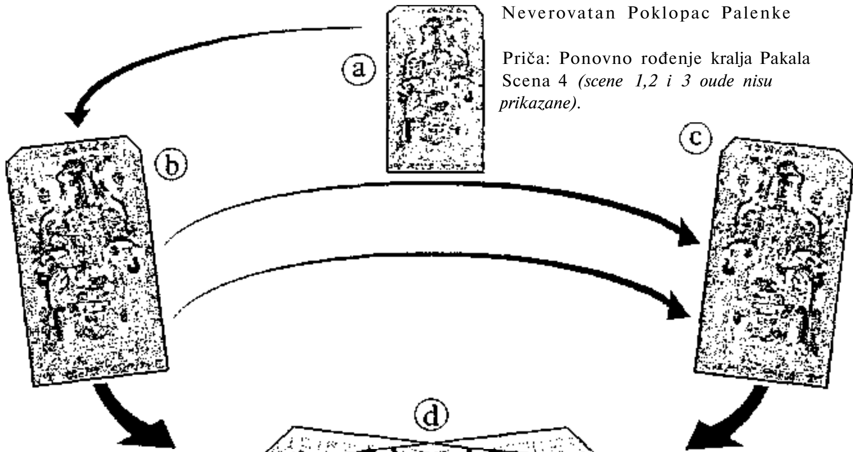
National Library of Scotland, George IV Bridge,
Edinburg, EH11EW
Tel: 01312264531

Library of Trinity College, Dublin, College Street, Dublin 2
Tel: 00 353 1377 2941

National Library of Wales, Aberystwyth, SY23 3BU
Tel. 01970 623 816

Slika 1. Piramida (a) i blago. Objašnjenja u smeru kretanja kazaljke na časovniku (b) Kamena ploča sa poda hrama skrivala je tajno stepenište. (c) Stepenište koje vodi u grobnicu. (d) Mozaična maska od žada prekrivala je lice pokojnika. Na sebi je imao i (e) ogrlicu od žada, (f) po četiri prstena na svakoj ruci, a u šakama i u ustima držao je po jednu perlu. (g) Izrezbaren poklopac načinjen od krečnjaka i težak pet tona pokrivao je sarkofag. (h) Figura belog čoveka sa bradom načinjena od žada nalazila se u grobnici pored pokojnika. Dve kamene glave, jedna sa niskom (i) a druga sa visokom Q) frizurom, stajale su na dnu grobnice. (k) Trougaona krečnjačka ploča zatvarala je ulaz u grobnicu. (l) Tri crvene školjke, tri glinena tanjira, jedanaest perli od žada i biser u morskoj školjki napunjen crvenim cinoberom (tečna živa u prahu) pronađeni su u kamenoj kutiji koja se nalazila u podnožju stepeništa.

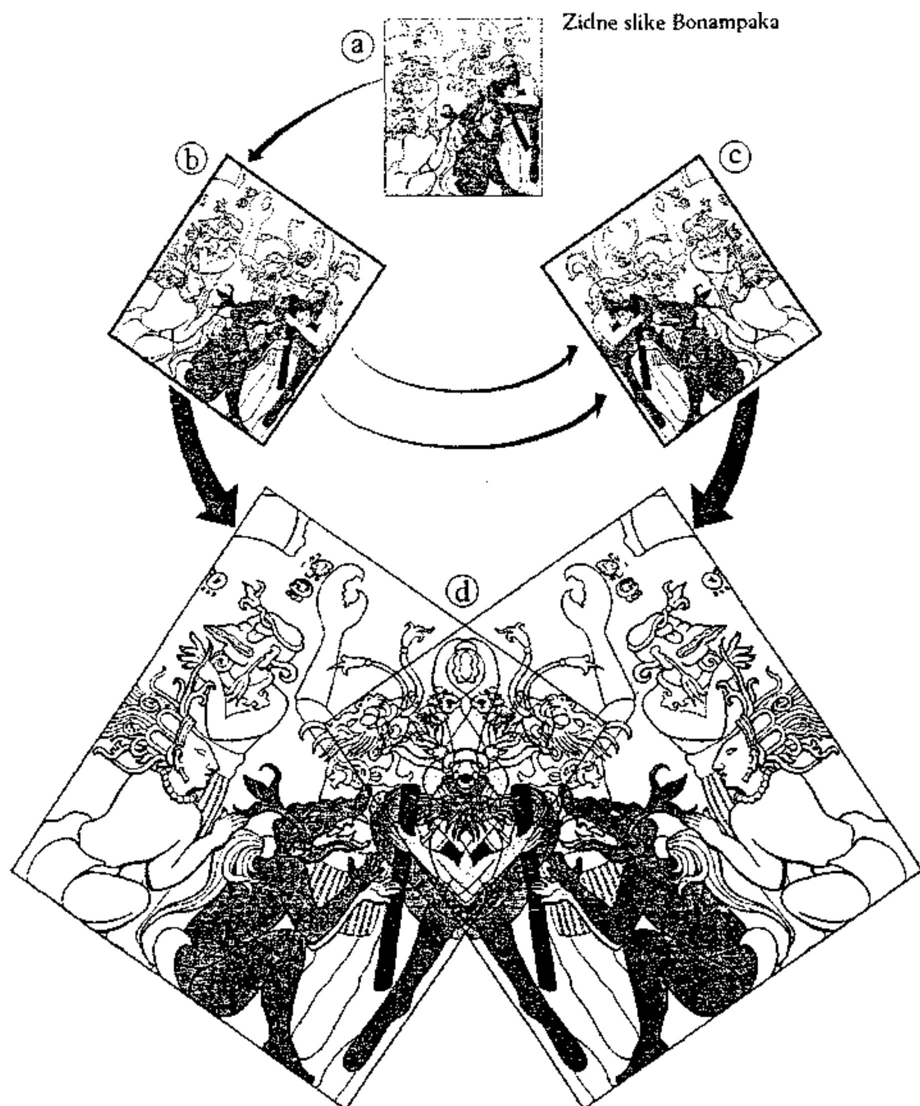
Neverovatan Poklopac Palenke

Priča: Ponovno rođenje kralja Pakala
Scena 4 *(scene 1,2 i 3 oude nisu prikazane).*

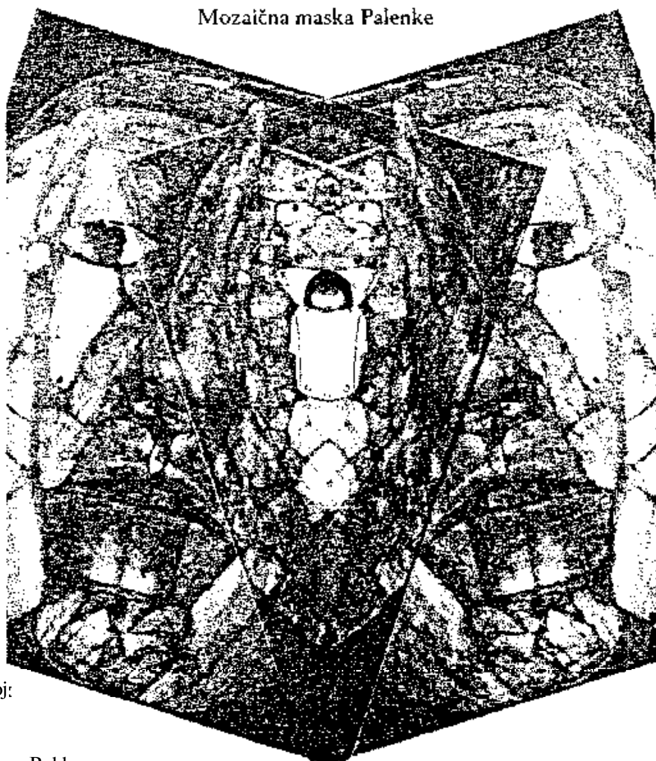
Slika 2. Crtež gravure na poklopcu sarkofaga teškom pet tona sadrži vise od sto skrivenih slika, i svaka ima svoju priču. Da bi se gravura dešifrovala i skrivene slike pronašle, najpre treba (a) selektivno obojiti linije crteža na gravuri. (b) Tako se dobiju dve providne kopije i jedna od njih se okreće licem nadole. Onda se postavljaju jedna preko druge, kao što je prikazano (d). Ova slika oslikava kralja Pakala, čoveka u grobnici. Maska slepog miša, znak smrti, prekriva njegova usta. Visoka frizura, videna na glavi od gipsanog maltera (dole), postaje tek rođena ptica kecal koja u svom kjunu nosi lanac (zeleno). Ušna školjka, znak Kecalkoatla, najvišeg među bogovima, visi na lancu (pink).

Ova slika nam govori da je kralj Pakal bio ponovo rođen kao Kecalkoatl. Broj 144.000 je ispisan na njegovom čelu (*vidi itustraciju 10).*

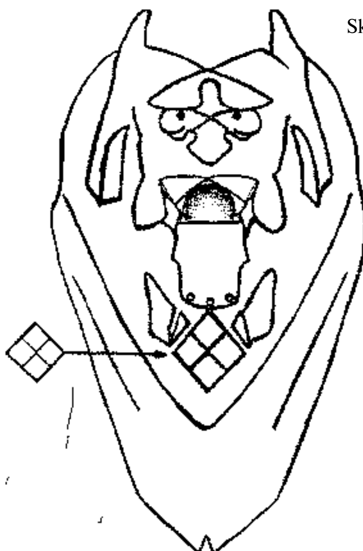
Slika 3. Zidne slike hrama u Bonampaku sadrže hiljade skrivenih slika, kao Poklopac Palenke. Upotrebom istog načina dešifrovanja, skrivene slike su otkrivene. One pričaju priče u kojima učestvuju, kao u pozorištu, bogovi Maja.Ova slika prikazuje poslednju scenu iz priče o Sajpi Toteku, bogu istoka, vatre i žrtvovanja. Sajpi Totek je takođe bio emanacija Kamakstla, boga lova koji se prikazuje sa dva jelena. Ova scena predstavlja Sajpi Toteka kao polučoveka-polujelena. U rukama nosi dva štapa koja trlja jedan o drugi paleći vatru, i na kraju ove predstave, poklanja se svojoj publici koju čine dva jelena i oni mu aplaudiraju. Ovakav završetak, kada glumci stupaju na pozornicu i klanjaju se publici, jeste zajednička karakteristika ovih dešifrovanih slika, koje se pojavljuju u mnogim formama - gravurama, slikama i nakitu - i pod nazivom Transformatori Maja.

Kompozit
slepi miš-boj:

Slika 4. Kao Poklopac Palenke i zidne slike Bonarapaka, mozaična maska takođe skriva slike koje su dešifrovane na isti onaj način o kojem smo već govorili. Maska sadrži orijentacione znakove koji pomažu pri dešifrovanju: na primer, ovde postoje tri tačke koje prave polukrug ispod desnog oka, dve uspravne tačke iznad desnog oka i samo jedna ispod levog oka (*vidi ploču 4d*).

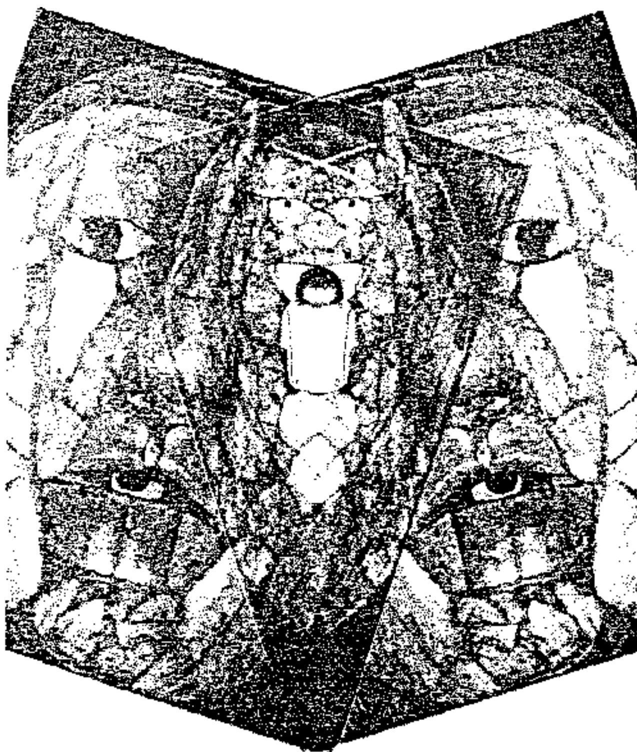
Kada se tri tačke ispod desnog oka poravnjaju, kao što je prikazano, pojavljuje se slika slepog miša koji u ustima nosi perlu. Slepi miš predstavlja smrt.

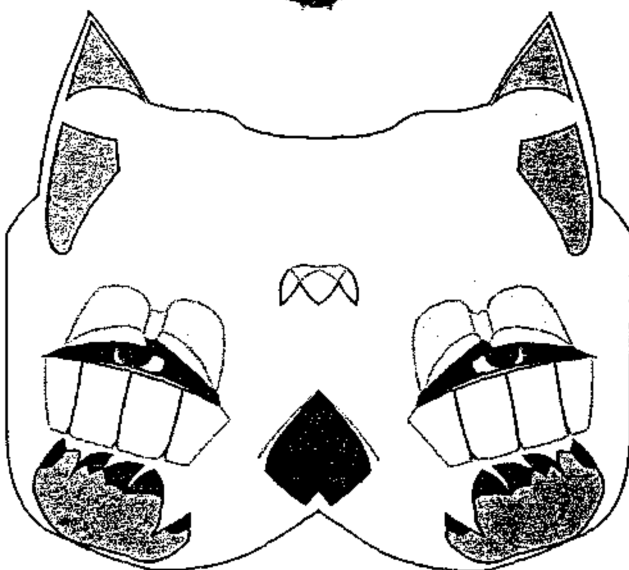
Skica slepi miš-bog

Čovek u grobnici takoćte nosi perlu u ustima, čime navodi na to da je doneo smrt. Slepi miš ima isplažen jezik, kao Tonatiuh, bog sunca koji je podario život. Stoga je čovek u grobnici podario život a onda ga oduzeo. Četiri znaka u obliku dijamanata ispod njegovog jezika kazuju da je takođe upravljao i svim nebeskim uglovima - nebesima.

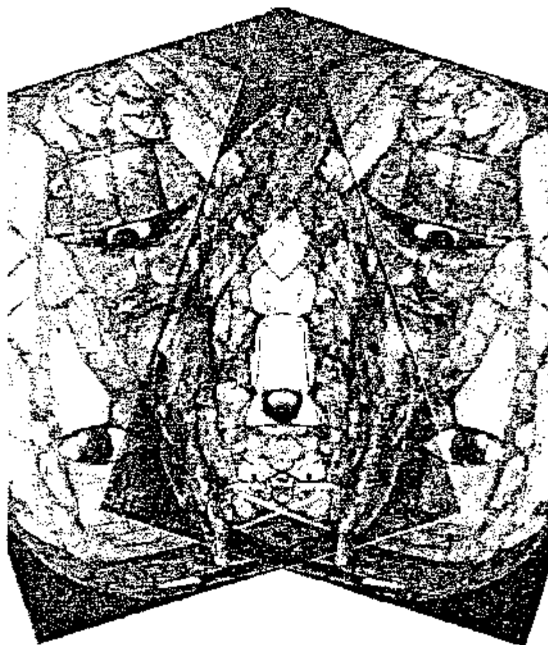
Slika 3.

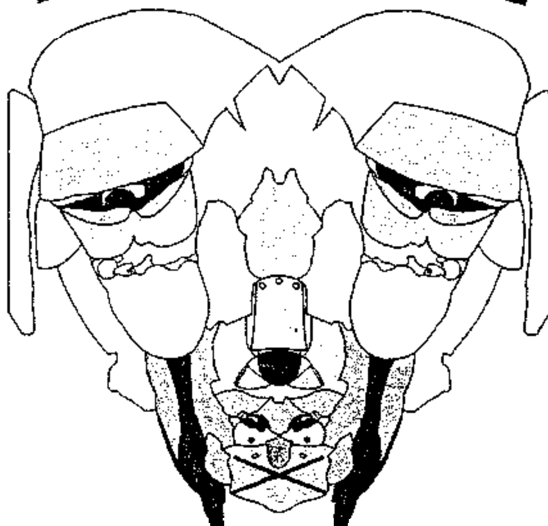

Kompozit mačke

Skica mačke

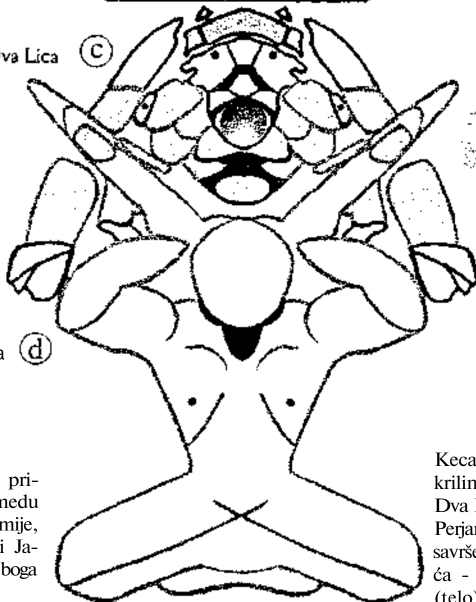

Slika 6. Bog severa bio je Jaotl. On je bio zao bog koji je živeo na severnom nebu. S obzirom na to da je bio lišen svetlosti, bilo je teško okarakterisati ga; uvek ga je pratila tama i obmana, i tako je dobio nadimak Dva Lica. Legenda kaže da se dobri bog Kecalkoatl borio sa Jaotlom, koji je tada pao s neba u more. Mogle su se videti samo njegove oči, poput mačijih, koje su sijale u mraku kao dve zvezde; tako je on s jedne strane bio poznat kao tigar (mačje oći), a s druge kao medved (zvezde iz sazvezda Velikog medveda).

Kompozit Dva Lica (a)

Kompozit čoveka s krilima (b)

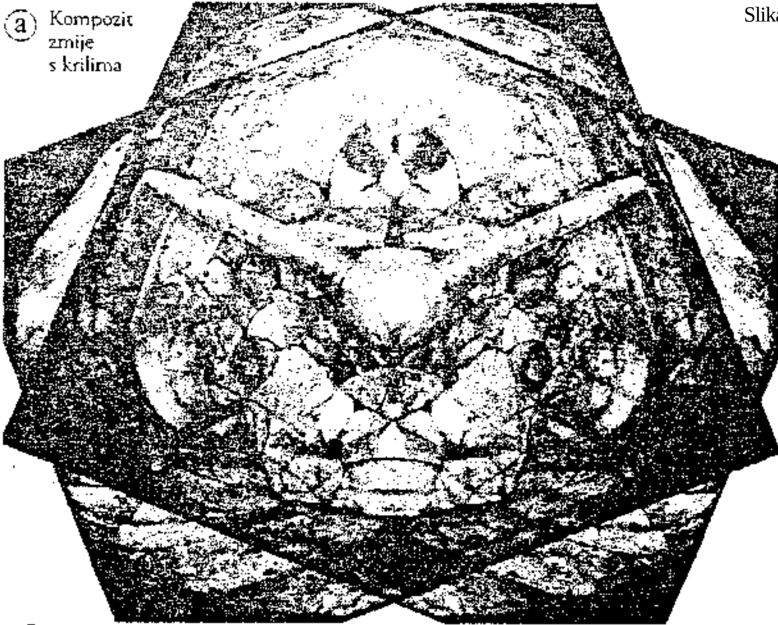

(e) Kecalkoatl

Slika 7. Ova scena prikazuje ishod borbe izmedu Kecalkoatla, Perjane Zmije, dobrog boga zapada, i Jaotla, Dva Lica, zlog boga severa.

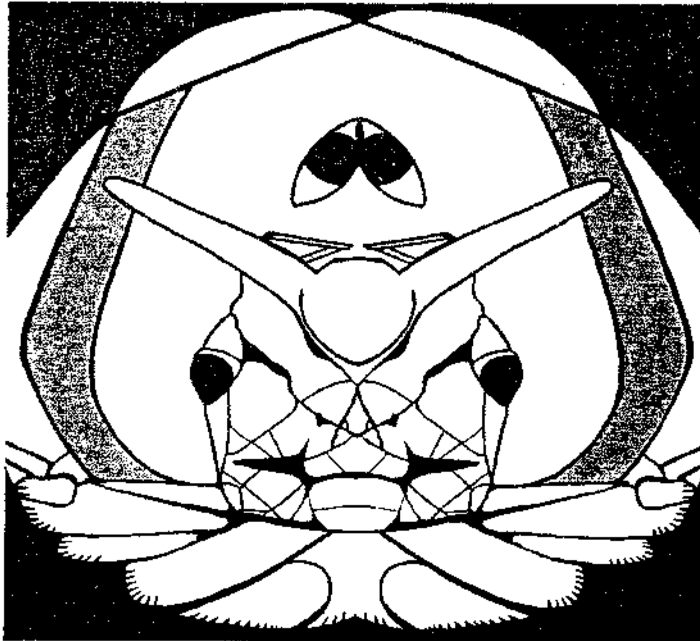
Kecalkoatl, čovek sa krilima, drži pobeđenog Dva Lica iznad svoje glave. Perjana zmija predstavlja savršenu kombinaciju bića - ptica (duša) i zmija (telo).

Slika 8.

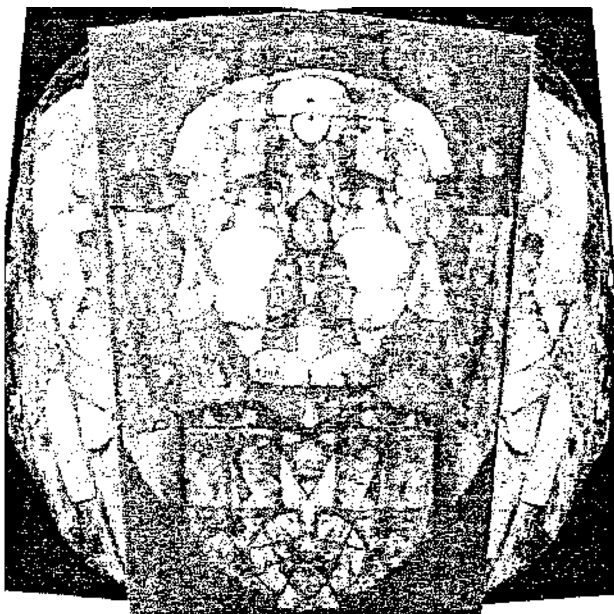

(a) Kompozit zmije s krilima

(b) Skica zmije s krilima

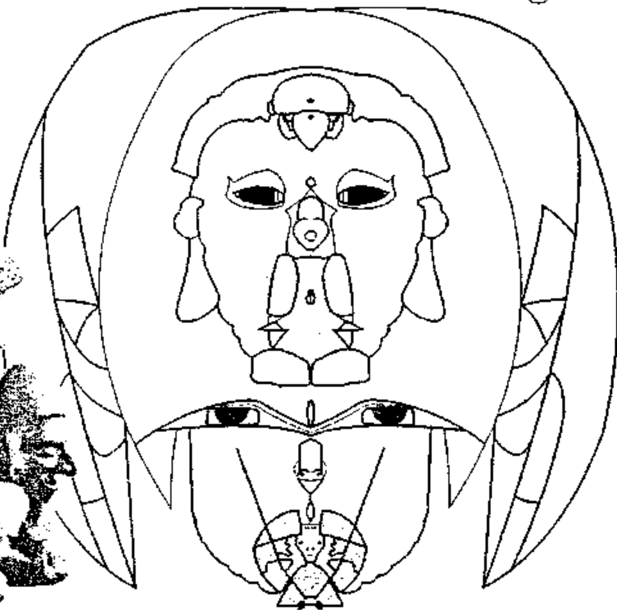

Slika 9. *(a)* Ova slika prikazuje dećaka, za kog se veruje da je dečak-kralj Pakal, koji nosi šešir od perja. Maska slepog miša pokriva njegova usta; lik maske pripada kralju Pakalu. Dećak ima račvast jezik zmije; on je perjana zmija.
(b) *Š*ešir nosi lik Hrista, kao slika koju predstavlja Sajtikutli (v*idic, ispod),* bog istoka, vatre i žrtvovanja. Lik nosi i lotosov cvet na čelu ispod kojeg sedi figura koja meditira u položaju Bude.

(a) Kompozit dečaka sa šeširom od perja

Skica dečaka sa šeširom od perja (b)

(c) Šajtikutli je bio bog istoka, vatre i žrtvovanja. Zrtve su bile spaljivane u mangalu koji je nosio na leđima. Nosio je i šlem kako bi zaštitio glavu od vreline vatre.

(c)

(a

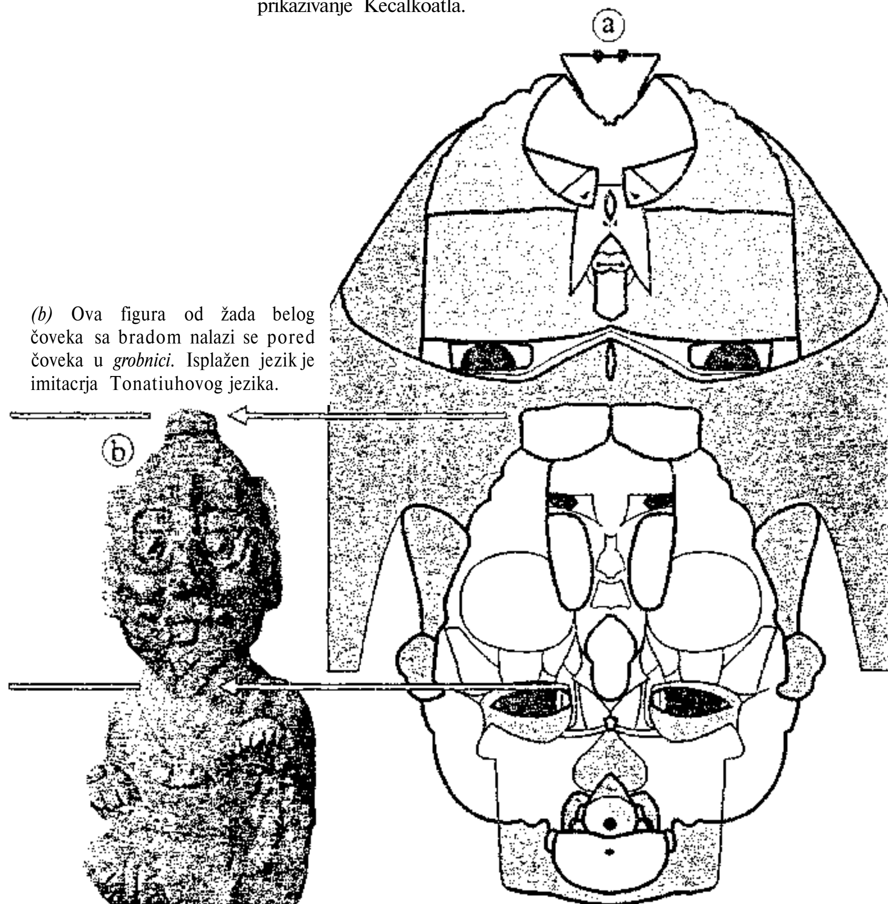
Slika 10. *(a)* Olmek glava teška 40 tona pronadena je u meksičkom zalivu u oblasti La Venta i Sar Lorenca. Identitet ličnosti je nepoznat. Njegove crte lica ukazuju na to da je pola-Azijat, pola-Afrikanac. Njegove duboko usredsređene oči skoro da hipnotišu.

(b)

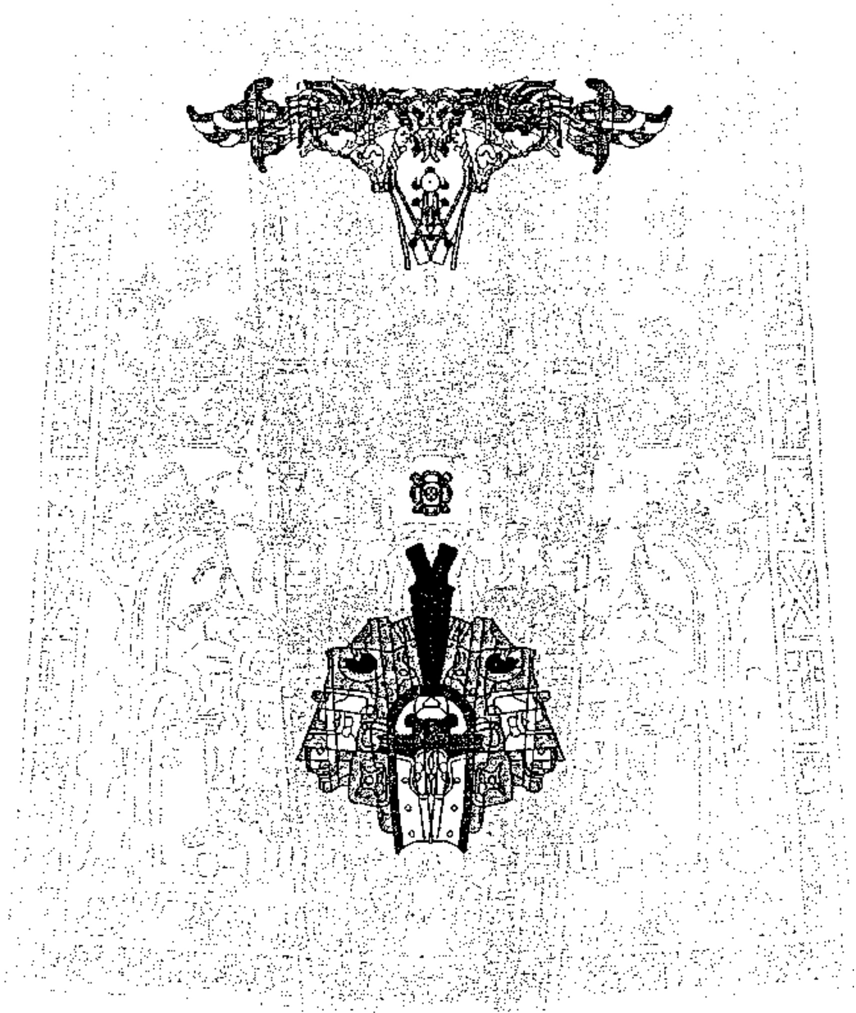
(b) Ovaj kompozit prikazuje Olmek glav koja gleda u mladog slepog miša. Slepi miš nosi perlu u svojim otvorenim ustima. Lice belog čoveka sa bradom iskrsava iz njegovog čela. Scena je uokvirena perjem. Ova kompozicija ukazuje na to da je čovek u grobnici, koji takođe nosi perlu u ustima, slepi miš i da je udružen sa belim čovekom s bradom i Olmek glavom. Krajnji zaključak je taj da je čovek u grobnici bio i jedno i drugo - beli čovek s bradom (Kecalkoatl) i Olmek glava.

Slika 11. *(a)* Ova skica prikazuje složenu scenu Oimek giave koja prelazi pogledom preko slepog miša sa perlom u ustima. U centru kompozicije pojavljuje se glava belog čoveka sa bradom. Šlem Olmek glave koji je niavučen do čela ističe lice sa bradom i brkovima, sličan šlemu koji je obeležen na kamenoj glavi, što ukazuje na to da je Olmek glava drugo prikazivanje Kecalkoatla.

(b) Ova figura od žada belog čoveka sa bradom nalazi se pored čoveka u *grobnici.* Isplažen jezik je imitacrja Tonatiuhovog jezika.

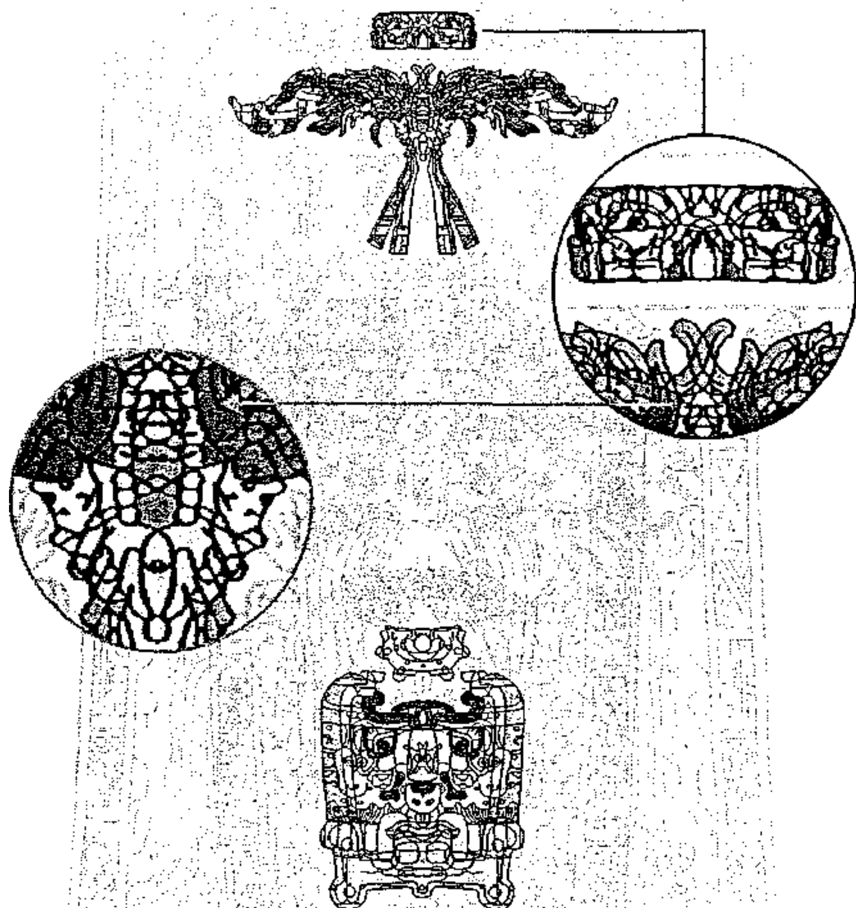

Neverovatan Poklopac Palenke
Priča: Rođenje Kecalkoatla
Scena 1

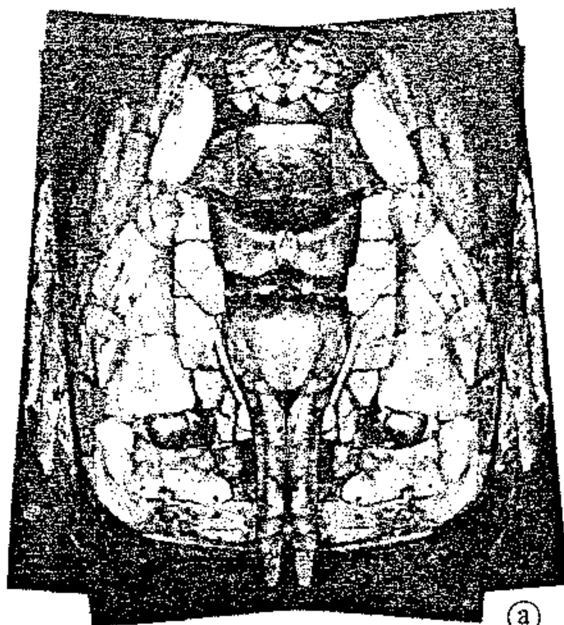

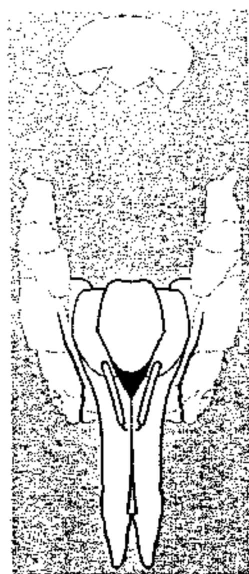
Slika 12. Pri vrhu ovog kompozita vidi se orao sa račvastim jezikom koji leti ka posmatraču. Ispod je zmija koja diže glavu i palaca svojim račvastim jezikom. Ova zmija nam govori da je orao sa račvastim jezikom takođe zmija. Dakle, ovaj orao oslikava Kecalkoatla, perjanu zmiju. Dve polovine ušnih školjki (pink), simbol vetra i orla, vise na lancu, (žuto), na jednoj ili drugoj strani orlovog vrata. Cvetna figura u centru jeste simbol Maja a predstavlja završetak.

Neverovatan Poklopac Palenke
Priča: Rođenje Kecalkoatla
Scena 2

Slika 13. Ovde je glava orla sa račvastim jezikom zamenjena majušnom glavom kralja Pakala (zaokruženo crvenim). Sada onaj lanac što je visio na vratu orla visi na vratu ove majušne glave sa jednom celom ušnom školjkom. Iznad ptice, na samoj ivici, oči kralja Pakala (zaokruženo plavim) nadgledaju stvaranje Kecalkoatla. Ovo obelodanjuje činjenicu da je kralj Pakal sam sebe stvorio. Ispod orla, velika Olmek glava nosi na čelu poprečno presečenu ušnu školjku. Dakle, Olmek glava je takođe Kecalkoatl. Niži deo njegovog lica je zaklonjen slepim mišem koji se približava (zeleno, niža slika). Na isti način slepi miš zaklanja lice kralja Pakala na ploči 2d, Ponovno rođenje kralja Pakala.

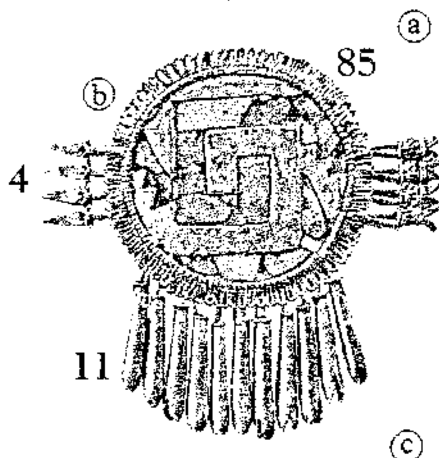

Slika 14. *(a)* Pognuti čovek sa krilima i ptičijom glavom ustaje iz kompozita grobnice (anđeo dobrote).
(b) Skica anđela dobrote.

(c) Kompozit boga zla (slepi miš-bog).

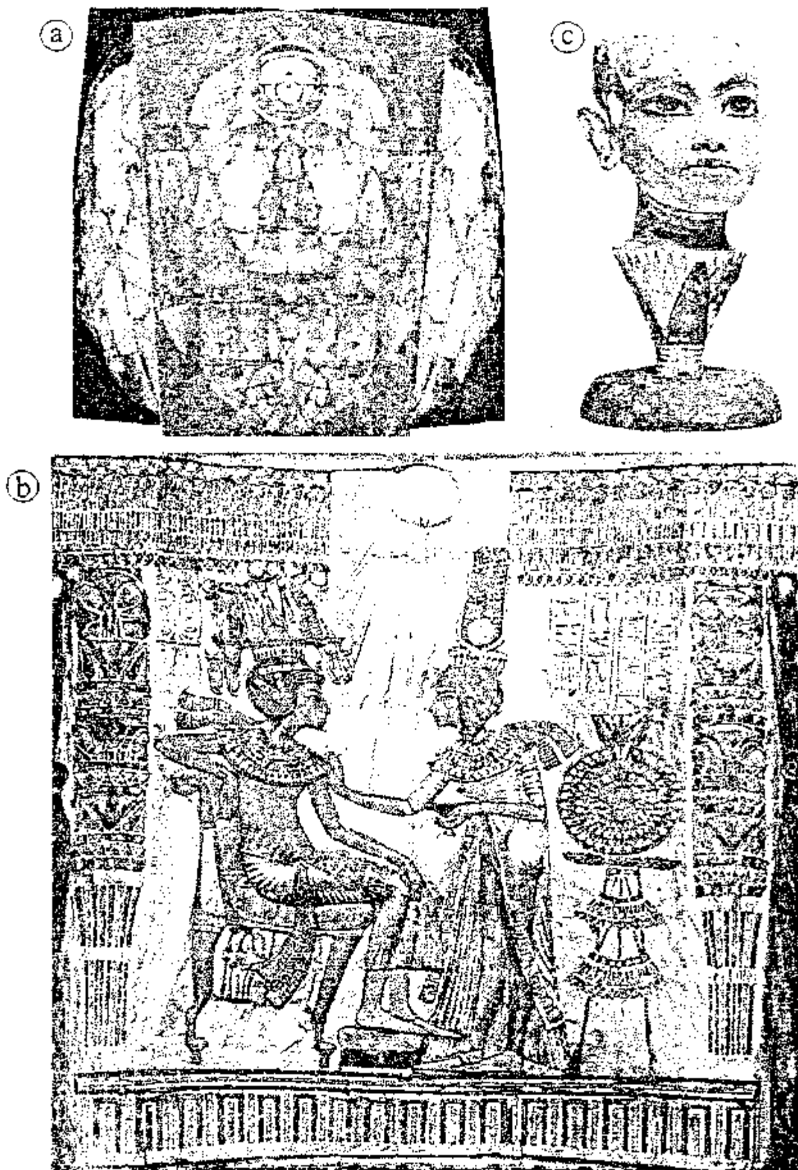

Slika 15. *(a)* Perjana zmija gornjeg dela gravure, Horusov hram, Kom Ombo, Edfu.
(b) Sunčevo magnetsko pclje menja se svakih 1.366.040 dana:
(1.366.040 - 365.25 = tačno 3 7 4 0 godina) Ovaj zlatno-tirkizan sunčev štit iz Monte Aibana u Meksiku Šifruje ovaj period:
4 (strele] x 11 (visuljaka) x 85 (zlatnih petlji) =3740

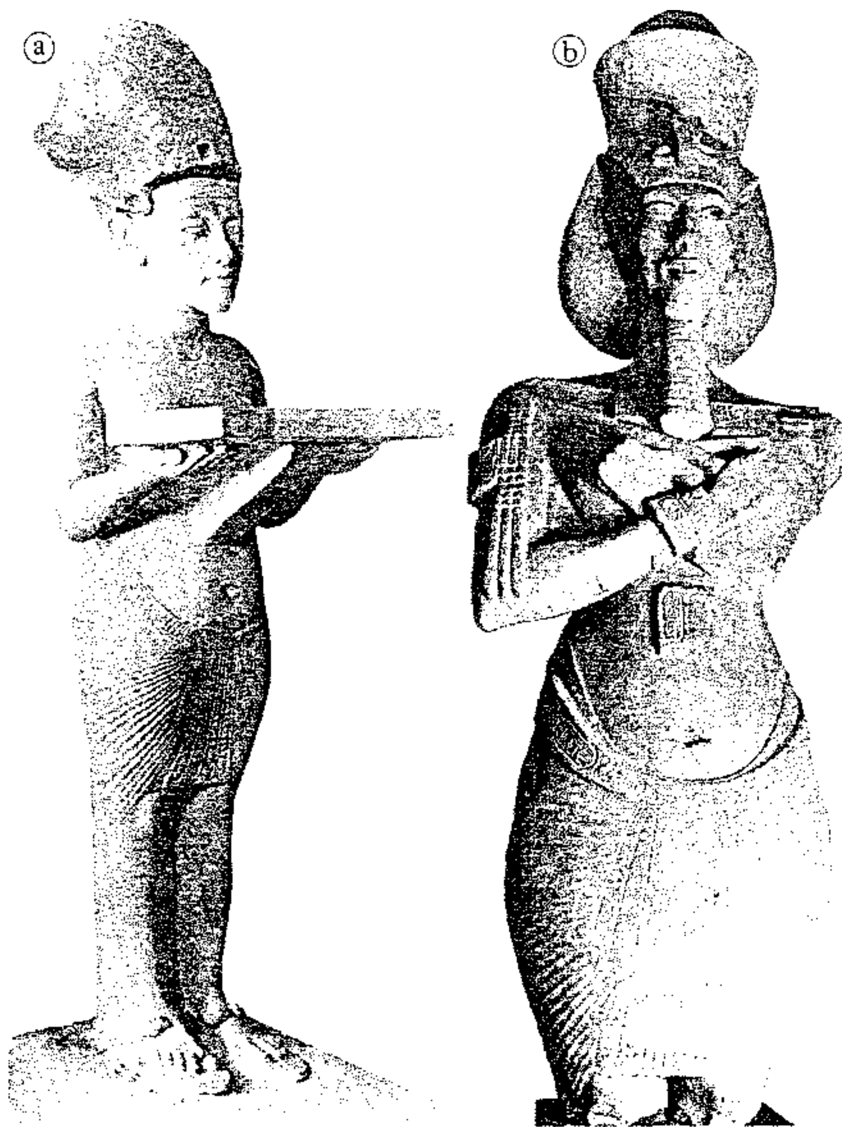
Četiri strele simbolizuju četiri prethodna Sunčeva perioda koji su se završili uništenjem. Osamdeset pet petlji oko periferije predstavljaju magnetsko polje petlji Sunčevih pega na površini Sunca.

(c) Avenija sfingi sa ovnujskim glavama, Luksor.

Slika 16. (a) Dečak sa šeširom od perja kombinovan sa meksičkim dečakom-kraljm, kraljem Pakalomi,pokazuje lotosov cvet, simbol božanstva, i boga sunca (*zaokružen belim).* b) Egipatski dečak-kralj. Tutankamon, i njegova žena Ankesenamen naslikani su sa šeširima s perjem na naslonu za leđa zlatnog prestola nađenog u Tutankamonovoj grobnici. (c) Gravura iz Tutankamonove grobnice prikazuje mladog princa kako iskrsava iz lotosovog cveta.

Slika 17. ***(a)*** Kralj Ehnaton, Tutankamonov otac, nosi sunčeve zrake preko svojih genitalija (zona plodnosti) prikazane u dvopolnom umetničkom stilu el Amarne, koji ističe ženstvenost. Figura pokazuje simptome oboljenja pinealne žlezde poznato pod nazivom Frulihov sindrom. Ehnaton je pokušao da prenese poruku: Sunčevo zračenje je loše uticalo na plodnost ljudi. Normalno, Sunčevo zraćenje utiče na pinealnu žlezdu, koja stimulise hipotalamus, koji dalje utiče na proizvodnju ženskih hormona estrogena i progesterona. *(b)* prikazuje kralja bez jednog oka. Desno oko kontroliše leva strana mozga (*vidi glavni tekst za tumačenje).*

Slika 18. Kraljica Nefertiti, Ehnatonova žena i Tutankamonova maćeha. Nedostaje joj levo oko koje kontroliše desna strana mozga.

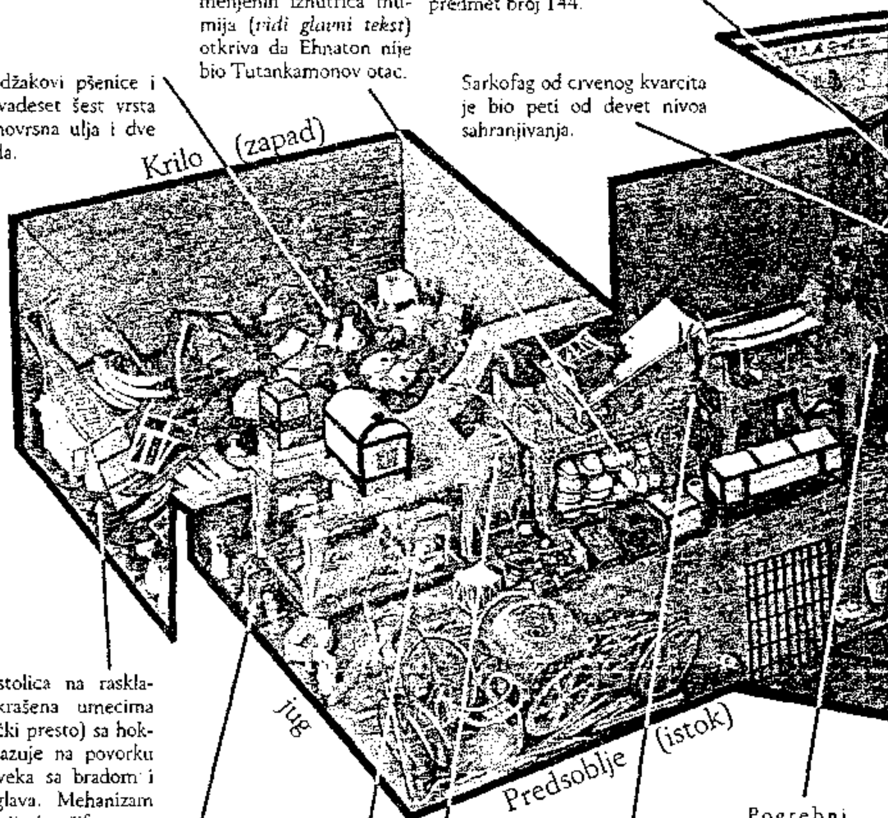
TUTANKAMONOVA

Spoljni antropoidni Tutankamonov mrtvački kovčeg. Drugi pozlaćeni drveni kovčeg leži u prvom, a čistozlatni kovčeg koji se nalazi u ovom drugom sadrži mumiju sa zlatnom Tutankamonovom maskom. Oznake na maski otkrivaju da je Tutankamon bio perjana zmija i da je bio povezan sa suncem i plodnošću. Sto četrdeset tri artefakta je pronađeno u unutrašnjem zlatnom sarkofagu; mumija dečaka-kralja bila je predmet broj 144.

Četrdeset sedam kutija u obliku mumija sa suvom govedinom i jedna kutija suvog guščijeg mesa. Nalepnice na kutijama ne odgovaraju njenom sadržaju. Misterija zamenjenih iznutrica mumija (*vidi glavni tekst*) otkriva da Ehnaton nije bio Tutankamonov otac.

Korpe i džakovi pšenice i ječma, dvadeset šest vrsta vina, raznovrsna ulja i dve tegle meda.

Sarkofag od crvenog kvarcita je bio peti od devet nivoa sahranjivanja.

Drvena stolica na rasklapanje ukrašena umecima (sveštenički presto) sa hoklicom ukazuje na povorku belog čoveka sa bradom i Olmek glava. Mehanizam reinkarnacije je ušifrovan u artefakte.

Metalna merna motka dužine ruke do lakta nedostajala je u ovom svetilištu.

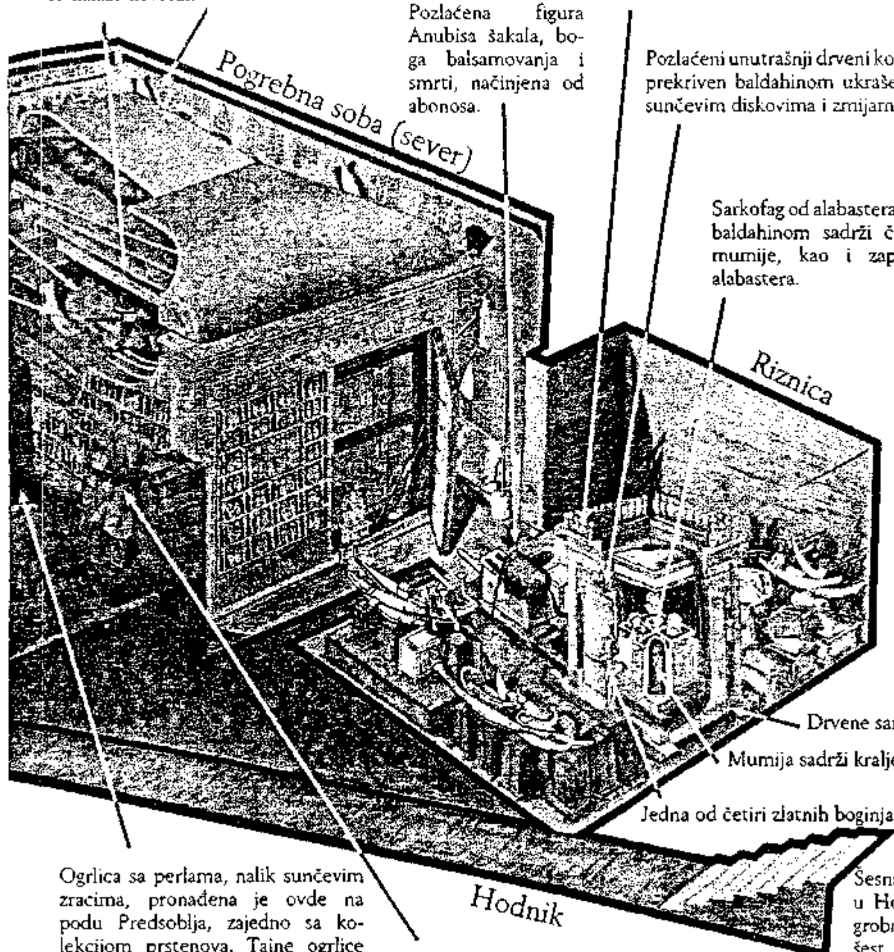
Veličanstveni pozlaćeni presto. Slika na naslonu za leđa otkriva činjenicu da je Tutankamon stvarno bio superbog.

Pogrebni ležaj 3: Tueris, boginja ponovnog rođenja.

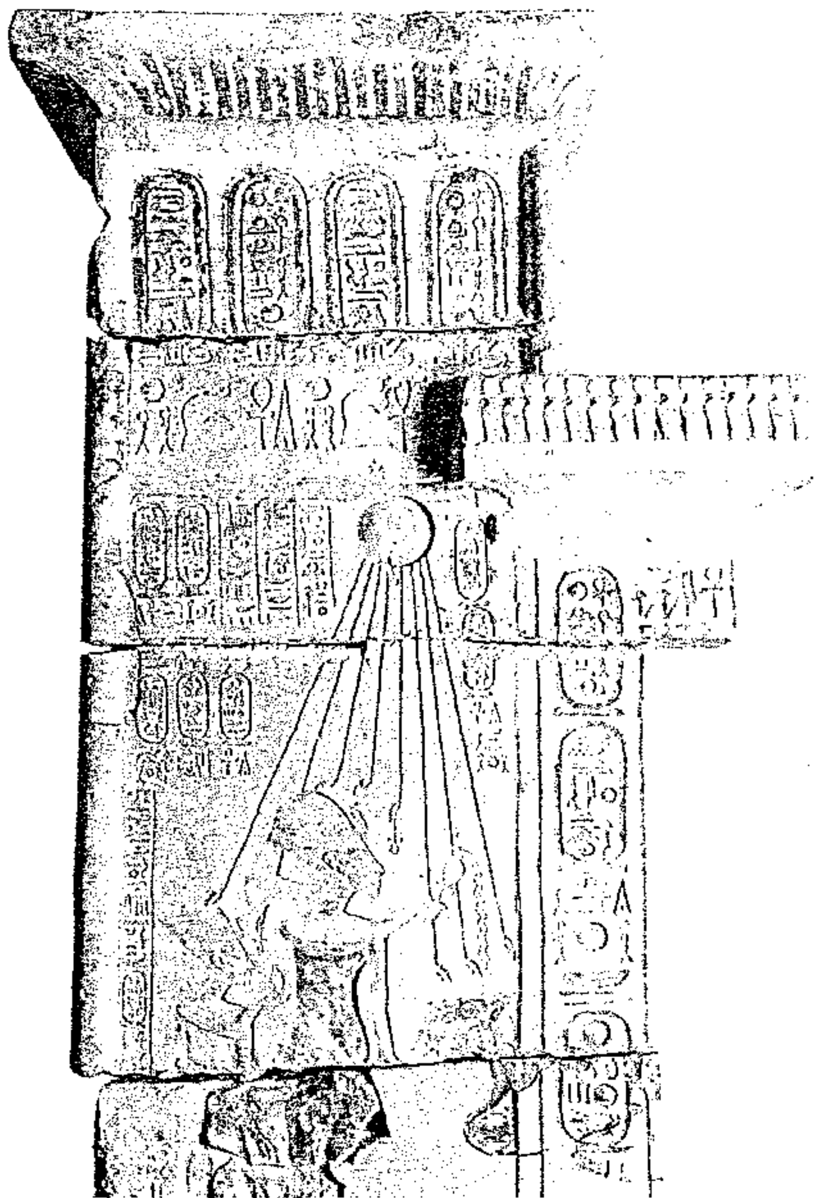
Pogrebni ležaj 2: Hator, kao Nut, boginja noćnog neba. Hator je takođe bila poznata kao jedna od očiju Ra.

Pogrebni ležaj 1: Sekmet, lavica, ćerka boga sunca Ra, poznata i kao jedna od očiju Ra.

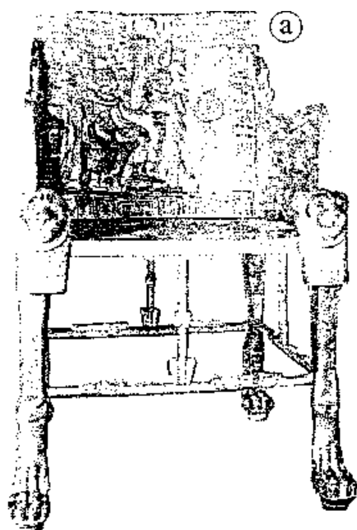
GROBNICA

Mural na severnom zidu prikazuje kako Tutankamon započinje svoje putovunje ka zvezdama i ponovnom rodenju.
Četvrta (najmanja) od čeciri drvenih kntija sadrži sarkofa? od kvarclta u koje se nalaze kovćezi.
Pozlaćeni spoljni drveni kovceg prekriven baldahinom ukrašen je sunčevim di.sko-vima i zmijama koji opisuju brzinu smenjivanja Sunčevih magnetskih polja.
Pozlaćena figura Anubisa šakala, boga balsamovanja i smrti, načinjena od abonosa.
Pozlaćeni unutrašnji drveni kovčeg prekriven baldahinom ukrašen je sunčevim diskovima i zmijama.
Pogrebna soba (sever)
Sarkofag od alabastera prekriven baldahinom sadrži četiri male mumije, kao i zapušače od alabastera.
Riznica
Drvene sanke.
Mumija sadrži kraljevu utrobu.
Jedna od četiri zlatnih boginja čuvara.
Hodnik
Ogrlica sa perlama, nalik sunčevim zracima, pronađena je ovde na podu Predsoblja, zajedno sa kolekcijom prstenova. Tajne ogrlice koja podseća na sunčeve zrake (*vidi glavni tekst*) otkriva da je 76 monarha vladalo pre Ehnatona i Tutankamona i da su ova dva kralja bila svrgnuta. Ogrlica takođe šifruje brojeve 144.000 i 666.
Pozlaćena Tutankamonova statua u prirodnoj veličini načinjena od abonosa u „piramidnoj suknji plodnosti". Ova figura i ona preko puta čuvaju ulaz u Pogrebnu sobu.
Šesnaest stepenika u Hodniku vode u grobnicu. Najnižih šest stepenika bilo je uklonjeno još tada zbog lakšeg prolaza većih artefakata, i kasnije su bili vraćeni u gipsu prilikom priprema za sahranu.

Slika 19. Izrezbaren stub iz el Amarne prikazuje scenu u kojoj sunčevi zraci na čijim krajevima su šake i ankovi, darovi života, obasjavaju Ehnatona i njegovu ženu Nefertiti.

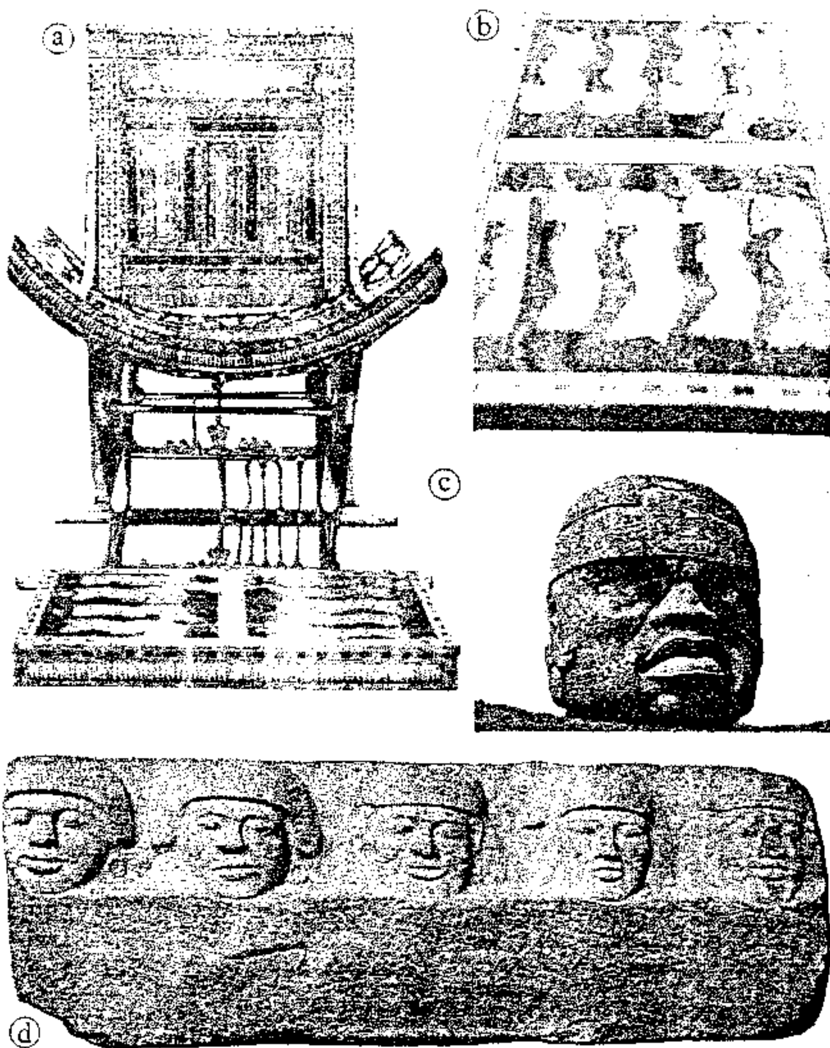
Slika 22. *(a)* Božiji presto; drveni presto obložen pločicama srebra i zlata, ukrašen staklastim umecima i poludragim kamenjem. Na ručkama je glava Sekmet lavice, koja predstavlja ,,oči Ra". Slika na naslonu za leđa (*vidi sliku 16b)* objašnjava da je Tutankamon živa inkarnacija boga na zemlji (*yidi glavni tekst).*

(b) Pozlaćena Tutankamonova statua u prirodnoj veličini naćinjena od abonosa u piramidnoj suknji piodnosti. Suknja je ukrašena zracima sunca, a njena osnova ima samo tri strane.

(c) Statua vezira Mereruka, šefa pravde i kontrolora proroka i stanovnika piramide Teti (2345 - 2323 godine pre naše ere), pronađenoj u stepenastoj grobnici (mastabi) u Sakari, u Memfisu. Donja površina ove piramidne suknje piodnosti ima četiri

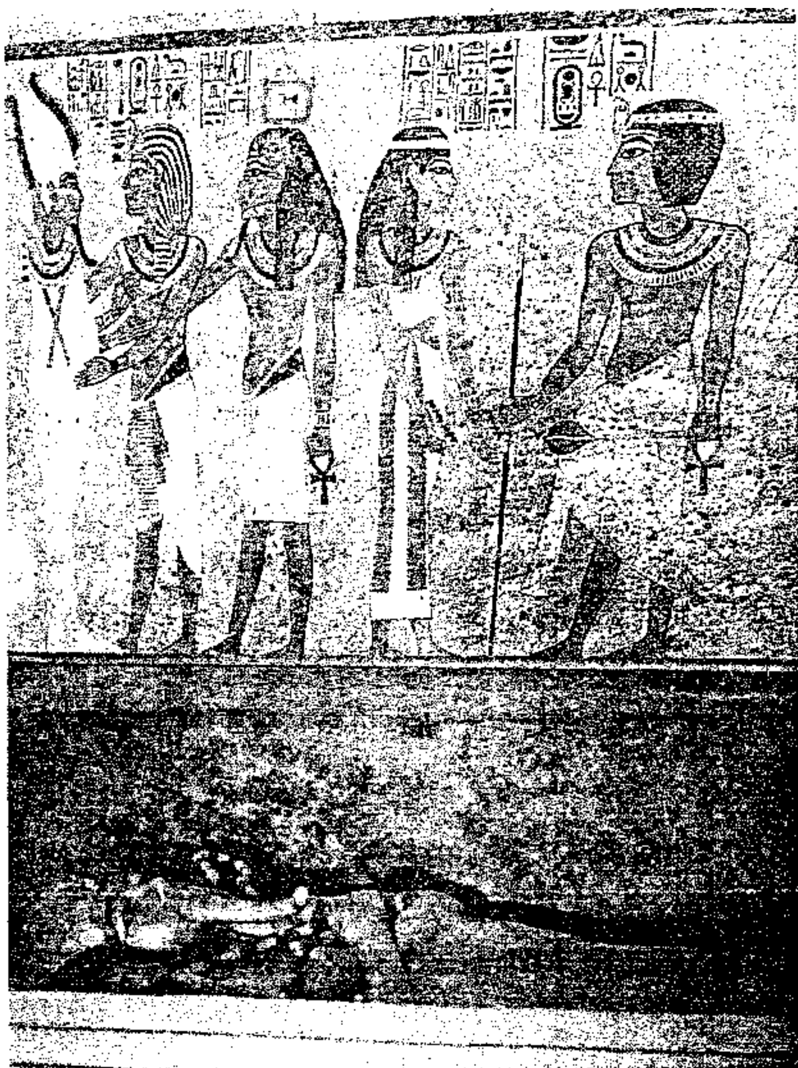

Slika 23. (a) Sveštenički presto na sklapanje sa hoklicom iz Predsoblja Tutankamonove grobnice. Stolica ukazuje na to da je Tutankamon bio povezan sa belim čovekom s bradom i nubijskom Olmek glavom.

(b) Hoklica prikazuje povorku u kojoj se naizmenično pojavljuju beli čovek s bradom i nubijske (severnoafričke) Olmek glave.

(c) Olmek glava iz oblasti La Venta u Meksiku, 200 godine naše ere.

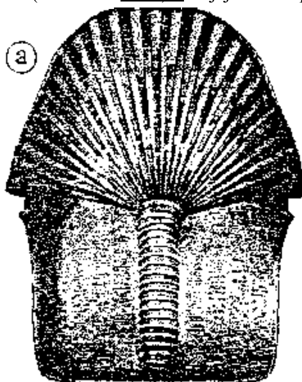
(d) Red nubijskih glava ispred kairskog muzeja u Egiptu.

Slika 24. Tutankamonova mumija je pronađena u trećem od tri kovčega koja su bila jedan unutar drugog. Unutrašnji zlatni kovčeg (vidi *sliku 25e)* i drugi pozlaćeni drveni danas se nalaze u kairskom muzeju. Ovde vidimo spoljašnji pozlaćeni drveni kovčeg (v*idi sliku 70e)* u sarkofagu od kvarcita (*vidi sliku 70h)*. Na zidu iznad sarkofaga, Tutankamon je naslikan u trima različitim scenama. Na krajnjoj desnoj strani, vezir Aj izvodi „otvaranje ceremonije usta". To je bio složen ritual koji je obuhvatao čišćenje, kađenje, miropomazanje i bajanje. Mumija je bila izložena uticaju različitih predmeta. Centar triju scena (gore) prikazuje Tutankamona koji nosi znak večnog života zajedno sa Nut, boginjom noćnog neba i zvezda. Levo, Tutankamon i njegov ka (dušaj upoznaju Ozirisa, boga podzemnog sveta i uskrsnuća.

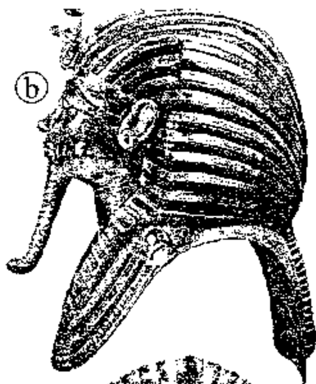
Slika 25. Zlatna maska koja je ležala na zavijenom Tutankamonovom telu. Telo i maska su tako bili položeni u unutrašnji zlatni kovčeg.

(a) Zlatna maska sa zadnje strane, ukrašena sa 26 sunčevih zraka (brzina smenjivanja Sunčevog ekvatorijalnog magnetskog polja u danima). Glava i telo Zajedno ovaploćuju muški ud. Sunčevi zraci i muški ud predstavljaju plodnost. Rep kose liči na rep pčele, insekta koji je pod uticajem sunčevih zraka (vidi Dodatak I) 1 koji je blisko povezan sa kraljevstvom (matica).

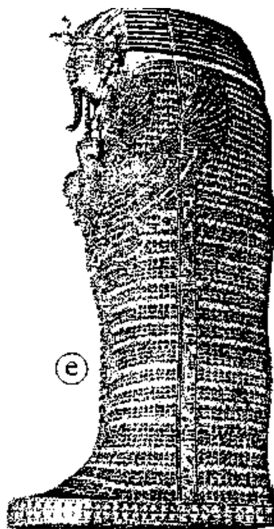
(b) Pogled na masku sa strane otkriva perjanu zmiju na čelu. S ove visine, zmija podseća na žaoku škorpije, što povezuje Tutankamona sa Izidom, boginjom ljubavi, sestrom i ženom Ozirisa, boga uskrsnuća. Ona je bila i zmija i škorpija, i postala je poznata kao ljubavnica bogova. Poznavala je Ra po njegovom pravom imenu. S ove visine, rep kose liči na žaoku pčele, što potvrđuje tumačenje simboličnog značenja izgleda sa zadnje strane, o čemu je bilo reči u (a).

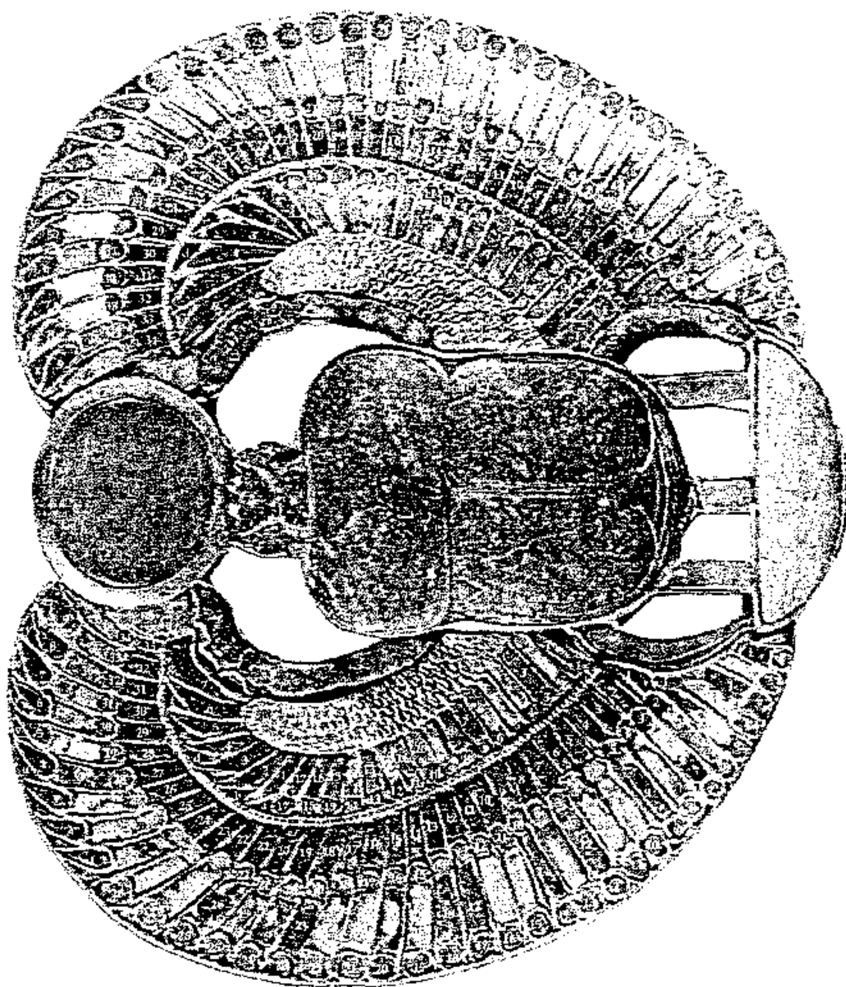
(c) Pogled s prednje strane prikazuje Tutankamona. Šešir ima 28 vodoravnih plavih traka i 7.8 vodoravnih zlatnih traka (prilikom brojanja sa zadnje strane, nisu bile uključene). One predstavljaju 28-dnevni plodni ciklus prouzrokovan 28-dnevnim revolucionarnim periodom Sunčevog ekvatorijalnog magnetskog polja (gledano sa Zemlje]. Sada se zmija može videti u formi kobre zaštitnice, kraljevske uraeus, slike kraljevstva. Pored je Nekbet grabljivica koja opet udružuje Tutankamona sa kraljevstvom. Brada ima formu zmije, a na njenom kraju vidimo perjani rep ptice, što ukazuje na to da je Tutankamon bio perjana zmija. Nijedan drugi kralj ne nosi na svom čelu i orla i zmiju.

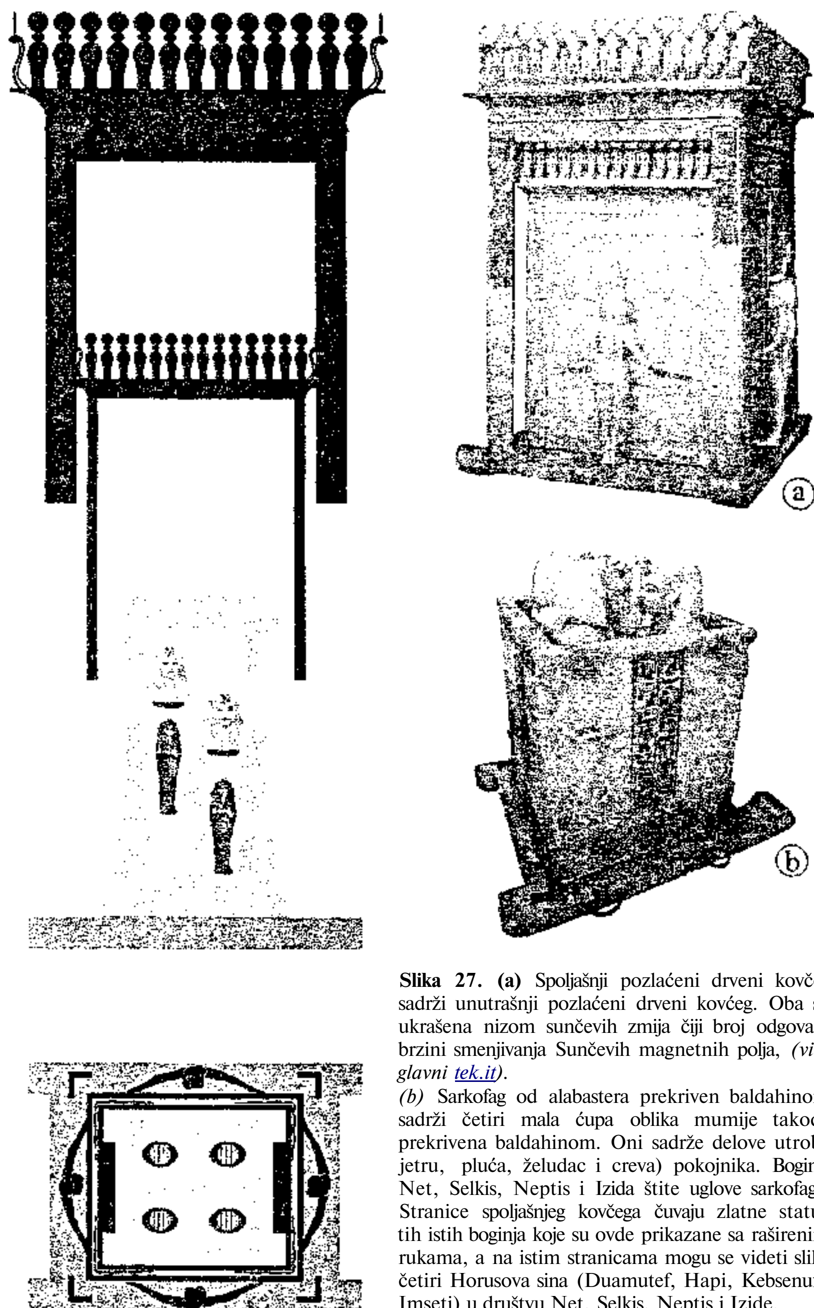

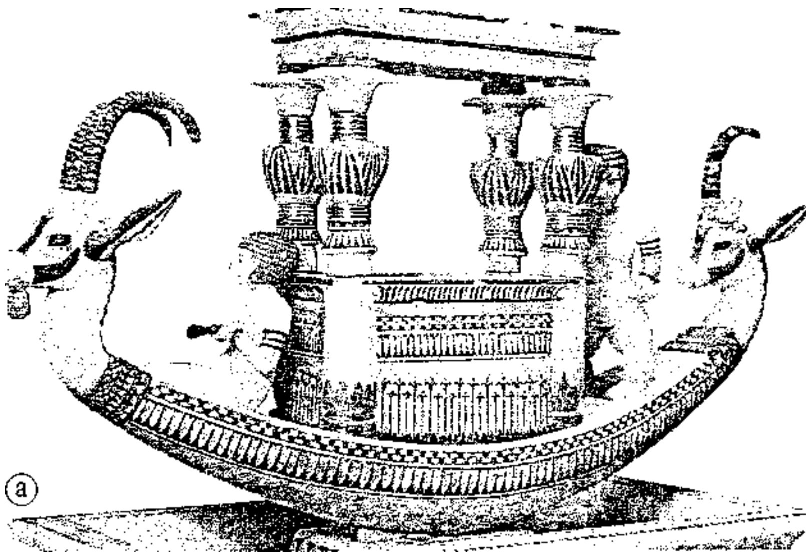

Slika 26. Grudni broš ima nekoliko nivoa šifrovanih informacija, (v*idi sliku 74).*
(I) Sunce, skarabej i mesečev srp formiraju ime Neb-kepru-Re, Tutankarnon.
(II) Mnogobrojno ukrašeno kamenje sadrži (a) 366, broj dana u solarnoj (prestupnoj) godini, (b) 37, revolucionarni period Sunčevih magnetnih polova, (c) 781, dužina trajanja ciklusa Sunčevih pega u 87.4545-dnevnom periodu (781 x 87.4545 = 68.302 = jedan 187-godišnji period); posle 20-og ciklusa dešava se magnetski preokret. ***(III)*** Opisuje kako Sunčeva radijacija utiče na Zemljino magnetsko polje.

Slika 27. (a) Spoljašnji pozlaćeni drveni kovčeg sadrži unutrašnji pozlaćeni drveni kovćeg. Oba su ukrašena nizom sunčevih zmija čiji broj odgovara brzini smenjivanja Sunčevih magnetnih polja, *(vidi glavni tek.it)*.

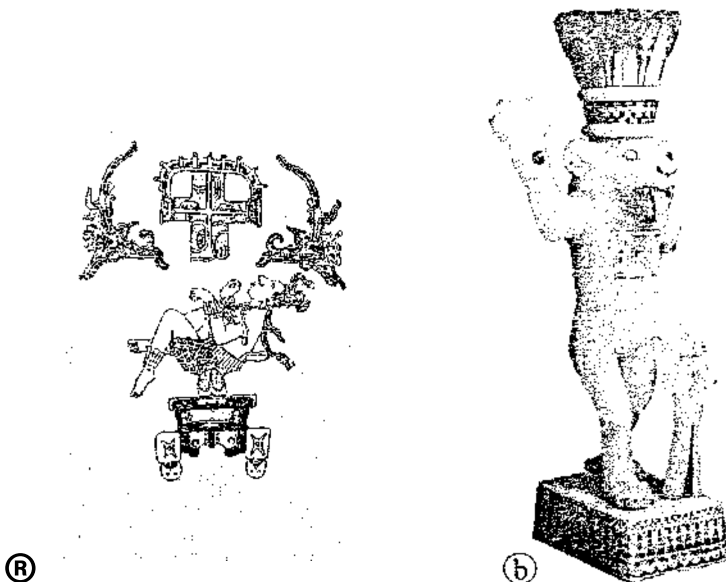
(b) Sarkofag od alabastera prekriven baldahinom sadrži četiri mala ćupa oblika mumije takođe prekrivena baldahinom. Oni sadrže delove utrobe jetru, pluća, želudac i creva) pokojnika. Boginje Net, Selkis, Neptis i Izida štite uglove sarkofaga. Stranice spoljašnjeg kovčega čuvaju zlatne statue tih istih boginja koje su ovde prikazane sa raširenim rukama, a na istim stranicama mogu se videti slike četiri Horusova sina (Duamutef, Hapi, Kebsenuf i Imseti) u društvu Net, Selkis, Neptis i Izide.

Slika 28. ***(a)*** Brod Seker, brod mrtvog boga sunca. Prednja pramčana figura predstavlja boga Rešefa, belog čoveka sa bradom s izgledom i likom Mina, boga plodnosti (v*idi sliku 83 i 84)*.

(b) Anubis, bog smrti, povezan je sa balsarnovanjem i mumificiranjem.

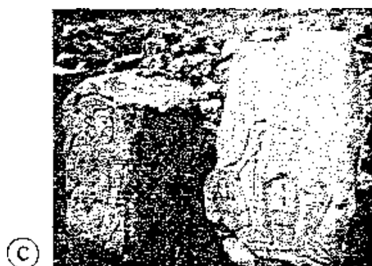

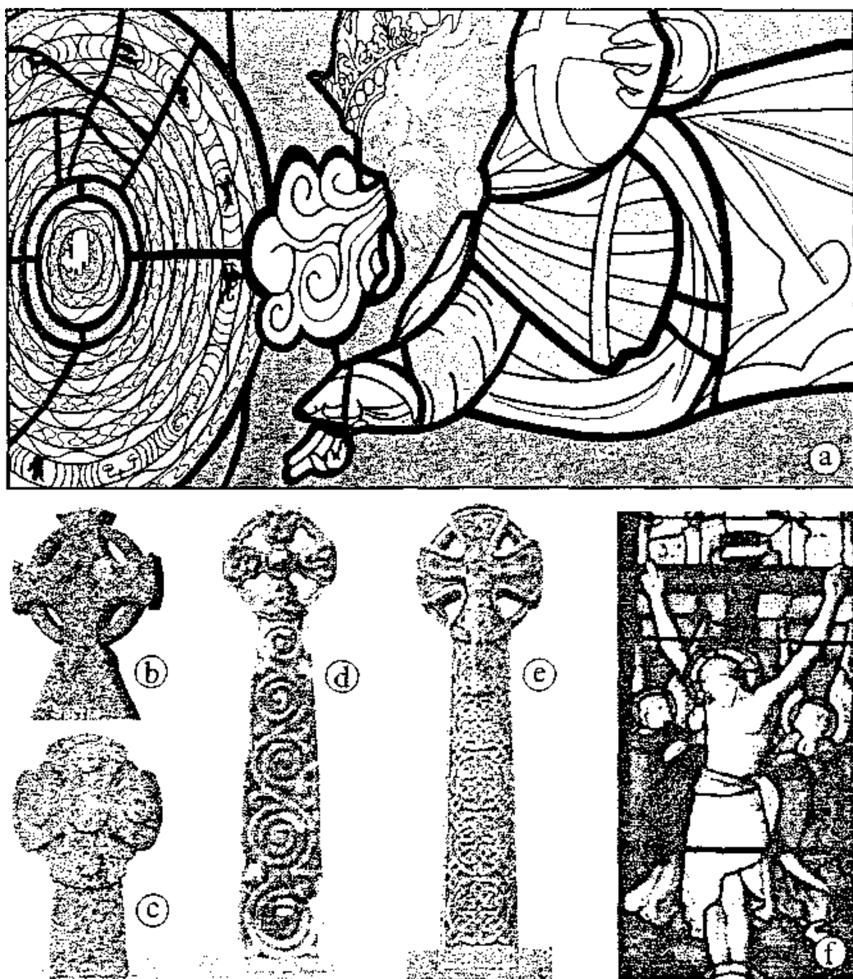
Slika 29. *(a)* Priča „Kosmogonijsko uništenje", jedna od mnogih priča zasnovanih na Neverovatnom Poklopcu Palenke. Dve glave aždaje (zeleno) predstavljaju plodnost. Centralni krst (narandžasto) ukrašen petljama (žuto) i klinastim znakovima (žuto i narandžasto) predstavlja četiri kvadranta Sunćevih magnetnih polja prekrivenih magnetskim petljama i klinastim znakovima Sunčevih pega *(vidi Dodatak 1, slike A3 i A17).* Ispod je prikazana žena koja prati rođenje dveju „solarnih beba" (prikazane su naopačke sa solarnim simbolima na njihovim stomacima). Njihove usne tužno povijene nadole ukazuju na to da su mrtvorođena. Tonatiuh (braon), bog sunca (prikazan naopačke između beba), liže ženu u pokušaju da poboljša njenu plodnost. Ovaj prikaz ukazuje na to da Sunčevo zračenje smanjuje ljudske reproduktivne sposobnosti. Žena širi noge prema suncu kako bi poboljšala stepen plodnosti.

(b) Jedna od gravura iz Tutankamonove grobnice načinjenih od alabastera pokazuje „patuljka" (mutanta) boga Besa sa lotosovim cvetom na glavi. Njegova leva ruka se nalazi na Sa, simbolu postojanosti. On je povezan sa seksualnošću i porođajem. Njegov jezik je isplažen, kao kod Tonatiuha u priči „Kosmogonijsko uništenje". Često je prikazivan kao lav sa grivom predstavljajući time sunčeve zrake.

(c i d) Kamene gravure iz Monte Albana u Meksiku prikazuju iskrivljene žene koje rađaju potomke sa urođenim deformitetima. Dakle, i ovde se spominje ista priča o povećavanju neplodnosti, smrtnosti dece i rađanja deformisane dece što je prouzrokovano smanjivanjem Sunčevog zračenja koje se dogodilo u vreme Maja, 700. godine naše ere.

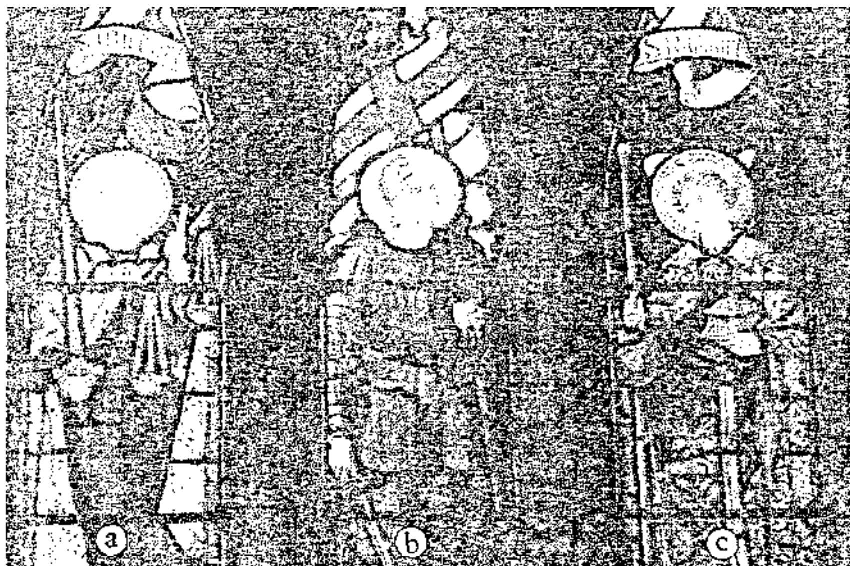

Slika 30. *(a)* Kopija obojenog prozorskog stakla iz dvorane Hengrav, u Sufolku, u Engleskoj (1550 godine naše ere) prikazuje Boga (belog čoveka s bradom) koji stvara svemir sa sferom Sunca. Njegova brada i kosa, kao lavovska griva, predstavljaju sunčeve zrake. Njegov dah (sunčev vetar) struji ka Zemlji, centru kosmosa. Sazvežđa (znakovi zodijaka) mogu se videti oko spoljne ivice koncentričnog svemira *(vidi Dodatak 1, slika A3)*.

(b,c,d i e) Kolekcija krstova u keltskom stilu iz crkve Ram u Kornvalu, u Engleskoj. Svaki opisuje posebnu strukturu Sunčevog magnetnog polja. *(d)* prikazuje pet naizmeničnih zavojnica koje idu ka vrhu, simbolizujući time pet Sunčevih perioda. Pravac ovih zavojnica ukazuje na preokret Sunčeve magnetske energije iz perioda u period, *(e)* isto tako pokazuje pet Sunčevih perioda upotrebom isprepletanog obrasca. Sunčev krst su prihvatili rani hrišćani, što je simbolizovalo to da je Hrist, kao i sunce, svetlost.

(f) Obojeno prozorsko staklo, iz Rama, prikazuje Hristovo raspeće. Hristov oreal ističe sunčev krst, suprotno od oreala manje važnih smrtnika.

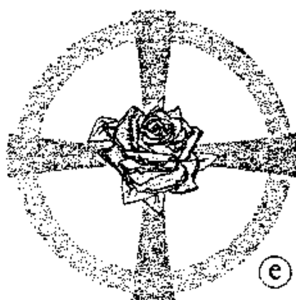
Slika 31. *(a, b, c* i *d)* Obojeno prozorsko staklo iz crkve Ram, u Kornvalu, u Engleskoj.

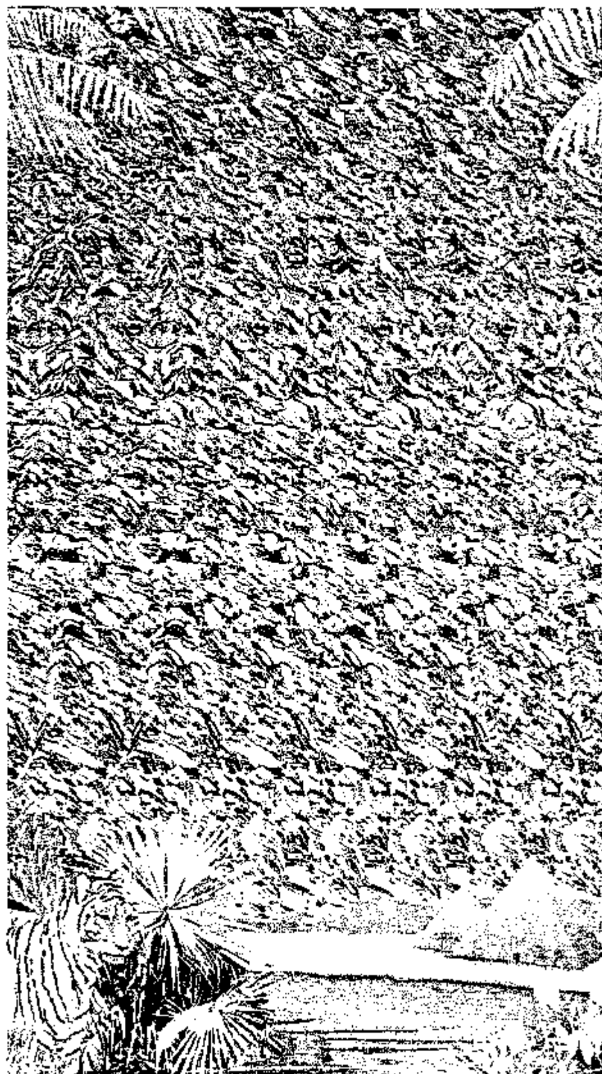
(a, b i *c)* Sveti Majkl, Sveti Džordž i Sveti Rafael sa orealima koji simbolizuju zračenje duhovnog sunca iz njihove neiskvarene prirode.

(d) Oreali božijeg Oca i Sina imaju sunčev krst. Oreal Device Marije jednostavno zrači svetlošću, sirnbolizujući čišćenje duše.

(e) Ezoterijski red rozenkrojcera (ružičasti krst) spaja sunčev krst sa ružom, oko 1400 godine naše ere, kao simbol njihovog bratstva. Krst predstavlja sunce, a crvena boja ukazuje na Hristovu krv prolivenu na krstu. Ruža simbolizuje trnov venac koji je nosio Hrist na raspeću. Dakle, rozenkrojceri su poštovali monoteizam (solarnu nauku koja je opažala boga kao svetlost, sunce) kroz hrišćanstvo.

Slika 32. Na prvi pogled, ova slika ne pruža nijednu razumljivu informaciju. Međutim, upotrebom trodimenzionalne metode (vidi glavni tekst) otkrivaju se skrivene slike.

Sadržaj:

TUTANKAMONOVO PROROCANSTVO

Moris M. Koterel

I Izdanje

Izdavač: Alnari, Beograd

Za izdavača: Saša Petković

Urednik: Saša Petković

Prevod: Magdalena Reljić

Lektura: Lidija Paden

Tehnički urednik: Vanja Čekić

Stampa: Plavo slovo, Beograd
011/394-7535

Plasman: 011/304-6547

Tiraž: 1000 kom.

ISBN 86-7710-124-1

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

001.9
904:726.821(32)
061.251

КОТЕРЕЛ, Морис
Tutankamonovo proročansvo / Moris Koterel ;
sa engleskog prevela Magdalena Reljić. - 1. izd. -
Beograd : Alnari, 2006 (Beograd : Plavo slovo). -
336 str. ; 21 cm

Prevod dela: The Tutankhamun Prophecies
Maurice M. Cotterell - Tiraž 1 000 kom. -

ISBN 86-7710-124-1

а) Тутанкамон, египатски фараон (14 в пне)
б) Слободни зидари
COBISS.SR-ID 128047628